

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
Underworld

BRIDE

by initiation

MAGGIE COLE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

BAŞLATMA YOLUYLA GELİN

YERALTI DÜNYASI
BİRİNCİ KİTAP

MAGGIE COLE

PULSE PRESS A.Ş.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Epilog

Başlangıç Töreniyle Gelin - Bonus Baharatlı Sahne

Taç Giyme Töreniyle Gelin

Orijinal Mafia Wars serisini izlemeye hazır mısınız? Ivanovlar ve O'Malleyler'i tanıyın!

Sizden çok büyük bir iyilik rica edebilir miyim?

Maggie Cole'dan daha fazla içerik
Yazar Hakkında

Telif hakkı © 2024 Maggie Cole'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

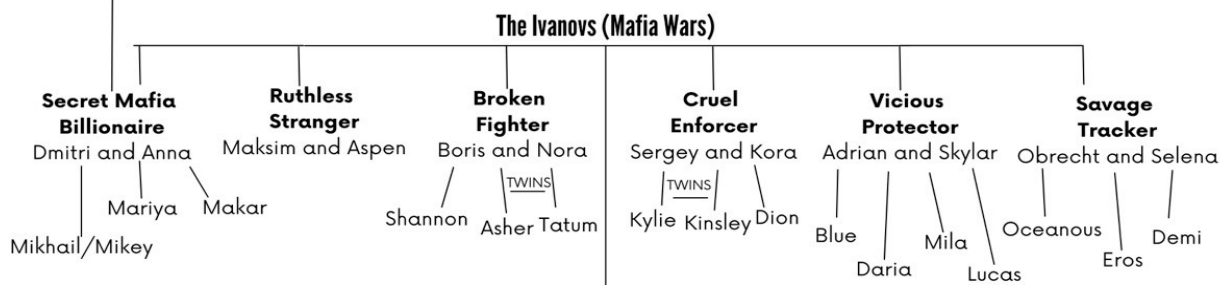
Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya geliştirmek için kullanılamaz.

To all my romance addicts who've
crushed on their childhood friend,
had endless dirty thoughts,
and resisted the never-ending
ache you wish you could escape...
Feel free to use this one for
motivation.

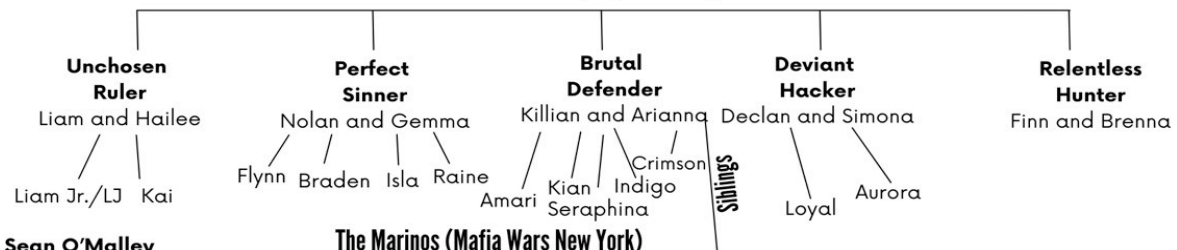
XOXO—
Maggie

Mafia Wars universe

It's Complicated Series

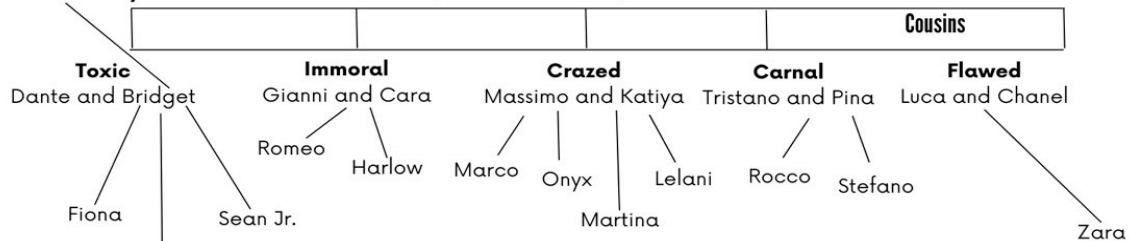

The O'Malleys (Mafia Wars)

Sean O'Malley

The Marinos (Mafia Wars New York)

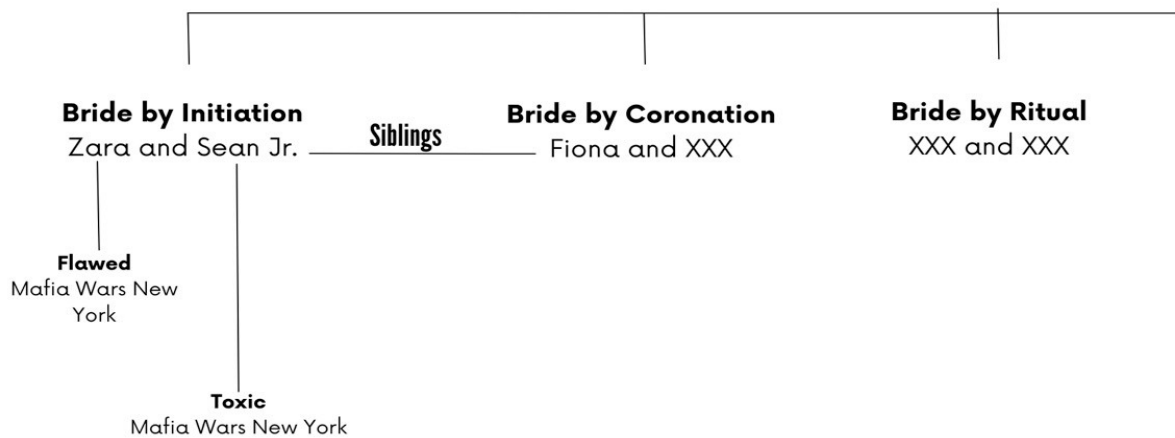
Siblings

The O'Connors (Mafia Wars Ireland)

For a full visual of the family tree please visit: <https://authormaggiecole.com/mafia-wars-series-family-tree/>

THE Underworld

For a full visual of the family tree please visit:
<https://authormaggiemcole.com/mafia-wars-series-family-tree/>

ÖNSÖZ

Sean O'Malley Jr.

Babamın zamanında, dünyanın her yerinde mafya savaşları vardı. Suç aileleri, düşmanlarına karşı korunmak için ittifaklar kurarlardı. Gizli toplantılarla köprüler kurulur veya yıkılırdı.

Bir anda savaşlar patlak verebilir. Örgütler gelişebilir veya yok olabilir ve çevredeki herkes bundan haberdar olur.

Ayrıntılar kamuoyuna açıklanmayabilir, ancak yıkım ve kimin kazandığına veya kaybettiğine dair kanıtlar, görmek isteyen herkesi kör edecek kadar göz kamaştırıcıydı.

Bugün işler farklı.

İttifaklar vardır, ama onlara güvenip güvenemeyeceğinizi her zaman sorgularsınız. Kan bağı olan akrabanız, en yakın arkadaşınız veya sevgiliniz olması fark etmez. Size en yakın olanlar her an size sırt çevirebilir.

Ve Darknet anlaşmaları cehennemin en derin köşelerinde yapılır. Katliam gizli kalır, sadece acı çekenler veya bu sapkın zaferin tadını çıkaranlar görebilir.

Şeytani kapıdan bizzat geçmedikçe gerçek düşmanınızı asla bilemezsiniz. Bu yüzden mafya savaşlarının devri sona erdi. Artık kimin hayatta kalacağını ve kimin öleceğini belirleyen tek bir yer var.

Tüm güç, daha karmaşık, daha hızlı hareket eden, daha korkutucu bir evrende yatıyor.

Disiplin, intikam ve sadakat, yalnızca seçilmişlerin girebildiği gizli bir topluluğun temellerini oluşturur. Ama dikkatli olun. Daha fazla güce ulaşmanın neredeyse imkansız olduğunu bilerek, her zaman bir üst seviyeye çıkmak isteyeceksiniz. Bu yüzden eşinizi dikkatlice seçin. Onsuz bir üst seviyeye geçmek mümkün değil. Eşinizin de sizinle aynı hırslara sahip olması gerekiyor çünkü bir kere tarıkata katıldıktan ve yeminlerinizi ettikten sonra, ölümden bile geri dönüş yok.

Sadece kutsal iskelet damgası taşıyanlar güvenilir üyelerin kim olduğunu bilir ve onlar dünyalarına tek bir isim verirler.

Yeraltı dünyası.

Sean O'Malley Jr.

"Doğum günün kutlu olsun sevgili Shannon, doğum günün kutlu olsun!" diye bağıyor barda bulunan herkes ve ardından o kadar yüksek sesle tezahüratlar kopuyor ki, utaniyorum.

Kuzenim Shannon, lüks çikolatalı pastayı süsleyen yirmi sekiz mumun titrek ışığıyla ışıldayarak gülümsüyor.

"Bir dilek tut," diye neşeli bir sesle söyledi Nora teyze, heyecanlı gülümsemesi gözlerinde yaşlar birikirken daha da genişledi.

Boris amca, Nora'yı kendine daha da yaklaştırıyor ve karısı kadar gururlu görünüyor.

Shannon pastanın üzerine uzun bir nefes üfleyerek mumları söndürdü.

Barda yine kulakları sağır eden bir alkış ve bağırış tufanı koptu ve Zara parmak uçlarına yükselerek kulağına eğildi ve "Bir içki daha içme zamanı" dedi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve içimde sürekli hissettiğim bir duygu yeniden ortaya çıktı. Bu duygu, kısa bir mini elbise ve topuklu ayakkabılarla bara girdiği anda başladı. Koyu renk saçları uzun bukleler halinde dökülüyor, uzun kirpiklerle çevrili mavi gözleri parlıyor ve

dolgun, kırmızıya boyanmış dudakları zihnimi müstehcen düşüncelerle dolduruyor.

Görmezden gelmeye çalışıyorum. Zara, ablamın en yakın arkadaşı ve onu çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Eğer ona yaklaştıyorsa kalkarsam Fiona asla susmaz. Ben 36, Zara 30 yaşında olsa da fark etmez. Yetişkin olmamız, ablamın sürekli olarak sınırları aşmamamız konusunda bizi uyarmasını engellemiyor. Ayrıca, Zara'nın babası Luca, onunla bir şey yapmaya kalkışırsam beni öldürür.

Yine de itiraz etmiyorum ya da kendimi onu bara kadar takip etmekten alıkoymuyorum. "Bir bira daha ve..." Zara'nın boş martini bardağına bakıp takılıyorum, "Bu gece hangi şık içki var?"

Gözlerini kırıştırıyor, bakışlarında hem yaramazlık hem de başka bir şey... davetkar ve tabu bir şey var.

"Hayal görüyorum," diye kendime hatırlatıyorum.

Sırıttı ve pantolonumdaki boşluğu acıtacak kadar daralttı.

Aman Tanrım. Kendime gelmem lazım.

Bu Zara.

Neşeli bir şekilde, "Bu bir chartreuse martini, Sean," dedi.

Sinirlenmiş gibi yaparak homurdandım ve "Bunun ne olduğunu, nasıl yazıldığını veya nerede keşfettiğini sormayacağım bile." dedim.

"Güzel. Zaten sana söyleyemem."

Kaşlarımı kaldırıp ona doğru yaklaştım. "Neden?"

Pembe, dolgun dudaklarını büzerek bir an yüzümü inceliyor, sonra başını yana eğerek dudaklarını yalıyor.

Kanım daha da ısınıyor ve kasık bölgemde bir ağrı hissediyorum.

"Gizli bir yerdeydi," diye yanıtlıyor.

"Şimdi bana anlatmak zorundasın," diye iddia ediyorum.

"O halde bir bira ve chartreuse martini mi?" diye araya girdi Molly sinirli bir sesle.

Dikkatimi ona çevirdim. "Özür dilerim. Evet."

Kaşlarını çatmamaya devam ediyor, bir bardak bira alıyor ve musluğun altına tutarak kolu kendine doğru çekiyor.

Zara kulağıma fısıldadı: "Kıçında neler oluyor?"

Çenemi sıkıyorum, penisimin sakinleşmesini diliyorum.

Oraya gitmeyin.

Uzun zamandır O'Malley pub'ında çalışan barmen Molly'ye şöyle bir göz attım. Ya hep neşeli ya da hep keyifsizdir. Hangi Molly ile karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz, ama ben buna alıştım. Bu yüzden omuz silkerek, "Kim bilir," diye cevap verdim.

Molly bardağını sertçe önüme bıraktı ve ardından metal shaker'ı kaptı.

Fiona aramızdan ayrıldı. "İki kişi ol, Molly. Lütfen, teşekkür ederim."

Molly ona neredeyse hiç bakmadan, "Elbette," diye mırıldandı.

"Sorun ne?" diye soruyor Fiona.

Kız kardeşimin o arı kovanını karıştırmasına ve Molly'nin dramasına dalmasına şaşmamalı.

"Dışarı çıkma vaktim geldi," diye duyurdum, bira bardağını kapıp hızla çıkışa doğru ilerledim. Zara'dan uzaklaştıkça içimi bir rahatlama kapladı. Kendime bunun sadece alkolün etkisiyle böyle tepki vermemden kaynaklandığını söyledim.

Pubın arka tarafına ulaşmak biraz zaman alıyor. İçerisi O'Malley'ler, O'Connor'lar, Ivanov'lar ve Marino'larla dolu. Burada tanımadığım kimse yok ve birkaç sohbe dahil oluyorum. Sonunda dışarı çıktığımda, penisim normal hissediyor ama sorunum peşimden geliyor.

Dışarısı soğuk olmasına rağmen Zara, uzun bacaklarını çaprazlamış, tüyleri diken diken olmuş bir şekilde sandalyede oturuyor. Soluk pembe

tırnaklarıyla masaya vuruyor, telefonunda okuduğu şeye dalmış durumda. Ve mutlu görünmüyor. Kaşlarını çatmış, endişeli hatta belki de üzgün gibi.

İstemedenden de olsa kalabalığın arasından sıyrılıp spor ceketimi çıkardım ve onun omuzlarına attım.

Şaşkınlıkla yukarı bakıyor.

Yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Gülümsedim, yüzümü onun yüzüne yaklaştırıp sordum: "Dünyan yıkılıyor mu?"

Bakışlarını benden ayırıp ekranına bir kez daha baktıktan sonra telefonunu çantasına attı. Gülümsedi ama gülümsemesi eskisi kadar canlı değildi. "Her zamanki şeyler," diye yanıtladı.

"Neden onu satın almıyorum?" diye sordum, bakışlarımı onun gözlerine dikerek.

O sessiz kalıyor.

Yüzüm düştü ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Zara, neler oluyor?"

"Hiç bir şey."

Onu daha yakından inceliyorum.

"Gerçekten mi?" diye ısrar ediyor.

"Bir şeyler oluyor. Seni çok uzun zamandır tanıyorum," diye hatırlatıyorum ona.

Tereddüt ediyor, ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Derin bir nefes alıyor ve sonra yavaşça veriyor.

Yüksek sesli müzik havayı dolduruyor ve arkamıza doğru bir göz atıyorum. Dışarıdaki birkaç kişi pub'ın içine giriyor ve kapı kapanınca şarkının sesi kısılıyor.

Zara'ya döndüm. "Sadece ikimiziz ve ben sır saklayabilirim. Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Aramızdaki gerilim artıyor ve onun sessizliği sürüyor.

Onu bekliyorum, genellikle pes ettirebileceğimi biliyorum ama etmiyor.

"Son sevgilinle ilgili mi?"

Omuz silkerek, "Hayır. Şu anda bende yok," dedi.

İçimi umut dolduruyor ve kendimi azarlıyorum. "Ne zamandan beri?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, "Birkaç gün önce," dedi.

"Ne oldu? Ben senin ve Zach'in sonsuza dek yeniden bir araya geldiğinizi sanıyordum," diye takılıyorum ama içten içe mutluyum. Zach iyi bir adam, ama onun için yeterince güçlü olduğunu hiç düşünmemiştim. Üniversitedeyken birkaç yıl çıkmışlardı. Yeniden bir araya geldiklerini öğrenince şaşırdım.

"Hayır! Bittiğinde bittiğini bilmeliydim," diyor, durum karşısında yıkılmış gibi görünmeden.

"Peki, Zach değilse seni üzen ne?" diye soruyorum.

Masaya parmaklarıyla vuruyor ve bana bakıyor.

"Hadi ama. Bana anlatabilirsin. Söz veriyorum, aramızda kalacak."

Gözlerini başka yöne çeviriyor.

Onu bu kadar telaşlandıran şeyin ne olduğunu merak ederek sessiz kalıyorum.

Sonunda dönüp konuştu: "Size bir soru sorarsam, dürüst cevabınızı verip daha fazla kurcalamayacağınıza söz verir misiniz?"

Midem alt üst oldu. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Başımı salladım ve "Yemin ederim" dedim.

İçeceğinden bir yudum alıp bardağı yere koyuyor. Gözleri daha da kararıyor.

Bir süre geçtikten sonra nihayet, "Ne olursa olsun, bana sorabilirsiniz," dedim.

"Babanız hakkında istediğiniz her şeyi öğrenme şansınız olsaydı, öğrenir miydiniz?" diye birden ağzından kaçırdı.

Tüylerim diken diken oldu. Babamı düşündüğümde her zaman hissettiğim öfke, üzüntü ve kayıp duygusu içimde alevlendi. Tereddüt etmeden "Evet" diye yanıtladım.

Derin bir nefes alıp başını salladı.

Yalnız başımıza olduğumuzdan emin olmak için tekrar arkama baktım. Kafam karışık ama sözümü tutamayacak şekilde yaklaştım. Babam ben çocukken ölmüştü, bu yüzden cevaplara ihtiyacım var. "Babam hakkında nasıl bir şey biliyor olabilirsin ki?"

Bana işaret ederek, "Artık soru sormamanızı söyledim. Ama bilginiz olsun, konu sizinle ilgili değil, benimle ilgili." dedi.

İçimde hem hayal kırıklığı hem de rahatlama karışımı bir duygu var. Eğer Zara babam hakkında benim bilmediğim bir şey biliyorsa, bu kesinlikle onu etrafında olmaması gereken insanlarla birlikte risk altına sokacak bir durum olurdu. "Baban içeride. Hayatında. Ben neyi kaçırıyorum?" diye soruyorum.

Başını sallayıp gökyüzüne bakarak mırıldandı: "Biliyorsun, bana gerçeği söylemeyecek."

Göğsüm sıkışıyor. Zara, babasının on beş yaşına kadar neden hayatında olmadığını hep merak etmişti. Ailesi ona bunun Abruzzolulardan korumak için olduğunu söylemişti, ki bu doğru, ama Zara aptal değil. Bu partideki her ailenin bir suç ailesi olduğunu ve her hikayenin ardında daha fazlası olduğunu biliyor, Zara aile işlerimize karışmasa bile.

Babamın başına gelenler hakkında bilgim olmadığı için, adil olmadığını bilerek kelimelerimi özenle seçiyorum. Yine de Zara'nın, kız kardeşimin veya herhangi bir kız kuzenimin aile işine bulaşmasını asla istemem.

Teyzem Alaina öyle, ama o bu klanın içine doğdu ve amcam Brody ile evlenmek için klanını terk etti. Çok güçlü ve cesur biri, ama çoğu kadının isteyeceği türden bir kadın değil. Zara'nın bir klanı yönetme konusunda Alaina'nın yeteneğine yaklaşmasının imkanı yok. Bu, hesaplanmış bir acımasızlık seviyesi gerektirir ve Zara'da bu yok.

"Bunun duymak istediğin şey olmadığını biliyorum, ama hayatında baban var. Bu, Fiona'nın veya benim sahip olduğumdan daha fazlası. Bazen sahip olduklarımız için minnettar olmalıyız."

Gözleri kısılıp inceliyor.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ne? Sordun, ben de ne düşündüğümü söyledim."

Çenesini sıktı. "Pekala." İçeceğini bitirdi, bardağı yere koydu, sonra sandalyesini geriye itti. Ayağa kalktı.

Kolundan tutup ayağa kalktım. "Küçük bir velet gibi hışımla uzaklaşma."

Sırıttı. "Ayaklarımı yere vurarak yürümem. Sakin sakin yürürüm."

Ona daha sert bir bakış attım.

Elime baktı. "Artık beni bırakabilirsin."

Hayır, hayır. Daha da yaklaşıyorum. Bana sorduğu bu soru çok fazla tehlike işareti içeriyor, en büyüğü de tehlikede olabileceğı ihtimali. Eğer biri ona babası hakkında bilgi veriyorsa, o kişi bizim tarafımızda olamaz. Bu da onu düşmanımız yapar. Bu yüzden soruyorum: "Sana Luca hakkında bilgiye sahip olduğunu kim söylüyor?"

"Kimse," diye yalan söylüyor.

Homurdandım. "Sence ben saf mıyım?"

"Bırak gitsin, Sean."

"Zara, bazı şeyler gömülü kalmalı. Eğer baban geçmişinin gömülü kalması gerektiğini düşünüyorsa..."

"Ama sen babanın geçmişini kurcalardın," diye suçluyor.

Sessiz kalıyorum, kalbim daha hızlı atıyor.

Kadın homurdanarak, "Bunun ne kadar ikiyüzlölük olduğunu görmüyor musun?" dedi.

"Bu farklı."

"Hayır, öyle değil," diye çıkıştı.

Ben fikrimden vazgeçmiyorum. "Aynı şey değil."

"Babanın ölmüş olması benim durumumu ortadan kaldırmaz," diye iddia ediyor.

Aramızda gerilim artıyor.

Endişem korkuya dönüşüyor. "Zara, sana uygun olmayan bir dünyaya adım atma," diye uyarıyorum.

"Bu ne demek?" diye çıkıştı.

Derin bir nefes alıp sakın kalmaya çalışıyorum ama Zara'nın düşmanlarımızla etkileşime girmesi düşüncesi beni hasta ediyor. "Babanın dünyasında hiçbir şey bedava değil. Birileri bir şeyler biliyorsa, o bilgiyi elde etmek için ödenmesi gereken bir bedel vardır. Bu bedeli ödemek isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Neden? Çünkü ben bir kadını mı?" diye öfkeyle çıkıştı.

"Evet."

Bana dik dik bakıyor. "Sen şovenistsin."

"Beni dava edin."

Elimi savurarak kollarını kavuşturdu ve "Alaina buradaki ailelerin herhangi birindeki herhangi bir erkeği alt edebilir. Bunu kanıtlamamı istiyorsanız, içeri girip bir durum yaratırım, sonra da yeteneklerini sergilemesine izin veririm." dedi.

Alaycı bir şekilde, "Böyle bir şey yapmanıza gerek yok. Sizinle aynı fikirdeyim." dedim.

"Ha! Gördün mü! Yanıldığını kanıtladım!"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, başının arkasından tutarak yüzüne doğru eğildim. "Hayır. Sen Alaina değilsin. Zaten kimse Alaina değil. Bu yüzden olmadığın biri gibi davranmayı bırak, çünkü yapacağın tek şey kendini hiç bulunmaman gereken bir duruma sokmak."

Nefesi kesildi, gözleri ateş gibi parlıyordu, çeşitli parfümlerle yarattığı kendine özgü kokusu aramızda daha da yoğunlaşıyordu. Gözlerini dudaklarıma indirdi, kendi dudaklarını da büzdü.

Kalp atışlarım kulaklarımın arasında gümbür gümbür atıyor. Sıcak nefesi benimkine karışıyor. Rüzgar etrafımızda esiyor ve onu korumak için diğer kolumu da etrafına sarıp kendime daha da yaklaştırıyorum. "Şımarıklığı bırak," diye mırıldanıyorum, oysa tavrı penisimi tahrik ediyor.

Yutkunarak, bakışlarını dudaklarıma dikmiş bir şekilde, "Söylememem gerekeni söyledim. Bu konuşmayı unutam," dedi.

Ereksiyonum karnına sürtünüyor, damarlarım sahip olmamam gereken arzularla yanıyor. En azından ona karşı olmamalıydı. Ama kendimi durduramıyorum. "Belki de seni kucağıma oturtup, bana bunun ne anlama geldiğini söyleyene kadar kalçana vurmalıyım," diye öneriyorum.

Bana dik dik bakıyor, yanakları kızarmış, göğsü benimkine karşı daha hızlı inip kalkıyor.

Yüksek sesle çalan müzik, bizi kendimizden geçirdiğimiz halden koparıyor. Fiona, Shannon ve diğer bazı arkadaşlarıyla birlikte verandaya çıkıyor.

Ablam onaylamayan bir bakışla bana dik dik bakıyor. Hiçbir şey olmamış olmasına rağmen, beni ve Zara'yı el ele tutuşurken yakalaması ilk defa olmuyor. Doğrudan bize doğru geliyor ve araya girerek, "Burada neler oluyor?" diye soruyor.

Zara'yı serbest bırakıyorum. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şeye benzemiyor," diye belirtti Fiona, bakışlarını ikimiz arasında gezdirerek.

"Haklı. Önemli bir şey değil," diye onayladı Zara, sonra çantasını masadan alıp yanımızdan geçti ve ekledi, "Bir içki daha içmem gerek."

Fiona onun gidişini izledi ve sonra bana döndü. "Bütün bunlar neydi şimdi?"

"Seni ilgilendirmez. Kendini beğenmişliği bırak." Shannon'ı kendime doğru çekip yanağından öptüm. "Doğum günün kutlu olsun! İçeride bunca insan

varken yanına gelemedim."

Ondan mutluluk adeta fişkırıyor. Bana sarılıyor. "Geldiğin için teşekkürler."

"Sanki onu özleyecekmişim gibi."

"Şampiyon Bey, tüm dövüşlerinizle meşgul olduğunuzu biliyorum," diye takıldı.

İnleyerek, "Sen de mi?" dedim.

Fiona, "Onun egosunu olduğundan daha da büyötmeyin," diye ekliyor.

Shannon'ın yüzünde gurur beliriyor, bu da bana Boris'in ona daha önce nasıl baktığını hatırlatıyor. "Senden bir iyilik istiyorum," diyor.

"En sevdiğim kuzenim için her şey," diye yanıtlıyorum.

Yüzü daha da aydınlandı. "Öyleyse bir sonraki dövüşünüz için ön sıradan dört bilet istemekten utanmamalıyım, değil mi?" diye sordu.

Gölerek, "Hayır. Doğru bildin." dedim.

Alkışlıyor. "Yaşasın! Teşekkürler Sean! Sen en iyisisin!"

Onu tekrar kucaklıyorum. "Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler!"

Onların yanından geçip içeri geri döndüm ve Zara'yı bulmak için pub'ı didik didik aradım. Onu bulamadan Maksim Ivanov'la karşılaştım.

Kalın Rus aksanı havayı dolduruyor. "Sean, geçen geceki dövüş harikaydı."

"Teşekkürler."

Killian Amca yanına geldi. Kolunu omzuma attı ve övünerek, "Bu çocuk her şeyi büyük ustadan, yani benden öğrendi." dedi.

Maksim homurdanarak, "Bu tartışılabilir bir konu," dedi.

Killian, "O yumruğu tıpkı sana öğrettiğim gibi yaptın!" diye haykırıyor.

"Yani ona nasıl öğrettiğimi mi kastediyorsun?" diye soruyor üvey babam Dante, yanımıza gelirken. Sonra da ekliyor, "Annen bütün gece seni aradı."

"Nerede o?" diye sordum etrafa bakınarak, ama Zara'nın tanımadığım esmer bir adamla konuştuğunu görünce donakaldım.

"Diğer kadınlarla birlikte öndeki büyük masada oturuyor," diye bilgilendiriyor Dante beni.

"Bana haber verdiğiniz için teşekkürler. Hepinize sonra görüşürüz." Kalabalığın arasından zikzaklar çizerek ilerledim ama Zara'ya yaklaşıncaya kadar durdum.

"Henüz kararımı vermedim," diyor.

Kollarımın tüyleri diken diken oldu.

Adam, "Zaman daralıyor," diye uyarıyor.

"Ne için işaretleniyor?" diye araya giriyorum.

Zara donakaldı, sonra yavaşça gözlerime baktı. "Benim işime karışma, Sean."

Dikkatimi tekrar adama çevirdim. Elimle işaret ettim. "Sean O'Malley. Sanırım daha önce sizinle tanışmadım. Kimsiniz?"

Çenesini yukarı kaldırır, omuzlarını dikleştirir ve elimi sıkar. Kendinden emin bir şekilde, "John Smith," der.

"John Smith mi?" Tekrar ediyorum.

"Evet."

Zara'da kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"John Smith?"

"Adında ne yanlış var?"

Homurdanıyorum. "Tasadüfen dünyanın en yaygın isimlerinden birine sahip mi?"

O da söze girerek, "Elimden bir şey gelmiyor, dostum. Neyse, başka bir etkinliğe geç kaldım. Sonra konuşuruz Zara." dedi.

Bunu asla yapamazsın.

"Sizi dışarıya kadar uğurlayayım," diye teklif ettim ama bu bir seçenek değildi. Onu kapıya doğru yönlendirmek için elimi sırtına koydum.

Zara, "Sean," diye tersledi.

Başımı çevirip, en sert ses tonumla, "Burada kalacaksın," diye uyardım.

Ağzını açıyor ama hemen tekrar kapatıyor ve bana dik dik bakıyor.

Bu her kimse, onu pub kapısından içeri, soğuğa doğru götürüyorum. Dışarı çıkar çıkmaz, "Kimsin sen? Sakın bana John Smith deme!" diye soruyorum.

Hiç gözünü kırpmadı ve içimden bir ses onun kolay kolay korkan biri olmadığını söylüyor. Bu da onu Zara'dan daha da uzak tutmak istememe neden oluyor. "Adım John Smith ise ne yapayım ki?" diye cevap veriyor.

"Saçmalık."

"Beni haksız çıkar," diye meydan okuyor, kollarını göğsünde kavuşturarak başparmağı ve işaret parmağının yakınındaki bir izi gösteriyor.

Sanki sert bir yumruk yemiş gibi midem kasılıyor. Elini daha dikkatli inceliyorum. Dövme değil, damgalanmış bir kurukafa. Etrafında çiçekler ve tüyler, ya da belki yapraklar var. Burun ters çevrilmiş bir kalp. Kurukafanın çenesinden bir şey damlıyor, neredeyse kan gibi ama rengi yok, sadece onu yakan sıcak metalden kalan ölü deri.

Nedense, aynı anda hem dişil hem de erkeksi görünüyor. Daha yakından bakıyorum, daha önce gördüğümü biliyorum. Nerede gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum ama hatırlayamıyorum. Hafızamda çok uzaklarda kalmış, ama déjà vu hissi o kadar güçlü ki, bunu ilk kez görmediğimi inkar edemiyorum.

Sesini alçaltarak, "Beğendiğin bir şey gördün mü, Sean?" dediğinde tüylerim diken diken oldu.

Hedeften gözlerimi ayırıp tehditkar bir şekilde, "Sadece bir kez daha soracağım. Kimsin sen?" diye sordum.

"Sana söylemiştim. Ben John Smith'im," diye küstahça bir sırıtışla cevap veriyor.

Kendim için korku duyduğum nadir anlardan biri bu, ama içimde öfkeyle karışarak patlak veriyor. Ve bu adamın iyi biri olmadığı ve Zara'dan uzak durması gerektiği düşüncesi beni ele geçiriyor. Kim olursa olsun, ondan kötülük yayılıyor. Zara'nın onunla nasıl veya neden bir ilişkisi olduğunu bilmiyorum, ama bunu öğrenmem gerekiyor.

Öfkeyle, "Zara'dan ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bu onun, benim ve Yeraltı Dünyası arasında bir mesele," diye iddia ediyor.

"Yeraltı dünyası nedir?"

Yüzüme doğru parmağını salladı. "Keşke bilseydin, değil mi?"

Eğer başka biri sorularıma bu şekilde cevap verseydi, bir sonraki nefesini almadan önce onu kanlar içinde bırakırdım. Ama içimden bir ses bana bunun zamanı olmadığını söylüyor. Bu yüzden, sıkılmış yumruklarımı yanlarımda tutmak için tüm irademi kullanıyorum.

Yaklaşıp hırıldadım, "Beni dikkatlice dinle. Burada istenmiyorsun. Zara'nın yanına bile yaklaşamazsın. Eğer onun, barın, müttefiklerimizin veya ailemden herhangi birinin görüş alanına girersen, bir daha böyle bir hata yapmayacağından emin olurum. Anlaştık mı?"

Hiç kıpırdamadı. Tehdidime karşı daha da dik durdu. Yüzünde bir eğlence ifadesi vardı. "Öğrenecek çok şeyin var, Sean O'Malley Jr. Sana söz veriyorum, bir dahaki sefere bana tehdit savurmak istediğinde iki kere düşüneceksin."

Benim alt sınıf öğrencisi olduğumu nereden biliyor?

"Öyle mi? Sebebi ne?" diye soruyorum.

Dudakları seğirdi. "Senin de onun gibi olduğunu tahmin etmiştim."

Donakaldım, kalbim hızla çarpıyordu, birden "Kim gibi?" diye sordum.

Ağzını açacakken, bir kadının tiz sesi onu böldü. "Sean O'Malley! Buradasın!"

Tam Shannon'ın arkadaşı Milani kollarını bana doladığı anda gözlerimi ondan ayırıyorum.

"Şu anda bir şeyle meşgulüm," diyorum ona, ama üzerinde tekila kokusu alıyorum. Ayakları üzerinde çok dengesiz olduğu için onu düşürmeden kolayca itemiyorum.

"Geçen gece çok iyiydin!" diye kulağıma bağırdı.

İrkilerek onu dikkatlice ittim. "Teşekkürler. İçeri gir, birkaç dakika sonra konuşuruz." Kapıyı açıp geçmesi için işaret ettim.

Kapıdan içeri girerken kalçalarını hafifçe sallayarak elini yanağıma koydu.

Konuşmamı bitirmek için arkamı döndüm ve sonra donakaldım.

Kaldırımında yalnızım.

John Smith bir hayalet gibi ortadan kayboldu ve sorularımın tüm cevaplarını da beraberinde götürdü.

Zara Luciana Marino

Barda kalmamın imkanı yok. John'un neden içeri girdiğini ya da burada olduğumu nasıl bildiğini anlamıyorum. Ama şaşırmamalıyım da. Beni her zaman hazırlıksız yakalıyor.

Altı ay önce ortaya çıktı. Sabah saat altı civarında spinning dersinden çıkıyordum. Yoğun karanlık, kemikleri donduran bir soğukluğa sahipti. Ter tenimi kaplamıştı ama havanın keskinliğini memnuniyetle karşılamıştım.

Hâlâ nefes nefeseydim, işe gitmeden önce duş alabilmek için spor salonundan aceleyle çıkıp eve gidiyordum. Şoförüm Calogero ortalıkta yoktu, bu da alışılmadık bir durumdu.

Aşırı koruyucu babam ona her zaman erken gelmesi ve beni asla bekletmemesi konusunda kesin talimatlar vermişti. Ve bu, babaları tarafından şımartılan ve maaşlı çalışanlarına karşı talepkar olmayı öğrenen bazı kızların durumuna benzemiyordu. Babam bu emirleri "güvenlik" endişeleri nedeniyle vermişti. Bu yüzden her sabah, ben antrenmandan çıktığımda Calogero kaldırımda beni bekliyordu.

Çantamdan telefonumu çıkarmak için elimi uzattığım sırada, "On beş yaşına kadar babanla neden tanışmadığını hiç merak ettin mi?" diye bir ses duydum.

Kanım buz kesmişti, antrenmandan kazandığım tüm sıcaklık kaybolmuştu. Döndüm ve bu detayları bilen tek kişilerin zaten tanıdığım kişiler olduğunu fark ettim. Ama esmer, kırklı yaşlarındaki adam daha önce gördüğüm biri değildi.

Ellerini havaya kaldırarak, "Benden korkmanıza gerek yok," dedi.

"Hayır mı?" diye sormuştum, babamın her zaman yanımda taşımam konusunda ısrar ettiği topuzum veya çakımın daha kolay erişilebilir olmasını dileyerek. Onları her zaman çantamın fermuarlı bölmesinde güzelce saklardım, Calogero'nun beni her zaman beklediğini düşünerek asla kullanmak zorunda kalmayacağımı sanırdım.

Yabancı yaklaştı ve geri çekilmem gerekse de hareket edemedim. Sonra babamın ne kadar yalvarsam da cevabını vermeyi reddettiği o soruyu sordu. Aramızdaki hassas nokta buydu ve ne kadar unutmaya çalışsam da bir türlü unutamadım. Bugün bile, her gün beni rahatsız etmeye devam ediyor.

John başını salladı ve ekledi: "Herkes seni bekliyordu."

Kalbim hızla çarpıyordu ve ağzım kurumuştı. Zar zor "Herkes?" diyebildim.

Şaşkınlığım karşısında dudakları seğirdi ve ifadesi daha dostça bir hal aldı. "Zara, seni bekleyen, çok az kişinin girmesine izin verilen bir dünya var. Bir kere içeri girdiğinde, istediğin tüm cevaplar parmaklarının ucunda olacak."

Tüylerim diken diken oldu, ama Pandora'nın kutusu açılmıştı. Merak hücrelerimde alevlendi, beni beton zemine mıhladı, hareket edemez hale getirdi.

John bana aynı bakışı atmaya devam etti, sanki beni köşeye sıkıştırdığını ve ne teklif ederse etsin karşı koyamayacağımı biliyordu.

Korkusuz ve kendinden emin görünmeye çalıştım, çenemi yukarı kaldırdım, omuzlarımı dikleştirdim ve "Eğer bilmecelele konuşacaksanız, size yardımcı olamayacağım" dediğinde onun yoğun bakışları altında gözümü bile kırpmadım.

Ağzından boğuk bir kıkırdama çıktı. Sanki yıllardır gülmemişti ve ne yapacağını bilemiyordu.

"Komik olan ne?" diye tersledim, şoförümün neden orada olmadığını tekrar merak ediyordum.

Kendini toparlayıp derin bir nefes aldı, beni daha dikkatlice inceledi ve şöyle cevap verdi: "Her şey yakında netleşecek. Hizmet etmeye yemin edeceksin ve karşılığında istediğin her şey senin olacak."

"Ne istediğimi bilmiyorsun," diye söylendim, sonra arkama baktım. Şoförümün hiçbir sebeple geç kalmadığını bildiğim için endişem arttı. Babam onu öldürürdü.

Neredeydi?

John'un yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Bana doğru yaklaştı, kulağıma eğilerek fısıldadı: "Cevaplar istiyorsun. Zenginlik. Güç."

Ağzımdan "Zaten zenginim," diye kaçırdım, yanaklarım kızardı. Babamın servetiyle övünmezdim ve daha önce hiç görmediğim bu adamla neden tartışma gereği duyduğumu bilmiyordum.

Alaycı bir şekilde, "Zenginliğin ne olduğunu henüz anlamıyorsunuz. Ama sınırsız bilgi size güç verir. Güç de size kontrol sağlar. Ve istediğiniz her şey sizin içinizde saklıdır." dedi.

Titrek nefesler aldım.

"Babanı neden hiç tanımadığının gerçeğini bilmeyi hak ediyorsun. Ve Yeraltı Dünyası sana bunu verecek."

Kaçmalıydım. Ama kendimi tutamadım. Kaldım, hatırlayabildiğimden beri içimde yanan soruların cevaplarını nihayet bulma umuduyla cezbedilmişim. "Ölüler Dünyası mı?" diye sordum.

Geri çekildi ve sert bir şekilde parmağını kıvrımlı dudaklarına götürerek, "Şşş!" dedi.

Kafam daha da karıştı.

"Ölüler Dünyası'ndan bizim dışımızda kimse bahsetmez. Şimdi veya gelecekte konuşmalarımız hakkında kimseye bir şey anlatırsanız asla erişim sağlayamazsınız. Aradığınız gerçek gizli kalacak. Sizin için ayrılan zenginlikler gömülü kalacak. Ve farkında olmadan istediğiniz tüm güç ve kontrol başkasının olacak. Anladınız mı?"

Ona bakakaldım, karmakarışık duygular dalgası beni altüst etti.

"Başka hiçbir uyarı olmayacak. Bu kurallar pazarlık konusu değil. Bunlardan size bir daha asla bahsetmeyeceğim ve yemin etmeden önce sınanacaksınız. Bunları tekrar duyacağınız tek zaman, giriş gecesinde olacak."

"Başlangıç gecesi nedir?" diye sorulduğunda sesim titriyordu.

"Göreceksin," diye yanıtladı, sonra saatine baktı ve tekrar bana döndü. "Şoförünüzün bir dakika içinde burada olacağını tahmin ediyorum. Lastiği patlamış olabilir. Mesajlarınızı kontrol etmek isteyebilirsiniz."

Nefes alamıyordum. Arkasını dönüp sokakta yürümesini izledim. Gözden kaybolduğu anda şoförüm geldi.

Calogero SUV'den atladı ve İtalyan aksanıyla onaylamaz bir şekilde, "Bayan Marino, karanlıkta dışarıda ne yapıyorsunuz? Mesajlarımı görmediniz mi?" diye söylendi.

John'la karşılaşmamın şokunu henüz atlatamamışken, başımı salladım ve hiçbir şey söylemedim.

Calogero elimi sırtıma koydu ve beni araca doğru götürürken, "İçeride kalman için sana mesaj attım. Baban burada tek başına durmanı onaylamazdı," dedi ve kapıyı açtı.

"Üzgünüm, anlamadım," diye yanıtladım ve içeri girdim.

Kapıyı kapattı, sürücü koltuğuna oturdu, sonra ileri doğru hareket etti. Dikiz aynasından bana baktı. Birkaç dakika boyunca bana güvenlik önlemleri ve herhangi bir nedenle orada olmadığı zaman mesajlarımı nasıl kontrol etmem gerektiği konusunda ders verdi.

Onu zar zor duydum, ara sıra başımı sallayıp özür dilerken iyi olduğuma dair onu rahatlattım.

Kafam karışık bir halde, günümü rutin işlerimi yaparak geçirdim; John'un bahsettiği bu Yeraltı Dünyası'nın ne olduğunu ya da babam hakkındaki gerçeği gerçekten bilip bilmediğini merak ediyordum.

Onun en mahrem düşüncelerimi nasıl bilebileceğini anlamaya ne kadar çalışsam da, hiçbir cevap bulamadım. Olanları Fiona'ya anlatma isteğim giderek arttı, ancak John'un uyarısı beni ona güvenmekten alıkoydu.

Aylar geçti ve John bir daha hiç görünmedi. Acaba hayal mi görüyordum diye düşünmeye başladım. Babamın geçmişiyile ilgili gerçeği o kadar çok mu öğrenmek istiyordum ki, tüm bu karşılaşmayı uydurdum?

Sonra, hiç beklemediğim bir anda, John'la karşılaştım. Ya da belki de şöyle demeliyim, o benimle karşılaştı.

Fiona ve biz kızlardan oluşan büyük bir grup gece dışarı çıkmıştık. Şehirde yeni bir gece kulübü açılmıştı. Hepimiz dans pistindeydik ve ben de bir anda dönüp onun kollarına düştüm.

Kulağıma eğilerek, "Sırrımızı iyi sakladın. Banyonun yanından geçip çıkış tabelasına kadar koridordan git. Şimdi git ve orada beni bekle. Ve gülümse ki arkadaşlarının yanında dikkat çekme." diye emretti. Beni bir daire içinde döndürdü, bıraktı, sonra Fiona'nın önüne geçip onu dansa davet etti.

Hiç tereddüt etmedim. Terli kalabalığın arasından sıyrılıp banyoya doğru ilerledim ve koridora ulaştım. John'un gelmesi on dakika sürdü. Gelir gelmez beni kapıdan dışarı, ara sokağa sürükledi.

Konuşma uzun sürmedi. Bana, "Omni'ler yakında olduğunu düşünüyor," diye bildirdi.

"Omni" teriminin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim olmadığı için kaşlarımı soru işaretiyle kaldırdım.

Sert sesi tüylerimi diken diken etti. "Yeminler geri alınamaz. Geri döndürülemez veya değiştirilemezler. Anladın mı?"

Onun bahsettiği yeminlerle ilgili her şeyi öğrenmek istediğim için sessiz kaldım, ama bir yandan da kaçmak istiyordum.

"Anladığınızdan emin olmam gerekiyor," diye ısrar etti.

"Evet" diye zar zor cevap verdim.

"Güzel. Yeraltı Dünyası'na girmeye karar verdiğiniz anda, hayatınızı bu örgüte adıyorsunuz. Size verilen her görev sizi gerçeğe doğru götürüyor. Attığınız her adım sizi kaderinize doğru ilerletiyor."

"Kaderim ne?" diye birden ağzımdan kaçırdım.

John'un yüz ifadesi, çarpık gülümsemesiyle birlikte daha da karardı. Parmak boğumlarını yanağımdan aşağı doğru sürükledi ve yumruğunu yüzümün önüne tuttu. Sonra da yumruğunu çevirerek bir iz gösterdi.

Ara sokaktaki loş ışık, daha dikkatli bakmamı gerektirdi. İlk başta solmuş bir dövme sandım, ama sonra bunun bir damga olduğunu fark ettim; bu beni dehşete düşürdü ama aynı zamanda merakımı da uyandırdı.

Çiçeklerle süslenmiş kafatasında beni etkileyen bir şey vardı; güzel kadınsılık, kanlı erkeklikle karışmış, aynı zamanda aşka da işaret ediyordu. Ona bakmak içimde derin bir şey ortaya çıkardı, açıklayamadığım bir şey. Gözlerimi ondan alamadım. Beni bir trans halinde tuttu, ne anlama geldiğini ve onu nasıl elde ettiğini merak ettim.

John, "Ah. Anladın işte." derken sesi yumuşadı ve elini çekti.

Yavaşça gözlerine baktım, yutkunarak.

Şöyle devam etti: "İçeri girmenin tek bir yolu var. Hayatını Yeraltı Dünyası'na adıyorsun ve geri dönüş yok. Hazır mısın Zara?"

İçimde adrenalin ve heyecan girdap gibi dönüyordu ve yüksek sesli bir iç ses bana çelişkili mesajlar haykırıyordu.

John yumruğunu tekrar kaldırdı, kafatasıyla beni öyle bir baştan çıkardı ki neredeyse kabul edecektim.

Ama sonra geri çekilerek, "Hazır değilsin. Geri döneceğim ve o zaman bağlılığını bildirmeye ve kaderine adım atmaya hazır olacaksın," dedi.

"Bütün bunları anlamıyorum," diye itiraf ettim.

"Ama sen bunu istiyorsun," diye ısrar etti.

İç organlarım titreyerek ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

Yüz ifadesi değişti. Omzuma hafifçe vurdu ve sonra beni ara sokakta yalnız bırakarak ortadan kayboldu.

Bu üç ay önceydi. Bu geceye kadar onu tekrar görmemiştim ve aniden ortaya çıkması beni şaşırttı.

"Bir içki daha?" diye sordu Molly, beni düşüncelerimden kopararak.

Bakışlarımı ön kapıdan ayırıp, pubın içindeki aileme ve arkadaşlarıma şöyle bir göz attım ve gitmem gerektiğini anladım. John ve Sean arasında neler oldu kim bilir? Sean'ı tanıdığım kadarıyla, John'un kim olduğunu açıklamamı isteyecek ve ben onun sorularını cevaplamaya hazır değilim.

"Hayır, teşekkürler Molly," dedim ve babamın yanına gitmek için kalabalığın arasından sıyrıldım.

Yanına yaklaştığımda cümlesini yarıda kesiyor, sonra sırtıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar derinleşiyor ve İtalyan aksanı normalden daha belirginleşiyor; bu da içki içtiğinde oluyor. "İşte benim güzel kızım. Anneni ve beni görmeye gelmenin vakti gelmişti," diye övünüyor.

Anne gülüyor. "Luca, ondan bütün gece bizim gibi yaşlılarla takılmasını bekleyemeyiz."

Bizi kendine daha da yaklaştırıp, "Ah, benim için doğruyu söylüyorsunuz ama sizin için değil, stellina'm," diyor.

Annemin yüzü daha da ışıldıyor.

Babam tekrar bana odaklandı. "Eğleniyor musun?"

"Evet, ama yarın sabah erken kalkmam gerekiyor. Veda etmeye geldim," diye yalan söylüyorum.

Yüz ifadesi düşüyor. "Yarın cumartesi."

Başımı salladım. Gözümün ucuyla Sean'ın gür, kirli sarı saçlarını ve uzun boylu yapısını ön kapıdan içeri girerken yakaladım. Etrafına bakındı ve mutlu görünmüyordu. İçimden bir şey koptu ve kendimi daha da kötü hissettim. "Evet. Yılın bu zamanında çok yoğunuz. Daha fazla kalırsam yarın çok üzüleceğim."

Baba saatine baktı. "Saat daha dokuz."

"Luca, o sorumluluk sahibi davranıyor. Kimse avukatının akşamdan kalma bir halde davasıyla ilgilenmesini istemez," diye araya girdi anne.

Babamın yüzünde gurur beliriyor. Başımın tepesinden öpüyor. "Pekala, zeki çocuk. Sorumlu ol. Ama dairene güvenli bir şekilde vardığında bana mesaj at."

İnleyerek, "Şoförüm zaten bunu yapıyor," dedim.

Daha da geniş bir sırtısla, "Kızımın bana mesaj atmasını istememden dolayı beni suçlayın. Özellikle de annesinden ve benden uzaklaşarak Chicago'ya taşınmakta ısrar ettiği halde." dedi.

"Baba," diye inledim.

Kıkırdadı ve anneme döndü. "Geri döneceğim." Tekrar bana odaklandı. "Seni arabaya kadar uğurlayayım."

İtiraz etmek için ağızımı açtım ama sonra kapattım. Sean, etrafından yayılan bir kararlılıkla kalabalığın arasından ilerliyordu. Seçeneklerimi hızla değerlendirdim ve babamla gitmenin daha güvenli olduğuna karar verdim. Sean'ın beni onun önünde sorgulamayacağından yüzde doksan dokuz eminim.

Babam beni kapıya doğru yönlendirdi ve yolun yarısında Sean'la karşılaştık.

"Zara. Seni bulmayı çok istiyordum," diyor Sean, kirli sarı saçları kaşlarının dibinde kıvrılırken ve uzun boylu bedeni üzerimde belirirken.

"Güzel kızım gitmekte ısrar ediyor. Yarın beyninin en iyi durumda olması gerektiğini söylüyor," diye takıldı babam.

Sean yeşil gözlerini bana dikti, sonra babama başıyla işaret etti. "Ben de çıkıyordum. Zara'ya birkaç hukuki sorum var. Şoförüm onu benim evime

gelirken evine bıraksa nasıl olur?" Gülümsedi ve gamzesi belirdi.

Kahretsin!

Babamın vücudu kaskatı kesildi, gözleri kısıldı. Sesini alçaltarak, "Bu Zara için uygun mu?" diye sordu.

Sean'ın yüz ifadesi babamınki kadar ciddileşti. "Elbette. Her şey yasal. Sadece biraz tavsiyeye ihtiyacım var. Ayrıca, biliyorsun ki asla sınırı aşmam." dedi.

Sinirleniyorum. "Çünkü ben kadınıym, değil mi?" diye söyleniyorum.

Babam ve Sean, her ne zaman bazı şeyleri neden bilmediğimi veya ailelerin baş avukatı olamadığımı sorsam, bana her zamanki gibi bıkkın bir bakış atıyorlar.

Babam başımı tekrar öperek, "Ben senin babanıym. Senin ve annenin güvenliği benim en büyük önceliğim," dedi. Sean'a döndü ve "Onu dairesine kadar götürüp içeride güvende olduğundan emin olacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Elbette," diye yanıtlıyor.

İnleyerek, "Daireme kendim yürüyebilirim." dedim.

"Ama o zaman endişelenirdim. Ve bunu istemezsin, değil mi?" dedi babam, sarhoş bir şekilde sırıtarak.

İç çekerek alaycı bir şekilde, "Hayır! Bunu asla istemezdim," diye onayladım.

"Görüşürüz Luca. Hadi gidelim Zara," diyor Sean, sonra da beni bardan çıkarmak için belime kolunu doluyor. Bir yanım ona karşı koyup kaçmak istiyor, çünkü yalnız kaldığımızda beni sorguya çekeceğini biliyorum. Ama yapamıyorum. Ona yaslanıp, karamel ve burbon vanilya kokulu kolonyasını içime çekiyorum ve barın karşısından Fiona'nın onaylamayan bakışlarını görmezden geliyorum.

Yıllar içinde birkaç kez düşüncelerini dile getirdi ve Sean ile benim birbirimizle flört ettiğimizi ima etti. Biz her zaman bunu reddediyoruz, ama o aptal değil.

Aramızda bir şey var ama bu yola hiç girmedik. Arkadaşız ve öyle kalacak. Özellikle ikimiz de uzun süreli ilişkiler kurmakta zorlanırken, arkadaşlığımızı riske atmak aptallık olurdu.

Bir gece sarhoşken, çıktığımız insanlardan çok çabuk sıkıldığımızı bile itiraf ettik. Bu yüzden bir daha asla sınırı aşmayacağımıza dair söz verdik ve ayıldıktan sonra da bu sözümüzü bir daha asla tartışmadık.

Dışarı çıktık ve SUV'si kaldırıma yanaştı. Şoförü beklemeden arka kapıyı kendisi açtı ve bana binmem için işaret etti.

"Benim şoförüm var," diye itiraz ediyorum, önümde olduğunu bildiğim konuşmadan kurtulmaya çalışarak.

"Bu konuda benimle tartışma Zara. Şimdi, içeri gir," diye emretti, yeşil gözlerini bana dikerek.

Onunla mücadele edecek enerjim kalmadığı için pes ediyorum. Zaten genellikle istediği her şeyi elde ediyor.

Benden sonra içeri giriyor ve kapıyı kapatıp şoföre "Zara's" diye emrediyor. Şoför düğmeye basıyor ve ön ve arka koltuklar arasındaki pencere kapanıyor.

SUV aniden yola sapıyor ve arabanın içinde gergin bir sessizlik hakim oluyor.

Şanslı gecem olmasını ve Sean'ın beni affetmesini umarak bekliyorum.

Ama bunun bir anlamı yok. Kulağıma yaklaşıyor. Sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor ve içimde bir ürperti hissediyorum.

Bacaklarımı daha sıkı çaprazladım ve koltuğumda kıpırdandım.

"John'u nasıl tanıdığını söyle bana," diye soruyor.

Gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum, sonra yavaşça ona dönüyorum, yüzünden bir santim kadar uzaktayım. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Dudaklarıma kısa bir bakış attıktan sonra, otoriter bakışlarını bana dikti.

Göğüs uçlarım sertleşiyor. Bu sadece Sean'ın yanıdayken ve aramızda bu yoğun anlar yaşandığında oluyor. Yine de keşke olmasaydı. Ona böyle tepki

vermemeliyim ama engelleyemiyorum. Bu sadece içimdeki derin arzuları hatırlatıyor ama asla boyun eğmeyeceğim. Açlığımı gidermek ve sonra sıkılmak buna değmez. En azından Sean'la değil.

"Bunu sana tekrar sormak zorunda bırakma Zara," diye uyarıyor, bu da kaşıntımı dindirmiyor. Onun her şeyin sorumlusu olduğunu ve bana emir verebileceğini varsayması damarlarımı yakıyor.

Bir santim daha yaklaşırsa dudakları benimkine yapışacak.

"Onunla oraya gitme," diye kendime hatırlatıyorum.

"Zara!" diye homurdanır.

"Size hiçbir şey söyleyemem," diye ısrar ediyorum.

"Saçmalık!"

"Yapamam!"

"Neden?"

Dudaklarım titreyerek ona bakıyorum, konuşmaktan ve öğrenmek istediğim her şeye erişme şansımı kaybetme riskinden korkuyorum.

Korkum belirsizliğimle çatışıyor. John'a, bahsettiği ömür boyu sürecekt yemini etmeye hazır olduğumu söyleyemedim. Çok fazla bilinmeyen detay var ve içgüdülerim bana babamın asla onaylamayacağını söylüyor; sadece geçmişle ilgili gerçeği öğreneceğim için değil.

Ama John'un sürekli bahsettiği bu Yeraltı Dünyası hakkında hala hiçbir şey anlamıyorum.

"Seni neyle tehdit etti?" diye soruyor Sean.

"Beni tehdit etmedi."

"Öyleyse neden bara geldi?"

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum. Sean bana ne sorarsa sorsun, ona hiçbir şey söyleyemem. Risk çok büyük.

Elini saçlarımın arasından geçirip, daha önce yaptığı gibi başımın arkasını avuçluyor.

Nefesim kesildi, midemdeki kelebekler çılgınca çırpınıyordu.

Öfkeyle üzerime eğildi, "Gördüm. Şimdi anlat bakalım."

"Ne gördün?" diye fısıldadım, göğsümün atışları hızlanıp yavaşlıyordu.

Bir an beni inceledi ve beni öpeceğini sandım ama öpmedi.

Birkaç derin nefes aldı, nefes verişleri dudaklarımda ateş gibiydi, içimdeki yakıcı alevlere odun ekliyordu. Dişlerini sıkarak, "Gördüm, Zara," dedi.

"Sean, ben... ben neyden bahsettiğini anlamıyorum," diye ısrar ediyorum.

Keskin yüz hatlarında bir karmaşa dünyası patlak veriyor. SUV duruyor ama bakışlarını benden ayırmıyor. "Bana yalan söyleme, Zara," diye yalvarıyor.

Hâlâ neye atıfta bulunduğunu anlamadım, bu yüzden sadece "Sean?" diye sordum.

İkimiz de kıpırdamadık ama yavaş yavaş beni de etkiledi. Tüylerim diken diken oldu. Yine de konuşmaya cesaret edemedim ama yüz ifademden bir şey her şeyi ele veriyor olmalı.

"Bana her şeyi anlat," diye ısrar ediyor.

O bu konuda ne biliyor?

Nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerim zaten bayat havayla dolu. Kendi kendime, "Ne gördün?" diye mırıldanıyorum.

Bir an daha geçtikten sonra nihayet cevap veriyor: "Kafatası gördüm."

Sean

Zara'nın yüzü solgunlaştı ve nefesleri hızlanıp kısaldı. Kafatasını daha önce de gördüğünden hiç şüphesi yoktu.

Bu işareti daha önce nerede gördüğümü hatırlayabilmeyi çok isterdim. Sanki beynimin tam ortasında, benimle alay ediyor gibi ama bir türlü bulamıyorum.

"Bana bu konuda ne bildiğinizi anlatın" diye talep ediyorum.

Zara başını salladı. "Sana söyleyecek bir şeyim yok. John'un elinde gördüm. Hayatımda ilk defa görüyorum."

"Yalan söylüyorsun," diye ilan ediyorum.

"Ben yalancı değilim ve bana yalancı demeyin."

"Ama kafatasından bahsettiğimde ne demek istediğimi anladın."

"Az önce John'la dışarıda konuşuyordunuz. Evet, kafatası dövmesi olduğunu biliyorum. Neyi kastettiğiniz oldukça açık," diye savunuyor.

"Bu bir dövme değil. Bu bir marka," diye açıklıyorum onu.

Omuz silkerek, "Her neyse, ben de senden daha fazla bir şey bilmiyorum," dedi.

Öfkeyle, "Söyle bana John Smith kim, Zara?" diye sordum.

"Sana bildiğim her şeyi anlattım."

"Bana yalan söylemeyi bırak," diye homurdandım.

Bana dik dik baktı, sonra göğsüme vurarak, "Beni suçlamayı bırak. Sana doğruyu söylüyorum." diye karşılık verdi.

"Ama bana her şeyi anlatmıyorsun, değil mi?"

Ağzını kapatıp pencereye doğru döndü.

Birkaç nefes boyunca onu inceledim, sonra ses tonumu yumuşatarak, "Benden ne saklıyorsun?" diye sordum.

Bana doğru döndü. "Sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Ama John sana ne söyledi? Neden o bilgiyi benimle paylaşmıyorsun?"

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum.

Başını yana eğip bana dik dik baktı. "Yani, onun sana hiçbir şey söylemediğini iddia ettiğinde sana inanmam gerekiyor ama sen benim kafatası hakkında veya John hakkında daha fazla bilgi bilmediğime inanmıyorsun, öyle mi?"

Kollarımı kavuşturup arkama yaslandım. "Evet. Asıl sen sır saklıyordun. Seninle John arasında daha fazlası var. Ne olursa olsun, anlat. O adamla görüşmemen gereken biri."

Kadın alaycı bir şekilde, "Nereden biliyorsun? Böyle bir açıklama yapman için ne yaptı ki?" diye sordu.

"Tek yapmam gereken, pubın öbür ucundan ona bakmaktı," diye ağızımdan kaçırdım.

Kadın sırtıttı. "Yani bu bir kıskançlık meselesi mi?"

"Benimle o konuya girme Zara. Onun hakkında konuşma!"

"Ama diğer erkekler hakkında da seninle konuşmalıyım, değil mi?"

"Bu durumu çarpıtmayı bırakın," diye azarladım.

"Bak Sean, hiçbir şey bilmiyorum." Kapıyı işaret ediyor. "Şunu açıp beni dışarı bırakacak mısın, yoksa kendi tarafımdan mı çıkmam gerekiyor?"

Bir an ona bakakaldım.

"Pekala. Sanırım bu taraftan çıkacağım," diyerek kapıya doğru uzandı.

"Sakın yapma!"

Donakaldı, sonra dudaklarını büzerek ve meydan okuyan bakışlarıyla yavaşça tekrar bana odaklandı.

"Arabanın o tarafına geçmenin doğru olmadığını biliyorsun. En güvenli seçenek değil. Baban çok kızardı," diye azarladım.

"Şoförünüz ya da siz beni ihbar ettiğinize göre bana pek seçenek bırakmadığınızı babama bildireceğim," diye tersledi.

"Seni asla ele vermezdim."

"Sen de öyle yapmaz mıydın?"

"Daha önce hiç yaptım mı?"

Onun mavi alevleri bana doğru daha da şiddetli bir şekilde yanıyor.

Derin bir nefes verip kapımı açtım. Dışarı çıktım ve sonra ona doğru uzandım, ama beni görmezden geldi, tek başına dışarı çıktı ve yanımdan geçip kendi binasına girdi.

Onu takip ediyorum.

Kapıcıyı geçtikten sonra kadın neşeli bir şekilde, "Beni eve getirdiğiniz için teşekkürler. Artık gidebilirsiniz," dedi.

"Babanıza sizi dairenize kadar götüreceğimi söyledim."

Alaycı bir şekilde içini çekti. "Evet, sanki bunu yapmana ihtiyacım varmış gibi. Güvenli bir binadayım. Hoşça kalın!" dedi, el salladı ve asansör düğmesine bastı.

"Şımarıklığı bırak."

"Diktatörlük yapmayı bırak."

Ona doğru yaklaştım ve kolumu beline dolayarak sıkıca kavradım.

Başını yana eğip bana bakarak öfkeyle, "Gerçekten mi Sean? Cidden, artık gidebilirsin." dedi.

"Bunu istemez miydiniz?" diyorum.

Asansör kapısı açılıyor. İçinde kimse yok. Zara içeri giriyor ve "Evet, isterdim" diye cevap veriyor.

"Hayır, yapmazsın," diye belirttim, yanına yaklaşp sekizinci katın düğmesine bastım.

Asansör kapıları kapanıyor ve aramızdaki gerilim giderek artarken, sessizce yukarı çıkıyoruz.

Zara inatçı ama ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Bu John Smith denen adam hakkında benden ne sakladığını mutlaka öğreneceğim.

Asansör durdu ve kapılar bir zil sesiyle açıldı. Kadın asansörden hışımla çıktı ve ben de peşinden gittim. Dairesinin kapısına geldi ve anahtarını çıkardı.

Bana hızlıca bir göz attı ve tekrar el salladı. "Hoşça kal! Gitme vakti geldi."

Ben olduğum yerde kalıyorum.

Kapıyı açıp içeri girmeye ve ben girmeden önce kapatmaya çalışıyor, ama ben kapıyı daha da açıp arkasından içeri giriyorum.

"Seni içeri davet etmedim, Sean," diyor.

Kapıyı kapatıp, "Ne sakladığını söyleyene kadar buradan ayrılmayacağım," diye bağırdım.

"Bir kez daha söylüyorum, hiçbir şey saklamıyorum," diyor, anahtarlarını ve çantasını masaya bırakıp sonra da yatak odasına doğru ağır adımlarla yürüyor.

"Var," diye ısrar ediyorum.

"Hayır, yok. Şimdi, dairemde çık."

"HAYIR."

Bana doğru döndü. "Bu doğru değil. Sana çıkmanı söyledim ve ciddiylim. Kendi evimde bütün gece burada oturup beni sorgulamana izin vermeyeceğim. Babam sana beni kapıma kadar götürmeni söyledi ve sen de götürdün. Çok teşekkür ederim. Gidebilirsin." Kollarını kavuşturdu ve bana öfkeli bakışlar fırlattı.

Hiç tereddüt etmem.

"Bu gece burada hiçbir şey öğrenmeyeceksin Sean. Lütfen git," diyor daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Zara, o adam neden bardaydı?"

Başını salladı. "Bilmiyorum." Arkasını dönüp yatak odasına girdi.

Onu takip ediyorum.

Elbisesinin fermuarını açıyor ve elbise vücudundan aşağı kayarak mor sütyenini ve tangasını ortaya çıkarıyor.

Donakaldım. Penisimin sertleşmesi acıtmaya başladı. Sesim titreyerek, "Kahretsin. Ne yapıyorsun?" dedim.

Arkasına baktı ve bana anlamlı bir bakış fırlattı. "Yatağa hazırlanıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

Ağzım kuruyor.

Yüz ifadesi sertleşti. "Ah, sana gitmeni söylememe rağmen hâlâ dairemdesin. Üzgünüm, mesajı almamışsın. Tekrar edeyim: Çıkarken kapı popona çarpmasın." diye devam etti. Odanın karşısına doğru yürüdü, küpelerini çıkarıp mücevher kutusuna koydu.

Onun kalçalarına dik dik bakıyorum, yutkunuyorum ve istemsizce "Aman Tanrım" diye mırıldanıyorum.

Zara'yı daha önce bikinili görmüştüm ama hiç böyle görmemiştim. Onun yatak odasında, her zamankinden daha çok sinirli ve rahatlamaya ihtiyaç duyarken, neredeyse çıplak haldeyken hiç yalnız kalmamıştım.

Elini arkasına uzatıp sütyeninin kopçasını açtı, sütyenini çıkardı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bana doğru döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Sakıncası var mı? Sonuçta burası benim yatak odam."

Penisimin ucu fermuarıma sürtünüyor. Kendi kendime, "Ne kadar da şımarık bir velet," diye mırıldanıyorum.

"Sınırlarımızı mı aşmaya çalışıyorsun yoksa?" diye soruyor kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Hiçbir şey söylemiyorum. Birdenbire dilim tutuluyor, eline bakakalmış, elini indirip sütyeninin yere düşmesini bekliyorum.

"Gözlerini buraya çevir, Sean," diye adeta şarkı söyler gibi söyledi ve beni dalgınlığımdan çıkardı.

"Bana bildiklerini anlat yeter," diye zorlukla söylüyorum, neden burada olduğumu hatırlamaya çalışarak.

"Hayır. Şimdi, çık dışarı."

Zara'nın son derece inatçı biri olduğunu fark ettim. Ve bu çok can sıkıcı. Bir kere ayak directi mi, onu hiçbir şey yapmaya ikna edemiyorum. Hayatımızda sadece birkaç kez oldu bu, ama bu gece pes etmeyecek. Bu yüzden homurdanıyorum, "Yarın geri geleceğim ve bunu konuşacağız."

Başparmağını göğüslerinin üzerinde gezdirerek tatlı bir sesle, "Tamam. Güvenlik görevlilerinin seni yukarı çıkarmamaları gerektiğini bilmelerini sağlayacağım," dedi.

Bakışlarım etrafta dolaşüyor ve homurdanıyorum. "Senin yapacağın gibi."

"Beni sına, Sean," diye tehdit etti.

Bakışlarımı vücudunda aşağı doğru kaydırıp sonra tekrar yukarı, gözlerinin içine dikiyorum.

Yanakları hafifçe kızardı ama yine de şimdiye kadar gördüğüm tüm kadınlar kadar kendine güvenliydi. Damarlarımda kan daha da kaynadı.

Meydan okuyan bakışları ve alaycı gülümsemesi daha da belirginleşiyor.

Kendimi tutamıyorum. Kalbim kulaklarımın arasında gümbür gümbür atıyor. "Yaramazlık yapıyorsun, Zara," diye uyarıyorum.

"yle mi?" diye alaycı bir şekilde sordu, kaşını tekrar kaldırarak.

Sesimi alçaltarak uyardım: "Evet. Beni zorlama. Seni dizlerimin üstüne yatırıp, el izim günlerce teninde kalana kadar kışına tokat atarım."

Dudakları kıvrıldı. "Aman Tanrım, beni kışkırtma Sean. Bir kızı böyle kışkırtmak adil değil."

Ağzımın suyunu akıtmamaya çalışarak içimden inliyorum.

Kapıyı işaret ederek sert bir sesle, "Dışarı ıkın!" diye emretti.

Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce gitmenin en iyisi olduğuna karar veriyorum. Yatak odasından çıkarken başımı sallıyorum ve ona, "Ben gittikten sonra kapıyı kilitlemeyi unutma," diye hatırlatıyorum.

"Merak etme baba, edeceğim," diye alaycı bir şekilde cevap verdi ve beni kapıya kadar takip etti.

Kapıyı açtığımda, geriye doğru bir göz atıyorum, bir kez daha kalmaya, elim kalçasına değdiğinde veya orgazm olduğunda çıkardığı sestten başka bir şey öğrenmeye can atıyorum.

Bana dik dik bakıyor, sanki kirli düşüncelerimi gerçekleştirmemi istiyormuş gibi, ama ben bunun tamamen kafamda kurduğum bir şey olduğuna karar veriyorum. "Yarın geri geleceğim," diye uyarıyorum, sonra dairesinden dışarı çıkıp kapıyı kapatıyorum. Asansörle lobiye iniyorum, binayı terk ediyorum ve SUV aracıma geri dönüyorum.

şoförüm Conán ile aramdaki camı indirip, "Sr" diye talimat veriyorum.

O soru sormaz. Bir şeyi çözmem gerektiğinde o araba kullanır, ben de düşünürüm.

Bölme perdesini yukarı çekip arkama yaslandım, pencereden dışarı bakarak Zara'yı ve bu gece daha önce o kurukafa logolu markayı nerede gördüğümü unutmaya çalıştım.

Her şey apaçık ortada ve bir adamın elinde olduğunu görebiliyorum, ama bu John'un eli değil. Aynı yerde de, ama tanıdık gelse de kimin eli olduğunu hatırlayamıyorum.

Arabayla giderken şehrin ışıkları hızla yanımdan geçiyor ve her şey yerine oturmadan önce birkaç saat geçiyor. Elime bakıyorum, yumruk yapıyorum ve çeviriyorum.

Midem alt üst oldu. El tanıdık geldi çünkü benimkine benziyordu. Benimkine benzer ellere sahip sadece bir adam daha vardı.

Babam.

Geçmişe dair bir dizi anı zihnimi alt üst ediyor ve midem bulanıyor.

Yedi ya da sekiz yaşındaydım ve babamla boks antrenmanı yapıyordum. Sol eline boks antrenman pedine her vurduğumda dişlerini sıkıyordu. Küçük olduğum için pek dikkat etmiyordum. Ama ringden çıktığımızda, pedi çıkardı ve eline sarılı kanlı beyaz bir gazlı bez gösterdi.

"Burada kal Sean," dedi bana, sonra soyunma odasına girdi ve temiz bir bandajla geri döndü.

Eve vardığımızda, kırmızı leke tekrar ortaya çıkmıştı.

Annem yarayı temizlemeye ve kanamayı durdurmaya çalışıyor. "Bu kabuk çok iğrenç. Normal bir insan gibi dövme yaptırmak yerine neden kendini dağlama ihtiyacı hissettin?" diyor.

Babam cevap vermiyor.

Babamın eli iyileşti şimdi. Çiçekli kurukafa deseni derisinde belirgin ama rengi yok.

Bir yaş daha büyüdüm. Dövme daha da detaylandı. Çiçekler artık pembe renkte dövme olarak yapıldı.

Ertesi yıl, okuldan eve geliyordum ve annem ona, "Gri ve siyah tonlarını ne zaman ekledin?" diye sordu.

"Zamanı gelmişti," diye yanıtlıyor.

Arkasında durup omzunun üzerinden ona bakıyorum, odada olduğumu fark edene kadar gözlerimi ondan ayıramıyorum. Ayağa kalkıyor, başımdan öpüyor ve "Bu gece eve geç geleceğim" diyor.

Gözlerimi sıkıca kapattım, kendimi suçladım.

Nasıl hatırlamamış olabilirim?

Bu da zihnimden silmeye çalıştığım başka bir şey.

Bu, sürekli yaşadığım bir sorun. Babam öldükten sonra, onunla ilgili anılarımı zihnimden sildim. Bu beni suçlu hissettiriyor, ama unuttuğum şeyin ne olduğunu, tekrar ortaya çıkana kadar fark etmiyorum bile.

Onun kafatasındaki damgayı neden hatırlamak istemedim?

Kaygı ve korku, bir de aciliyet duygusuyla beni sarmış durumda. Bölmeyi indirip, "Partiye geri dönelim. Hemen şimdi!" diye bağıryorum.

Conán, orta refüjü geçerek yasa dışı bir U dönüşü yapıyor ve şehre doğru geri dönüyor.

O adamın babamla aynı markaya sahip olmasının ne anlamı var?

Belki de bir tesadüftür.

Hayır, öyle değil.

Babam neyle ilgiliydi?

Conán trafiğin arasından sıyrılıp otoyoldan çıkıyor ve birkaç dakika içinde O'Malley's Pub'ın önündeki kaldırıma yanaşıyor.

Arabadan atlayıp içeriye koştum ve kalabalık bara şöyle bir göz attım. Sadece birkaç kişi ayrılmıştı, bu da beni şaşırtmadı.

Sonunda annemi Dante, Brenna teyze ve Finn amca ile birlikte otururken gördüm. Gülüşüyorlardı ve masa içeceklerle doluydu.

Kalabalığın arasından ilerlerken benimle konuşmaya çalışan insanları görmezden geliyorum.

Annem beni ilk gören oldu ve yüzü aydınlandı. "Sean, geri döndün."

"Seninle konuşmam gerekiyor," diye belirttim.

Yüzü düştü. "Sorun ne?"

"Burada değil. Özelde."

Dante, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Ona bakmıyorum. "Şimdi, anne."

"Pekala," diyor ve ayağa kalkıyor.

"Sean, neler oluyor?" diye soruyor Finn Amca.

Brenna bana Dante'nin baktığı gibi endişeli bir bakış atıyor.

Başımı salladım. "Şimdi olmaz. Annemle konuşmam gerek."

"Tamam canım." Yüzünde endişe vardı. "Neler oluyor?"

"Konuşmamız gerek," diye tekrarlardım, elimi beline dolayarak onu arkaya, koridordan aşağıya, Nora'nın ofisine doğru yönlendirdim. Kapıyı kapattım.

Annem endişeyle, "Sean, lütfen bana neler olup bittiğini anlat. Beni çok endişelendiriyorsun." dedi.

"Babamın neden kafatası şeklinde bir dövmesi vardı ki?" diye birden ağzımdan kaçırdım.

Annenin başı biraz geriye doğru savruldu ve sonra donakaldı. "Bilmiyorum. Neden soruyorsun?"

"Ne içindi anne?" diye sordum, bu sefer daha sert bir sesle, içim titriyordu. Bir şeyin eşiğindeyim ama ne olduğunu bilmiyorum.

Kaşlarını çattı. "Sean, bilmiyorum. Sadece yaptığı bir şeydi. Evlenmeden önce bile sürekli kağıda çizerdi."

"Bunu neden yaptı?"

"Bilmiyorum. Her yere karalardı. Ben hep havalı bir tasarım olduğunu düşünürdüm ama üzerinde daha fazla düşünmedim. Sonra bir gün eve geldi.

Sen, bilmiyorum, belki yedi ya da sekiz yaşındaydın, hatırlamıyorum, ama eline damgalanmış halde eve geldi."

Göğsüm sıkıştı. "Neden dövme yapmak yerine damgaladı?"

Omuz silkti ve yüzünde şaşkınlık belirdi. "Dürüst olmak gerekirse, Sean, bilmiyorum. Neden dövme yaptırmadığını hiç anlamadım."

"Ama o zaman pembeydi. Üzerinde pembe gördüğümü biliyorum. Daha büyüktüm ama pembe gördüm," diye ısrar ediyorum.

Başını salladı. "Evet, çiçeklere biraz pembe ekledi ve... sanırım tüylerin bazılarına da. Bir yıl sonra da gidip gri ve siyah gölgeler ekletti."

"Neden?" diye ısrar ediyorum.

"Bilmiyorum," diyor annem.

Yüzümü ovuyorum. "Lütfen, düşünün."

"Bunu neden bilmeniz gerekiyor?" diye soruyor.

"Sadece bilmem gerekiyor," diye yanıtlıyorum.

Elini beline koydu. "Bunu sormanızın bir sebebi var ve ben de o sebebi öğrenmek istiyorum."

"Nedenini bilmiyorum. Sadece bilmem gerekiyor," diye ısrar ediyorum.

Öne doğru bir adım attı ve elini yanağıma koydu. "Sean, eğer babanın da karıştığı bir şeye sen de bulaşıyorsan, bana söylemen gerekiyor."

Onu inceliyorum. "Hiçbir şey bilmiyorsan neden bu kadar endişelisin?"

"Cevaplarını aradığınız şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bilseydim, size söylerdim, ama bilmiyorum. O kurukafa sadece babanızın bar peçetelerine, fişlere ve eline geçen her türlü kağıda karaladığı bir şeydi. Sadece hoşuna gittiği için çizdiğini düşündüm. Ve neden kendine damgaladığını bilmiyorum, ama babanız birçok yönden tahmin edilemez bir insandı."

"Anne, eğer iyice düşünmen gereken bir zaman varsa, o da şimdi. Bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor."

Yüzünde dehşet ifadesi vardı. "Sean, neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum."

"Bilmiyorum. Bu yüzden sana soruyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorum, ama eğer babanızın karıştığı, belki de onun öldürülmesinin sebebi olabilecek bir şeye bulaşıyorsanız, lütfen, yalvarıyorum, yapmayın," derken sesi titriyordu.

Elini tutup kendimden uzaklaştırdım. "Bu, bizi bunca zamandır ailemizden neden uzak tuttuğunu bize hiç söylememen gibi bir şey mi?"

Gözlerini sıkıca kapattı. "Sean, lütfen, eski yaraları açmayalım. Sana tehdit edildiğimi ve başka seçeneğim olmadığını söylemiştim. Amcaların da başka seçeneğim olmadığını doğruladı. Affedildiğimi ve bu konuyu geride bıraktığımızı sanıyordum."

Suçluluk duygusu beni sarıyor. Babam öldürüldüğünde anneme korkunç bir şey olmuştu. Gerçeği asla öğrenemedim, ama o bana bunu unutmam için yalvardı ve amcalarım da bana bu konuyu bırakmamı rica etti. Annemin yıllarca kız kardeşimi ve beni O'Malley'lerden koruduğu için suçluluk duyduğunu biliyorum, ama bizi korumak için yapması gerekeni yaptı. Bu yüzden şöyle cevap veriyorum: "Seni affettim, ama şimdi babamın o damgayı neden taşıdığını bilmem gerekiyor ve bana nedenini anlatman gerekiyor."

"Bilmiyorum!" diye bağırdı ellerini havaya savurarak.

Geri çekiliyorum.

Gözlerini kapatıp sesini yumuşattı. Gözlerini açtığında, gözleri yaşlarla doluydu. "Sean, sana söylüyorum, bilmiyorum. Hiçbir şey düşünmedim. Gerçekten. Sadece babanın sevdiği bir tasarım olduğunu düşündüm. Ama lütfen, neden bunu sorduğunu söyle bana."

Doğruyu söylediğini anlıyorum ve onu korkutmak istemiyorum, bu yüzden içimi çekip bir yalan uyduruyorum. "Bilmiyorum. Nedense bugün aklıma geldi. Sonra, yıllar içinde nasıl renk ve gölge eklediğini düşündüm. Bana tuhaf geldi, sanki bunun arkasında bir anlam olmalıymış gibi."

"Sadece takıntılı olduğu bir sanat eseriydi. Başka bir şey değil." Yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde gözlerini kırptırdı.

İçimde bir suçluluk duygusu var. Biliyorum ki Dante'yi tüm kalbiyle seviyor, ama babamı da her zaman sevecek. Onu kaybetmek onu her zaman üzecek. Ve bu gece o yarayı yeniden açtım.

Üzülerek şöyle diyor: "Bazen bir şeyin ardında bir sebep olmasını isteriz ama yoktur. O kurukafanın bütün gün aklınızdan çıkmadığı için üzgünüm, ama sizi temin ederim ki bu sadece babanızın beğendiğı ve vücuduna yaptırmaya karar verdiği bir resimdi, tıpkı sizin kolunuza yaptırdığınız dövme gibi. Gerçekten, bundan başka bir şey değildi."

Anneme duyduğum saygıdan ve partide babamdan bahsettiğim için duyduğum pişmanlıktan dolayı, öne doğru adım atıp ona sarıldım ve "Özür dilerim. Sizi bununla rahatsız etmemeliydim." dedim.

Başını kaldırıp yalvarırcasına, "Sean, lütfen bana söz ver, eğer bunu benden istemenin başka bir sebebi varsa..." dedi.

"Hayır, yok," diye araya girdim.

Bana bakıyor.

Yalan söylemeye devam ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse anne, elindeki kurukafayla ilgili bazı anılarım canlandı. Bugüne kadar hiç aklıma gelmemişti. Onu unuttum ve işte... Bazen bir şeyleri zihninden uzaklaştırdığımda nasıl davrandığımı biliyorsun, sonra birden geri geliyor."

Gözünden bir damla yaş aktı ve gözünün altından sildi. "Evet, biliyorum."

"Sizi bu konuyla, özellikle de bu akşam, rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Hepimizin böyle anları olur."

Onu tekrar kucakladım. "Teşekkürler. Seni partiye geri bırakıyorum, tamam mı?"

Başını salladı.

Onu masaya geri götürdüm ve kısa bir sohbet başlattım. Dante ve Finn bana sorgulayıcı bakışlar fırlattılar, bu yüzden birkaç dakika sonra oradan ayrılıp

SUV'uma geri döndüm.

Şoförüm beni eve götürmek için yola çıktı ve telefonumdan bir bildirim sesi geldi. Aşağı baktım ve mesajı okudum.

Bilinmeyen: Sorularınızın cevaplarını mı istiyorsunuz? O zaman savaşımaya hazır olun. Adres daha sonra açıklanacak.

Mesajı tekrar okuduktan sonra yanıt veriyorum.

Ben: Bu kim?

Bilinmeyen: Her şeye kadir olan konuştu. Teklifiniz değerlendirilecek.

Zara

Birkaç Hafta Sonra

"Tebrikler. Artık bu sizin işiniz," diyorum müşterilerime.

Yirmi bir yaşındaki sosyal medya fenomeni Amy Eiden, yakında elli sekiz yaşına girecek olan iş adamı kocasına sarılarak, "Bana parayı ödünç verdiğin için çok teşekkür ederim Roy. Başarılı olacağım. Sana geri ödeyeceğime söz veriyorum." dedi.

"Bana borcunu ödemene gerek yok. Ve harika işler başaracaksın, tatlım." Yanağından öptü, sonra da ona sarıldı.

Önce irkilir, sonra adam onu bırakmadan önce sahte ifadesini tekrar takınır.

Roy elini uzattı. "Zara, seninle iş yapmak harika bir deneyimdi."

"Teşekkür ederim. Size de. Ve size de bol şans, Amy." El sıkıştıktan sonra asistanım onları konferans salonundan dışarı çıkardı.

Birkaç belgeye imzamı atmak için birkaç dakika harcıyorum ve ardından sözleşme yığnını hukuk asistanıma teslim ediyorum. Ofisime dönüyorum ve başka bir müşterinin sorunlarıyla meşgul oluyorum.

Telefonum titriyor. Elime alıp mesaja şöyle bir göz atıyorum.

Fiona: Benden kaçyorsun.

Ben: Haha. Hayır, gitmedim. İşler çok yoğundu.

Fiona: Anlat bakalım. Erken akşam yemeği mi? Canım çok suşı çekti.

Ben: Kulağa mükemmel geliyor.

Fiona: 30 dakika sonra Forty-Five Degrees'te buluşalım mı? Oradaki yeni aşçı yardımcısı tam bir göz kamaştırıcı.

Ben: Peki ya Marcus?

Fiona: Şey, Marcus'un bilmediği şey...

Gülüyorum.

Ben: Çok kötüsün. Yakında görüşürüz.

Fiona: Hoşça kalın.

İşlerimin son kısmını bitirip günü sonlandırıyorum. Calogero'ya hazır olduğumu mesajla bildiriyorum ve binanın içinden çıkıyorum. Dışarı adımımı atar atmaz, SUV'nin arka kapısını açıyor. Hemen içeri binip ona, "Forty-Five Degrees lütfen," diyorum.

"Görünüşe göre yeni takılma yerin burası," diye takılıyor.

"Çok güzel! Hiç hayal kırıklığına uğratmıyor!" diye haykırıyorum.

Kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna oturdu, sonra trafiğe karıştı. Beş dakika sonra, Fiona'nın şoförü kaldırıma yanaşırken ben de restoranın önüne çıktım.

Arabadan iniyor ve birbirimize sarılıyoruz. Gözleri parlıyor. "Sonunda mesajıma cevap verdin."

İnleyerek, "Özür dilerim. İşe dalınca nasıl olduğumu biliyorsun." dedim.

Önümde parmağını salladı. "Şey, şey, şey. Bu bahaneyi sürekli kullanamazsın."

"Biliyorum. Özür dilerim. Belki de sana çiçek getirmeliydim," diye takıldım.

"Keşke öyle olsaydı. Bir dahaki sefere yapılacaklar listesine ekleyelim." Göz kırptı.

Alınmış gibi yapıyorum. "Bana o kadar çok güven var ki, bir dahaki sefere de olacak."

"Evet. Seni iyi tanıyorum." Kolunu benimkine takarak ekledi, "Hadi içeri girelim. Açlıktan ölüyorum."

Midem gurulduyor. "Benim de. Bütün gün hiçbir şey yemedim."

İçeri girdik ve Fiona yardımcı şefi işaret etti. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

İyi yapılı, koyu saçlı, yirmili yaşlarındaki adama şöyle bir göz attım. "Fena değil."

Kaşlarını oynattı. "Barda oturmak ister misin?"

Sırıttım. "Önden gidin."

Restoranın karşısına geçip masalarımıza oturduk ve garson geldi. Kızıl saçlarını kulağının arkasına itti. "Merhaba hanımlar. Ne içecek istersiniz?"

"Bir prosecco alacağım," diyorum.

"Aynı şekilde," diyor Fiona.

"Harika." Tezgaha iki bardak su koydu ve menüleri aldı. Menüleri önümüze koydu ve "İçeceklerinizi getirmek için birazdan döneceğim" dedi.

"Teşekkür ederiz," diye ikimiz birden söylüyoruz.

Fiona bana döndü. "Demek işler o kadar kötüymüş, ha?"

"Hiçbir fikriniz yok. Yemin ederim bu terfiyi alamazsam kafamı keseceğim."

Omuz silkerek, "Evet, Skyler ortalığı birbirine kattı," dedi.

Başımı yana eğip kaşlarımı çattım. "Neden? Genellikle onunla hiçbir sorunun olmaz."

"Benimle olmaz, aptal," diyor Fiona koluma vurarak.

İçimde bir rahatlama hissettim. "Ah. Peki, neyden bahsediyorsun?"

"Stajyer dönemi başladı," diyor bana sinirli bir sesle.

"Ha, yine güzel şeyler bulmuşsun, değil mi?"

Başını salladı. "Hayır! Hiçbiri! Skyler'ın neden sürekli bu stajyerleri getirdiğini anlamıyorum. Her yıl işlerimizi berbat ediyorlar, sonra da moda haftasından önce ben düzeltmek zorunda kalıyorum."

"Senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı."

Fiona omuz silkerek, "Şikayet etmemeliyim. Dünyanın en iyi işine sahibim ve Skyler da harika bir patron." dedi.

"Evet. Sanırım her işin iyi ve kötü yanları vardır. Peki, sen ve Marcus'un arası nasıl?"

Garson kadehlerimizi masaya koyuyor. "Hanımlar, ne istediğinizi biliyor musunuz?"

"Her zamanki gibi mi?" diye soruyor Fiona.

"Kesinlikle," diye katılıyorum.

Birkaç sushi rulosu ve bir sashimi tabağı sipariş ediyor ve garson ortadan kayboluyor. Ben de bardağımı kaldırıp Fransız kökenlerime dönerek, "Santé!" diye sesleniyorum.

"Sağlık!" diye yanıtlıyor Fiona, her zamanki İrlandalı selamlamasıyla.

İtalyan kökenlerimi de ekleyerek, "Selam!" diye şarkı söylüyorum.

Kadeh tokuştururuz, bir yudum alırız ve şarap kadehlerimizi yere bırakırız.

"Beni böyle merakta bırakma. Seninle Marcus arasında neler oluyor?"

"Pek bir şey yok. Her zamanki gibi," diye yanıtladı Fiona, gözlerini devirerek ve büyük bir yudum şarap içerek.

"Bu kadar heyecan verici, değil mi?" diye soruyorum.

İçini çekti. "Biliyorsun, kağıt üzerinde Marcus her şey."

"Öyle mi?" diye sordum, burnumu kırıstırarak.

"Ne? Onu sevmiyor musun?" diye soruyor Fiona.

"Öyle demedim."

"Öyleyse neden o surat?"

Omuz silktim. "Babasının şirketinde ortak ve denetim departmanının başkanı. İyi birini bulmuşsun. Sevilecek ne yok ki?" diye takıldım ama içten içe onunla çıkamazdım. Marcus çok sıradan. Ama Fiona her zaman "kağıt üzerinde iyi" görünen erkeklerden hoşlanır.

İnleyerek, "Belki de sorunun bir parçası bu," dedi.

"Ne zamandan beri CEO tipi adamlardan hoşlanmıyorsun?" diye soruyorum.

"Evet, ama... ah."

"Senin ve Marcus'un aranızın iyi gittiğini sanıyordum. Ayrıca, işiyle ilgili sadece şaka yaptığımı biliyorsun. Zeki ve başarılı olması güzel, ve biliyorum ki sen de onun bu özelliğini seviyorsun. O zaman sorun ne?" diye sordum ve şarabımdan bir yudum aldım.

Fiona arkamıza bir göz attı ve sonra yaklaştı. "Bir kız seks sırasında boğulamaz mı ya da arada bir poposuna şaplak yiyemez mi?"

Şarabımı neredeyse tükürdüm ve öksürmeye başladım.

Sırtımı okşadı. "Özür dilerim."

Bir yudum su içtim, öksürüğümün geçmesini bekledim, sonra göz göze geldik. "O kadar sıkıcı mı?"

"Eh..." Yüzünü buruşturdu, sonra birkaç yudum prosecco içti.

"Yani biraz baharat katmanız gerekiyor, böylece her şey yoluna girecek mi?" diye öneriyorum.

Gözlerinde yaramazlık dolu bir ifade var. "Ciddi söylüyorum Zara. Eğer beni boğmazsa ya da popoma vurmazsa, yemin ederim ki penisini kesip kan kaybından ölmesine izin vereceğim."

"Aman Tanrım. Bu bayağı açık ve net," diyorum ama gülümsemeden edemiyorum. Fiona beni her zaman güldürüyor.

Şöyle ekliyor: "Biliyorsun işte. Bana kışına kocaman bir avuç içi değmesini istemediğini söyleyemezsin."

"Kardeşin dayak atmaktan hoşlanıyor," diye ağzımdan kaçırdım düşünmeden.

Fiona sessizleşir, gözleri kısılır.

"Aman Tanrım. Sadece şaka yapıyordum. Bana öyle dik dik bakmana gerek yok," dedim.

"Bu şehirdeki bütün erkekler arasında, sen benim kardeşimi mi gündeme getiriyorsun? Ve onun dayak atmaktan hoşlandığını nereden biliyorsun?"

"Hayır, öyle değil. Bu sadece bir şaka," diye yalan söylüyorum.

"Bu şaka gibi gelmiyor. Sanki bilmemen gerekenden çok şey biliyormuşsun gibi geliyor," diye azarlıyor.

"Ayy. Fiona, yapma lütfen. Şaka yapıyordum."

Ses tonunu yumuşattı. "Ciddi misin, Sean'la aranızda bir şey mi oluyor? Eğer öyleyse, bana söyler misin? Bana yalan söylenmesini istemiyorum."

İnleyerek, "Yemin ederim. Sean ile aramda hiçbir şey yok. Bunu yapmayacağımızı biliyorsun." dedim.

Bana inanmıyormuş gibi bir bakış attı.

"Doğru. Kardeşini hiç öpmedim bile, o yüzden endişelenme. Beni yakın zamanda dövecek gibi de değil." diye devam ettim.

Kadın irkildi. "İğrenç. İkinizi birlikte düşünmek bile mide bulandırıcı."

"Öyle mi?" diye soruyorum ve bir kez daha, ağzımı açmamalıydım.

Kadın panikledi. "Aman Tanrım. Lütfen bana ikinizin birlikte olmadığını söyleyin."

"Hayır, değiliz," diye tekrarlıyorum, ellerimi savunmacı bir şekilde kaldırarak.

Şaraptan bir yudum aldıktan sonra, "Bu korkunç bir fikir. İkiniz de çok çabuk sıkılıyorsunuz. Tamamen batmakta olan bir gemi!" diye uyardı.

"Biliyorum, biliyorum. Ne Sean ne de ben uzun süre bir ilişkiyi sürdüremeyiz. İnanın bana, asla o yola girmeyeceğiz," diye iddia ediyorum.

"Zach'le bir süredir birlikteydin," diye belirtiyor. "Bu sefer kalıcı olacağını düşünmüştüm."

Alaycı bir şekilde, "İlk çıkmaya başladığımızda on sekiz yaşıyordum. O kapıyı tekrar açmamalıydım kesinlikle. İnsanların ayrılmasının ve bu döngünün hiçbir yere varmamasının bir sebebi var. Yani gençken Zach ile olan uzun süreli ilişkimin bir önemi yok." dedim.

Başını salladı. "Pekala. Zach'i bir kenara bırakırsak, sen ve kardeşim etrafınızda kimseyi tutmuyorsunuz. Eğer bir ilişkiye girerseniz, kısa süreli bir ilişki yaşarsınız, sıkılırsınız ve sonra bir daha asla arkadaş olmazsınız. Ben de arada kalır ve en yakın arkadaşımı kaybederim. Tamamen berbat olurdu!"

Yaklaşıp, "Ya da uzun ve mutlu bir hayat yaşayabiliriz ve ben de senin baldızın olabilirim," diye takıldım. Göz kırptım.

Yüzü düştü. "İkiniz birlikte oluyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, aptal." Bacağına hafifçe vurup ekledim: "Bana kardeşinle birlikte olup olmadığımı sormayı bırak. Onunla birlikte değilim."

"Pekala, çünkü artık arkadaş olmamanız iyi olmazdı. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye endişeyle sordu.

"Evet, Fiona. Kardeşinle çıplak güreşmenin sonuçlarını biliyorum."

"İğrenç," diye homurdandı, burnunu kırıştırarak.

Gülüyorum. "Asla olmayacak bir durum için endişelenmeyi bırak ve bana Marcus'la ilgili sorunun ne olduğunu daha ayrıntılı anlat. Yatakta o kadar mı kötü?"

Ellerini yüzüne kapatıyor, sonra parmaklarını aralayarak bana bakıyor. "Kötü biri değil. Sadece..."

"Küçük mü?" diye soruyorum.

Sesini alçaltarak itiraf etti: "Daha iri olabilirdi, ama boyutu asıl mesele değil. Yani, ortalama bir adam yine de dünyanızı alt üst edebilir."

"Yapabilirler mi?"

Bana vuruyor. "Evet, Zara."

"İyi bilmek." Şarabımın geri kalanını bitirdim ve barmene yeni bir tur daha getirmesini işaret ettim.

Fiona sözlerine şöyle devam ediyor: "Harika değil ama berbat da değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Maalesef, öyleyim."

"Bir erkeğin ne yaptığını ve seninle ne yapması gerektiğini bildiğini anlarsın, değil mi?"

"Evet."

"Marcus'un bu yetenekleri yok."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Bu hiç iyi değil."

"Biliyorum."

"Ama itiraf etmeliyim ki, birinci sınıf yeteneğe sahip kişiler çok az."

"Doğru. Kağıt üzerinde her şeye sahip, bu yüzden ona biraz zaman vermem ve belki de bazı önerilerde bulunmam gerektiğini düşündüm. Bu yüzden ondan boğazımı tutmasını istedim ve çok korktu."

Barmen bardaklarımızı yeniden doldururken elimle kıkırdamamı bastırdım.

Omuz silkerek, "Komik değil," dedi.

"Özür dilerim. Peki, ne yapacaksın? Ayrılık zamanı mı geldi?" diye soruyorum.

İçini çekti. "Bilmiyorum. Çok zor. Annem onu seviyor. Hatta Dante bile onu seviyor, bu da asla olmaz."

"Ama gerçekten onu seviyorlar mı, yoksa sadece ona katlanıyorlar mı?"

"Neden yalan söylesinler ki? Cinsel hayatımız hakkında hiçbir şey bilmiyorsanız, mükemmel bir çift olduğumuzu söylediniz, değil mi?" diye soruyor.

"Eh, bilmiyorum. Aile dinamiklerine uymuyor, değil mi?"

"Evet, ama biz o dünyanın bir parçası değiliz," diye hatırlatıyor bana.

Aklıma hemen John Smith ile yaptığım konuşmalar geliyor.

"Bu ne arıyor?" diye soruyor.

"Ne bakış? Hiçbir şey."

"Bundan emin misin? Sanırım aklında başka bir şey var."

Tereddüt ediyorum, sonra "Hayır. Sadece işlerim çok yoğun." diye cevap veriyorum.

Beni inceliyor.

İhtiyacım olan son şey bir Sean vakası daha. Bu yüzden, "Yüz ifademe fazla anlam yükleme, Fiona. İşler çok yoğun. Hepsi bu." diye belirttim.

Neyse ki konuyu değiştiriyor. "Pekala. Peki, şu an biriyle çıkıyor musun?"

"Hayır, ara veriyorum. Zach beni çok yordu."

"Ne kadar şanslısın," diyor beni dürterek.

"Keşke öyle olsaydı."

"O da mı kötü?" diye soruyor Fiona.

"Hayır, kötü diyemem. O... Biliyorsun, Marcus'a benziyor ama anlattıklarına bakılırsa biraz daha yetenekli olduğunu tahmin ediyorum."

"Elini boğazına mı doladı?"

"Hayır, yapmadı," diye yanıtlıyorum ve ardından soruyorum: "Gerçekten boğulmak mı istiyorsunuz?"

Başını yana eğdi, bana daha yakından baktı ve şaşkın bir sesle sordu: "Zara Marino, hiç boğulma tehlikesi atlatmadın mı?"

"HAYIR."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Çok şey kaçırıyorsun."

"Ben miyim?"

"Evet."

"Peki, bu küçük sapkınlığınızı size hangi erkek arkadaşınız tanıttı?"

"Ah, çok uzun zaman önceydi. Belki beş yıl önce falan. Tanrım, adı neydi?" Kaşlarını çatı.

Kıkırdadım.

"Ne?"

"Biriyle birlikte olduğunu ve adını hatırlamadığını itiraf ettin."

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Bana birlikte yattığın her bir kişiyi hatırladığını söyleme sakın?" dedi.

"Evet, öyleyim," diye iddia ediyorum.

"Gerçekten mi? Yirmi altı yaşındayken kiminle birlikte oldun?"

"Bu iki yıl önceydi."

Başını salladı. "Mart ayında."

Başımı yana eğdim. "Yirmi dört aydan fazla önce kiminle birlikte olduğumu söylememi mi istiyorsun?"

"Evet."

"Tarihleri bilmeyebilirim ama birlikte olduğum herkesin adını biliyorum," diye iddia ediyorum.

Kadehindaki şarabı çevirerek meydan okurcasına, "Kanıtla bakalım. Yirmi üç yaşındayken İspanya'da tatildayken kulüpte tanıştığımız o adam ne olacak?" diye sordu.

Utanarak, "Yabancıydı. Tuhaf bir ismi vardı," diye itiraf ettim.

Gülerek, "Hayır, öyle değildi. Adı Javier'di." dedi.

Ellerimi yüzüme kapattım. "Aman Tanrım. Bu çok kötü, değil mi?"

Gülerek şarabından bir yudum daha alıyor.

Garson, suşi tepsisiyle geldi ve soya sosunu masaya bıraktı. "Suşileriniz birazdan gelecek. Başka bir şey ister misiniz?"

"İyiyim," diye yanıtlıyorum.

"Ben de," diyor Fiona.

Tepsilerimizi soya sosu ve wasabi ile dolduruyoruz, ben de bir parça somon alıp ağızma atıyorum. Hemen eriyor ve inliyorum. "Bu çok lezzetli."

"Evet, buradaki suşi en iyisi. Son zamanlarda başka bir yere gitmekten nefret ediyorum," diye belirtiyor Fiona.

"Anlaştık." Bir yudum su içtim ve sordum: "Peki, Marcus'la ayrılıyor musun?"

Balığını çiğnerken omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Belki daha iyi olur," diye öneriyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Evet. İlk on iki kez birlikte olduğumuzda da öyle düşünmüştüm, ama sanırım sorun onda." Gözlerini kapattı ve başını salladı. "İnsan neden her açıdan uyumlu birini bulmak bu kadar zor?"

"Bilmiyorum. Yanlış kişiye soruyorsunuz," diye yanıtlıyorum.

"Belki de birbirimizle çıkmaya başlamalıyız," diyor, ona daha da yaklaşarak.

"Artık kadınlardan mı hoşlanıyorsun?" diye soruyorum, eğlenerek.

"Hayır, ama nasıl davranmamız gerektiğini bulabiliriz ve o zaman bu adamlarla uğraşmak zorunda kalmayız."

"Bence öyle değil," diye yanıtlıyorum.

Tekrar iç çekti. "Haklısın. Ama Marcus'u yatakta bir köpek yavrusu yerine bir hayvan gibi davranmaya nasıl ikna edeceğimi bulmam gerek."

"Hav hav!" diye takılıyorum.

"Durun!" diye emretti gülerek.

"Bu durum berbat."

"Evet."

Yemeğimizi bitirip ailevi konular hakkında biraz sohbet ettikten sonra yoga dersine gidiyorum.

Şoförüm beni kapımın önüne bıraktığında oldukça huzurlu hissediyordum. Ona milyonuncu kez, "Beni daireme kadar götürmenize gerek yok," dedim.

"Babanızın emirleriydi," diye hatırlatıyor Calogero.

Gözlerimi deviriyorum. Babam aşırı koruyucu, ama buna alıştım çünkü karşı koymak sadece strese neden oluyor. İnliyorum. "Biliyorum. Biliyorum. Tamam. İyi günler." İçeri girip kapıyı kapatıyorum. Duş alıyorum, pijamalarımı giyiyorum ve bir bardak su almak için mutfığa gidiyorum. Ve donup kalıyorum.

Hafif bir müzik sesi duyabiliyorum. Çok kısık sesle geliyor ama oturma odasından olduğunu anlayabiliyorum.

İçim titriyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Tahta bloktan bir bıçak alıyorum.

"Korkmanıza gerek yok," diye belirtiyor bir kadın sesi Yunan aksanıyla.

Köşeden gizlice bakıyorum, bıçağı başımın üzerinde sıkıca tutuyorum.

Kırkklı yaşlarının sonlarında veya ellili yaşlarının başlarında, ufak tefek bir kadın sandalyemde oturuyor. Siyah saçlarında gri tutamlar var ve saçları düzgün bir Fransız topuzu şeklinde toplanmış. Makyajı kusursuz, koyu

kırmızı dudakları ve altın kahverengi gözlerini çerçeveleyen uzun, kıvrık kirpikleriyle tamamlanmış. Lacivert bir etek takım ve sade topuklu ayakkabılar giymiş.

"Sen kimsin?" diye soruyorum, mutfak duvarının arkasında yarı gizlenmiş halde.

Koltuğu işaret ederek, "Benim adım Sylvia Stevens. Oturun. Biraz sohbet edelim." dedi.

"Sylvia Stevens," diye tekrarlıyorum, soyadının Smith kadar yaygın olduğunu fark ederek ve aklıma Sean geliyor.

"Evet, Sylvia Stevens. Sanırım ortağım John'u tanıyorsunuz?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"O halde, sana zarar vermek için burada olmadığımı biliyorsun. Otur," diye tekrar emretti, kanepeyi işaret ederek.

Bıçağı yere bıraktım ve onunla birlikte oturma odasına gittim. Tam karşısındaki yastığı seçip bacaklarımı çaprazladım. Parmaklarımı uyluğuma vurup ona baktım. "Nasıl girdin içeri?"

"Bu aptalca bir soru," diye yanıtlıyor.

"Neden aptalca? Burası benim evim. Nasıl girdiğinizi bilmek iyi olurdu, böylece güvenlik sorununu çözebilirim ve başka kimse izinsiz giremez."

Kadın alaycı bir şekilde yüzünün önünde elini salladı. "Babanın adamlarını başka kimse geçemez. Geçebilecek tek kişi benim. Yani, ya ben ya da ortaklarımdan herhangi biri." Küstahça gülümsedi.

İliklerime kadar bir ürperti hissettim.

"Korkmayı bırak," diye öğüt veriyor.

"Hayır, değilim," diye iddia ediyorum.

Bana doğru eğildi, daha yakından baktı ve "Gerçekten mi? Benim oturduğum yerden biraz korkmuş görünüyorsun." dedi.

Sinirlenmiş ve biraz da korkmuş bir şekilde, "Neden buradasınız?" diye sordum.

"Ah, merak etmeyin. Omni'den iyi haberlerim var."

"Omni mi? John bu kelimeyi kullandı ama ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Omni", "Omnipotence" kelimesinin kısaltmasıdır.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Peki neden her şeye kadir olmaktan bahsediyorsunuz?"

"şey, Mutlak Kudret, ya da kısaca Omni, bizim liderlerimizdir. Yeraltı Dünyası'ndaki tüm otoritelerin üzerindedirler. Her şeye kadirdirler ve hiçbir sınırlamaları yoktur. Onlara hesap veriz. Onlardan izin alırız. Gerçeği aramak istediğimizde onlara gideriz."

Onun söylediklerini anlamaya çalışarak sessiz kalıyorum.

"Hâlâ gerçeği öğrenmek istiyorsun, değil mi? Babanla ilgili gerçeği?" diye soruyor.

Endişeli bir nefes veriyorum. "Evet, elbette."

"Harika. Omni, üyelik başvurunuzu onaylamaya karar verdi."

"Benim teklifim mi? Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye belirttim.

"Evet, katılma teklifiniz. Eminim John sizinle giriş töreni hakkında konuşmuştur, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diyorum, her zamankinden daha şaşkın bir şekilde.

"Eğer Yeraltı Dünyası'na katılacaksan, bir tür inisiyasyon sürecinden geçmelisin. Ve dediğim gibi, iyi haberlerim var. Omni, teklifini onayladı."

"Teklif vermedim, nasıl vereceğimi de bilmiyorum. Bu örgütün her neyse onun bir parçası olmak isteyip istemediğimden bile emin değilim," diye iddia ediyorum.

Yüzünde kibir belirdi. "Zaten karar verdin. Yemin etmek istediğinden şüphe yok. Sadece henüz itiraf etmek istemiyorsun."

"Bu doğru değil," diye patladım.

"Ama öyle değil mi?" diye soruyor, bana anlamlı bir bakış atarak.

Midem alt üst oldu ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Seçkin bir üye olduğunuzu ve üyeliğe kabul edilmek için başvuruda bulunabileceğinizi kanıtladınız. Bu iyi bir şey." diye devam ediyor.

"Sanki kendini beğenmiş bir kulüp gibi geliyor kulağa," diye yanıtlıyorum.

"Yeraltı dünyasına asla saygısızlık etmeyin. Asla, asla, asla. Anladınız mı?" diye çıkıştı.

Savunmacı bir tavırla ellerimi havaya kaldırdım. "Özür dilerim."

Aramızda gergin bir sessizlik hakim ve tüylerim diken diken oluyor.

Sonunda tekrar konuşmaya başladı. "Cevaplar istediğini sanıyordum, Zara."

Sözlerimi özenle seçiyorum. "Cevaplar istiyorum ama bu yeraltı dünyası olaylarını anlamıyorum. Hakkında tüm detayları bilmediğim bir şeye karışmak istemiyorum."

"John'la olan karşılaşmalarınızdan kimseye bahsetmediniz," diyor.

"HAYIR."

"Çünkü sen de dahil olmak istiyorsun."

"Doğru değil," diye ısrar ediyorum, ama acaba haklı mı diye de düşünüyorum.

Beni rahatsız hissedene kadar inceliyor ama ben hiç kıpırdamıyorum. "Bir gün çocukların için daha iyisini istemiyor musun?" diye soruyor.

Başımı geriye doğru hızla çevirdim. "Çocuklarım mı? Benim çocuğum yok. Hatta evlenip evlenmeyeceğimi bile bilmiyorum."

Dudaklarını büzerek, "Böyle saçma sapan şeyler söyleme," diye uyardı.

"Dürüst oluyorum. Ayrıca, kadınların bugünlerde evlenmek zorunda değiller. Benim bir kariyerim var. Daha sonra da evlenebilirim. Ve kim diyor ki çocuk sahibi olmam gerekiyor?"

Yüzündeki ifade aynı kalıyor ve yanlış şeyler söylediğimi fark ediyorum. Tekrar samimi gülümsemesine dönüyor. "Zara, hediyelerle geldim ve buna sevinmelisin."

Etrafıma şöyle bir göz attım. "Hiçbir hediye göremiyorum."

"Haha. Anlaşılan çok komik birisin," diyor.

Parmaklarımı bacağıma vuruyorum. "Eğer konuya gelirsek, sabah erken işe gitmem gerekiyor," diyorum, dairemi tekrar kendime almak için sabırsızlanırken, babamın her zaman en üst düzey güvenlik önlemlerini almış olmasına rağmen bu kadının oturma odamda olması beni hâlâ tedirgin ediyor.

"Pekala." Çenesini kaldırıp bir an bana baktı, sonra da "Eğer yeterliliğini kanıtlayıp giriş sınavını geçersen kiminle eşleştirileceğini sana göstermeye geldim." dedi.

"Kimle eşleştirildim? Değerlilik mi? Yine kafam karıştı," diye itiraf ediyorum sinirli bir şekilde.

Bana dik dik bakıyor.

Kollarımın tüyleri diken diken oldu. Tekrar onu üzecek bir şey söylemekten korktuğum için sessiz kaldım.

"Bu önemli bir karar," diye devam etti. Masanın üzerinde daha önce fark etmediğim kalın bir dosyayı alıp bana doğru uzattı ve ekledi, "Bu senin için."

"İçinde ne var?" diye temkinli bir şekilde soruyorum.

"Erkeklerin resimleri," diyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Neden erkek resimleri görmek zorundayım ki?"

Kadın ayağa kalktı. "Şanslıysan, bu adamlardan birine seni seçme yetkisi verilecek. Onları seçip ilerleyebilirsin ya da fırsat ortadan kaybolacak. Ve sonra..." Sesi kesildi. Başını çevirdi ve yutkundu.

Tüm vücudum ürperdi. Sert bir şekilde sordum: "Fırsat kaybolursa, sonra ne olacak?"

Derin bir nefes alıyor, dikkatini tekrar bana veriyor ve dudakları ince bir çizgi halinde sıkılaşıyor.

Bana attığı bakış karşısında gerildim.

"Yakında öğreneceksin. Ve inan bana, seçilmeyen tarafta olmak istemezsin."

Sean

Geçen her gün daha da huzursuz oluyorum. Babamla ilgili rüyalar görüyorum. Yüzünü ve elinde kafatasını görüyorum. Hiçbir şey söylemiyor ve her zaman ter içinde uyanıyorum.

Shannon'ın partisinden beri Zara ile ya da başka hiç kimseyle neredeyse hiç konuşmadım.

Amcalarımın, kuzenlerimin ve arkadaşlarımın mesajlarını görmezden geldim. Sadece iş ile ilgili gerekli mesajlara cevap verdim, ama özellikle Finn Amca'dan uzak durdum. Annemle aramda partide olanlar hakkında benimle konuşmak istiyor.

Dante de peşimi bırakmıyor. Sürekli mesaj atıyor ve sesli mesaj bırakıyor. Ama o ve annem New York'talar. Bu yüzden asıl endişem Finn Amca için.

Emin olamıyorum ama içimden bir ses kafatasının benimle Zara arasında kalması gerektiğini söylüyor. Annemi bu işe karıştırmamalıydım ama çaresizce cevap arıyordum.

Hâlâ öyleyim.

Her mesaj geldiğinde kaygım artıyor.

Neden bana başka mesaj göndermediler?

Bu dövüş ne zaman ve nerede olacak, ve kimi dövmemi istiyorlar?

Bu insanlar ve her şeye gücü yeten kimdir?

Bu ihale meselesi de neyin nesi?

Cevap bulmak için arıyorum, arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum ve geleceği konusunda uyardıkları kısa mesajı da asla almıyorum.

Her sabah apartmanımda egzersiz yapıyorum, normalde boks yaptığım aile spor salonundan uzak duruyorum. Günlerimi, O'Malley Siber Güvenlik'teki işimden Nolan Amca ve Declan'ın istediği bilgileri edinmekle geçiriyorum. Bunun dışında, Darknet'e dalıyorum. Yeraltı dünyası veya kafatası markalarıyla ilgili her şeyi arıyorum. Fotoğraflara baktım ve her şeye kadir olan varlık hakkındaki tartışmalara dair herhangi bir konuşma aradım.

Hatta John Smith'leri aramaya başladım, ki bunun zaman kaybı olduğunu biliyorum. Farklı başlıklarda binlerce John Smith var.

Bugün, yapmamam gerekse de, daha derine indim. Kendi adımları, Zara'nın adını ve ailemizin diğer üyelerinin adlarını aradım. Suç ailemizin faaliyetleriyle ilgili tipik dedikodulardan başka bir şey bulamadım. Çıkmaz sokak ve bu beni çıldırtıyor.

Şimdi cuma gecesi ve dışarıda olmam gerekiyor. Ama bir şeyler bulma konusunda takıntılıyım, bu yüzden hafta sonu olsun ya da olmasın, kararlıyım.

Kalkıp bir fincan kahve yapıyorum. Kapsülü yerleştirip düğmeye basıyorum, tam o sırada kapı zili çalıyor.

İnliyorum. Güvenlik görevlileri beni bilgilendirmeden yukarı çıkma izni olan sadece birkaç kişi var. Burada değilmişim gibi davranmayı düşünüyorum ama aile üyelerim bir şekilde içeri girmenin yolunu bulurlar, bu yüzden kapıyı açıyorum.

En yakın arkadaşım Brax, "Dostum. Neredeydin bunca zamandır?" diyor.

"Ah, senmişsin."

"Vay canına, hoş geldin paspasını serdiğin için teşekkürler," diye takıldı.

"Özür dilerim. İçeri buyurun," diyerek kapıyı daha da araladım.

İçeri girip kaşlarını çattı. "Kim olacağını sanıyordun?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ailemden biri."

"Madem saklanıyorsun ve seni postanede kayıp ilanlarına koymak üzereyiz, değil mi?" diye soruyor.

"Kayıp değilim."

"Öyle de olabilirsin. Neden spor salonuna gitmiyorsun? Yaşlı bunaklarla boks yapmak benim için hiç eğlenceli değil, biliyor musun?" diye sızlanıyor.

Homurdanıyorum.

Amcalarımın O'Malley spor salonunu yönettiği günler geride kaldı. Artık antrenör olarak daha iyiler ve zamanlarını tüm kuzenlerime ve bana yardım ederek geçiriyorlar.

Liam Amca, Finn, Killian, Nolan ve Declan hâlâ spor yapıyorlar. Eskisi kadar sert antrenman yapamıyorlar ama kendilerinden yirmi yaş küçük herhangi birini alt edebilecek güçteler. Bu yüzden dövüş konusunda onlardan alabileceğim tüm tavsiyeleri dinliyorum. Ama Brax'ın hayal kırıklığını anlıyorum, bu yüzden "Üzgünüm, çok meşguldüm" diyorum.

Beni inceliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum.

"Buraya kapanıp kalıyorsan bir şeyler oluyor demektir. Ve Tanrım"—derin bir nefes alıyor—"buranın kokusu berbat. Biraz hava almasına izin verip ortalığı biraz temizlesen olmaz mı?"

Evime şöyle bir göz attım. Masanın üzerinde boş bir pizza kutusu var, hepsi bu. "Evim o kadar da kirli değil," diye iddia ettim.

"Eğer kendini eve kapatıp bütün gün mastürbasyon yapmaya devam edersen, durum böyle olacak. Şimdi git, üstünü değiştir."

"Yok, iyiyim. Bu gece dışarı çıkamam," dedim, eşofman, kapüşonlu sweatshirt ve spor ayakkabıdan oluşan kıyafetine bakarak. "Bayanları

etkilemeye çalışıyormuş gibi de görünmüyorsun," diye ekledim.

Kollarını kavuşturdu. "Üzgünüm, kadın avına çıkmıyoruz. En azından şu an değil. Çağrıldık."

"Çağrıldın mı?" diye sordum, içimden bir şey koptu.

Yüz ifadesi ciddileşti. "Evet. Liam bana seni şahsen spor salonuna kadar götürmemi emretti. O yüzden gidip üstünü değiştir, yoksa geç kalacağız."

İnleyerek ellerimi yüzüme sürdüm.

"Hadi ama. Beni baş belasına sokma dostum. Liam'ı bekletirsek ne olacağını biliyorsun. Bütün hafta mezar başında nöbet tutmaya ihtiyacım yok," diye ekliyor Brax.

Alaycı bir şekilde güldüm ama itiraz edemedim. Bu yüzden arkamı dönüp yatak odasına gittim. Üzerime spor kıyafetlerimi geçirdim ve anahtarlarımı aldım. Yatak odamdan dışarı çıktım.

Brax elimi işaret ederek, "Anahtarlarını yerine koy. Az önce Liam'ın seni oraya kadar götürmem gerektiğini söylediğini söyledim." dedi.

Tekrar inledim. "Ailem bazen çok saçma oluyor."

"Evet, en azından bir ailen var."

Bir an için kendimi kötü hissediyorum. Brax yetim ve ona, "Sen tam anlamıyla bir O'Malley'sin. Bunu biliyorsun," diye hatırlatıyorum.

Finn ve Brenna teyzesiyle çok güçlü bir bağı var. Belki de bunun sebebi hiç çocuk sahibi olmamaları ve Brax'ın ebeveyn figürlerine ihtiyaç duymasıdır. Hatta zaman zaman onlarla birlikte yaşamıştır.

Gözlerinde bir anlık parıltı belirdi ama uzun sürmedi. "Evet, tabii ki. Benim gibi birine sahip olduğunuz için şanslısınız."

Kıkırdadım ve sırtını sıvazladım. "Evet. Hadi. Şunu bir an önce bitirelim."

Binamdan ayrılıp, yeniden yapılmış 1982 model Mustang'ine doğru yürüyoruz.

Finn ve Brax sürekli eski araçlar satın alıp restore ediyorlar. Brax, berbat Chicago havasında bile bu araçları sürmeyi seviyor. Sanki arabanın korkunç hava koşullarına dayanabileceğini kanıtlamak zorunda gibi.

Kar yağıyor ve ben Mustang'e binip, "Belki de kışın aracınızı bir SUV'ye yükseltmenin zamanı gelmiştir" diye öneriyorum.

Homurdanarak, "Gerek yok dostum." dedi.

"Nasıl isterseniz öyle yapın."

Motoru çalıştırıyor ve Led Zeppelin son sesle çalmaya başlıyor. Bu da Finn'den aldığı başka bir şey. İkisi de aynı müziği dinliyor. Bazen, imkansız olduğunu bilmeme rağmen, Finn'in onun öz babası olup olmadığını merak ediyorum.

Sesi kısıyorum ve "Liam cuma akşamı neden toplantı düzenlediğini söyledi mi?" diye soruyorum.

Brax bana şöyle bir bakıp dikkatini tekrar yola çevirdi ve "Hiç yapar mı?" diye sordu.

"Evet. Haklısın," dedim ve sonra koltuğa yaslanıp pencereden binaların ışıklarına baktım. Kendi kendime, "Karin şimdiye kadar erimiş olacağını sanıyordum," diye mırıldandım.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Artık bıktım. Birkaç kız arkadaş bulup bir haftalığına Karayipler'e uçmalıyız. Çoktan geç kaldık, sence de öyle değil mi?" diye öneriyor Brax.

Başımı salladım. "Deniz, kum ve seks. Kulağa hoş geliyor."

Brax yumruğunu uzattı, ben de yumruğumla tokuşturdum. Köşeyi döndük ve o arabayı kaldırıma çekti. "Şunu bir an önce bitirelim. Sonra eve gidip duş alacağız, sen de güzel kıyafetler giyeceksin. Bu gece bol bol kadınla birlikte olacağız."

Başımı salladım. "Yapmam gereken işler var, dostum."

"Aman Tanrım. Sean, ne oluyorsa bana anlatmalısın."

"Hiçbir şey olmuyor," diye yalan söylüyorum.

Homurdanarak, "Saçmalık. Ne zamandan beri kadınları reddediyorsun?" dedi.

"Sadece meşgulüm," diye iddia ediyorum arabadan inerken.

Peşimden geldi ve ben spor salonuna girmeden önce, kapıyı açmamı engellemek için elini ön kapıya koydu.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Gözleri kısılıp kısıldı. Bana dik dik baktı. Benden daha uzun boylu çok az erkek var ve Brax da onlardan biri.

"Bir şey saklıyorsun Sean. Ben biliyorum, onlar da biliyor. Ne kadar uzun süre uzak kaldıysan, o kadar çok yaşlı bunak tavuk gibi dedikodu yapmaya başladılar. Hatta Finn bile bana ne bildiğimi soruyor." diye iddia ediyor.

"Yumuşuyorlar, değil mi?" diye takılıyorum.

Kıkırdar, ama sonra ifadesi ciddileşir. "Bunu ancak çok endişeli olduklarında yaparlar, o yüzden saçmalığı bırakıp neler olup bittiğini anlatsan iyi olur?"

Çenemi sıkıyorum.

Sesini alçaltarak, "Birini ihbar etmeyi mi içeriyor?" diye sordu.

"Hayır, asla. Ben bir muhbir olmadığımı biliyorsun," diye çıkıştım.

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Pekala. O zaman nedir?"

"Bunu konuşamam, Brax."

Gözlerinde öfke parlıyor. "Bana her zaman güvendiğini söylediğin tek kişi benim."

"Sana güveniyorum ama bunu şu an söyleyemem. Ama sonra söyleyeceğim, söz veriyorum. Sadece... şu an söyleyemem. Tamam mı?" Ona baktım, içimden sessizce beni şimdilik affetmesi için yalvarıyordum.

"Finn'in soru sorduğunu söylediğim için mi böyle oldu? Biliyorsun ki tek kelime etmeyeceğim," diyor.

"Hayır. Bunun Finn'le hiçbir ilgisi yok ve senin ispiyoncu olmadığını biliyorum," diye onu temin ettim.

Sonunda içini çekip kapıyı hızla açtı. "Pekala. Şunu da bitirelim artık. Ama bu gece benimle çıkacaksın. Bana bir yardımcı lazım. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Bilgisayardan uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu fark ettim, bu yüzden kabul ettim. "Pekala. Ben de varım."

Başını kaldırıp ellerini dua eder gibi birleştirerek, "Teşekkür ederim, kedi tanrıları!" dedi.

Kıkırdıyorum.

Spor salonunun içine girdik ve ben donakaldım. "Burada ne yapıyorsun?"

Annemin erkek kardeşlerinin hepsi burada. Brody, Aidan, Devin ve Tynan, O'Malley amcalarımın yanında sıraya dizilmişler.

Brody başını diğerlerine çevirdi. "İşte aldığımız karşılama bu."

Brax ve ben yanlarına gittik. "Hayır, ama birkaç hafta önce şehirdeydiniz. Dördünüz neden buradasınız? Özel bir şey olmadıkça bu asla olmaz."

Brody'nin gözleri karardı. "Sean, antrenman zamanı. Brax, ringe çık. Biraz stres at. İş konularını sonra konuşuruz."

Göğsüm sıkışıyor. Günün her saatinde iyi bir egzersizi sevsem de, bir şeyin yaklaştığını bildiğim halde ne olduğunu bilmediğim zamanlardan nefret ediyorum.

Amca Aidan cebinden bir çakmak çıkarıp çakmaya başladı. Bunu her zaman yapardı ve alevin neredeyse parmaklarının üzerinde yanmasına nasıl izin verdiğine genellikle hayran kalırdım. Ama nedense bugün beni huzursuz etti.

"Bunu yapmayı bırakabilir misin?" diye soruyorum.

"Neden? Sana ne?" diyor Aidan, daha hızlı bir şekilde parmağını sallayarak.

"Belki de buranın alevler içinde kalmasından endişeleniyordur," diye iğneleyici bir yorumda bulundu Tynan.

"Sessiz ol," diye emretti Aidan.

Ringe giriyorum.

"Hadi bakalım," diyor Liam, ringe doğru başını sallayarak. "Mücadeleyi güzelleştirelim."

"Evet. Son birkaç haftadır çok sıkılıyoruz," diye sesleniyor Nolan.

Finn, Brax'ın yanına gidip eldivenlerinin bağcıklarını bağlamasına yardım ediyor, Killian da benimkileri bağlamama yardım ediyor. İkisi de bizimle konuşup antrenörlük tavsiyelerinde bulunuyorlar. Sonra Declan bir zil çalıyor.

Brax ve ben sonraki bir saat boyunca ringde antrenman yaptık, ter içinde kalana, biraz kana bulanana ve nefes nefese kalana kadar birbirimize yumruklar savurduk.

"Yeter artık!" diye seslendi Liam.

Killian Amca yanıma gelip eldivenlerimi çıkarmama yardım ediyor. Elimle eldivenlerimi çıkarırken, babamın elinin tıpkı benimki gibi kasıldığını hatırlıyorum. Ringin üst ipine tutunup gözlerimi kapatıyorum, hafifçe başım dönüyor.

"Neler oluyor evlat? İyi misin?" diye soruyor Killian.

Kendimi toparladım. "Evet. Bugün pek bir şey yemedim işte."

Killian, "Devin, bir protein barı ve biraz elektrolit al," diyor.

Devin onu getirip bana uzattı.

İçeceğimi bir çırpıda içtim, sonra da protein barını açtım. Açlıktan ölmek üzere olduğumu fark edince iki lokmada yuttum.

Declan ayağa fırladı ve ellerini ağzına götürerek, "Herkes kışını buradan def etsin!" diye bağırdı.

Spor salonunda yüksek sesli homurdanmalar yankılanıyor, ama herkes dinliyor. Kural bu. Bir O'Malley konuştuğunda, onu sorgulamazsınız. Dinlersiniz ve söylenenleri yaparsınız.

"Sen de, Brax," diye emretti Finn.

Yüzü düştü. "Ciddi misin?"

"Evet. Çabuk çık buradan," diye ekliyor Declan.

Brax, Finn'e kalması için yalvarırcasına bir kez daha baktı.

Finn başını salladı.

"Ben arabada olacağım," diye homurdanarak arabadan indi Brax.

Spor salonu boşaldığında kendimi azınlıkta hissediyorum. Sadece amcalarım kalmış ve dokuz adam da bana bakıyor.

Liam söze giriyor: "Son zamanlarda nelerle meşgulsün, Sean?"

Omuz silktim. "Pek bir şey değil."

Gözlerini kısarak, "Neden uzak duruyorsun?" diye sordu.

"Çok meşguldüm," diyorum, daha önce Brax'a anlattığım aynı hikayeyi tekrarlayarak.

"Bunu ifade etmenin harika bir yolu," diyor Nolan.

"Bu ne anlama geliyor?" diye hırslı bir şekilde sordum.

"Görünüşe göre birçok şeyi kurcalamışsın ve girmemen gereken yerlere gitmişsin," diye belirtiyor.

Öfke beni sarıyor. Suçluyorum, "Bilgisayarıma mı sızdın?"

Nolan sırtıttı. "Hayır, ben değildim."

Döndüm. "Siktir git, Declan."

Kıkırdar. Sonra masumca sorar: "Neden ben suçluyum?"

Onunla Nolan'ın arasına işaret ederek, "Sistemime nasıl sızılacağını bilen tek kişiler siz ikinizsiniz." dedim.

"Belki de Simona yapmıştır," diye öne sürüyor Brody.

Ona dik dik bakıyorum.

Declan, koruyucu bir tavrıyla, "Simona'yı bu işe karıştırma," diye belirtiyor.

"Şey, o ikinizden de daha zeki," diyor Killian.

"Yeter artık," diyor Liam sert bir sesle. O'Malley'lerin başı o, tıpkı Brody'nin O'Connor'ların başı olması gibi. İkisinden biri 'kesin şunu' dediğinde hepimiz itaat ederiz.

Brody, kalın İrlanda aksanıyla, "Hepiniz ağızınıza dikkat edin, yoksa ağızınızı kırarım. Hiçbirinize bunu bir daha hatırlatmak istemem." diyor.

Orada durup bekliyorum ve olan bitenden haberleri olmamasını umuyorum. Ve hâlâ neden saklamam gerektiğini anlamıyorum. Ama Zara saklıyorsa, bu bana benim de saklamam gerektiğini gösteriyor.

Babamın elinde neden o kurukafa dövmesi olduğunu bilmiyorum. Belki de ona duyduğum bir tür sadakatten dolayı sessiz kalıyorum. Her neyse, işlerimi kendime saklıyorum.

Finn öne çıktı. "Babanın dövmesi hakkında neden annene sorular soruyordun?"

"Dövme değildi. Damgaydı," diye ağızından kaçırdım, sonra da bu konuşmada dikkatli olmam gerektiğini kendime hatırlattım.

Finn'in gözleri daha da karardı. Başını salladı. "Evet, öyleydi. Ve mürekkep birkaç aşamadan oluşuyordu. Bunu sen de biliyorsun. O halde neden annene bu konuda sorular soruyordun?"

Gerçeği ortaya çıkarmaya ve aynı zamanda kendi meselemi kendime saklamaya her zamankinden daha kararlıyım. "Neden önemli ki? Annem hiçbir şey bilmediğini, babamın sadece karaladığı bir şey olduğunu söyledi. Öyleyse neden bana bununla ilgili sorular soruyorsun? Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye karşılık verdim ona.

Nolan şöyle diyor: "Babanız bir hayalperestti. Düşmanlarımızla bir arada yaşayabileceğimiz ve gelecekte siz çocuklar için barışın olacağı bir dünya hakkında gerçekçi olmayan fikirleri vardı. Ama hepimiz düşmanlarımıza güvenemeyeceğimizi biliyoruz. Gerçek bir ütopya yok."

Söylediklerini sindirmek için bir an duraklıyorum, sonra da soruyorum: "Demek kafatasının ardında bir anlam varmış ve sen bunu biliyor musun?"

"Anlam gerçeklikten farklıdır," diyor Declan.

Dik durarak, "Babamın neyle ilgisi olduğunu öğrenmek istiyorum" diye talepte bulundum.

Brody, "Hiçbir şeye karışmadı. Sean, bir şeylerin peşinde koşmayı bırak, yoksa hayatın mahvolur," diye uyarıyor.

"Eğer orada hiçbir şey yoksa, neden hayatımı mahvetsin ki?" diye karşılık veriyorum.

Liam öne çıktı ve beni işaret etti. "Sana bak. Seni haftalardır görmedik ve sonra Darknet'te kafatası markalarının resimlerini ve herkesin adını aradığını öğrendik. Bu pervasızca bir davranış ve bunu sen de biliyorsun."

Sessiz kalıyorum. Riskli ve bunu inkar edemem.

"Kendini savunmak için ne söyleyeceksin?" diye soruyor Liam.

Konuşmadan önce düşünüyorum. Sonra yavaşça şöyle diyorum: "Haklısınız. Kimsenin adını araştırmamalıydım. Ama gerçeğe ulaşmaya çalışıyorum, bu yüzden lütfen babam ve o marka hakkında bildiğiniz her şeyi bana anlatın. Artık çocuk değilim. Saklanmak, ailesinden uzaklaştırılmak veya babasına gerçekten ne olduğunu bilmemek zorunda olan biri değilim."

Killian inleyerek, "Bunu daha önce de konuştuk. Neler olduğunu ve annenin seni neden birkaç yıl O'Malley'lerden uzak tutmak zorunda kaldığını biliyorsun." dedi.

"Hayır, bilmiyorum. Sizin de tüm gerçeği bilmediğinizi sanıyordum. Ama bildiğinizi hissediyorum, bu da bana yalan söylediğiniz anlamına geliyor. Ve bahsettiğimiz kişi babam. Bu yüzden bilmeye hakkım var," diye belirttim.

Aidan alaycı bir şekilde, "Kimse sana yalan söylemiyor. Kendine acımayı bırak," dedi.

"Kendime mi acıyorum? Baban hâlâ yaşıyor. Cevap arayışında değilsin. Ama bu, kendime acıdığımı anlamına mı geliyor? Babam öldü diye ve gerçeği öğrenmek istediğim için, kendime acıyan bir korkak mıyım?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Brody, Liam'ın yanına doğru ilerledi. "Dinle Sean, ve dikkatlice dinle. Babanın izini bulmak için Darknet'te dolaşma. Bu sadece bir fikirdi. Ve o öldüğünde, hayali ütopyası da öldü. Ama gömüldü. Bırak öyle kalsın. Var olmayan bir şeyi aramak, ailedeki herkes için sorun yaratır. Sadece bizim için değil, Marinolar ve İvanovlar için de."

Cevap vermiyorum.

Liam sözlerine şöyle devam etti: "Hayali bir şey arayarak kendinizi delirteceksiniz. Aileleri riske atmayın. Bu bir emirdir."

"Ya gerçekten varsa?" diye ağızımdan kaçırdım.

Liam'ın bakışları yakıcı. "Öyle değil."

"Ya öyle olursa?"

"Bize söylemediğin bir şey mi var acaba?" diye araya giriyor Finn.

İçimden bir ah çektim. "Sadece şunu soruyorum, babamın yaratmak istediği dünya gerçekten var olsaydı ne olurdu? O zaman ne olurdu?"

Killian başını salladı. "O zaman, babanın istediği gibi olmayacak. O'Malley'ler ve O'Connor'lar, Bailey'ler veya O'Leary'lerle asla iyi geçinemezler."

"Alaina bir O'Leary," diye belirtiyorum.

Brody kollarını kavuşturup sertçe, "Artık değil. O bir O'Connor. Onları terk etti," diye bağırdı.

"Sana sadece bir kez daha söyleyeceğim Sean. Bunu unut gitsin," diye tehdit etti Liam. "Babanı ne kadar sevsek de, hepimizin hemfikir olduğu bir şey var."

"Bu da ne?" diye öfkeyle sordum.

"Düşmanlarımızla asla iş birliği yapmazdık. Bunu yapabileceğimizi düşünmesi aptallıktı," diye öfkeyle söylendi Liam.

Zara

Birkaç Gün Sonra

Fotoğraflarda her şekil, boyut ve renkte on iki adam bana bakıyor. Pazar akşamı ve hafta sonunu bu fotoğraflara odaklanarak geçirdim; öyle ki başkalarının muhtemelen asla fark etmeyeceği şeyleri ezberledim.

Her erkeğin, spiral ciltli yedi fotoğrafı var. Birincisi yüzlerinin yakın çekim fotoğrafı. İkinci ve üçüncü fotoğraflar, çıplak vücutlarının ön ve arka kısımlarının fotoğrafları. Dördüncü fotoğraf, kulaklarının yan yana iki görüntüsü. Beşinci fotoğraf, ayak tabanlarının fotoğrafı. Altıncı fotoğraf, ağızlarının içini gösteriyor. Yedinci fotoğrafta ise, penisleri kaya gibi sert bir şekilde dimdik duruyor.

Yüz hatları birbirinden farklı, ama her birinin gözlerinde aynı şeytani parıltı var. Bu parıltı beni kendine çekiyor ama aynı zamanda tüylerimi diken diken ediyor.

Kendime dosyayı kapatıp çöpe atmam gerektiğini kaç kere söylesem de yapamıyorum. Her erkeği, her benini, dövmesini, yara izini ve kusurunu bilene kadar inceliyorum. Kör olsam bile, karanlıkta keskin veya yuvarlak hatlarını hissedip hangisinin hangisi olduğunu anlayabilirdim.

Ben onların numarasını bilirdim.

Fotoğraflarda isim yok, sadece birden on ikiye kadar numaralar var. Sokakta görsem yarısı ilgimi çekerti. Diğerlerine ise asla ikinci bir bakış bile atmazdım.

Sylvia'nın "onlardan biri beni seçecek, ben de onları seçeceğim" derken ne demek istediğini hâlâ anlamıyorum. Ancak bu adamların fotoğraflarında çıplak olmaları ve birinin ereksiyon halinde olması, bana bu dosyadaki biriyle birlikte olacağımı ima ettiğini düşündürüyor.

Bu olmayacak.

Altıncı sıradaki, Orta Doğu kökenli ve en iyi donanımlı adamlardan biri, ela gözleri parıldayarak, kendinden emin bir ifadeyle ve gözünden çenesine uzanan ince bir yara iziyle bana bakıyor.

Fotoğrafi birkaç dakika inceledikten sonra, "Yakalandın!" diye mırıldandım.

Yara izinin ucu genişliyor ve bu daha önce fark etmediğim yeni bir detay. Bir an daha inceliyorum ve zihnimdeki altıncı madde listesine ekliyorum.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve neden bu adamlar hakkında her şeyi ezberlemeye çalıştığımın emin olamadan sayfayı bir sonraki adama çevirdim.

Bu teklifi veya giriş ritüelini yapmayacağıma zaten karar verdim. Ne kadar ilgimi çekse de, bir tarikat gibi geliyor. Ayrıca, babam hakkında bir şey bildiklerine dair hiçbir kanıt yok.

Babamdan alamadığım cevapları istediğimi nereden bildiler?

Çözemediğim, kafamı kurcalayan bir soru bu. Ne kadar unutmaya çalışsam da, beni sürekli fotoğraflara geri döndüren şey bu.

Yedi numara Asyalı. Gözlerinde karanlık bir gizem var. Kötülük yüz ifadesinde gizleniyor, ama aynı zamanda yumuşak da, sanki kötü bir çocuk ama gerçek bir dost olabilirmiş gibi.

Kendinizi kandırmayın, kendimi azarlıyorum.

Gövdesine bakıyorum, sonra kalemimi alıyorum. Doğum lekesinin şeklini, karın kaslarının etrafında olabildiğince dolanarak çiziyorum. Üzerindeki

lekeye daha da yaklaşmak için birkaç deneme yapıyorum ve sonunda devam ediyorum.

Sekiz, nefesimi kesiyor. Her zaman öyle yapar. Onunla ilgili her şey bana Sean'ı hatırlatıyor. Kirli sarı saçlarını aynı şekilde, sadece biraz gözünün üzerine doğru topluyor. Sean'ın yaptığı gibi saçlarını yana ittiğini neredeyse görebiliyorum. Çarpık burnu, muhtemelen birden fazla kez kırıldığını haykırıyor. Her gördüğümde gülümsüyorum. Yıllar içinde, Sean'ın burnunun ezildiği birkaç dövüşüne şahit oldum. Bu bir dövüşçünün riski ve sekizin parmak boğumlarındaki izler, erkeklere yumruk atmaya yabancı olmadığını gösteriyor.

Ona gereğinden fazla uzun süre bakıyorum, ta ki midemdeki kelebekler durana kadar. Kendimi daha da acı çektirmek için telefonumu elime alıyorum. Sean'ın adına kadar kaydırıp fotoğrafına tıklıyorum.

Gözlerim tekrar tekrar sekiz numaradan Sean'a kayıyor. İki adam arasındaki farklar, fotoğraflarda gördüğüm şeyler ve Sean hakkında fotoğrafını görmeden bildiğim şeyler hakkında zihnimde notlar alıyorum.

Eight'in göğsünde, meme ucundan başlayıp göbek deliğinden bir santim uzakta biten bir yara izi var.

Sean'ı yeterince üstsüz gördüm ve omzunun arkasında hilal şeklinde bir yara izi olduğunu biliyorum.

Eight'in dudağının yakınında bir ben var.

Sean'ın ayağının üst kısmında bir ben var.

Eight'in kol bandı sağ kolunda.

Sean'ın solunda.

Eight'in belinin alt kısmında bir yılan dövmesi var.

Sean'ın sırtının tamamında O'Malley ailesinin haçı yer alıyor.

Sekiz numara uzun boylu görünüyor ama Sean'dan daha kısa.

Sean'ın ayakları ve elleri daha büyük, sanırım penisi de öyle. Bunun sebebi büyük eller ve ayaklarla ilgili klişe değil, ereksiyonlarının sayamayacağım

kadar çok kez karnıma bastırılmış olması. Ve sekiz numaranın belden aşağısı ortalamanın üzerinde bir şey değil.

Dosyayı incelemekten gözlerim bulanıklaşıyor ama duramıyorum. Dokuzuncu sayfaya geçiyorum.

Kapı zili çalıyor ve beni dalgınlığımdan çıkarıyor. Dönüp kapıya bakıyorum, donakalmış bir halde, kimseyi içeri alıp almamam konusunda kararsızım.

Onlar mı?

Hayır, kendi kendilerine içeri girerlerdi.

Haber vermeden erişim yetkisine sahip olan kişinin aile üyesi veya bir arkadaş olması gerekiyor.

Kapı şiddetle çalındı. Karşı taraftan Sean'ın sesi yankılandı: "Zara, beni içeri al."

Kalp atışlarım hızlanıyor.

O burada ne yapıyor?

"Zara!" diye emrediyor, tekrar vurarak.

Dosyayı kapattım, ayağa kalktım ve bir çekmece açtım. Dosyayı içeri ittim, çekmeceyi kapattım ve aynanın karşısına geçtim.

Yansımama bakınca yüzümü buruşturuyorum. Sabah duş aldım ve saçımı kendiliğinden kuruttum. Kabarık bir halde, üstelik makyaj da yok.

Önemli değil.

"Zara!" diye bağırdı Sean.

"Acele etme," diye karşılık verdim, kapının önüne geçmeden önce parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Kapıyı hızla açtım. "Acil durum nedir?"

Beni iterek geçti, kapıyı kapattı ve kilitledi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sean elimi tuttu ve beni kanepeye götürdü. "Otur."

Neler olup bittiğinden emin olmasam da itaat ediyorum.

"Burada başka kimse var mı?" diye soruyor.

"Hayır. Neden?"

"Burada kal." Ayağa kalkıp yatak odamı aradı, sonra geri döndü.

"Neden evimi arıyorsunuz?" diye sordum.

Derin bir nefes verdi. "Hediye aldın mı?"

Dosya aklımdan bir anlığına geçiyor ama yalan söylüyorum. "Hediyeler mi? Hayır."

Çenesini sıktı ve pencereye giderek sokağa baktı.

"Sean, paranoyak gibi davranıyorsun. Ne oldu?"

Bana doğru döndü. "John kesinlikle benim dairemdeydi."

İçim titriyor. "Buna neden inanıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Yatağımın üzerinde kurdeleli bir kutu vardı. Bu onun içindeydi." Yanıma geldi, cebinden bir kağıt parçası çıkardı, açtı ve bana uzattı.

John'un vücuduna damgalanmış kafatasının bir çizimi, ancak bazı çiçekler ve tüylerle birlikte gri ve siyah gölgelendirmelerle kağıdı dolduruyor. Köşede S.O. baş harfleri yer alıyor.

Ağzım kuruyor. Ne anlama geldiğinden emin olamadan yukarı bakıyorum.

Sean birden, "Babam çizdi," diye ağzından kaçırdı.

"Nereden biliyorsunuz?"

Köşeyi işaret ediyor. "S.O. Sean O'Malley."

"Bu herkes olabilir," diye belirtiyorum.

Başını salladı. "Hayır, öyle değil. Annem ve amcalarım babamın bunu her yere çizdiğini doğruladı. John'un kiyle aynı yere, eline damgalanmıştı. Sadece, ölmeden önce, onun ki tıpkı bunun gibi renklerdeydi."

Midem alt üst oldu. Söylediklerini anlamaya çalışarak, hepsini kavramaya gayret ettim.

Sean şöyle ekliyor: "Babam gittiği her yere bunu çizerdi. Annem ve amcalarım da bunu yalanlamazlardı."

Babasının da John'la aynı işarete sahip olmasının sebebi ne olabilir ki?

Sean yanıma oturdu. "John'la en son ne zaman konuştun?"

"Neden?"

"Soru sormayın. Lütfen sadece benimkini cevaplayın," diye yalvarıyor.

"Shannon'ın partisinden beri onunla hiçbir iletişimim olmadı."

Beni değerlendiriyor.

"Sean, neler oluyor?"

"Sana ne söz verdi?"

Göğsüm sıkıştı. Ağzımı açtım ve Sean iki parmağını dudaklarıma koydu. "Bana yalan söyleme Zara. Lütfen. Sakın yalan söyleme." diye emretti. Yavaşça elini çekti.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Zorlukla yutkundum ve kısık bir sesle, "Sean, John'la yaptığım konuşmalar hakkında hiçbir şey konuşamam," diye cevap verdim.

"Bana söyleyebilirsin," diye ısrar ediyor.

Kalbim ne yapmak istiyorsa onu yapmaya çalışıyorum ama korkularım ağır basıyor. "Üzgünüm ama seninle hiçbir şey konuşamam" diye ısrar ediyorum.

"Yapmalısın!"

"Hayır, yapamam. Yapmak istiyorum ama yapamıyorum."

"Zara—"

"Bana bildiğin her şeyi anlat, ben de bilmek istediklerini anlatmayı yeniden düşüneyim. Ama sen önce anlatmadıkça, ben geri adım atmayacağım," diye

ısrar ediyorum.

Dişlerini sıkıyor.

Ona işaret ediyorum. "Bak, sen de konuşmayacaksın, değil mi?"

Derin derin nefesler alıyor, meydan okuyan bakışlarını benden ayırmıyor.

Aramızda gergin bir sessizlik oluşuyor. Karamel ve burbon vanilya kokulu kolonyasından dolayı hava ağırlaşıyor. Bakışlarımızı kesip, ona doğru eğiliyorum ve elini tutuyorum.

Aşağıya doğru bir göz atıyor.

Biraz daha yaklaştım, sesimi yumuşattım. "Bana babanın bununla ne ilgisi olduğunu anlat."

Gözleri dudaklarıma kaydı, sonra da sertçe burnunu çekti. Yüz ifadesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

Elimi yanağına koydum. "Sean, bana güvenebilirsin. Kimseye hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Burun kıvırdı. "Bana sorduğum hiçbir şeye cevap vermeyen bir kadından bunu duymak çok komik."

"Sean—"

Elimi yakalayıp arkama doğru bastırdı, sonra da ileri atıldı.

Koltuğa yaslanıp onun göz kamaştırıcı yeşil gözlerine bakıyorum.

Yüzünü benimkinden bir santim öteye yaklaştırdı. Sıcak nefesi benimkine karışarak beni tahrik etti. Bacakları belimi sardı.

Diğer eliyle saçımı çekiyor.

Nefesim kesiliyor. Nefes alamıyorum ve adrenalin vücudumu yakıp kavuruyor.

"Şımarıklık yapma Zara. Bana her şeyi anlatman gerekiyor," diye homurdandı.

Hareket edemeden, sessiz kalıyorum; sadece karnımdaki kelebekler yeniden uyanıyor ve beni rahatsız ediyor.

"Seni konuşturmak için ne gerekecek Zara, ha?" diye kulağıma fısıldadı, dudakları kulak mememe değerek omurgamda bir şok dalgası yarattı.

Onun altında titriyorum, göğsüm daha hızlı inip kalkıyor.

"Bana her şeyi anlat, ne istersen onu vereceğim," diye ekliyor.

Hayatımda hiç bu kadar baştan çıkarılmış hissetmemiştim. Vücudumdaki ağrı başım dönmeye başlayacak kadar şiddetleniyor. Kokusu bir şekilde daha da yoğunlaşıyor, ruhuma işliyor.

Ağzımı açıyorum ama John'un sesi hiç beklemediğim bir yerden geliyor. "Bizim dışımızda Yeraltı Dünyası'ndan bahsetmek yok. Şimdi ya da gelecekte konuşmalarımızdan herhangi birine bahsedersen asla erişim sağlayamazsın. Aradığın gerçek gizli kalacak. Senin için ayrılan zenginlikler gömülü kalacak. Ve istediğinden haberin bile olmadığı tüm güç ve kontrol başkasının olacak."

Sean'ın dili kulak mememi okşadıktan sonra baştan çıkarıcı bir şekilde, "Şımarık olma. İstersen birçok şey yaparım. Ne istersen. Sadece benimle konuş." dedi.

"Yapamam," diye zar zor söyleyebildim.

Sean gerildi, yüzünü tekrar benimkine yaklaştırdı ve sadece ringde gördüğüm bir öfkeyle kaşlarını çattı.

Bu beni korkutuyor ve boşta kalan elimle göğsüne bastırıyorum. "Üzerimden çekil."

Bir an tereddüt etti, sonra beni bıraktı ve oturur pozisyona geçti.

Ayağa kalkıp mutfığa doğru yürüyorum, biraz mesafeye ihtiyacım var. Bir kadehi Merlot ile doldurup uzun bir yudum alıyorum.

Sonra buzdolabını açıp bir bira çıkarıyorum. Açıyorum, sonra ona götürüyorum ve "Biraz iç, biraz rahatla" diyorum.

Şişeye, sonra da bana baktı ve ayağa kalktı. İhanete uğramış bir sesle, "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi.

"Biz arkadaşız. Her zaman öyleydik, her zaman öyle olacağız."

Başını salladı. "Hayır. Bana bilmem gerekenleri söyleyemezsen, arkadaş değiliz Zara."

İçim titriyor. "Böyle korkunç bir şey söyleme."

"Öyleyse benden bir şey saklamayın! Bilmem gereken şeyleri, sadece benim için değil, sizin için de!" diye haykırıyor.

Sean'ın sesini yükselttiğini nadiren duyarım ve bir an için şaşırırım. Sesimi bulup sorarım: "Bu ne anlama geliyor ki?"

O öne doğru bir adım attı, ben de duvara yaslanana kadar birkaç adım geri çekildim. Vücudunu benimkine dayadı ve bana aşağılayıcı bir bakış attı, ama yüzünde endişe vardı. Sesi alçaldı ve sordu: "Sence senden ne istiyorlar Zara? Hımm?"

Ağzımı açıyorum ama tek kelime çıkmıyor. Bu, kendime hiç sormadığım bir şey. Bunu düşünmediğim için birden kendimi aptal hissediyorum.

"Ah. Sadece size verdikleri sözü düşünebilirsiniz," diyor.

Başımı salladım. "Hayır. Ben... ben..." Endişeli bir nefes verdim.

Sesi sertleşti. "Size ne söz verdiler?"

Konuşmamak için dudagımı ısırdım.

Parmak boğumlarını kolumun yan tarafına sürüyor ve ben ürperiyorum. "Senin gibi bir kızı alıp da seninle ilgili hiçbir planları olmayacağını mı düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor.

Çekmecedeki dosya aklıma geldi ve şöyle bir göz attım.

Sean donakalır.

Kalp atışlarım kulaklarımın arasında gümbür gümbür atıyor.

"Neden oraya baktın?" diye soruyor.

"Hiçbir sebep yok," diye yalan söylüyorum ama bu yalanım hiç de net çıkmıyor.

Bana yapışık bir şekilde duruyor, sonra başını çevirip odayı inceliyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, bayılacak gibiyim.

Beni bıraktı ve çekmeceye doğru koştu.

"Sean!" diye bağırdım.

Durmuyor. Çekmeceyi hızla açıyor, sonra da hareketsiz kalıyor.

Peşinden koştum, birayı halının üzerine düşürdüm ama tepki vermekte çok geç kaldım.

Dosyayı kapar, sayfalarını karıştırır ve yüzü önce solgunlaşır, sonra kıpkırmızı olur. Birkaç sayfayı çevirdikten sonra dosyayı yere bırakır. Yüzünde dehşet ifadesi vardır.

Sesim titredi. "Göründüğü gibi değil."

Öfkeli bir sesle, "Bunun ne olduğundan emin değilim, ama iyi bir şey değil," diye itiraf etti.

Dengemi sağlamak için tezgaha tutundum, bakışlarımı taşın desenine odakladım, Sean'ın gözlerine bakamıyordum. Utanç beni sarmıştı ve nedenini bilmiyordum. Hiçbir yanlış yapmamıştım, ama yüzündeki hayal kırıklığı bana öyle hissettiriyordu.

Ses tonunu yumuşatarak, "Bana her şeyi anlat, Zara," diye emretti.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Çok istiyorum ama varlığından bile haberdar olmadığım şeylerin vaadi beni bundan alıkoyuyor. Parmaklarımın altındaki kuvars bulanıklaşıyor ve "Üzgünüm. Yapamam." diye cevap veriyorum.

Aramızda sessizlik oluşuyor ve bu kalbimi parçalıyor. Hala ona bakamıyorum.

Sonunda şöyle uyarıyor: "Son şans. Bana söyle, iyi olduğundan emin olacağım."

Nedense gülüyorum. Duygu dolu, gözyaşlarıyla kıvranan bir gülüş bu.

"Bu komik mi?" diye havlıyor.

Gölmeyi kestim ve kendimi zorlayarak gözlerinin içine baktım. Başımı salladım ve "Babanın neye karıştığını bile bilmediğin halde, benim iyi olmamı sağlayabileceğine söz vermen zor," dedim.

Keskin yüz hatları acıyla doldu. Gözleri kısılup kısıldı. Yere yığılıp eriyecekmişim gibi hissedene kadar bana dik dik baktı. Sonra dönüp kapıya gitti. Kapı koluna uzandı.

"Özür dilerim. Söylediklerimle sizi incitmek istememiştim," diye ağzımdan kaçırdım.

Omuz silkerek, "Elbette öyle yaptın. Ama merak etme. Bundan sonra kendi başının çaresine bakacaksın." dedi.

Sean

İki Hafta Sonra

Liam, birkaç hafta önce tanıştığımızdan beri dikkatimi işten başka hiçbir şeye odaklayamıyor. Sadece yatakta uzanırken Yeraltı Dünyası'nı veya babamın bu işe karışmasını düşünebiliyorum. Ve Liam son zamanlarda bunun için de bana pek zaman tanımıyor.

Tüm O'Malley'ler özel bir eğitimden geçiyor, bu yüzden uykusuzluğa alışkınım. Her an uykusuz kalabilmemiz önemli. Bu yüzden Liam'ın beni sürekli kontrol altında tutması sinir bozucu olsa da, uykusuzluk beni etkilemiyor.

İlk birkaç gün, onun işleri beni ölümüne sıktı. Brax, benim yardımcım olarak seçilmesinden memnun değildi ve toplantının neyle ilgili olduğunu söylemediğim için başının derde girmesinin adil olmadığını iddia ediyordu. Ama ben taviz vermedim, sessizliğimi korudum.

Hafta ortasında Brax, düşmanlarımızdan birinin kumarhanemize sızmaya çalıştığını yakaladı. Kimin yaptığını anlamaya çalıştı ama işimize bulaşmaya cesaret edenin kim olduğu belli değildi. Bu yüzden paranın çoğunu dışarı taşıdık ve birkaç milyon bıraktık.

Declan, Brax'a kalan varlıklara bir hata yazılımı yüklemesi talimatını verdi. Ardından, güvenlik seviyesini düşürdü ve bilgisayar korsanının hesabımıza erişmesini kolaylaştırdı.

İçeri girdikten sonra, casus yazılım paranın Bailey ailesine ait bir hesaba kadar izini sürdü. İlk transfer gerçekleşir gerçekleşmez, O'Malley Siber Güvenlik'te herkes seferber oldu.

Hesaba sızıp bu acemi operasyonun arkasındaki suçluyu tespit etmem iki günümü aldı. Ve o kadar zayıf bir operasyondur ki, adama acıdım doğrusu. Sadece bir amatör parayı birkaç hayalet hesap yerine doğrudan gerçek hesaba aktarırdı.

Paddy Bailey'nin tek kurtarıcı özelliği oldukça iyi saklanmış olmasıydı. Ancak o kadar da iyi saklanmamıştı. Bu durum özgürlüğüne sadece on gün daha ekledi.

Dün sabah Brax ile birlikte onu aldık. Chicago'nun güney yakasındaki yıkık dökük bir binada bulunan, fare istilasına uğramış, berbat dairesi, Bailey ailesinin hiyerarşisinde ne kadar aşağılarda olduğunu gösteriyordu.

Zayıf bilgisayar uzmanını karargâha götürdük. On yıllar önce, Liam'ın babası Darragh, boş bir depo alanını hem depolama birimi hem de işkence odası haline getirmişti. Gerekirse tüm Illinois eyaletini yok edebilecek kadar mühimmat ve ateşli silahın yanı sıra araç filoları ve diğer malzemelerimiz de mevcut. Birini acı çektirmek için aklınıza gelebilecek her türlü alet ayrı bir bölümde bulunuyor. Ve ekranlarla dolu devasa bir oda, gerektiğinde herhangi bir güvenlik kamerasına veya kamuya açık görüntülere sızmamıza olanak tanıyor.

İlk işimiz Paddy'nin bileklerine ve ayak bileklerine ip bağlamak oldu. Sonra da tüm gevşekliği giderdik. Son yirmi saattir havada, X şeklinde uzanmış halde asılı duruyor.

Onu kelepçeledikten sonra, paranın üzerinde dinleme cihazı olmadığından emin oldum. Emin olduktan sonra, paramızı ve Bailey'nin dört milyonluk varlığını hesabımıza geri aktardım. Brax, para çıktığı anda hesaplarını ve dijital izi sildi.

Liam'ın emriyle, termostatu her iki saatte bir 40 derece ile 110 derece arasında dönecek şekilde programladık. Geçmişteki işkence seanslarımızdan birkaç adamın çılgınlıklarının kaydını açtık, tüm floresan lambaları söndürdük ve sonra ayrıldık.

Bugün öğlen saatlerinde Brax ve ben depoya çağrıldık. Artık Paddy'nin yaptıklarının bedelini ödeme zamanı geldi.

Vardığımızda Liam, kalın bir kışlık palto giymiş halde metal bir sandalyede oturuyordu. Eldivenli avuçlarını birbirine bastırmış, dudaklarını büzmüş ve gözleri Paddy'ye öfkeyle bakıyordu.

"L-lütfen," diye ağlıyor Paddy, ter içinde kalmış ama soğuktan titriyor, nefesi buhar gibi çıkıyor. Meme uçları buzla kaplı. Burnu, dudakları, parmakları ve ayak parmakları koyu mor renkte.

"Burası çok soğuk, hava kaç derece?" diye soruyor Brax.

Liam'ın dudakları kıvrıldı. Bize şöyle bir baktı. "Otuz üç. Sıkıca giyinin."

Brax ve ben emirleri sorgulamıyoruz. Hava sıcaklığı sıfırın bir derece üzerinde ve egolarımız soğukla mücadele edecek kadar büyük değil. Dolaba gidip montlarımızı ve eldivenlerimizi alıp giyiyoruz.

Liam ayağa kalkıp cebinden çakısını çıkardı. Paddy'ye yaklaştı, bıçağı boğazına dayadı ve hırıldayarak, "Bizim olanı alabileceğini mi sanıyorsun?" dedi.

"L-lütfen. Ben yapmadım. Ben değildim," diye iddia ediyor Paddy.

Bu bir yalan. Hepimiz bunu biliyoruz ve Paddy'nin söyleyeceği hiçbir şey onun kaderini değiştiremeyecek.

Liam yavaşça bıçağı boğazının üzerinden geçirdi. İnce bir kan çizgisi belirdi ve Paddy hıçkıra hıçkıra ağladı. Liam mırıldandı, "Şerefi ben yapmak isterdim ama işi yapanların eğlenmesine izin veriyorum." Brax'a ve bana döndü ve Paddy'yi işaret etti. "Bitirin onu çocuklar. Hailey'nin okuluna gitmem gerek. Öğretmenler Günü. Kek getireceğim."

"Bize de biraz getirebilirdin," diye sızlandı Brax.

"Önümüzdeki birkaç saatin videolarını bana gönder, ben de senin evine göndereyim. Sullivan'dan," diye yanıtladı Liam gözlerinde bir parıltıyla.

"Çilekli şampanyalı olanlardan mı alıyorsun?" diye soruyorum.

"Elbette," diye onayladı Liam.

Braxton, "Kutuma biraz da fıstık ezmesi çikolata ekleyin," diye ekliyor.

Liam, "Görüntüler kaliteli olmazsa sıradan bir şey izleyeceksiniz," diye uyarıyor.

"Endişelenmeyin. Güvenli uygulamanızı takip edin," diyorum.

Yüzünde onay ifadesi beliriyor. Dışarı çıkıyor ve kapı arkasından gürültüyle kapanıyor.

Telaşlı görünen Paddy'ye bakıyorum ve "El fenerini mi yoksa yangın söndürücüyü mü çıkaralım?" diye soruyor.

Paddy'nin yanağından bir damla gözyaşı aktı.

Brax'ın gülümsemesi burkuldu. Banka doğru yürüdü, meşaleyi ve yangın söndürücüyü aldı ve "Bence ikisini de yapalım. Ama şu an alev makinesi kullanma görevinde olmak istiyorum." dedi. Yangın söndürücüyü bana uzattı.

Kıkırdıyorum.

Brax, Paddy'nin önüne geçip alevi yakıyor ve alevi Paddy'nin alt bedenine yakın tutuyor.

"L-lütfen yapmayın," diye bağırdı Paddy.

Brax kaşlarını çatı. "Sistemimize sızıp bize ait olanı alabileceğini mi sandın? Bu iş öyle yürümez ve bunu daha iyi bilmeliydin. Bunun sonuçları olacak ve şimdi bedelini ödeme zamanı."

"Onu sadece yakarak tahrip et, henüz öldürme," diye hatırlatıyorum Brax'e.

Paddy hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başlar ve yalvarır: "Lütfen. Benim çocuklarım var."

"Paramızı çalmadan önce bunu düşünmeliydin," diyor Brax, alev makinesini kasık kolları simsiyah küle dönüşene kadar yaklaştırarak.

Paddy'nin sızlanması havayı dolduruyor.

"Daha yeni başlıyor," diye alay ettim ve Brax'ın yanına geçtim. Cebimden iki çivi çıkardım ve Liam'ın boğazına bıçağını sapladığı kadar hafifçe yanağına sürdüm.

Yaralarından kan sızarken Paddy'nin dudaklarından bir inilti döküldü.

"Hadi ama. Bu, hissedeceklerinin yanında hiçbir şey," diye uyardım onu, sonra aynı noktaya tırnağımı daha da derine batırdım.

Yüzünden aşağı akan ve yere damlayan kanın etkisiyle feryat ediyor.

Brax, "Belki de kanını toplamalıyız. Kan bankasında stokların azaldığını duydum ve bu gece çok kan gerekecek," diye önerdi.

Paddy'ye alaycı bir bakış attım. "Hayır, kimse kirli bağış istemez."

"L-lütfen, ben yapmadım," diye bağırdı Paddy.

"Göğüs uçların soğuk görünüyor," diyor Brax, ardından feneri Paddy'nin göğsünün iki yanına tutuyor.

Odanın içinde tiz bir çığlık yankılandı.

Brax'ın gözleri, ellerindeki alev kadar parladı. "Bailey'ler sana O'Malley'lerle uğraşmanın sonuçlarını daha iyi öğretmeliydi."

Paddy birden cesaretini toplayıp, "Sen ne bileceksin ki? Sen bir O'Malley değilsin. Sen bir O'Malley özentisisin." diye çıkıştı.

Brax'ın yüz ifadesi öfkeye dönüştü, ama ben elimi göğsüne koydum. "Dayan kardeşim. Sanırım bunu ben halledeceğim." Yangın söndürücüyü alıp Paddy'nin arkasına geçtim. "Onu yana yatır," diye Brax'a talimat verdim.

Brax bana memnun bir bakış attı. Yıllar boyunca çok defa birlikte işkence seansları yaptık. Birbirimizin hareketlerini önceden görebiliyoruz.

Duvara doğru gidip bir düğmeye basıyor. Paddy'nin bileklerindeki gerilim gevşiyor ve vücudu öne doğru çöküyor. Brax başka bir düğmeye basıyor ve Paddy'nin bacakları daha da uzuyor, kalçaları açılıyor.

Yangın söndürücüyü alıp yanaklarına ve kasıklarına sıktım.

Onun tiz çığlığı normal bir insanı dehşete düşürürdü. Ama bizi değil. Aksine, bizi devam etmeye teşvik ediyor.

Vücudunun etrafında dolaşıp başını yukarı kaldırdım. Kulağına doğru eğilip, "Kardeşim hakkında söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordum.

Histerik bir şekilde hıçkırarak ağlıyor.

Vücudu daha fazla dayanamayana kadar onu birkaç saat boyunca işkenceye maruz bırakıyoruz. Cansız bir şekilde asılı kaldığında, cesedi yanmış, kan içinde ve donmuş haldeyken, işimizi bitiriyoruz.

Brax kameraları işaret ederek, "Videoyu çekmeyi unutmayın ki keklerimizi alabilelim." dedi.

"İyi fikir." Eldivenlerimi çıkarıp bilgisayarın önüne oturuyorum.

Brax yanıma oturuyor ve bir saat daha görüntüleri birleştirip düzenliyoruz. Videoları güvenli uygulamamız üzerinden Liam'a gönderiyoruz ve o da bize kek fotoğraflarıyla cevap veriyor.

Brax sırtıttı ve yumruğunu uzattı, ben de onunla yumruk tokuşturdum. "Hadi temizlik ekibini buraya çağıralım."

Kendilerini aileye kanıtlaması gereken bu kadar çok genç kuzene sahip olmak güzel. Brax ve ben yıllarca temizlik işleriyle uğraştık.

Şöyle ekliyor: "Bu sevinci hangilerine bahşetmeliyiz?"

"Mikhail'i L.J. ile birlikte gördüm; babalarının da onaylayacağından eminim," diye yanıtlıyorum.

Gülümsemesi daha da genişliyor. Mikhail, Dmitri ve Anna Ivanov'un oğlu. Liam'ın oğlu L.J. (Liam Jr.'ın kısaltması) ve Mikhail çok yakın arkadaşlar. İkisi de yirmi altı yaşında ve tıpkı Brax ve benim o yaşlarda olduğumuz gibi

ukalalar. Ama özellikle de doğuştan ailenin başına geçmesi beklenen L.J.'nin öğreneceği çok şey var. Ve Liam ona en ufak bir ayrıcalık bile göstermiyor.

Brax hoparlördeki düğmeye basar ve "L.J., Mikhail. Hemen üçüncü odaya geçin." diye emreder.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde kapı açılıyor ve içeri giriyorlar.

L.J., "Naber?" diye soruyor.

"Görünüşe göre ikiniz de eğlenceli bir gün geçirmişsiniz," diye mırıldandı Mikhail, cesede bakarak.

L.J., Paddy'ye şöyle bir baktıktan sonra etrafından dolaşarak çalışmalarımızı değerlendirdi. "Kesinlikle öyle. Bizi dahil etmediğiniz için teşekkürler," diye onayladı.

"Ah, sizi de dahil ediyoruz," diyor Brax.

Mikhail, sanki biz aptalmışız gibi, "Öldü," diye belirtiyor.

Kafasına sert bir tokat attım.

"Ah!" diye bağırdı geriye sıçrayarak.

"Tabii ki, öldü. Temizleyin şurayı," diye emrettim.

"Ama önceki adamınızın ardından temizlik işindeydim," diye sızlandı L.J.

"Bu yüzden?"

"Öyleyse neden başka birini aramıyorsunuz? Depo O'Malley'lerle dolu."

"Ben bir İvanov'um. Bunu neden yapmak zorundayım?" diye soruyor Mihail.

Brax parmağını onların önünde salladı. "Tsk, tsk, tsk. Kuralları biliyorsunuz."

Donuyorlar.

"Sadece şaka yapıyordum," diyor Mikhail.

"Ben de," diye ekliyor L.J. hemen.

"Bundan emin misin?" diye soruyorum, kollarımı kavuşturarak.

Başlarını sallayıp dolaba doğru ilerliyorlar, kuralları çiğnemeyeceğinizi biliyorlar. Sizden daha yüksek statüye sahip olana itaat edersiniz. şu anda bu Brax ve beniz. Mikhail'e gelince, O'Malley bölgesine girerseniz rolünüzü seçme şansınız olmaz. Aynı şey, bizim depomuzun onların versiyonu olan Ivanov garajına girdiğimizde de geçerli.

Brax bana başını salladı. "Genç delikanlılar. Çok saflar, değil mi? Zaman ayırmaları gerekmediğini düşünüyorlar..."

"Anlaştık. Ben duşa gidiyorum. Siz ikiniz ne yapacağınızı biliyorsunuz," diye ekledim ve arkamdan homurdanırlarken odadan çıktım.

Brax peşimizden geliyor ve soyunma odasına giriyoruz. Pantolonlarımızı ve gömleklerimizi çıkarıp yakma kutusuna atıyoruz. Duş alıp raftan yeni kıyafetler alıyoruz.

Kafamı tişörtün içinden geçirirken telefonum titredi. Pamuklu tişörtü karın bölgemin üzerinden çekip telefonumu aldım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Indiana eyaletinin Gary şehrinin doğu yakasında bir adres var. Chicago'ya yaklaşık kırk beş dakika uzaklıkta, terk edilmiş fabrikaları ve yüksek suç oranıyla bilinen bir kasaba.

Hemen ardından başka bir mesaj daha geliyor.

Bilinmeyen: Bir saat içinde orada olun, geç kalmayın.

Telefonumdaki saate şöyle bir göz attım ve lanet ettim. Bana pek zaman kalmamış.

Gitmek zorunda değilim. Bu insanlar kim oluyor da bana ne yapmam gerektiğini dikte ediyorlar?

Eğer oraya gitmezsem, babam hakkındaki gerçeğe asla yaklaşamayacağım.

Telefonum yine titredi.

Bilinmeyen: Yalnız gel.

Brax düşüncelerimi bölüyor. "Bu gece hangi kulübe gideceğiz?"

Göğsüm sıkıştı. Ona baktım. "Üzgünüm, gidemem."

"Ne saçmalıyorsun? Düşmanımızı alt ettikten sonra her zaman kutlama yaparız."

"Üzgünüm, yapamam. Gitmem gereken bir yer var."

"Neden? Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Bu kişisel bir mesele," diye yanıtlıyorum ve deponun diğer tarafına doğru ilerliyorum.

Brax hemen arkamdan geliyor. "Sean, beni kandırmayı bırak. Neler oluyor sana?"

"Hiçbir şey. Yapmam gereken bir işim var." 2000'lerin başlarından kalma eski model Jeep'lerden birine atlıyorum.

Liam'ın depoda tuttuğu araç filosu, çeşitli araçlardan oluşuyor. Bazıları Range Rover gibi güzel ve şık. Bazıları ise eski ve yıpranmış ama motorları bir spor arabadan daha hızlı. Gary'nin kaba bir tarzı olduğu için, gösterişli araçlar pek iyi bir seçenek değil.

Garaj kapısını açıp çıkıyorum. Dikiz aynasına bir göz atıyorum. Brax, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde asık bir ifadeyle dışarıda duruyor.

Kendimi kötü hissediyorum. Ondan sır saklamaktan nefret ediyorum ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Zaten neyin içine girdiğimin de farkında değilim.

Akşamın erken saatleri ve güneş batmaya başlıyor. Telefonumdaki yol tariflerini takip edip bir depoya yanaşıyorum. Pencerelede cam yok ve etrafta başka araba da görünmüyor.

Kalbim hızla çarpıyor. Kendimi hiç beklemediğim bir duruma sokmak istiyordum, ama tam olarak bunu yaptım.

Mesaja cevap veriyorum.

Ben: Buradayım.

Bilinmeyen: Kapıdan içeri girin.

Bunun neyle ilgili olduğunu bana söylemeleri konusunda ısrar etmeliyim, ama söylemeyeceklerini biliyorum. Ve bunun haftalar önce gönderilen mesajda bahsettikleri kavgayla ilgili olduğunu varsayıyorum. Bu yüzden, tam bir mesaj daha geldiği sırada torpido gözünden silahı alıyorum.

Bilinmeyen kişi: Yanınızda silah getirmeyin. Getirerseniz, el koyarım. Ve bu sizin için bir ceza olur.

Ne yapmak istediğimi düşünüyorum. Çizmemin içine bir bıçak koymayı düşünüyorum ama belki de koymamam daha iyi olur diye karar veriyorum. Sonra bir mesaj daha alıyorum.

Bilinmeyen: Hiçbir şeyi saklayamazsın Sean. Bekliyoruz ve içeri girmek için iki dakikan var, yoksa geç kalacaksın. Fırsat penceresi kapanıyor.

"Kahretsin!" Torpido gözünü sertçe kapatıp arabadan indim, etrafa bakındım ve kendi kendime, "Burası tam bir bok çukuru." diye mırıldandım.

Binadaki tek kapıya doğru yürüdüm, kolu çevirdim ve ağır metal kapıyı ittim. Kapı gıcırtyla açıldı.

Önümde sadece aşağıya inen bir merdiven var. İçeri girip telefonumdaki el fenerini açıyorum.

Kapı gürültüyle kapanıyor ve elektrikli kilit sesi havayı dolduruyor. Bu beni tereddüte düşürüyor ve kendimi neyin içine soktuğumu tekrar merak ediyorum.

Ya şimdi ya da asla.

Bir merdiven basamağından aşağı iniyorum, sonra dönüp bir kat daha aşağı iniyorum. Dört kat aşağıda başka bir kapı beliriyor.

Karşı taraftan boğuk sesler geliyor. Derin bir nefes alıyorum, boğazıma boğuyorum ve bayat hava yüzüme çarpıyor. Yüksek sesli bağırışlar kulaklarımı sağır ediyor.

Şok içinde içeri adım attım. Oda loştu. Tavandan ampuller sarkıyordu ve zemin topraktı. Odanın her tarafı devasa bir kalabalıkla doluydu.

Grupta kadınlar, erkekler ve hatta bazı çocuklar var. Hakaretler savuruyorlar ve sevinçle bağırıyorlar. O kadar çok insan var ki, neden bağıldıklarını anlayamıyorum.

Gölgelerin arasından John beliriyor. Sırtımı sıvazlayıp İrlanda aksanıyla, "Son on saniyede yetiştim. Aferin." diyor.

Kalabalık daha da gürlüyor ve bunun dövuştüğüm zamankiyle aynı olduğunu fark ediyorum, ama hiçbir dövüşçü göremiyorum. Çok fazla insan var.

"Bütün bu insanlar buraya nasıl geldi? Etrafta hiç araç yok," diye sorguluyorum.

John kafasına dokundu. "Evet. Bunu ben bilirim."

Bakışlarımı hem ona hem de kalabalığa çevirdim. "Burası neresi?"

John'un dudakları kıvrıldı. "Bunu çok seveceksin."

"Öyle mi? Neden?" diye şüpheyile sordum.

"Çünkü babanız bunu hayal etti, tasarladı ve çok sevdi," diye bilgilendiriyor beni.

Adrenalin vücudumu alt üst ediyor. Bundan nefret ediyorum. John'un nasıl düşüneceğimi veya hissedeceğimi tahmin etmesini istemiyorum, ama haklı çıktı.

Onu sevmememin tek sebebi bu değil. Zara ile konuşurken gördüğüm andan beri ondan nefret ediyorum. Gizemli oluşundan ve bana sadece ufak tefek bilgiler vermesinden nefret ediyorum. Babamla aynı markayı taşımasına katlanamıyorum, çünkü bunun neyi temsil ettiğini bile anlamıyorum. Ve babamın dahil olduğu bir dünyanın anahtarlarını elinde tutuyor gibi görünmesinden, ailemin geri kalanının bundan habersiz olmasından veya bilip beni karanlıkta tutmak istemesinden nefret ediyorum.

Yanıma geldi, kolunu omzuma attı ve kulağıma eğilerek, "Babanın izinden gitmeye layık olup olmadığını görme zamanı geldi," dedi.

İçimden bir ses "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Odanın etrafını işaret ederek, "Kimse onu yenemezdi" dedi.

"Babam inanılmaz bir savaşçıydı. Hiçbir şeyden korkmazdı," diye ağzımdan kaçırdım.

"Evet, öyleydi ve haklısın. Çoğu erkekten daha cesurdu."

"Bu gece neden İrlanda aksanıyla konuşuyorsun? Daha önce hiç böyle konuşmamıştın."

John'un dudakları seğirdi. "Birçok aksanım var, evlat."

"Ben senin oğlun değilim."

"Evet, değilsin, ama bu senin kaderin. Ancak önce baban kadar layık olduğunu kanıtlamalısın, çünkü kan bağı sana otomatik olarak tahta oturma hakkı vermez," diye belirtiyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve ağzım kuruyor. Tahtın ne olduğunu anlamıyorum ve beni buraya neden çağırdığından da oldukça eminim, ama yine de soruyorum: "Ne için?"

John gülümsüyor.

Çok ürkütücü ve tüylerim diken diken oldu.

"Ringdeki adam öldüğünde, sen öne çıkacaksın. Gecenin sonunda, hâlâ nefes alan kim ayakta kalırsa, ihaleyi kazanır."

"Sürekli bu ihaleden bahsediyorsunuz ama neye atıfta bulunduğunuzu anlamıyorum," diye hatırlattım ona.

"Zamanı gelince yapacaksın. Ama bana güven, ihaleyi kazanmak istiyorsun. Özellikle de bu gece, çünkü kazanamazsan öleceksin." Daha da geniş bir şekilde sırtıyor.

Gözlerimi ondan ayırıp, günlük kıyafetler giymiş kalabalığa bakıyorum. Normal insanlara benziyorlar ama buraya nasıl geldiklerini hala anlamıyorum.

Kalabalık daha yüksek sesle bağırmaya başladı ve birkaç saniye içinde kulakları tırmalayan çığlıklardan irkildim.

Babamın kullandığı markanın aynısını kullanan birçok erkeği görünce tüylerim diken diken oluyor. Bazılarının rengi yok. Bazılarında açık pembe var. Bazılarında gökkuşağının diğer renkleri var. Bazılarında gölgelendirme varken bazılarında yok.

"Evet. Sıra sende." John başını salladı ve kalabalığa doğru ilerledi. Sonra durdu ve başını çevirdi. "Sen de geliyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden ayaklarım hareket ediyor. Sanki bir şey bedenimi ele geçirmiş gibi ve denesem bile kendimi durduramıyorum.

John, kalabalığın arasından ilerleyerek merkeze ulaşıyor ve yerde kanlar içinde, tanınmaz halde bir ceset yatıyor. Başka bir adam ise zar zor ayakta durabiliyor ve zafer işareti olarak kolunu havaya kaldırmış.

Burnundan üç halka geçen ve yüzünün her yerinde dövmeler olan kel, tıknaz bir adam çemberin içine atlıyor ve kollarını başının üzerinde birleştirerek X işareti yapıyor.

İki adam cesedin bacaklarını ve kollarını kavrayıp onu çemberin kenarına doğru taşıyor. Kalabalık dağılıyor ve adamlar gözden kayboluyor.

Kazanan dövüşçü metal bir sandalyeye götürülüyor. Bir kadın, sanki ringde dövüşüyormuş gibi, dudaklarına bir şişe su tutuyor.

Ama öyle değil.

Ringin kuralları ve yapısı vardır. İnsanların sonunda, zar zor da olsa, nefes alabilmelerini sağlamak için bir hakem bulunur. Buradaki durum böyle değil.

John, "Pantolonunu indir," diye emretti.

"Ne?"

"Pantolonunu indir," diye sertçe emretti.

Oturmuş olan dövüşçüye göz attım. Kırmızı ipek bir boksör şortu giymişti. Söyleneni yaptım ve kot pantolonumu çıkardım.

Uzun sarı saçlı bir kadın bana yaklaşıyor. Gözlerini kırıştırıyor ve yeşil ipek bir şort uzatıyor.

Onları alıp takıyorum.

Kalabalık "Dövüş! Dövüş! Dövüş!" diye tezahürat yapıyor.

Dövüşçü içgüdülerim harekete geçtikçe adrenalin damarlarımda hızla yükseliyor.

John, "Gömleğini çıkar. Ayakkabılarını da." diye talimat veriyor.

İtaat ederim.

Çemberin içine birinin getirdiği başka bir sandalyeyi işaret ediyor. İki adım atıp oturuyorum.

Kızıl-turuncu saçlı bir adam önüme geçiyor. Benden daha yaşlı, muhtemelen babamın yaşında. Bana daha yakından bakıyor ve bir şey onu sarıyor. "Evet, tıpkı ona benziyorsun," diyor. Ve bunun hissettiği nostalji olduğunu anlıyorum.

Duygularım beni altüst ediyor, ama babamı ve onun öldürülmesiyle kaybettiğim şeyleri düşünmeye vaktim yok. Hayat memat meselesiyim. Aptal değilim. Bu mücadelenin ne anlama geldiğini anlıyorum.

Adam, "Ben Byrne'ım," dedi. Ağzıma bir şişe su tuttu. "İç şunu. İhtiyacın olacak."

Ona hiç soru sormadan şişenin tamamını içiyorum.

Elektrik mavisi iç çamaşırı giymiş bir kadın ringin ortasında bağırıyor: "Bahisler! Bahisler! Bahislerinizi yapın! Bir dakikanız var!"

Kalabalık daha da kaotik bir hal alıyor. Sonra bir zil çalıyor.

"Kalk," diye talimat veriyor Byrne.

Ayağa kalkıyorum.

Öne doğru bir adım attı, ellerini yanaklarıma koydu ve başımı aşağı çekti. Yeşil bakışları gözlerime dikildi. Sert bir şekilde emretti: "Git çizgiye bas."

Ve evlat, kuralları unut. Burada kural yok. Ya savaşacaksın ya da kaçacaksın. Anladın mı?"

Başımı sallayarak sıraya geçtim.

Az önce son adamı öldüren adam öne çıkıyor. Şişmiş yüzü kan içinde. Bir gözü tamamen şişmiş ve kapanmış. Hala zor nefes alıyor ve kısmen sağlam olan tek gözünden verdiği bakış bana iki şey anlatıyor.

Beni öldürmek istiyor ve bunun gerçekleşmesi için elinden gelen her şeyi yapacak.

Zara

Son birkaç haftadır işler beni çok meşgul etti. Sean'a mesaj atmaktan veya onu aramaktan kaçındım. Aramızdaki sorunları düzeltmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. O, ona veremeyeceğim cevaplar istiyor ve bu konuyu bir türlü bırakmıyor.

Annem ve babam bu sabah bana uçakla geleceklerini ve akşam yemeğine davetli olduğumu mesajla bildirdiler. Bu çok hoş bir davetti ve onları görmek için heyecanlıyım. Ben burada işe başladığımda Chicago'da bir daire satın aldılar ve ziyaretler olmadan sadece kısa süreliğine uzakta kalıyorlar.

Son randevum uzadı, bu yüzden aceleyle hazırlanıyorum. Annem dana osso buco yapıyor ve bu benim en sevdiğim yemek. Saç kurutma makinesini alıyorum ve telefonum çalıyor. Arayan numara resepsiyondan olduğunu gösteriyor.

"Merhaba?" diye cevap veriyorum.

"Sizin için bir teslimat var, Bayan Marino. Yukarı getireyim mi?" diye soruyor resepsiyonist.

"Elbette. Teşekkür ederim." Havlumu çıkarıp sabahlığımı giydim, kemerimi bağladım ve ön kapıya gittim.

Richard kısa süre sonra geldi ve kapı zili çalar çalmaz kapıyı açtım.

Elinde sarı bir zarf tutuyor. "Bu senin için."

"Teşekkür ederim, Richard." Bunu ondan duyuyorum.

"Rica ederim, Bayan Marino."

Kapıyı kapattım ve zarfa göz attım. Üzerinde sadece adım yazılıydı.

Kalp atışlarım hızlandı. Banyoya dönerken açıp açmamayı düşündüm. Zarfı yere koydum, sonra saç kurutma makinesini açtım. Bir dakikadan az bir süre sonra merakım ağır bastı. Kurutma makinesini kapattım, zarfı aldım, yırtarak açtım ve içinden bir yığın fotoğraf çıkardım.

Midem o kadar hızlı dönüyor ki, midem bulanıyor. Dengemi sağlamak için tezgâha tutunuyorum, sonra da ona yaslanmak için dönüyorum.

Her fotoğraf babamın gençlik yıllarına ait. Yanında tanımadığım erkekler ve kadınlar var. Çoğunda mutlu görünüyor. Gülüyor, puro içiyor, sanırım viski içiyor ve her zaman takım elbisesiyle.

Fotoğraf yığınına birkaç kez karıştırdım, fotoğraflara uzun uzun baktım ve babamın fotoğraflardaki görünüşüne bakarak bunların on beş ila yirmi yıllık bir süre içinde çekildiğini anladım. Fotoğrafları ters çevirdim ve arkalarında yazılar olduğunu keşfettim.

Her birinin alt köşesine isimler ve tarihler düzgünce yazılmış. Jacopo Abruzzo, Biagio Abruzzo, Leo Abruzzo ve Uberto Abruzzo gibi isimler. Ve bu beni daha da hasta hissettiriyor.

Bu adamları daha önce hiç tanımadım veya duymadım, ancak soyadları bile görmem gereken tek şey. Marinoların düşmanları bunlar.

Babam neden onların arasındaydı ve bu kadar mutlu görünüyordu?

Fotoğrafları şaşkınlıkla ters çevirip, tıpkı erkeklerin fotoğraflarıyla dolu klasörü incelediğim gibi her birini tek tek inceliyorum.

Özellikle bir tanesi içimi alt üst ediyor. İçinde güzel bir kadın var. Uzun, koyu saçları, çarpıcı gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve muhteşem bir vücudu var. Kucağında bir bebek tutuyor ve babama sanki ona tapıyormuş

gibi bakıyor. Ya da belki de ona aşık? Ve babam da bebeğin başına dokunuyor.

Fotoğrafın arkasındaki yazıyı okumak için çevirdiğimde ellerim titriyor. Finzia ve Aurora. Diğerleri gibi soyadı veya tarih yok.

Onlar kim?

Bebek babamın mı?

O, annemle evlenmeden önceki karısı mıydı?

Hâlâ onun karısı mı?

Kız kardeşim var mı?

Aklımda sorular dönüp duruyor, başım dönüyor. Diğer fotoğraflardaki tarihlere bakıyorum ve hepsinin annemin bana hamile olduğu zamandan on beş yaşına kadar olan dönemde çekildiğini görüyorum; bu da babamın hayatıma girmesinden önceydi.

Saçımı kurutmayı bitirmedim. Dolabıma gittim, bir eşofman altı giydim ve başıma bir kazak geçirdim. Bir çift spor ayakkabı giyip banyoya geri döndüm. Fotoğraf yığınını tekrar zarfa koydum. Sonra Calogero'ya mesaj attım.

Ben: Lütfen arabayı biraz yanaştırın. Hemen aşağı ineceğim.

Calogero: Bekliyor olacağım.

Zarfı alıp büyük çantamın içine koydum, sonra da paltomu giydim. Binanın içinden geçip dışarı çıktım.

Calogero kaldırımında bekliyor. SUV'nin arka kapısının yanında durup kapıyı açıyor ve başıyla onaylıyor. "Bayan Marino."

"Lütfen beni hemen annemlerin evine götürün." diye ağzımdan kaçırdım.

Yüzünde endişe ifadesi var. "Evet, efendim. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Lütfen, acele edin." Arka koltuğa oturdum ve o da kapıyı kapattı.

Hızla öne doğru ilerler, sürücü koltuğuna oturur ve direksiyonu trafiğe doğru çevirir.

Konuşmak istemediğim için araya bir bölme koydum. İçim titriyor. Aklımdan milyonlarca senaryo geçiyor, ama kafam karışık.

Calogero, annemle babamın evinin önüne gelip arabadan indi. Kapıma gelmeden önce ben kapıyı açtım.

"Bayan Marino," diye endişeyle sordu arkamdan.

"Beni yukarıya kadar götürmene gerek yok," diye karşılık verdim ama her zamanki gibi dinlemedi.

Bu babamın kuralı ve ben bunu biliyorum. Babam veya Sean gibi biri yanımda olmadığı sürece Calogero beni her yere götürecektir.

Asansörle yukarı çıkmak dayanılmaz bir işkence. Çatı katına ulaşmamız ve asansörün açılması sonsuza kadar sürüyor.

"Teşekkür ederim," dedim Calogero'ya dışarı çıkarken. Hemen uzanıp düğmeye bastım, böylece o beni takip edemeden kapılar kapandı.

Ev mis gibi kokuyor. Annemin dana osso buco yemeğinin zengin, yoğun kokusu havada asılı kalmış.

Normalde burada olmaktan çok mutlu olurdum. Ailemle vakit geçirmeyi çok seviyorum. Ama duygularım beni çok etkiliyor ve ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Çatı katından geçip mutfağa giriyorum. Annemle babam yan yana durmuş, salata için sebze doğruyorlar. Arka planda hafif bir müzik çalıyor ve önlerinde kırmızı şarap kadehleri var.

Annem beni ilk gören oldu ve gözleri parladı. "Ah, Zara, buradasın."

Yanıma gelip bana sarılıyor.

Onu sıkıca kucakladım, o ise geri çekildi. Başını yana eğerek, "Zara, her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Babamla yalnız konuşmam gerekiyor," dedim ona.

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Öyle yapıyorum. Lütfen, anne." Gözlerimi kırptırdım ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Zara, neyin var?" diye tekrarlıyor.

"Anne, lütfen onunla yalnız konuşmama izin ver," diye yalvardım.

"Küçük kızım, neler oluyor?" diye sordu babam endişeyle yanımıza gelerek.

"Lütfen git anne," diye yalvardım.

Kız babasına bakıyor.

"Zara, ne söyleyeceksen annenin önünde söyleyebilirsin. Aramızda sır yok. Bunu biliyorsun," diye ısrar etti babam ve elini sırtıma koydu.

Omuz silkip geçiyorum.

Ellerini havaya savurdu. "Vay canına. Neler oluyor?"

Annenin yüzündeki endişe daha da derinleşti. "Zara, lütfen. Bizimle konuş."

Babamla yalnız kalamayacağımı anlıyorum. Annemi üzeceğimden nefret ediyorum, ama başımı kaldırıp babamın gözlerine bakıyorum. Aramıza biraz mesafe koymak için geriye doğru bir adım atıyorum, sonra da suçluyorum: "Ne yaptın? Sen kimsin?"

Yüzünde şok ve acı ifadesi vardı. Bana daha yakından bakarak, "Neyden bahsediyorsun?" diye sordu.

Zarflı çantamdan çıkarıp tekrar anneme döndüm. "Anne, lütfen git."

Önce babama, sonra bana baktı.

Yanına yaklaşıp kolunu omzuna attı. "Hayır, sen kal. Aramızda sır yok."

"Ama öyle düşünüyorsun. Biliyorum," dedim sesim titreyerek.

"Zara, neler oluyor?" diye tekrar soruyor annem.

Babam zarfı elimden alıyor. Açıyor, içindeki fotoğraf yığınıını çıkarıyor ve geriliyor.

Annem onlara şöyle bir baktı ve yüzü bembeyaz oldu.

"Neden Abruzzo halkıyla birliktesiniz?" diye ağzımdan kaçırdım.

Babamın karanlık ve delici bakışları gözlerimle buluştu ve sert bir şekilde, "Bunlar sahip olmaman gereken fotoğraflar. Bunları sana kim verdi?" dedi.

İçimden bir ah çektim. "Önemli mi?"

"Evet, elbette önemli. Bunları nereden aldınız?"

"Önemli değil. Neden ailemizin düşmanlarıyla birliktesin?"

"Şimdi hemen öğrenmek istiyorum güzel kızım, bunları sana kim verdi?" diye soruyor, buyurgan bir ses tonuyla.

"Annemden ve benden ne saklıyorsun?" diye ağlayarak soruyorum.

Annem öne çıktı ve kolunu omzuma attı. "Zara, babanın geçmişini her şeyden biliyorum. Bunları nereden aldığını bilmiyorum ama bu seni ilgilendirmez."

Babam araya girerek, "Bu fotoğrafların senin için tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Bunları sana kimin verdiğini öğrenmek istiyorum." dedi.

"Abruzzolularla neden birlikte olduğunu bilmek istiyorum!" diye bağıriyorum. Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve babamın hayatımın on beş yılı boyunca nerede olduğunu bana söyleyememesinden çok yoruldum. Annemin bunu normal karşılamasına da katlanamıyorum. Bize bunu bizi korumak için yaptığını söylemesi yeterli değil.

Her zamanki gibi aynı cevabı veriyor: "Bunu defalarca konuştuk. Annen hamileliğini ve seni benden sakladı çünkü bunun güvenli olmadığını düşündü. Onun kararına katılıyorum. Bu yüzden ben uzaktaydım ve sen korunmuştun."

"Doğru," diye ısrar ediyor annem.

Başımı salladım. "Bu tam bir cevap değil. Bütün gerçeği bilmek istiyorum!"

"Zara," diye uyarıyor annem.

"Fotoğraflarda gülüyorsun ve çok mutlusun!" diye bağırdım babama.

Babam öfkeyle, "Bunlara sahip olmamalısın. Bunları sana veren kişi tehlikeli. Sana bir daha sormayacağım Zara. Bu bir rica değil. Bunları sana kim verdi?" diye sordu.

"Kapıma geldiler."

Yüzünün rengi soldu. "Birileri senin nerede yaşadığını biliyor."

"Önemli değil," diye iddia ediyorum.

"Elbette önemli!" diye bağırdı babam.

Annem elimi tuttu. Yumuşak bir sesle, "Lütfen babana cevap ver," dedi.

Başımı sallıyorum. Nereden geldiklerini biliyorum. John, Sylvia veya onlarla bağlantılı biri o fotoğrafları resepsiyona bırakmış. Ama anneme ve babama hiçbir şey söylemeyeceğim.

"Düşün bakalım, kıymetli kızım," diye ısrar ediyor babam.

Ona cevap vermiyorum. Bunun yerine, sesim titreyerek soruyorum: "Kadın ve bebek kim?"

"Seni ilgilendirmez," diye yanıtlıyor.

Anne şaşırılmış bir şekilde, "Ne kadın ve bebek?" diye birden söyledi.

Babam o fotoğrafa henüz bakmamıştı ama ben onları gündeme getirdiğimde hiç tepki vermedi.

Midem alt üst oldu. Midem bulanarak elimi karnıma götürdüm. "Kız kardeşim var mı? Evli misin?"

Gözleri kısıldı. "Geçmişimle ilgili sorulara cevap vermeyeceğim. Bu sizi ilgilendirmez ve bilmeniz sizin için güvenli değil."

"Luca, hangi kadın ve bebek?" diye tekrarladı anne.

"Ona göster," diye talep ediyorum.

Babam bana kaşlarını çattı.

Fotoğraflara uzanıyorum.

Onları sarı zarfın içine geri tıktırarak, "Bunları sana kimin verdiğini bilmek istiyorum," diye sordu.

"Luca," diyor annem, sesi daha da duygulanarak.

"Bize anlatın. Bilmeyi hak ediyoruz," diye emrettim.

Babamın yüzü öfkeden kızardı. Parmağını havaya kaldırıp beni işaret etti. "Hiçbir şeye hakkın yok. Bu seni ilgilendirmez."

"Evet, öyle! Ve Abruzzo halkıyla çok yakın arkadaş gibi görünmenizin nedenini ve başka bir aileniz olup olmadığını öğrenmek istiyorum!" diye histerik bir şekilde bağırdım.

Ortamı kulakları sağır eden bir sessizlik kaplamış.

Annemin dudağı titriyor. Bakışlarını babamla benim aramda gezdiriyor.

Babamın gözlerine öfkeyle baktım. "Söyle. Bana."

Reddediyor. Şöminenin önüne geçiyor ve fotoğrafları ateşe atıyor.

"Ne yapıyorsunuz?" diye haykırıyorum, kenarlar kıvrılıp resimler alevler içinde yanarken.

Yanakları kıpkırmızı, gözleri vahşi bir halde bana doğru döndü. "Bu seni ilgilendirmez. Geçmiş kurcalamanın bir nedeni yok. Bunu yapmaya karar veren kişinin aklında iyi bir şey yok. Öyleyse bana bunları sana kimin getirdiğini hemen şimdi söyleyeceksin."

Yine yalan söylüyorum. "Sana söyledim, bilmiyorum."

Annesine yaklaştı ve ellerini yanaklarına koydu. "Bunu daha sonra konuşacağız."

Gözlerini kırptırarak ona bakıyor.

"Söz veriyorum, bunu daha sonra konuşacağız," diye yemin ediyor.

Zorlukla yutkunuyor.

Bana döndü. "Zara, yaptığım her şey seni güvende tutmak için. Eğer olmaman gereken insanlarla ilişki içindeysen..."

"Abruzzo'lu dostların gibi mi?" diye tiksinierek soruyorum.

"Zara!" diye azarladı anne.

Ona döndüm. "Nasıl olur da orada durup onun cevap vermemesine razı olabilirsin?"

O sessiz kalıyor.

Gözlerimden daha fazla yaş akmaya başladı.

Babam annemin alnından öptü ve sert bir şekilde, "Bu konuyu artık konuşmayacağız. Güvenlikten fotoğrafları sana kimin getirdiğini öğreneceğim," dedi.

"Öyle yap bakalım," diye alaycı bir şekilde söylendim.

Bana işaret etti. "Bu konuyu artık konuşmayalım Zara. Chanel, bu konuyu daha sonra konuşacağız. Şimdi, akşam yemeğini hazırlamaya geri dönelim." Bara doğru yürüdü, bir bardak aldı ve şarapla doldurdu. Sonra geri döndü ve bardağı bana doğru uzattı. "Bir kadeh iç Zara. Chicago'da son görüşmemizden beri neler yaptığını anlat bize."

İçim daha da titriyor. Gözlerimi ona ve anneme diktim.

Orada durup da nasıl soru sormaz?

Ona bu konuda, yaptığı her şeyde ve dünyadaki bizimle bağlantılı olabilecek herkes hakkında doğruyu söyleyeceğine nasıl güvenebilir ki?

Bizim yerimize o aileyle mi birlikteydi? Bu gizliliğe nasıl tahammül edebiliyor?

"Zara, buraya gel." Başıyla şarabı almam için işaret etti.

Ona şöyle bir göz attım, sonra da ona. "Hayır, akşam yemeğine kalmıyorum."

"Zara, gitme," diye yalvarıyor annem.

Tekrar ona odaklandım. "Üzgünüm, kalamam." Yanından geçip asansöre doğru ilerledim.

Onlar beni takip ediyorlar.

Baba, "Zara!" diye sesleniyor.

"Lütfen, gitme," diye yalvardı annem.

Ama kalamam. Hayatımın ilk on beş yılını babasız geçirmemin nedenini bilmeden devam edemem; annem bana onun kim olduğunu bilmediğini söylerken, aslında her şeyi biliyordu.

Yalanlardan, aldatmacalardan ve asla cevap alamadığım sorulardan bıktım. Şimdi bir de üstüne üstlük daha fazlası var.

Babam elimi tuttu. "Zara—"

Elini ondan kurtararak omuz silktim. "Bana dokunma. Bana dokunma ve gerçeği söylemeye hazır olana kadar benimle konuşma."

Asansör düğmesine bastım.

"Zara, bana güvenmelisin," diyor.

Başımı salladım. "Bana sürekli 'sana güvenmek zorundayım' demenden ne kadar bıktığımı biliyor musun? Peki, tahmin et bakalım baba? Ben de sana güvenmekten bıktım."

Anne tersleyerek, "Zara—" dedi.

"Hayır! İkiniz de hayatımın ilk on beş yılını mahvettiniz! Şimdi bu yeni bilgiler bana ulaştı ve o bunu açıklamıyor. Ve siz onu destekleyeceksiniz? Kusura bakmayın ama ben otuz yaşımdayım. Çocuk değilim," diye belirtiyorum.

Baba, "Hayır, çocuk değilsin ama yine de benim kıymetli kızımsın. Sana bir şey olmasını istemiyorum, bu yüzden bana güvenmelisin," diyor.

"Baba, lütfen. Şu koruma bahanelerine yeter artık." Gözlerimden yaşlar akıyor ve onları siliyorum.

"Bunlar bahane değil," diye iddia ediyor.

"Üzgünüm, kalamam." Asansör kapısı açılıyor ve içeri giriyorum. Anneme ve babama bakmadan düğmeye basıyorum.

Kapı kapanıyor ve ben bir karar veriyorum.

Eğer fırsat verilirse, bu süreci yaşayacağım. Ne olursa olsun yapacağım, çünkü gerçeği bilmem gerekiyor; bu gerçeği ebeveynlerimden asla öğrenemeyeceğim.

Sean

Öldürmek benim için yeni bir şey değil, ancak bir adamın hayatına dövüş sırasında son vermek, hayatımı mükemmelleştirmeye adanmış sporun bir parçası değil.

Ben şampiyon bir boksörüm. Kurallara ve yapıya saygı duyuyorum. Onlar içinde başarılı oluyorum.

Burada bunların hiçbiri mevcut değil.

Beni öldürmeye hazır, dayak yemiş, kanlar içinde adam hattın diğer tarafında duruyor. Benden birkaç santim daha kısa, biraz daha kaslı ve göğsünün her yerinde yılan dövmeleri var.

Bitkin ve nefes almakta zorlanıyor, ama karşılaşmamızın sonunda ayakta kalan kişinin kendisi olacağından hiç şüphe yok.

Keskin bir ıslık sesi duyuldu ve ne anlama geldiğini anlayamadan yumruğu çeneme indi. Diğer yumruğu ise karnıma saplandı, nefesimi kesti.

Geriye doğru sendeledim ve neredeyse dengemi kaybettim. Dengemi yeniden sağladım ve o bana doğru saldırdı, ama son anda ondan sıyrıldım.

Babamın sesi zihnimi dolduruyor. "Kuralları unut."

İçimdeki hayvan uyanıyor. Bu bir boks maçı değil. Bu bir kavga. Kazanmanın tek yolu, düşmanınızın kanından olabildiğince çok dökmek.

Çömelerek onu değerlendirdim, bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalıştım. Bana doğru atılırken kükredi.

Olabildiğince sert bir yumruk savurdum ve çenesine isabet ettirdim. Kafası yana savruldu ve kanı yere sıçradı. Ardından karnına bir yumruk daha savurdum ve sağlam bir darbe indirdim.

Nefesi kesildi ve öne eğildi.

İki elimle kafasını kavradım ve sonra dizimi yüzüne bastırdım, burnu çatladı.

Kalabalığın heyecanı giderek artıyor. Bu, adrenalinimi besliyor ve hayatta kalmaktan başka hiçbir şey düşünmememe neden oluyor. Parmaklarımı gözlerine saplıyorum ve ağzından acı dolu bir ses çıkıyor.

"Öldürün onu! Öldürün onu! Öldürün onu!" diye bağılıyor kalabalık.

Dizlerinin üzerine çöktü ve ben de olabildiğince sert bir şekilde şakağına tekme attım.

Vücudu gevşedi ve yere yığıldı. Toprak havaya saçıldı.

Seyircilerin sesi giderek yükseliyor.

"Kalk ayağa!" diye emrettim, tekrar üzerine atılmaya hazırdım ama kıpırdamadı. Odayı yeni bir tezahürat doldurana kadar dövüş modunda kaldım.

"Bir! Bir! Bir!"

Byrne hızla dışarı fırladı ve kolumu tuttu.

Kimsenin bana dokunmasına izin veremediğim için onu itiyorum. Şu anda herkes düşmanım.

"Oturun!" diye bağırdı kalabalığın arasından ve metal sandalyeyi işaret etti.

Kendime gelip itaat ediyorum, dinlenme fırsatı bulduğum için minnettarım.

Bana şortu veren aynı kadın, dudaklarıma su şişesini tutuyor.

Byrne, "İç bunu!" diye talimat veriyor.

Tartışmaya girmiyorum ve sıvı boğazımdan aşağı kayıyor.

Byrne kulağıma bağırarak, "Bir kişi eksildi. Sakın pes etme Sean. Ne yaparsan yap, sakın pes etme." dedi.

Hava o kadar boğucu ki, neredeyse nefes alamıyorum. Elim şişmeye başladı ama şu an bunun için endişelenemem.

Byrne, "İki numara hazır, evlat!" diye bağırdı.

Yeni rakibime şöyle bir göz attım ve paniklememeye çalıştım. Çok iriydi. Sanırım 159 kilo kas kütlesi vardı ve çocukları kahvaltıda yiyordu.

İsa. Golyat'a benziyor.

Pantolonunu indirir ve bir kadın ona altın rengi şort verir. Şortu giyer, sonra da gömleğini ve ayakkabılarını çıkarır.

Yüzü ve göğsü yanık izleriyle kaplı, bacaklarında ise iyileşmiş pençe izlerine benzeyen yaralar var. Kükreyerek göğsünü yumrukluyor ve suratını bana diyor.

Kalabalık çılgına dönüyor ve "Dövüş! Dövüş! Dövüş!" diye bağıyor.

Çan çalıyor.

Byrne yanaklarıma bir tokat attı. "Odaklan evlat. Onun seni korkutmasına izin verme."

Hemen ayağa fırlıyorum, boynumu kütletiyorum ve çizgiye doğru ilerliyorum.

Keskin ısıklık sesi havada yankılandı. Düşmanım üzerime atıldı, ama ben ondan daha hızlıydım.

Hemen kenara çekilip bacağımı onun kaval kemiğine savurdum ve onu hazırlıksız yakaladım.

Yere yüzüstü düşüyor ve bir metre yüksekliğe toz bulutu yükseliyor.

Seyirciler daha yüksek sesle bağılıyor ve alkışlıyor.

Canavarın üzerinden atlayıp, at kuyruğunu olabildiğince sıkıca kavradım. Kafasını toprağa çarptım, elimi çenesinin altına kaydırıp, olabildiğince hızlı bir şekilde kendime doğru çektim.

Havada bir çatırtı sesi duyuldu ve gözleri yuvarlandı. Ağır başı elimde gevşedi.

Silahı bırakıp zıplıyorum ve yumruğumu havaya kaldırıyorum.

"İki! İki! İki!" diye bağılıyor kalabalık.

Byrne beni sandalyeye çekerken altı adam devasa cesedi kaldırmak için çalışıyordu. Sonunda onu kaldırdıklarında kalabalık dağıldı ve sonra hepsi ortadan kayboldu.

Kadın bana daha fazla su veriyor.

Byrne omuzlarımı ovuşturup kulağıma bağılıyor: "İki bitti! On bir tane daha kaldı!"

Ağzımı şişeden uzaklaştırıyorum. "On bir?" Çenemden su damlıyor.

"İç," diye emrediyor, işaret ederek.

Tekrar ediyorum, "On bir?"

"Evet. Senin teklif numaran on üç. Bizde asla on üç olmaz. Kimse başaramaz. Ama sen başaracaksın evlat. Şimdi, iç," diye emrediyor.

Kadın şişeyi tekrar ağzıma doğru yaklaştırdı.

Göğsüm sıkışıyor ama içmeye devam ediyorum.

Kalabalık "Dövüş! Dövüş! Dövüş!" diye bağılıyor.

Birkaç derin nefes almaya çalışırken, bir sonraki kurbanıma şöyle bir göz atıyorum.

Benden daha kısa ve sanırım daha hızlı. Sarı saçlı ve mavi gözlü, yakışıklı bir çocuk. Kaslı ama bu spor salonundaki ekipmanlardan kaynaklanıyor ve sanırım günlerinin çoğunu golf kulübünde geçiriyor.

Zil çalıyor ve biz de sraya giriyoruz.

Bu bir dövüş bile değil. Tek bir vuruşla yere yığılıyor, dizlerinin üzerine öküyor. Saniyeler içinde hayatına son veriyorum.

Tekrar tekrar rakiplerimin her birini öldürüyorum, ta ki Byrne sonunda "On iki. Bir tane kaldı evlat." diyene kadar.

Nefes nefese, şişmiş ve enerjisiz bir halde biraz su içiyorum ve hayatımın önünde duran son adama bakıyorum.

Üzerimden kan ve ter damlıyor. Parmak boğumlarım yarılmış, ayağım ise ayakkabısız sertçe tekmelemekten titriyor.

Rakibimin sırtı bana dönük. Pantolonunu indiriyor, siyah bir şort giyiyor, gömleğini ve ayakkabılarını çıkarıyor, sonra bana doğru dönüyor.

Göz göze geldik ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Sayısız kez dövüştüğüm boksör Diesel Conway, beni tanırcasına çenesini sıktı. Koyu renk gözleri, eminim benimkilerde de olan aynı öldürücü içgüdüyle parlıyordu.

Yıllar boyunca birbirimize karşı galibiyetler ve mağlubiyetler yaşadık. Onun yetenekleri benimkilerle eşleşiyor, ancak her zaman boks dünyasının kurallarına ve yapısına bağlı kaldık.

şimdi bunların hiçbirisi önemli değil. Diesel, bu iş bittiğinde hayatta kalan tek kişi olmak istiyor belli ki. Ve o din, ben ise on iki adamı öldürmekten bitkinim.

Zil çalıyor ve sraya giriyoruz. İkimiz de dikkatimizi birbirimizden ayırmıyoruz.

Düdük sesi duyulduğu anda, tanıdık bir ritme giriyoruz.

Birbirimize birkaç yumruk indiriyoruz, ama sonra babamın sesini tekrar duyuyorum. "Bu bir boks maçı değil, Sean. Kirli oyun oynamanın zamanı geldi."

Diesel'e doğru atılıp boğazını olabildiğince sıkıca kavradım.

Ellerimi üzerinden çekmeye çalıştı, ben de kasıklarına dizimle vurdum. Sıradı ama ben bırakmadım. Sıkıca tutmaya devam ettim, sonra da

şakağına kafa attım.

Vücudu gevşiyor ama onu bırakmıyorum. Hiçbir riske giremem. Vücudunun ağırlığı çok fazla geliyor ve yere yığılıyoruz, ama Byrne beni ondan ayırmaya çalışana kadar onu tutmaya devam ediyorum.

"Hayır!" diye bağırdım, Diesel'in kocaman, cansız gözlerine bakarak.

"Bitti evlat! Gitti!" diye ısrar ediyor Byrne.

Diğer tarafıma başka bir adam daha giriyor ve sonunda o ve Byrne, ellerimi Diesel'in üzerinden zorla çekiyorlar.

Kalabalık yeniden kulakları sağır edecek şekilde "On üç! On üç! On üç!" diye bağırmaya başladı.

Byrne beni ayağına kaldırdı ve kolumu kaldırdı. Diesel'i çemberden çıkarıp arkama bir sandalye getirildiğinde ancak on üç adamı öldürdüğümü fark ettim.

Ayaklarımın dibinde ter ve kan birikmiş. Burada kaç saattir kaldığımı bilmiyorum. Kadın içmem için su tutarken Byrne omuzlarıma masaj yapıyor. Birkaç dakika içinde vücudum yorgunluk ve iltihaplanmayla kaplanıyor.

Rahatlama hissiyle korku birbirine karıştı. Başardım, ama sırada ne var? Yeraltı dünyasında hiçbir şey kolay görünmüyor.

Byrne bana bir şişe daha su uzatıyor ve kulaklarım çınlıyor. Kalabalığın tezahüratı daha da şiddetleniyor ve kimse ayrılmıyor. Odadaki enerji, dövuştüğüm zamanki kadar elektrik yüklü.

Byrne'in yüzü gururla dolu. Sırtımı sıvazlıyor. "Baban seninle gurur duyardı evlat."

Alarm çalıyor. Dört kısa patlama sesi geliyor. Kalabalık sessizliğe bürünüyor.

Mikrofondan bir ses geliyor ve "Teklif kabul edildi" diye duyuruyor.

Kalabalık sevinç çığlıkları atıyor.

Adrenalin beni dolduruyor ama teklifin ne anlama geldiğini hala bilmiyorum. Yine de ölmedim ve bu test bitti.

Kan, ter ve bira kokusu etrafımı sarıyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Gitme vaktinin geldiğini tahmin ediyordum ki, başka bir alarm çaldı.

Odayı üç uzun bip sesi yankıladı ve kalabalık yeniden sessizleşti.

Terim tenimde soğuyor ve titriyorum. Kollarımın tüyleri diken diken oluyor ve Byrne'e soru dolu bir bakış atıyorum.

Alnı endişeyle kırıştı.

Kalabalık kenara çekiliyor.

Dört adam Brax'ı ringe sürükler. Brax onlarla savaşmaya çalışır, ancak bu durumu daha da kötüleştirir.

Biri bıçağı çıkarıp boğazına dayadı ve adam anında donakaldı. Bakışlarımız kesişti ve içimden bir şey koptu.

Bu herif burada ne yapıyor?

Bana özür dilercesine bir bakış attı ve kendime lanet ettim. Onun ya da başka herhangi birinin beni takip etmediğinden asla emin olmamıştım. Ve bunun iyi olmadığını biliyorum. Bana yalnız gelmemi söylemişlerdi.

John öne doğru adım atar. Odadaki sessizlik kulakları sağır edecek kadar yoğundur, ta ki John İrlanda aksanıyla "Buraya kimseyi getirmemeniz söylendi" diyene kadar.

"Onu ben getirmedim," diye dikkatlice belirtiyorum.

"Peki o zaman buraya nasıl geldi?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Dikkatli değildin," diye suçluyor John.

Ben sessiz kalmaya devam ediyorum.

Pantolonunun cebinden bir çakı çıkarıp açtı. Önüme geçip çakıyı yüzümün önüne tuttu. "Şerefi sen yap."

"Neyin şerefi?" diye soruyorum, içten içe ne istediğini bilmeme rağmen.

John, "Eğer onu siz getirmediyseniz ve burada olmasını istemiyorsanız, ondan kurtulun. Boğazını kesin." diye emretti.

İçim titriyor. Brax'a bakmıyorum.

Bedenim ne kadar bitkin olsa da, omuzlarımı dikleştirip çenemi yukarı kaldırarak olabildiğince dik duruyorum. John'a yaklaşıyorum. Yüksek sesle, "Hayır. Bu adamın kefilî benim," diyorum.

Kalabalıkta bir şaşkınlık nidası yükseldi.

John alaycı bir şekilde kıkırdadı, "Onun kefilî misin?"

"Evet. Ona kefil olurum," diye tekrarlıyorum.

Aramızda gergin bir sessizlik hakim.

Byrne sert ama saygılı bir sesle araya girerek, "On üçü vurdu. İhaleyi kazandı." dedi.

John başını hızla ona çevirdi. "Talimatlara uymadı."

"Evet, yaptım," diye ısrar ediyorum.

John göğsüme dürttü. "Dikkatsiz davrandın."

"Yine de on üç sayı attı," diyor Byrne.

Kalabalık o kadar yüksek sesle "On üç! On üç! On üç!" diye bağırmaya başladı ki, ne olup bittiğini anlayamadım.

Başka bir alarm sesi duyuldu. Bu sefer tam beş saniye boyunca çaldı.

Kalabalığın üzerinde yeniden bir sessizlik çöker ve farklı bir bölüm ayrılır.

Uzun, kıvrıkcık koyu saçlı ve gözlerinin ve burnunun üzerinde yakut işlemeli kırmızı bir maske olan uzun boylu bir kadın öne çıkıyor. Üzerinde askısız, uyumlu bir kokteyl elbisesi ve topuklu ayakkabılar var. Kendinden emin bir şekilde bize doğru yürüyor ve önümde durduğunda yukarı bakıyor. Çeneme uzanıp otoriter bir şekilde tutuyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum.

Onun ela gözlerine sessizce bakıyorum, kim olduğunu bilmiyorum ama bir güce sahip olduğunu anlıyorum. Ve ben Tanrı'dan korkan bir adam değilim, ama bana biraz merhamet göstermesi için dua ediyorum. Brax'ı öldürmenin imkanı yok, ama öldürmezsem buradan nasıl sağ çıkacağımızdan emin değilim.

Başını yana eğerek beni inceledi. Sonra İtalyan aksanıyla, "Tıpkı onun gibisin," dedi.

Kalbim daha hızlı atıyor. Bu kadar çok insanın babamı tanıdığı bir dünyada olmak gerçeküstü geliyor. Sanki onu neredeyse hiç tanımıyorum gibi hissediyorum. Eskiden böyle düşünmezdim ama bildiğim her şeyi sorgulamaya başlıyorum.

"Onu tanıyor muydunuz?" diye soruyorum.

Başını sallayarak, "Hayır. Bizim zamanımızdan önceydi. Ama benim ailem öyle yapıyordu ve fotoğraflarını gördüm." diye yanıtladı.

"Anne babanız kim?" diye soruyorum.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bu, senin sorabileceğin bir soru değil."

"Hangi soruyu sormalıyım?" diye karşılık veriyorum.

Bir an daha geçtikten sonra, "Babanın mizah anlayışına sahip olduğunu söylediler. Sanırım haklılarmış," diye yanıtladı.

Ona komik gelen ne söylediğimi bilmiyorum ama "Bazıları öyle diyor" diyorum.

Başını salladı. "Sanırım öyle."

Sessizlik çöker ve göğsüm sıkışır.

Yaklaştı ve parmağını kıvrıdı. Ben de yaklaştım ve kulağıma fısıldadı, "Babanın konumu sana kurallara uymama hakkı veriyor mu sence?"

Yüzümü onun yüzünün önüne getirerek geri çekildim ve "Hayır, değilim. Buraya gelirken dikkatsiz davrandım. Kabul ediyorum. Zamanında gelmeyi düşünüyordum ve özür diliyorum. Bir daha asla olmayacak. Ama sizi temin ederim ki, bu adama kefil olabilirim." diye cevap verdim.

Başını yana eğerek sordu: "Neden ona bu kadar sadıksın?"

Kesin bir dille tekrarlıyorum: "Onun kefiliyim."

Geri çekilip Brax'a şöyle bir baktı. Bakışları başının tepesinden ayaklarına, oradan da tekrar yukarıya doğru gidip geldi. Sırıttı. "Kabul ediyorum, kaba bir şekilde seksi, ama başkaları da öyle. Neden onu savunuyorsun?"

"Onun kim olduğunu biliyorum," diyorum tereddüt etmeden.

Kaşını kaldırarak, "Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Ah. Sen çok aptalsın."

"Nedenmiş?"

Brax'a tekrar bir bakış attıktan sonra, gözlerini tekrar bana dikti. "İnsanları tanıdığını sanıyorsun, ama seni temin ederim ki, tanımıyorsun."

Ağzım kuruyor. John ortaya çıkmadan önce, yakın çevremdeki herkesi tanıdığımı söyledim, ama şimdi ortada sırlar, belki de yalanlar var gibi görünüyor ve ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Gözleri parladı, ama sesine hüznün karıştı. "Ah. Anlıyorum. Bir gerçeği söyledim ve sen bunu inkar edemiyorsun."

Daha dik duruyorum. "Bu adama kefil olabilirim ve onu öldürmeyeceğim. Eğer öldürmeniz gerekiyorsa, başımı alın ve onu serbest bırakın," diye iddia ediyorum.

"Onu öldürmektense öldürülmeyi mi tercih edersin?" diye soruyor.

Kalbim daha hızlı atıyor, nabzım kulaklarımın arasında gümbür gümbür atıyor. Başımı sallayarak, "Beni öldürmeye kalkışmanı tercih ederim," dedim.

Dudakları seğirdi. "Deneme mi?"

"Sizce ben savaşmadan teslim olur muydum?"

Uzun süre beni inceledi ve etrafımızdaki kalabalık ölüm sessizliğinde toplandı.

Sonunda gülümsüyor ve ardından şu uyarıda bulunuyor: "Davetsiz misafirleri savunanlar farklı bir yol seçerler."

Bu da kafa karışıklığıyla dolu başka bir bilmece. "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

Brax'a tekrar bir bakış attıktan sonra dikkatini bana çevirerek meydan okurcasına, "Sean O'Malley Jr., gerçekten farklı bir yol mu istiyorsun?" diye sordu.

Farklı yolun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, Brax'ı asla öldürmeyeceğim. Bu yüzden başımı sallıyorum ve yüksek sesle, "Bu adama kefil oluyorum!" diye bağıyorum.

Kalabalık nefesini tutar.

Yüzünde onaylayıcı bir ifade beliriyor, bununla birlikte başka bir şey de var. Ama sonra bunun ne anlama geldiği aklıma geliyor. Belki de yüzünün bir kısmını gizleyen maskedir, ama hemen göremedim. Yine de ne olduğunu biliyorum. Bu, saf sadist bir kötülük. Bunu daha önce erkeklerde ve birkaç kadında görmüştüm, ama onda kesinlikle var.

Brax'a doğru parmaklarını şıklattı.

Adamlar onu bırakıp bana doğru itiyorlar. Adam sendeliyor, dengesini buluyor ve sonra yanımda duruyor.

Onu baştan aşağı süzdü ve övgüyle, "En azından, görünüşe göre şu özelliklere sahip bir adama kefil oldun..." dedi. Başını yana eğerek onu tekrar süzdü ve devam etti, "Şöyle diyelim, kadınlar için faydaları var?"

Gülmemeye çalışıyorum. Bir yanım onun yorumlarını durum için garip bulduğum için gülmek istiyor. Ama bunun yerine, "Ona kefil olurum" diye tekrarlıyorum.

Kadın daha da geriye çekiliyor. "O zaman sorumluluk sana ait. Eve git, Sean O'Malley Jr. İyileş. Adaylığın güvence altında. Ama unutma, başka bir yol seçtin."

Kalabalığa dönerek, "Şimdi yüzüklerle bir giriş törenine katılacak!" diye bağırdı.

Kalabalığın coşkusu bir kez daha kulaklarımı sağır etti. Bu sefer, daha önce hiç olmadığı kadar derinden, kemiklerime kadar işleyen bir ürperti içimi kapladı.

Zara

İki Ay Sonra

Oda heyecanla dolup taşıyor. İrlanda'da yaşayan üyeler de dahil olmak üzere tüm Ivanov, Marino, O'Malley ve O'Connor aile üyeleri odayı doldurmuş durumda.

Kalabalıkla mücadele edip, ufak tefek sohbetler ederek ilerliyorum, ta ki Kinsley ve Kylie Ivanov'u tebrik etmek için bekleyenlerin sırasına girene kadar. Onlar Sergey ve Kora'nın yirmi bir yaşındaki ikiz kızları. Üniversite mezuniyet partileri ve ikisi de annelerinin izinden gitmeye karar vermişler. New York'ta prestijli bir okul seçmişler ve sonbaharda hukuk fakültesine başlayacaklar.

"Tebrikler. New York'a gittiğinizde sizi özleyeceğim," diyorum Obrecht ve Selena Ivanov kenara çekilip kızları kucaklamama izin verirken.

"Teşekkür ederim. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum," diyor Kinsley, uzun koyu saçlarını omzunun üzerinden savurarak ve odanın karşısındaki Killian'ın en büyük oğlu Kian'a bakarak.

Kylie ona dirseğiyle vurur.

"Ne?" diye patladı Kinsley.

"Bu kadar belli etme," diye uyardı Kylie.

Kinsley'ye daha da yaklaşıp, "Yüzüğünü Kian'a geri verdiğini sanıyordum," diye takıldım.

Sırıttı. "Evet, ağladı. Hatırlıyor musun?"

Beş yaşındayken tel çubuklardan yüzükler yapmalarını hatırlayınca gülüyorum. On yaşındayken saçma bir şey yüzünden kavga etmişlerdi ve Kinsley, bir Noel partisi sırasında dramatik bir şekilde yüzüğünü geri vermişti.

O zamandan beri aralarında sevgi-nefret ilişkisi var gibi görünüyor; sürekli kavga ediyorlar ve flört ediyorlar.

"İkiniz de birbirinize sadece ara sıra değil, her zaman nazik davranmaya çalışmalısınız" diye öneriyorum.

Kylie alaycı bir şekilde, "Son zamanlarda ona karşı çok fazla nazik davranıyor," dedi.

Kinsley'nin yüzü kızardı. Kendi kendine, "Sessiz ol," diye mırıldandı.

Daha yakına eğiliyorum. "Neyi kaçırdım?"

Kinsley gözlerini devirerek, "Hiçbir şey," dedi ve Kylie'ye uyarıcı bir bakış attı.

Kylie sadece gülümsüyor.

Kinsley konuyu değiştirerek, muzip bir tonla, "Belki de yer değiştirme oyunu oynayalım ve ne kadar sürede anlayacağınızı görelim. Bu onu her zaman sinirlendirir." diye öneriyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Siz ikiniz hâlâ insanları kandırıyor musunuz?"

"Bazen," diye itiraf ediyor Kinsley.

Kylie omuz silkerek, "Burada yapacak başka bir şey yok. Çok sıkıcı." dedi.

Başımı hızla geriye çevirdim. "Şikago'dayız. Burası nasıl sıkıcı olabilir ki?"

Kinsley, "New York çok daha eğlenceli olacak. Orada yapılacak çok daha fazla şey var," diyor.

"Bilmiyorum. Ben orada büyüdüm ve Chicago'yu tercih ederim," diyorum onlara.

"Kylie. Kinsley. Buraya gelin!" diye bağılıyor Gianni Marino'nun en büyük oğlu Romeo. Kian'ın yanında duruyor ve ikisi de bir şeyler planlamış gibi görünüyorlar.

Kızlar birbirlerine, sonra da bana baktılar.

"Benim yüzümden burada oyalanmayın. Gidin," diye emrettim.

"Geldiğin için tekrar teşekkürler. Sonra görüşürüz," diyor Kinsley bana sarılarak.

Kylie onları takip ediyor ve ben de onların kalabalığın içinde kaybolmalarını izliyorum.

Maksim Ivanov'un eşinin adını verdiği en yeni restoranı The Aspen'de büyük bir kalabalık var. Hiçbir masraftan kaçınmayan Ivanov, Dmitri'nin eşi Anna ile birlikte çalışarak mekanı Chicago'nun en lüks restoranlarından biri haline getirdi. Buraya her geldiğimde, daha önce fark etmediğim incelikli detaylara hayran kalıyorum.

Kimle konuşmam gerektiğine karar vermek için etrafa şöyle bir göz attım, sonra Aspen'e doğru sağa döndüm. Nefesim kesildi, "Özür dilerim!"

Gülümseyerek, "Ben de. Geldiğine çok sevindim." dedi.

"Bunu kaçırmam," diye yanıtlıyorum ve birbirimize sarılıyoruz.

"Annenle baban henüz geldiler mi?" diye soruyor.

İçim burkuldu. Son birkaç aydır ailemle neredeyse hiç konuşmadım. Bu akşamki planım, ne pahasına olursa olsun onlardan uzak durmak.

"Henüz değil. Sadece restoranı hayranlıkla izliyordum. Beni her zaman çok etkiliyor."

Gözleri parıldayarak, "Teşekkürler. Maksim her zaman hediyelerinde abartıya kaçır, bilirsin." diyor. Gülümsemesi kocasına duyduğu sevgi ve

minnetle dolu.

"Zara." Babamın sesi arkamdan geliyor ve kalbim hızlanıyor.

Aspen bize şöyle bir bakıp, "Chanel. Luca. Sizi görmek ne güzel." diye cıvıldadı.

Onlar birbirlerine sarılıyorlar ve ben de çok belli etmeden nasıl kaçabileceğimi düşünmeye çalışıyorum ama başka seçeneğim yok.

Bu durumu şimdi halletsem iyi olur.

Annemle babamla her konuştuğumda hissettiğim gerilim artıyor. Onların dairesinden ayrıldıktan bir gün sonra annem aradı. Babamın ona bilmesi gereken her şeyi anlattığını ve aralarında hiçbir sır olmadığını iddia etti. Ama bana ne söylediğini söylemedi.

Babamın başka bir ailesi olup olmadığını ve bir yerlerde bir kız kardeşim olup olmadığını sormuştum.

"Benim onun tek çocuğu olduğumu söylemişti."

Sonra da kadının ve bebeğin kim olduğunu öğrenmek istedim.

Bana bunun beni ilgilendirmediğini ve bu konuyu daha fazla tartışmayacağını söylemişti.

Sinirlendim ve o da bana bu fotoğrafları kimin verdiğini biliyorsam söylememi istedi. Babam gibi o da benim güvenliğim konusunda endişeleniyordu.

Bir kez daha hiçbir şey bilmediğimi söyledim ve bunun üzerine konuşmamız durdu.

Hâlâ hiçbir şeyden haberim yok. Ne zaman benimle iletişime geçseler, bana gerçeği söylemelerini ısrarla istiyorum.

Her zaman aynı.

Bana hiçbir şey söylemeyi reddediyorlar ve ben de öfkeli kalıyorum.

İlk defa anneme inanıp inanmadığımdan emin değilim. Babam gerçekten ona her şeyi anlattı mı? Yoksa ona yalan mı söyledi? Eğer o fotoğraftaki

kadın ve bebek onun diğer ailesi değilse, o zaman kimler ve neden bana söylemiyor? Ve neden tüm hayatım boyunca uzak durmam söylenen Abruzzo halkıyla arkadaş gibi görünüyordu?

Bu gizlilik ilişkimizi öldürüyor. Ve beni bu konuda ne kadar uzun süre kendi halimde bırakırlarsa, babamı hiç tanımadığımı konusunda o kadar çok ikna oluyorum. Annemin de onu tanıyıp tanımadığını kim bilebilir ki? Acaba o da yıllarca kandırdığı saf bir kadın mı?

Bu gerçek, tahmin ettiğimden çok daha fazla acı veriyor.

Babam beni kucaklıyor ama ben onun sevgisine karşılık vermiyorum. Kulağıma fısıldıyor, "Zara, artık bırakmanın zamanı geldi."

Cevap vermiyorum. Bunu daha önce de konuştuk ve kavga etmekten yoruldum, ama ona göz yummayacağım. On beş yıl boyunca babamın kim olduğunu, nerede olduğunu ve neden hayatımda olmadığını öğrenmek istedim. Sonunda hayatıma girdiğinde, onu koşulsuz sevdim. Onu affettim ve güvenliğim için uzak durduğuna güvendim. Anne babama ve onların hikayesine şans verdim. Ama o fotoğrafları gördükten sonra, açıklamalar olmadan eskisi gibi olmanın mümkün olmadığını anladım.

Babam, benim fikrimden vazgeçmeyeceğimi anlayınca yüzü düştü. "Annemi kucakla. Ona böyle davrandığın için çok üzgün," diye emretti.

"O bir kurban değil. Sen de değilsin," diye belirtiyorum.

"Bizi dışlıyorsunuz," diye suçluyor.

"Luca, şimdi olmaz," dedi annem önüme geçerken.

Sadece formaliteleri yerine getiriyorum.

O bana sarılıyor, ben de ona karşılık hafifçe sarılıyorum.

Bazı yönlerden, babamdan daha çok ona kızgınım.

"Nasılsın tatlım?" diye soruyor.

"İyiyim, çok çalışıyorum."

"Biriyle çıkıyor musun?"

"Özür dilerim, konuşmam gereken biri var," diye yalan söyleyerek konuşmadan ayrıldım ve geldiğime lanet ettim.

Uzak durmayı düşündüm ama Kinsley'e, Kylie'ye veya Ivanov ailesinden herhangi birine saygısızlık etmek istemedim.

Kora, hukuk kariyerimde bana destek oldu. Bana akıl hocalığı yaptı ve kendi hukuk bürosunda iş verdi. Onun rehberliği sayesinde daha iyi bir avukat oldum.

Ayrıca, Kora ve Sergey yetişkin tatilleri için şehir dışına çıktıklarında kızlara ve küçük kardeşleri Dion'a bakıcılık yaptım. Onların bu büyük gününü kaçırmak doğru olmazdı. Ve onlarla gurur duyuyorum. Yine de şu anda gelme kararından pişmanım.

Bara yaklaştım ve bir garson elinde şampanya tepsiyle önüme geçti. İki kadeh aldım, birini içtim ve sonra tepsiye geri koydum.

Muhtemelen kızların yaşıtında olan garson kıkırdıyor. Kaşlarını oynatarak "Kötü bir gün müydü?" diye soruyor. Kendine güvenli bir ifadeyle göğüs dekolteme bakıyor.

"Hayır," diye yanıtlıyorum, sonra kalabalığın arasından sıyrılıp yüzeysel sohbetlere giriyorum.

"İşte buradasın," diye neşeli bir sesle yanıma geldi Fiona, elinde yarı dolu mavi bir kokteyl olan martini kadehiyle.

"Tanrıya şükür sizi buldum. Annemle babam burada," diyorum.

"Hâlâ savaşıyor musun?" diye soruyor.

"Evet."

"Ve sen de bunun şu konuyla ilgili olduğunu söylüyordun..." Daha da geniş bir gülümsemeye kaşlarını kaldırdı.

Uzun bir yudum şampanya içtim ve kendimi azarladım. Fiona, Yeraltı Dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ona, ailemle aramın bozuk olması dışında hiçbir şey anlatmadım. Bir gece sarhoş olduk ve onlardan kaçındığımı itiraf ettim, ama ayrıntıları sorduğunda ağzımı sıkı tuttum.

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Yaklaştı ve sesini alçaltarak sordu: "Aranızdaki sorunlar gerçekten bu kadar mı kötü?"

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıp kadehteki alkolü bitirdim.

"Belki birazdan gizlice dışarı çıkmalıyız," diye öneriyor.

"Lütfen," diyorum.

Gülümseyerek, "Şehirde yeni bir gece kulübü açıldı. Gidip bir bakalım," dedi.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum tam o sırada Sean içeri giriyor.

Bakışlarımız kesişti ve o, odanın öbür ucundan bana kaşlarını çatarak, küçümseyen bakışlarıyla beni adeta yaktı.

Midem alt üst oldu. Benimle konuşmuyor. Beni tamamen reddetti ve onun gözüne tekrar girmek için yaptığım tüm girişimler başarısız oldu. Ne zaman denesem, bildiklerimi anlatmadığım sürece artık arkadaş olmadığımızı hatırlatıyor. Ben de reddediyorum ve o da benimle konuşmayı bırakmamı söylüyor.

Babam hakkında cevaplar istediğim için ikiyüzlü olduğumu iddia ediyor.

Haklı. Ben bir ikiyüzlüyüm ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Yine de John'un emirlerine karşı gelmeyeceğim. Önümde ne varsa tehlikeye atamam. Yeraltı dünyasının istediğim tüm cevapları barındırdığı vaadi, ömür boyu sorduğum soruların cevabı.

"Sean burada. Bakalım bizimle gelmek isteyecek mi?" diyor Fiona.

Onunla konuşmak için hoş bir bahane. Kalabalığın arasından geçerek birkaç kısa sohbete giriyoruz. Sonunda yanına vardığımızda, Brax ve L.J. ile birlikteydi.

Fiona, "Bu gece yeni kulübe gitmek ister misiniz?" diye soruyor.

Sean bana şöyle bir baktı, sonra "Hayır" diye yanıtladı.

"Neden olmasın? Henüz oraya gitmedik," diye soruyor Brax.

Sean, "Sıkıcı olacak," diye iddia ediyor.

"Kim diyor bunu? Orası çok kalabalık," diye araya giriyor L.J.

Sean başını çevirip gözlerinin içine baktı. "Sana kim sordu?"

"Neden bu kadar kaba davranıyorsun?" diye soruyor L.J.

"Hiçbir sebep yok," diyor Sean ve sonra uzaklaşıyor.

"Affedersiniz," diyor Brax ve ardından onu takip ediyor.

İçim altüst oldu. Eski halimize nasıl döneceğimizi bilmiyorum. Ona bilmek istediği şeyleri söylemekten başka her şeyi yaparım çünkü söyleyemem.

"Bu herifin kışına ne takılmış?" diye soruyor L.J.

"Dilini düzelt," diye azarladı Fiona.

L.J. homurdanır. "Neyse. Ama ciddi olarak, bu adamın derdi ne?"

Omuz silkerek, "Nereden bileyim ki? Ben onun koruyucusu değilim." dedi.

L.J., "O senin kardeşin," diyor.

"Dediğim gibi, onun sorumluluğunu üstlenmiyorum," diye açıklıyor Fiona.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye yalan söylüyorum ve konuşmadan zorla sıyrılıyorum.

Oda birdenbire çok sıcak oldu. Ciğerlerimdeki hava bayatladı. Burada şu anda anlaşmazlık içinde olduğum çok fazla insan var. Normalde bu odadaki herkes ailem veya iyi arkadaşımdır. Bu gece sevgiyi hissetmiyorum. İçim kaygı ve öfkeyle dolup taşıyor.

Kalabalığın arasından sıyrılıp koridordan geçerek banyoya girdim. Kapağı kapatıp tuvalete oturdum, saklandım. Dirseklerimi dizlerime dayadım, ellerimi yüzüme kapattım ve gözlerimi kapatıp geldiğim için kendimi azarladım. Daha akıllı davranmalıydım. Hasta olduğumu söyleyip ikizlerin hediyelerini onlara göndermeliydim. Başka bir akşam onları yemeğe çıkarabilirdim.

Telefonumda annemin babasının sürekli çaldığı Fransızca bir şarkı çalıyor. Büyürken büyükannem ve büyükbabamla çok yakındım. Bir bakıma

annemin beni büyütmesine yardımcı oldular. Büyükbabam öldüğünde, bu şarkıyı mesaj bildirim sesi olarak ekledim.

Çantamı açıp telefonumu çıkarıyorum.

Bilinmeyen: Ara sokağa git.

Göğsüm sıkışıyor ve nabzım hızlanıyor. Kabinden çıkıyorum, ellerimi yıkıyorum ve yansımama bakıyorum. Birkaç derin nefes alıyorum.

Belki de gitmemeliyim.

Mecburum.

Telefonum yine titredi.

Bilinmeyen: Yalnız gel.

Ya şimdi ya da asla.

Banyodan çıkıyorum, çıkış tabelasına doğru ilerliyorum, arkamdan kimsenin gelmediğinden emin olmak için tekrar kontrol ediyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Sokağa çıkıyorum.

Motosikletli bir adam var. Başında deri kıyafetler ve kask var. Bana başka bir kask uzatıyor. "Bunu tak."

"Elbise giydim," dedim, siyah mini elbiseme ve topuklu ayakkabılarıma bakarak.

Homurdanarak, "Bir seçim yap. Cevap istiyor musun, istemiyor musun?" dedi.

Ona bakıyorum.

"Zaman daralıyor, canım. Üç, iki..."

Kaskı alıp takıyorum ve bacağımı bisikletin selesinin üzerinden kaldırıyorum. Elbisem belime kadar toplanıyor ama bununla ilgili endişelenecek zaman yok.

Kollarımı ona doladığım anda koşmaya başlıyor.

Omuzuna yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Motosikletlerden nefret ediyorum. Babam tehlikeli olduklarını söyleyerek onlardan uzak durmam konusunda beni uyarmıştı. Pina ve Tristano Marino bir motosiklet kazası geçirmiş ve Pina bir süreliğine hafızasını kaybetmişti. Bu olay babam hayatıma girmeden önce olmuştu, ama beni motosikletlerden uzak durmaya ikna etmek için çok fazla uyarmasına gerek kalmamıştı.

Neyse ki, sadece birkaç blok öteye gidiyoruz. Otoparka giriyor ve ben rahatlıyorum. Ama sonra, yanımızda karartılmış camlı bir SUV olduğunu fark ediyorum. Kapı açılıyor.

Başka bir adam, "İçeri girin," diye emrediyor.

Huzursuzluğum yeniden alevleniyor. Yine de hiçbir şeyi sorgulamıyorum. İçeri girip kapıyı kapatıyorum.

Sürücü ile arka koltuk arasındaki pencere kapalı. Sürücü gaza basıyor ve ben adama doğru dönüyorum.

Koyu renk saçları var ve gözlerini güneş gözlüğüyle kapatıyor. Tehlike kokuyor ve her şeyiyle beni ürpertiyor. Güneş gözlüğünün altından kulağına kadar uzanan bir yara izi var ve taze görünüyor.

Bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Sen kimsin?" diye birden ağızımdan kaçırdım.

"Matt Johnson."

"Bu da başka bir yaygın isim, yani gerçek adın değil," diye mırıldanıyorum.

Dudakları ince bir çizgi halinde birbirine kenetlendi.

Otoparktan çıkarken camdan dışarı baktım. SUV hızlandı ve ara sokaklarda olması gerekenden daha hızlı bir şekilde ilerledik.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Öğreneceksin," diyor Matt.

"Lütfen bana söyleyin," diye yalvarıyorum.

Arkasına yaslanır, ellerini kucağına koyar ve başka hiçbir şey söylemez.

Artık daha fazla soru sormamaya karar verdim. Ne anlamı var ki? Hiçbirine cevap vermeyeceği belli.

Uzun süre araba sürdük ve sonunda özel bir havaalanına vardık. Pistte bir jet uçağı duruyordu.

Araba duruyor. Bir an geçiyor ve sonra şoför kapıyı açıyor. Uçaktaki merdivenleri işaret ediyor.

Soru sormuyorum. Sessiz kalıp dışarı çıkıyorum, sonra da kalp atışlarım hızlanarak dikkatlice merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Kapıdan geçip köşeyi döndüğümde biraz rahatlama hissettim. Sylvia, yumuşak deri bir koltukta oturuyordu. Tatlı bir ses tonuyla, "Zara, seni tekrar görmek ne güzel," dedi.

"Sen de," diye yanıtlıyorum.

Yanındaki yumuşak deri koltuğa hafifçe vurarak, "Otur canım," dedi.

Tartışmam. Otururum ve konuşmasını beklerim.

Uçağın kapısı kısa sürede kapanıyor ve havadayız. Kaygı damarlarımda elektrikleniyor, o sessiz kaldığı her dakika daha da yoğunlaşıyor. Sonunda ağzımdan şu soru dökülüyor: "Nereye gidiyoruz?"

Sylvia elini bacağıma koyarak, "Sana söyleyemem ama endişelenme. Güvende olacaksın," diye yanıtladı.

"Neden bana söyleyemiyorsun?"

Yüzünde bir eğlence ifadesi var. "Çok saf görünüyorsun Zara, ama biliyorum ki öyle değilsin."

"HAYIR?"

Başını salladı. "Hayır. Ve artık sonsuza dek sürecektir bir seçim yapma zamanı geldi."

Korku beni sarıyor. "Sonsuza dek" kelimesi birçok nedenden dolayı beni korkutuyor. İtiraf ediyorum, "Anlamıyorum."

Sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bilmece gibi konuşmandan nefret ediyorum," diye ekliyorum.

"Her şey yakında anlam kazanacak." Evimde bulunan dosyayı bana uzattı.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, sonra da "Bunu nasıl elde ettin?" diye soruyorum.

Kadın kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Boşver, aptalca bir soruydu."

Yavaşça gülüyor. "Ah, şimdi bunun nasıl işlediğini anlıyorsun." Dosyayı işaret ediyor. "Hangisini tercih edersin? Son görüşmemizden beri merak ediyorum. Onları incelediğini biliyorum."

Yüzüm kızardı. Yaptığım her şeyi biliyor gibi görünmesinden nefret ediyorum. Dairemin her yerini kamera veya mikrofon için aradım ama hiçbir şey bulamadım. Ama o ve John benim hakkımda her şeyi biliyor gibi görünüyorlar. Bunu sevmiyorum. Anlamıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, mantıklı gelmiyor.

Ona cevap vermeyince, "Endişelenme Zara. Kimi seçtiğin önemli değil, bu yüzden strese girme. Kiminle birlikte olursan ol, doğru kişi o olacak." diye ekliyor.

Kolumdaki tüyler diken diken oldu. "Neden böyle?"

Kitabı yavaşça karıştırıyor, böylece her erkek figürü beliriyor, sonra kitabı kapatıp meydan okuyan bakışlarını bana diyor. "Önce onlar seni seçmek zorunda, sonra sen onları seçeceksin. Dolayısıyla kime bağlanırsan bağlan, doğru kişi o olacak."

Söz ver.

Midem daha da alt üst oluyor. "Beni ne için seçecekler?" diye soruyorum, ama cevaptan korkuyorum. Bu da beni geceleri uykusuz bırakan başka bir gizem. Bu adamların beni seçmesinin ne anlama gelebileceğine dair çok fazla kötü şey düşünebiliyorum.

Cevap vermiyor.

"Lütfen, bilmek istiyorum. Sorumu cevaplayın."

Dudakları seğirerek daha da yaklaşıyor.

Aramızda gerilim artıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Kendinden emin ifadesi daha da belirginleşiyor.

"Söyle bana," diye talep ediyorum.

Kendinden emin bir tonla, "Onlardan biriyle evleneceksin," diye yanıtlıyor.

Gülmeye başlıyorum. Çok gerginim. Sonra da "Hayır, değilim" diyorum.

Yüz ifadesi sertleşiyor, sesi de aynı şekilde sertleşerek ısrarla, "Yapacaksın. Seçim senin olacak, ama bunu başaracaksın," diyor.

"Peki, bunun sebebi ne?" diye soruyorum, hem sinirlenmiş bir şekilde hem de böyle bir şey yapmak istemediğimden.

"Gerçeği istiyorsunuz," diyor.

Kararlılığımı koruyarak, "Onlardan biriyle evlenmeyeceğim" diye tekrarladım.

Sylvia sırtıtır. "Deeceksin. Gerçek gözlerinin önünde, bu yüzden zamanı geldiğinde 'Evet' diyeceğinden yüzde yüz eminim. Ve Yeraltı Dünyası'ndaki yeminler buradaki gibi değil, bunu baştan bil."

Ağzım kurudu. Sert bir şekilde, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Gülümsemesi buz kesiyor. Gözlerindeki ateş beni daha da korkutuyor.

Ani bir mide bulantısı dalgası beni vurdu ve yutkunmakta zorlandım.

"Ayrılık yok. Boşanma yok. Bu sizin kanınız, onların kanı ve asla geri alınamayacak ömür boyu sürecektir bir bağlılık," diye yanıtlıyor.

Sean

Ciğerlerim bayat nefeslerle şişmeye çalışıyor. Zara'yı restoranın karşısında gördüğüm anda böyle oldular. Sonra yanıma gelip çiçek kokulu parfümü ve yalvaran bakışlarıyla beni boğmak zorunda kaldı.

Ama pes etmeyeceğim. İhtiyacım olan bilgilere sahip. Eğer bunları açıklamazsa, düşmanım gibi olur.

Kalabalığın arasından sıyrılıp çatı terasına çıktım, ama ılık, erken yaz havası yine de boğucuydu. Burada birkaç kişi daha vardı ama herkesi görmezden gelip barmenden bir bira alıp köşeye doğru yürüdüm. Parıldayan şehir ışıklarına bakarken, keşke babam hâlâ hayatta olsaydı da tüm sorularımı cevaplayabilseydi diye düşündüm.

Yanımda Brax'ın varlığını hissediyorum ama ona bakmıyorum.

"Zara'ya neden kızgın olduğunu bana ne zaman söyleyeceksin?" diye soruyor.

"Hayır, değilim," diye iddia ediyorum ve biramı büyük bir yudumda içiyorum.

"Öylesin," diye ısrar ediyor.

"Hayır, değilim," diye tekrarladım, ondan yüzümü çevirerek.

Sesi öfkeyle yükseliyor. "Sean, karanlıkta kalmaktan bıktım artık."

Ona döndüm ve dişlerimi sıkarak, "Eğer biri birine kızacaksa, o da benim sana kızmam gereken kişi olmamdır," dedim.

Dişlerini gıcırdatıyor. Kavgaya geldiğinden beri aramızda işler yolunda gitmiyor. Beni korumaya çalışıyordu ama ikimizi de öyle bir duruma soktu ki, kimin ne yaptığını veya olası sonuçların ne olabileceğini bilmiyorum.

Bildiğim çok az şey var. Hangi oyunda olursa olsun, tehlikeli kişiler ipleri elinde tutuyor. Kurallardan haberimiz yok. Üstelik Brax neredeyse bizi öldürüyordu.

"Bu sıradan bir yeraltı dövüşü değildi Sean, bunu sen de biliyorsun," diye ekliyor.

Kalp atışlarım kulaklarımın arasında gümbür gümbür atıyor. Söylediklerinin hiçbirisi yanlış değil. O adamların hepsini öldürdükten sonra iyileşmem bir ayımı aldı. Birkaç kez, kemiklerinin çıtırtısını duyarak soğuk terler içinde uyandım.

Bir şişe birayı bitirdim ve masaya koydum. Barmene yenisini getirmesini işaret ettim.

İki tanesini birden hızla açtı ve birini Brax'a, diğerini de bana uzattı.

"Teşekkürler," diyorum.

Başını sallayıp ayrıldı.

"Bana karşı sessiz kalma. Bir şey söyle," diye emretti Brax.

Şişenin üçte birini içtikten sonra kenara yaslanıp şehre bakıyorum, Brax'a Yeraltı Dünyası hakkında bildiklerimi anlatabilmeyi çok isterdim ama anlatamıyorum.

Binadan ayrılmadan önce, maskeli kadın kulağıma, "Ona hiçbir şey söyleme," diye uyardı.

"Pekala, tamam. En azından şunu söyle bana. Zara'ya kızgın değilsen neden ondan kaçınıyorsun? Ne zaman yanına yaklaşırsa, sinirli olduğun belli oluyor. Sonunda birlikte mi oldunuz yoksa?"

"Hiçbir şey bilmediğin konular hakkında konuşmayı bırak," diye azarladım, sonra da büyük bir yudum daha içtim.

Beni baştan aşağı süzüyor.

Başımı sallıyorum. Birçok şeye kızgınım. Brax'ı öldürmeyi reddettiğim için onunla birlikte ölebileceğimiz bir durumda kalmış olabileceğim düşüncesi beni hasta ediyor. Biz bu tür durumlara girmiyoruz. Hesaplanmamış riskler almamamız gerektiği öğretildi bize. Ama dürüst olmak gerekirse, hiç böyle bir durumda kalmadım.

Brax'ın yüz ifadesi asıklaştı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, kaşlarını çatı, öfkesi benimkiyle aynıydı. "Ne zaman en iyi arkadaşın olduğumu ve bana güvenebileceğini hatırlayacaksın?" diye sordu.

Sessiz kalıyorum.

"Kendimizi neyin içine soktuğumuzu öğrenmek istiyorum," diye devam ediyor.

"Sana bunun sadece bir yeraltı kavgası olduğunu söyledim. Bunu olduğundan daha büyük bir olay haline getirmeyi bırak ve unutma ki, bu işe karışmaya hakkın olmayan bir duruma kendini soktun!" diye çıktım.

Gözleri karardı ve hırıldayarak, " 'Yüzüklerle başlatma' derken ne demek istedi?" diye sordu.

İçim sıkışıyor ve umursamazca omuz silkiyorum. Bu soru o gecedan beri peşimi bırakmıyor. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Brax bana ne kadar çok soru sorarsa, içimi o kadar çok korku kaplıyor.

"Bana bildiklerini anlat," diye ısrar ediyor Brax.

Öfkem doruk noktasına ulaştı. Gömleğinden tutup onu kendime doğru çektim, hazırlıksız yakaladım.

Gözleri kocaman açıldı.

"Boş ver gitsin," diye öfkeyle söylendim.

Yüz ifadesi sertleşti ve göğsüme doğru bastırdı.

Onu serbest bırakıyorum.

Öfkeyle, "Yapamam dostum. Bir şeye bulaştın ve bunu biliyorum," dedi.

"Evet, anlaşılan sen de aynı hataya düştün," diye ağzımdan kaçırdım.

"Bu ne anlama geliyor? Bence bunu bilmeye hakkım var," diye hırçın bir şekilde sordu.

Homurdandım. "Bu dünyada haklar diye bir şey yok, bunu sen de benim kadar biliyorsun. Bu yeraltı bir mücadele. Hepsi bu. Bırak gitsin ve yoluna devam et."

Beni görmezden geliyor. "İhaleyi kazandığınızı söylediler. Bu ne anlama geliyor?"

Ellerimi yüzüme sürerek inledim. "Bırak gitsin, Brax."

"Yapamam. İkimiz de bir şeyin içindeyiz ve bunu biliyorsun."

"Evet, peki bunun suçu kimin?" diye biraz fazla yüksek sesle suçladım.

Çatıdaki diğerleri bize doğru döndüler.

Sinirle nefesimi verdim ve telefonum titredi. Köşeye gidip telefonumu çıkardım. Mesajı okudum ve kalp atışlarım hızlandı.

Bilinmeyen: Ivanov spor salonuna git. Şoförünü bırak.

Boğazım kuruyor. Yutkunuyorum ve acıyor. Şehre bakıyorum ve kalıp kalmamayı, kafatasını hiç görmediğimi ya da Yeraltı Dünyası'nı hiç duymadığımı unutmayı düşünüyorum.

"Bu da ne demek?" diye sordu Brax.

Telefonumu cebime geri koydum ve yalan söyleyerek, "Hiçbir şey yok. Gitmem gerekiyor." dedim.

"Nerede?" diye ısrar ediyor.

Ona doğru dönüp sert bir şekilde, "Hiçbir yere. İyi geceler, Brax," dedim. Çıkmak için arkamı döndüm ve kalabalığın arasından sıyrıldım. Restorandan geçtim, sokağın aşağısına doğru yürüdüm ve park halindeki SUV'umu buldum.

Conán endişeyle dışarı çıkıyor, "Senden mesaj almadım. Gözden mi kaçtı?"

"Hayır. İçeri gir ve biraz içki iç. Bu gece izin al," diye talimat veriyorum.

Kaşlarını çattı. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"İçeri girin ve kaynaşın. Birkaç içki içelim," diye tartışmacı olmayan bir tonda tekrarladım.

Sonunda pes etti. "Pekala. Teşekkürler."

"Elbette." Sürücü kapısına vardığımda telefonum tekrar titredi. Çıkardım.

Bilinmeyen: Brax'ı yalnız bırakın. Gelirse, ölecek.

İçimden bir şey koptu. Beni takip edip etmediğini kontrol etmediğim için kendimi azarladım. Tahmin ettiğim gibi, tam SUV'ye doğru yürüyordu. Arabadan indim ve kaldırımında onunla karşılaştım, göğsüne dürterek, "Beni takip etme. İçeri geri dön Brax, bu bir emir." diye emrettim.

Gözlerinde bir eğlence parıltısı var. "Emir mi? Ben senden emir almam."

"Bu gece yapacaksın," diyorum.

"Hayır, öyle düşünmüyorum," diye ısrar ediyor.

İçimdeki öfke daha da artıyor. En son istediğim şey bir başka berbat duruma düşmek. Ayrıca en yakın arkadaşımın ölmesini de istemiyorum. İçimdeki her şey bana bu insanların ikimizi de öldürebilecek kapasitede olduklarını söylüyor.

"Ne zaman beni dinleyeceksin? Sana kefil oldum. Yani, şu an itibariyle, sorumluluk bende. Hadi partiye geri dön ve eğlen. Bu gece beni unut. Anladın mı?"

Çenesini sıkıyor, kıpırdamıyor.

Bir adım daha yaklaşıp sesimi alçalttım. "Ciddi söylüyorum Brax. Gelirsen ikimiz de öleceğiz, bu yüzden dediğimi yapmanı istiyorum. Bu konuda bana güvenebilir misin?"

Hiç tereddüt etmiyor.

Bırakacağını sanmıyordum ama sonunda bıraktı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Pekala. Ama kendini neyin içine sokuyorsun, Sean?"

Bir an için gardımı indirdim. "Bilmiyorum, ama güvende olduğunuzdan emin olmalıyım. Sizin ve olup bitenler hakkında endişelenemem," diye itiraf ettim.

"Bu ne olurdu?"

"Bilmiyorum. Ve gerçek bu."

Bir gergin an daha geçti.

Tekrar soruyor: "Onlar kim?"

Başımı sallayarak yalvardım, "Lütfen. Şu an bu konuda konuşamam. İçeri girip orada kalmanız gerekiyor."

Ses tonumda bir şey onu ikna etmeli. Sonunda başını salladı. "Pekala, ama Sean..."

"Ne?"

"Seninle gelmediğime ya da seni takip etmediğime pişman etme beni," diye uyarıyor.

"Yapamazsın," diye ısrar ettim, daha dik durarak.

Bir an tereddüt etti. Sonra nihayet omzuma hafifçe vurdu, döndü ve restoranın içine girdi.

Tekrar SUV'ye binip kasabadan geçiyorum. Ivanov spor salonuna varmam yirmi dakika sürüyor.

Şehrin pek de iyi bir bölgesinde değil. Yıllar içinde çevresindeki birkaç blok yeniden inşa edildi, ama suç oranı hâlâ çok yüksek.

Yine de oraya gitmekten hiç korkmadım. Bu gece ise huzursuzum.

Sokağa girer girmez bir mesaj aldım.

Bilinmiyor: Üç blok öteye park edin.

"Harika. Şimdi de bu lanet şehri gezeceğim," diye mırıldandım. Birkaç blok öteye gidip park ettim. Bir mesaj daha geldi.

Bilinmeyen: Ara sokaktan girin.

"Elbette. Karanlık, çöp kokan yollar," diye mırıldanıyorum ama itaat ediyorum.

Gölgelerde saklanarak, sokakta ve ara sokakta hızla ilerliyorum. İvanov spor salonunun arka tarafına vardığımda kapı açılıyor.

Ortam neredeyse hiç ışık almıyor, ama Byrne'in alev rengi kızıl-turuncu saçları yıpranmış, kahverengi tüvit şapkasının altından görünüyor. Yeşil gözleri parlıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece içeri gelmem için işaret ediyor.

İçeri giriyorum ve koridordan öteye gitmiyoruz. "Ben neden buradayım?" diye soruyorum.

"Bu gece kararınızı vermeden önce size bilgi vermem gerekiyor," diye yanıtlıyor.

"Benim kararım mı?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Pekala evlat. Karar senin."

Byrne'de beni rahatlatan bir şey var. Aynı zamanda, onun kim olduğunu hala bilmiyorum, bu yüzden "Babam için kimdin?" diye soruyorum.

Yüzüne hafif bir nostalji ifadesi yayılıyor. "En iyi arkadaşlardık," diye yanıtlıyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "En iyi arkadaşlar mı? Sizi neden daha önce hiç duymadım?"

"Açıklığa kavuşturayım. Yeraltı dünyasında en iyi arkadaşlardık."

"Gerçek hayatta arkadaş değil miydiniz?"

Dudakları seğirdi. "Ölüler diyarı gerçek dünyadır. Yakında anlayacaksın."

Ona bakıyorum.

Gülerek, "Başka sorunun var mı evlat?" diye sordu.

Aklımdan milyonlarca soru geçiyor. Ama kendime sorduğum tek soru şu: "Peki ya annem?"

Şaşırın adam, "Peki ya o?" diye sordu.

"Ona kafatası markası hakkında sorular sordum, ama Yeraltı Dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyor gibiydi. Ama bana ilk kez yalan söylemiş olmayacaktı."

Şaşkınlığının yerini onaylamama alıyor. "Miras aldığınız rolü üstlendiğinizde cevaplar ortaya çıkacaktır," diye belirtiyor.

"Daha çok kafiye, hiç cevap yok," diye söyleniyorum.

İçini çekip omzuma hafifçe vurdu. "Sean, bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum."

"Biliyor musun?" diye alaycı bir şekilde sordum.

Ondan yüksek sesle bir kahkaha yükseldi.

Alaycı bir şekilde, "Komik olan ne?" diye soruyorum.

Gözleri yaşlarla doldu ve onları sildi. Gülmeyi bıraktı ve "Sen babana çok benziyorsun" diye cevap verdi.

Göğsümü keder dolduruyor, ciğerlerimi yakalıyor. Babamı her düşündüğümde bu oluyor. Ama bunun üzerinde duracak zaman yok, bu yüzden kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. "O haydutlar onu öldürürken orada mıydın?"

Byrne'in yüzü düştü. "Hayır. Bunun olmasına asla izin vermezdim."

"Neden böyle yaptılar?" diye soruyorum.

Byrne, sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatıyor, sonra açıyor. Stres dolu bir nefes veriyor. "Dediğim gibi evlat, miras aldığın rolü üstlendiğinde cevaplar ortaya çıkacak."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Yeraltı dünyasına bağlı kalmalısınız. Teklifinizi kabul etmeli ve inisiyasyon törenini tamamlamalısınız."

"Vay canına, kolay gibi görünüyor."

"Bana akıllıca davranma evlat. Ben elçiyim ve senin dostunum. Bunu unutma," diye uyarıyor.

Ses tonundan biraz geri çekilmem gerektiğini anladım. Bu yüzden itiraf ettim: "Sürekli 'başlatma töreni'nden bahsedildiğini duyuyorum ama ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum."

Başını salladı. "Bunu yapmaman gerekiyor, ama zamanla her şeyin anlamı ortaya çıkacak."

"Elbette öyle olacak," diye homurdandım, verdiği cevapların hiçbir yere varmaması beni sinirlendirmişti.

Yüzü aydınlandı. Parmağını önümde tuttu. "Burada bulunma nedenimi unutmayalım evlat."

Soru sorarcasına kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu gece bir başlangıç gecesi. Bir dönemin sonu ve yeni bir dönemin başlangıcı. Tek yapmanız gereken bunu kucaklamak." Sözlerine devam ederken sesi alçalıyor, "Ama eğer kucaklamazsanız, başka hiçbir başlangıç gecesi olmayacak."

Kollarımın her yerinde tüyler diken diken oldu. "Hangi dönemin sonu?" diye sordum.

"Sana söyleyemem."

"Elbette yapamazsın," diye alaycı bir şekilde söylüyorum, kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Beni inceliyor, sonra da "Seçtiğin yol, halkaların başlatılmasıdır" diyor.

Alaycı bir tonla, "Ateşten çemberlerden atlamak zorunda mı kalacağım?" diye sordum.

Dudakları seğırdi.

"Ya da belki birkaç el halka atma oyunu oynayabiliriz?"

Sözlerimi umursamadan, "Herkesin giriş töreni farklıdır," diye yanıtlıyor.

"Ve?"

Bana sert bir bakış attı. "Yüzükler için seçildin. Önünde on iki kadın duracak. Onlardan biri senin olacak."

Midem alt üst oldu. Homurdanarak, "Ben kadınlara tecavüz etmem," dedim.

Ellerini havaya kaldırdı. "Vay, vay, vay! Tecavüz olmayacak. Kim tecavüzden bahsetti ki?"

Ona işaret ederek, "Az önce on iki kadından birinin benim olacağını söyledin," diye itiraz ettim.

"Evet. Onu seçeceksin."

"Onu ne için seçtiniz? Oyun için mi?" diye sordum, midem daha da alt üst olmuştu.

"Onu kendine eş olarak seç. Sonsuza dek." diye çıkıştı.

Burun kıvırdım. "Tabii."

Öfkeli bir ses tonuyla, "Onunla evleneceksin. Kan yemini edeceksin ve artık geri dönüş olmayacak," diye ilan etti.

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Ben değilim. Ve şu anda siz de olmamalısınız," diye uyarıyor.

İçimi saran yeni bir öfke dalgasıyla yumruklarımı yanlarımda sıktım. "Bu gece hiçbir kadınla, özellikle de tanımadığım bir kadınla evlenmeyeceğim," diye ısrar ettim.

"Evet, ama yapacaksın. Ve onun karşısına çıktığında hangisinin senin gelinin olduğunu anlayacaksın. Ama dikkatli ol."

"Neyden?"

Burada başka kimse olmamasına rağmen arkamıza doğru bir bakış attı. Sözlerine şöyle devam etti: "Onu ancak teklifini kabul etmesi için bir

nedenin olursa kendine bağlayabilirsin. Ve bu neden yeterince ikna edici olmalı çünkü bir kişi dışarıda kalacak. Oğlum, o kişi olmak istemezsin."

Tüylerim diken diken oldu. Söylediklerini anlamaya çalıştım ama ne kadar çok şey duyarsam o kadar çok sinirlendim. "Bu cevaplardan bıktım artık, cevap değiller. Sadece daha fazla soruya yol açıyorlar." diye bağırdım.

Parmak ucunu yüzümün önüne koyarak cesurca emretti: "Dinle beni evlat. Tahtta oturma hakkın miras yoluyla geldi, ama sofradaki yerin garanti değil. Senin olması gerekiyor, ama onu ele geçirmen lazım."

Kafamda çok fazla soru var.

"Sean, burası babanın yeri ve şimdi senin olmalı. Ama her zaman bir mücadele vardır ve başkasının kazanmasına izin veremezsin. Anlatabildim mi?" derken ses tonunda korku hissediliyor.

"Hayır. Bunların hiçbirini anlamıyorum. Babamın neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Ve bu gece kim olursa olsun bir kadınla evlenmeyeceğim," diye belirttim.

Bana doğru işaret ederek ısrarla, "Onunla evleneceksin. Evleneceksin. Zamanı geldiğinde evleneceksin. Eğer evlenmezsen, senin yerin başkasına kalacak ve o zaman başımız derde girecek." dedi.

"Ne tür bir sorun?"

"Babanın istemeyeceği türden," diye yanıtlıyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Yutmaya çalışıyorum ama imkansız gibi görünüyor.

Ses tonunu yumuşatıyor ama çaresizlik kokuyor. "Sean, babanın her şeyini ellerinden aldılar. Ben yıllarca bu anı bekledim ve çok acı çektim. Onun yerini sen almalısın."

Konuşmaya çalışırken sesim çatlıyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Ya konuşmazsam ne olur?"

"Dediğim gibi, onun yerine başka biri geçecek ve buna izin veremeyiz."

"Neden? Ne olacak?"

Gözlerini kapatıp başını salladı. Gözlerinin etrafındaki kırıışıklıklar daha da derinleştii. "Böyle bir şeye izin veremeyiz, Sean."

Damarlarımdaki kan soğuyor. Bunların hiçbirii mantıklı değıl, ama beni bunlara bağlayan bir şey var.

Babam.

Byrne sözlerine şöyle devam ediyor: "Gelin adayınızı dikkatlice seçin."

Homurdandım. "Saçma sapan şeyler söylüyorsun."

"Hayır. On iki kişi arasında seçim yapacaksın. Kızıl saçlı biri var. Seçmen gereken o," diye talimat veriyor.

"Öyleyse içeri girip kızıl saçlıya evleneceğimizi mi söyleyeceğiz? Tamam, olur," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

Yanağıma tokat attı.

Vurduğu yerde bir sızı hissettim ve yumruğumu sıktım, ama gözlerindeki parıltı ona karşılık vermeme engelledi. "Bunu hafife alma! On üç adam var. Ne gerekiyorsa yap, ama kızıl saçlıyı teklifini kabul etmeye ikna et. Bir adam elenecek. Bu gece söylediklerimi dinleyeceksen, şimdi beni dinle. Gelinsiz adam olmak istemezsin. Anladın mı?" diye bağırdı.

"Evet," diye cevap verdim, bana tokat attığı için hâlâ çok kızgındım.

Tehditkar bir tonda, "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun, Sean?" diye soruyor.

Yumruğumu daha da sıktım. Byrne'ı seviyorum ama ona güvenmeli miyim diye düşünüyorum. Babamla çok yakın arkadaş mıydı, yoksa bu da bir yalan mı?

"Süre doldu. Aracınız bekliyor," diyerek kapıyı açtı.

Sokakta farlar yanıp sönüyor ve ben de elimi gözlerimin üzerine koyuyorum.

Byrne arabanın arka kapısını açtı ve içeri girmem için işaret etti.

Tereddüt ediyorum.

"Bilmek istediğin her şey gözünün önünde duruyor," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Bu, ihtiyacım olan son itici güç. Ne derse desin, bu gece kimseyle evlenmeyeceğim. Bu yeraltı dünyası ve babamın nelerle bağlantılı olduğu hakkında daha çok şey öğreneceğim, ama hepsi bu. Bir şekilde, eğer gerçekten bu gizli dünyaya adım atmaya karar verirsem, törenimi başka bir şeye dönüştürmenin yolunu bulacağım.

Zara

Sanki sonsuza dek havada kalacağız. Sylvia bana uyumamı söyledi ama zihnimi susturamadım. O saatlerdir yanımda, gözlerinde maskeyle huzur içinde uyuyor.

Pencerelerin üzerindeki perdeler kilitli, bu yüzden gece mi gündüz mü olduğunu anlamak için onları kaldıramıyorum.

Kabin görevlisi Destiny, gülümseyerek yaklaşıyor. Sylvia'yı hafifçe uyandırıp, sanki uzun zamandır arkadaşmışlar ve Destiny onun alarm saati olmaya alışmış gibi, "Uyanma vakti," diye mırıldanıyor.

Sylvia kıpırdanır, sonra maskesini çıkarır ve birkaç kez göz kırpar.

Destiny, "Kısa süre içinde iniş yapıyoruz," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Sylvia ve sandalyesini dik konuma getirdi.

Kader perdenin ardında kayboluyor.

İniş takımları gıcırıyor ve uçak alçalıyor.

"Neredeyiz?" diye soruyorum.

"Sana zaten bunun gizli bilgi olduğunu söylemiştim," diye azarladı Sylvia.

Gözlerimi devirip pencereye doğru döndüm, sonra da dışarıyı göremediğimi hatırlayınca daha da sinirlendim.

Tekerlekler yere değiyor ve konteynerler sallanıyor. Pilot frenlere basıyor ve yavaşlayarak duruyoruz.

Sylvia esneyerek kollarını başının üzerine doğru uzattı.

Uçağın kapısı açılıyor ve Destiny perdeyi geri çekiyor. "Uçaktan inmek güvenli."

Sylvia ayağa kalkıp koltuğunun arkasına geçti. Önce benim geçmemi işaret etti.

Midem alt üst oldu. Koridordan aşağı yürüdüm, Destiny'nin yanından geçtim ve uçağa binme yoluna girdim.

Bunda da pencere yok. Hava sıcak ve nemli, bu yüzden tropikal bir yerde olduğumuzu tahmin ediyorum, ama yanılıyor da olabilirim.

Duvar apliklerinin içindeki mumlardan yumuşak bir ışık süzülüyor. Etrafımızı koyu renkli ahşap bir zemin ve siyaha boyanmış duvarlar çevreliyor.

Sylvia elini sırtımda tutarak beni ileri doğru yönlendiriyor. Bir kapı açılıyor, ama uçak köprüsüne benziyor. Birkaç koridordan daha geçtikten sonra nihayet lüks bir soyunma odasına giriyoruz.

Burası bana bir spa merkezini hatırlatıyor, ama çok daha samimi, kişisel ve lüks bir spa merkezi. Odanın her yerinde yumuşak, krem rengi kanepeler ve koltuklar var. Ortada, üzerinde kızılötesi ışık asılı olan bir masaj masası bulunuyor.

Odanın bir tarafında mermer bir tezgah var. Limon, misket limonu, portakal ve fesleğenle tatlandırılmış su cam sürahileri dolduruyor. Kaselerden kuruyemişler, kuru meyveler ve bitter çikolata taşmış durumda.

Koridorlara benzer şekilde, oda duvar apliklerindeki mumlarla aydınlatılıyor. Gül kokusu havayı dolduruyor ve buna sandal ağacı olduğunu tahmin ettiğim topraksı bir yağ kokusu karışıyor.

Sylvia odanın köşesini işaret ediyor. Kapısı olan bir tuvalet odası ve odanın geri kalanını kaplayan devasa, açık bir duş var. İçecek istasyonunun karşısında ise bir sürü kozmetik, saç şekillendirme aleti, fırça ve diğer banyo malzemelerinin bulunduğu büyük bir makyaj masası yer alıyor.

Sylvia şöyle diyor: "Renzo ve Mila, duş almanıza yardımcı olmadan önce size masaj yapacaklar. Ayrıca makyajınızı, saçınızı ve tırnaklarınızı yapacaklar ve ağdanızın yeni yapılmış olduğundan emin olacaklar."

Renzo ve Mila mı?

Masaj?

Duş almamda bana yardımcı olur musun?

Balmumu mu?

Göğsüm sıkışıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Etrafıma şöyle bir göz atıyorum.

Uzun boylu, İtalyan görünümlü bir adam odaya giriyor, ardından güzel bir Orta Doğulu kadın geliyor. Uzun, koyu saçları ipeği andırıyor. İkisinin de sıcak kahverengi gözleri ve kusursuz bir teni var. Makyajı kusursuz ve nazik bir gülümseme sunuyor.

Donakaldım. Gözlerim bir onlarla bir de Sylvia arasında gidip geldi, hâlâ ne olup bittiğinden emin değildim.

Saçımı okşadı ve sırtıttı. "Ah, evet. Kaçmak istediğini biliyorum ama bu akıllıca bir hareket değil."

"Burada neden bulunduğumu anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

Sylvia kaşlarını kaldırdı, sanki kafamın karışması için hiçbir sebebim olmadığına ve saçma bir şey söylediğime ikna olmuş gibiydi. "Sevgilim, bu seni giriş törenine hazırlamakla ilgili. İstedğin buydu, değil mi? Tüm cevapları bilmek?"

Dudaklarımı ısıırıyorum, göğsümdeki çarpıntı giderek şiddetleniyor, cevaplar istiyorum ama neye bulaştığımdan emin değilim.

Sylvia, "Mila ve Renzo'nun sana söylediklerinin hepsini yapacaksın, böylece tamamen hazır olacaksın. Anladın mı Zara?" diye emrediyor.

Mila ve Renzo'ya tekrar göz attım. Zararsız görünüyorlar, ama tanımadığım kimseye güvenmek istemiyorum.

"Eğer onlarla herhangi bir konuda, duş almakta, ağda yaptırmakta bile, kavga ederseniz..."

"Ne demek istiyorsun?" diye araya girdim, sözleri aklıma yatmıştı. "Duş almam gerekmiyor. Hem geçen hafta ağda yaptırdım. Seni ilgilendirmez ki."

Sylvia'nın sesinde öfke ve otorite vardı; "Onların söylediklerinin hepsini yapacaksın, onlarla tartışmayacaksın ya da kavga etmeyeceksin. Eğer sorun çıkarırsan, törene katılamayacaksın. Seçim senin. Anlaşıldı mı Zara?" diye sordu.

Kalbim daha hızlı atıyor. Odaya şöyle bir göz atıyorum. Başka bir gün olsa, her kızın şımartılma rüyası olurdu, ama bu durum her açıdan tuhaf geliyor. Üstelik, evlenmeyeceğim. Sylvia ne kadar ısrarcı olursa olsun, o dosyadaki adamlardan hiçbirisiyle evlenmeyeceğim.

Sylvia başını yana eğdi, kaşlarını çattı ve sesini yumuşattı. "Tüm cevapları bulmak için ne gerekiyorsa yapacağına kendine söz vermemiş miydin?"

İçim titriyor. Bir kez daha şoktayım. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor, ama nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Bu, kimseye söylemediğim bir yemindi.

Yaklaşarak alaycı bir şekilde, "Bu akşam o restoranda durup, anne babanın senden sakladığı gerçeği öğreneceğine dair yemin etmedin mi?" diye sordu.

Kalp atışım daha da hızlanıyor. Titreme şiddetleniyor ve kendimi biraz hasta hissetmeme neden oluyor.

Anne şefkatiyle elini yanağıma koydu. "Gerçeği bilmeyi hak ediyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden.

"O halde tek yol, inisiyasyondur. Ama bunu siz seçmelisiniz," diye tekrarlıyor.

Etrafımdaki her şey daha da şiddetleniyor gibi geliyor. Güllerin kokusu, loş ışıklar ve beni şehvetli bir ifadeyle inceleyen yabancılar, vicdanımın bana kaçmam gerektiğini söylemesine neden oluyor.

Sylvia'nın sesi keskinleşti. "Ya evet ya da hayır. Renzo ve Mila'nın hazırlanmana yardım etmesine izin verebilirsin ya da vermeyebilirsin."

Sessiz kalıyorum, gerçeği öğrenmekten vazgeçmeye razı olduğumu söyleyemiyorum.

Sylvia şöyle ekliyor: "İşiniz bittiğinde, giyinmenize yardımcı olacaklar ve sizi açık artırmaya katılanlara sunacaklar."

İçimden bir ürperti geçti. "B-bana teklif eder misin?" derken sesim titredi.

Meydan okuyan alaycı gülümsemesi yeniden belirdi. "Evet. Giriş töreni başlayacak. Masadaki yerini sağlamlaştırmaya devam edeceksin."

Kafam daha da karışıyor. "Masadaki yerim?"

Sanki yine aklımı okuyabiliyormuş gibi gülüyor. "Sevgilim, masadaki yerin sana tüm cevapları veriyor. Hâlâ istediğin bu, değil mi? Aile üyeleriyle ilgili artık hiçbir sır kalmasın?"

Kuru dudaklarımı yaladım ve kendimi durduramadan başımı salladım.

Cevabımdan memnun görünüyordu. "Güzel. Bir dahaki görüşmemizde evli bir kadın olacaksın."

İçimi yeni bir korku dalgası sarıyor. Dosyadaki yabancılardan biriyle asla evlenmeye karar vermeyeceğim. "Kimseyle evlenmiyorum," diye ağzımdan geçiriyorum.

Kadın alaycı bir şekilde, "Elbette öylesin. Seçtiğin giriş törenini atlatmanın tek yolu bu," dedi.

"Seçilmiş mi?"

"Evet. Her şeye gücü yeten Tanrı bunu sizin için bir başlangıç töreni olarak seçti."

"Yani diğerleri farklı bir görevle mi geliyor?"

Omuz silkerek, "Elbette. İşlerin bayatlamasını istemeyiz," dedi.

İçim rahatladı. "Harika. Bana yapacak başka bir şey verin."

Gözleri kısılıp kısıldı. "Başlangıç törenini seçme şansın yok."

"Neden?"

Yüzünde kibir belirdi. "Ah canım, saf kadın. Masaya oturana kadar hiçbir gücün, hiçbir kontrolün yok. Eğer sahip olmak istiyorsan, cesur olmalı ve yerine oturmalısın. Masa, yüreği zayıf olanlar için değil, değil mi Mila?"

Mila yere bakıp başını salladı.

"Kaç şansın var?" diye soruyor Sylvia ona.

Mila başını kaldırmadan sessizce "Bir" diye yanıtladı.

Ses tonundaki hayal kırıklığı beni ona acımaya itiyor.

"Artık senin giriş törenine veya evliliğine saygısızlık yapılmayacak. Anlaşıldı mı Zara?" diye soğuk bir şekilde söylüyor Sylvia.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bana dik dik bakıyor.

Başımı daha yukarı kaldırıp omuzlarımı dikleştiriyorum, onun beni korkutmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Gülümsedi, sesi yumuşadı. "Seçim yapma zamanı şimdi. Bilgi dünyasına ve her zaman istediğin her şeye adım atmaya karar ver ya da verme. Ama karar vermek için iki dakikan var. Kal ya da git." Kapıyı işaret etti.

Her şey durmuş gibi görünüyor. Bu dayanılmaz bir durum ve kendime gitmem gerektiğini söylüyorum ama ayaklarımı hareket ettiremiyorum.

Sylvia'nın küstah ifadesi geri döndü. "Güzel." Öne eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Bence olaylarla savaşmayı bırakıp bu gecenin sunacağı her anın tadını çıkarmalısın. Hayatımızda her şeyin sadece bizimle ilgili olduğu birkaç an vardır."

Kanım donuyor. Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Renzo ve Mila artık sorumlular. Onların işlerini yapmalarına izin vereceksin, onlarla savaşmayacaksın. Eğer savaşırsan, Omni senin inisiyasyonunu iptal edecek. Anladın mı?"

İptal etsinler. Gitmem gerek, diye kendi kendime söylüyorum ama yine de hareket edemiyorum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Şimdi soyun," diye emretti.

Başım geriye doğru fırladı. "Soyunmak mı? Yani, kıyafetlerimi çıkarmak mı?"

"Evet. Soyunun," diye tekrarladı ve masaj masasını işaret etti.

"Odayı terk edebilir misiniz?" diye soruyorum.

Havada alaycı bir kahkaha ve kıkırdama yankılanıyor. Başımı hızla Renzo ve Mila'ya çevirdim. Mila elini ağzına kapatmıştı.

Sylvia, "Başkalarının vücudunu görmesine alışsan iyi olur. Şimdi, masaya uzan." diye öneriyor.

Ona şöyle bir göz atıyorum ve kendi kendime, "Bu sadece bir masaj," diyorum.

Yavaşça soyunuyorum, kendimi biraz garip hissediyorum, oysa normalde çıplakken böyle hissetmem. Gerçi genellikle yabancıların önünde çıplak olmam.

"Yüzüstü yat," diye talimat verdi Sylvia, külotumu indirdiğimde.

Örtü olmadığını fark etmeme rağmen itaat ediyorum; masadaki ısıtma pedi ve kırmızı ışıklar anında sıcak bir his veriyor.

Sylvia eğilip saçlarımı okşadı ve mırıldandı: "Şımartılmanın tadını çıkar. Kendine izin vermezsen pişman olursun. Evlendiğinde görüşürüz."

Korkum yeniden yeşeriyor. Biri bana dokunuyor ve irkiliyorum.

Renzo İtalyan aksanıyla, "Sakin olun. Size sadece masaj yapacağız," diyor.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum.

Dört el tenimde geziniyor, kaslarımı yoğuruyor. İlk başta hoş, lüks bir masaj gibi. Birkaç dakika içinde rahatlıyorum, sanki bir spa merkezindeymişim gibi keyif alıyorum.

Sonra işler değişti. Kimin elleri olduğunu bilmediğim birilerinin elleri göğüslerime doğru yaklaşıırken, diğer iki el de bacaklarımın arasına uzanıp onları araladı.

Derin bir nefes alıyorum.

Mila'nın sesi başımın dibinde fısıldadı: "Gerilme. Bu bir masaj."

Tekrar rahatlamaya çalışıyorum ama kısa süre sonra bunun normal bir masaj gibi olmadığı anlaşıyor.

Birinin elleri, sanırım Renzo'nun elleri, yukarı doğru kayıyor, vajinamdan bir santim uzakta duruyor ve kanım kaynayana kadar tenimi okşuyor.

Başka bir çift el de göğüslerimin yanlarında geziniyor, çarşaf ile tenim arasında kayarak meme uçlarıma yaklaşıyor.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Renzo'nun elleri bacaklarımı açık tutuyor ve başparmağı, giderek nemlenen bölgemin hemen yanında daireler çiziyor.

Gözlerimi açtım, yere bakıyordum, nefesim düzensizdi.

Sıcak nefes vajinama çarpıyor ve başımı yastıktan kaldırıyorum, ama biri tekrar aşağı itiyor.

"Rahatla," diye emretti Renzo otoriter bir ses tonuyla.

"Yapamam," diye itiraf ediyorum.

Eller kulaklarımın arkasındaki boynumu ovuyor.

Omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı.

Bir nefes daha hava en mahrem bölgelerimi okşuyor ama hiçbir şey onlara dokunmuyor.

Renzo, "Amı çok ateşli. Kocası da onaylayacaktır," diye belirtiyor.

Panik beni sardı. Başımı tekrar kaldırmaya çalıştım ama bir avuç içi hızla bastırarak yerinde tuttu.

Mila'nın sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor. Eli sırtımdan aşağı doğru iniyor ve fısıldıyor, "Rahatla, yavrum. Kimse kuru bir gelin istemez."

Ben ne kadar çok karşı koyarsam, onlar da o kadar çok uyarıyorlar beni.

Renzo, "Yetiştirmemiz gereken bir son tarih var. Burada ne kadar uzun süre kalırsak, sizin direndiğinizi o kadar çok anlarlar. Bence rahatlayın ve işimizi yapmamıza izin verin." diye belirtiyor.

Sonunda dayanamadım ve kendimden nefret ediyorum. Vücut sıvılarım, normalde ıslanmalarına neden olan yerlere kimse dokunmadan masanın üzerinde birikti.

Renzo başını eğip kalçamın yakınına kokluyor, üst bacaklarımı okşuyor, neredeyse cinsel bir dokunuş yapıyor ama asla vajinama dokunmuyor.

Vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve hafif bir baş dönmesi hissediyorum.

"Ağda zamanı," diye usulca söylüyor Mila, sıcak bir şey uyluklarımın ve kalçalarımın arkasına damlatılırken, ardından ağda şeridi uygulanıyor.

Biri çekiyor ve ben hazırlıksız bir şekilde çığlık atıyorum.

Bir dakika içinde işleri bitiyor.

"Dört ayak üzerine çömel," diye emretti Renzo.

Korkudan kıvranıyorum. Daha önce Brezilya ağdası yaptırmıştım ama hep tanıdığım biri yapmıştı, asla bir erkek değil.

"Bunu tekrar etmemi isteme. Bizi izliyorlar," diye tehdit etti.

"Onlar mı?" diye sordum, başımı koltuk başlığından kaldırarak.

"Her şeyi biliyorlar," diyor Mila, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Şimdi, dört ayak üzerine geçin."

İtaat etmenin en iyisi olduğuna karar verdim. Ellerimin ve dizlerimin üzerine doğruldum ve onlar da sırtımın arka kısmını ağda ile temizlemeyi

bitirdiler.

Renzo sert bir şekilde, "Ters dönün ve topuklarınızı bir araya getirin" diye talimat verdi.

Kalbim hızla çarpıyor. Yanımda dönüyorum ve kısa süre sonra başımdaki tutamlar dışında hiç saçım kalmıyor.

Mila'nın dudakları kıvrıldı. Çıplak bedenime şöyle bir baktı, sonra gözlerime göz attı. "Duş alma zamanı."

Adrenalin yeniden damarlarımda yükselmeye başladı.

Renzo elini uzattı. "Haydi, il fiore. Gidelim."

Birkaç dakika içinde kendimi sıcak bir duşun altında buldum.

Renzo uyarıyor: "Hiçbir konuda tartışmayın. Sylvia, üyeliğinizi iptal etme tehdidini yerine getirecektir. Bu yüzden uslu durun. Ellerinizi bara koyun."

Önümdeki altın rengi korkuluğa bakarak tereddüt ediyorum.

"Gerçeği öğrenmek mi yoksa karanlıkta kalmak mı istiyorsun? Çünkü tek seçenek bu," diye hatırlatıyor Mila bana.

Derin bir nefes alıyorum ve barı sıkıca kavriyorum.

Renzo gözlerimin üzerine soğuk bir maske takıyor. Güneş gözlüğü gibiler ve kulaklarımın arkasına takılıyorlar.

Mila, "Temizleme işlemimiz bittiğinde şişlikler geçmiş olacak. İnanılmazlar, bana güvenin." diyor.

Cevap vermiyorum ve hiçbir şey göremiyorum. Sanki bir güzellik seansıymış gibi davranmasını garip buluyorum. Ve görememe durumu tüm hislerimi daha da yoğunlaştırıyor.

Önce vücudumun her yerine sabun sürüyorlar, sonra saçımı şampuanlayıp saç kremi uyguluyorlar. Duruladıktan sonra saçıma saç maskesi sürüp suyu kapatıyorlar. Başımı havluyla sarıyorlar.

Alt vücudumun her yeri ihtiyaçtan ağrıyana kadar masaj yapmaya devam ediyorlar, normalde ikisiyle de yapmak istemeyeceğim şeyler yapmak

istiyorlar. Ve ne olduğunu anlamıyorum. Sanki bir uyuşturucu almışım gibi, çünkü rahatlamış hissediyorum ama almadığımı biliyorum.

"Durulama zamanı," diye neşeli bir sesle söylüyor Mila ve suyu tekrar açıyor. Saçımdaki maskeyi dikkatlice duruluyorlar ve havluyu tekrar başımın etrafına yerleştiriyorlar.

Renzo başka bir havluyla vücudumu özenle kuruluyor.

Beni makyaj masasına götürüyorlar, çıplak otururken bana bakım yapıyorlar. Garip bir şekilde, üşümüyorum. Cildimi ısıtan başka bir kırmızı ışık var.

Cildime lüks ve yoğun bir losyon sürülüyor, ıslıl ıslıl parlayana kadar. Tırnaklarım, makyajım ve saçlarım da beş yıldızlı bir özen görüyor.

Renzo ve Mila tüm süre boyunca vücudumun her bir parçasına ve ne kadar mükemmel veya muhteşem olduğuna hayran kaldılar, bu da beni giderek daha rahatsız etti ama sonunda neredeyse buna karşı bağışıklık kazandım. Sürekli dokunup masaj yapıyorlar, sandalyeyi ıslatan bir ıslaklık havuzuyla beni sürekli gergin tutuyorlar.

Renzo dizlerinin üzerine çöktü, ellerini uyluklarıma koydu ve bana doğru eğildi.

"Ne yapıyorsun?" diye endişeyle sordum.

Derin bir nefes aldı ve ardından Mila'ya bakarak, "Hazır," dedi.

Kalp atışlarım düzensizleşiyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Mila saçımı kıvırmayı bitirirken o ortadan kayboldu.

Renzo, korse detaylı beyaz dantelli mini bir elbiseyle geri döner ve "Zaman daralıyor," diye duyurur.

Kalp atışlarım o kadar hızlandı ki midem bulanmaya başladı. Elimle karnımı kapattım.

Mila surat astı. "Ah, öyle davranma. Bu senin büyük günün."

Renzo ekliyor: "Bu, her kızın hayatı boyunca hayalini kurduğu gün!"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki patlayacak gibi.

Onlar deli.

Bu durumun tamamı berbat.

Asla evlenmeyeceğim.

Mila sırtarak, "Gerçek hemen köşede," diye cıvıladı.

"Buradan defol," diyorum kendi kendime, ama yine de kendimi buradan ayrılmaya zorlayamıyorum.

Korsenin giyilmesinde bana yardım etmelerine izin verdim. Etrafında lüks balenler var, göğüslerimi yukarı doğru itiyorlar. Belime doğru inceliyor, sonra da detaylı, şeffaf dantel çiçek deseniyle vajinamı zar zor örtüyor. Arkası da önü kadar şeffaf ve kalçalarımın alt kısmı narin dantelin altından görünüyor.

Renzo ve Mila benimle ilgileniyorlar, sonra Mila belimin iki yanına zarif birer kuyruk takıyor. Kuyruk birkaç metre arkama doğru sarkıyor ve Renzo onu çekip çıkarıyor.

Beni boy aynasının önüne yönlendiriyorlar.

Renzo ıslık çalıyor.

Mila alkışlıyor. "Mükemmel gelin."

"Neredeyse. Peçesini unutma," diyor Renzo.

"Ah, tabii ki," diyor Mila, dantelli bir taç alıp başımın arkasına takıyor.

Aynada kendime bakıyorum. Makyajım kusursuz ve her zamankinden daha zarif görünüyorum. Sadece yatak odasında giyilmesi gereken bir kıyafet giymişim ama sanki gerçek bir gelinlikmiş gibi kuyruğu var.

Önce yanaklarım kızardı, ama sonra garip bir şey oldu.

Ne kadar çok bakarsam o kadar sakinleşiyorum ve bunun nedenini anlamıyorum.

"Ah, işte orada," diye mırıldandı Renzo, yansıma işaret ederek.

"Ne?" diye soruyorum.

Mila kolunu omzuma doladı ve bana hafifçe sarıldı. "Bunu kabul ettin. Gerçekten hazırsın."

Onlara ve sonra da kendime şaşkınlıkla bakıyorum.

Bunu kabul ettim mi?

İçime bir panik dalgası daha çöktü ve başımı salladım.

Mila başını tam benimkinin yanına koydu. "Bunu yapma. Gerçeğe çok yaklaştın."

Donakaldım.

Renzo dirseğini bükerek bana kolunu uzattı. Babacan bir gülümsemeyle, "Masadaki yerini alma vakti geldi. Haydi gidelim, il fiore." dedi.

Sean

Saatler geçiyor ve nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Byrne telefonumu aldı ve bir dolaba kilitleti. O zamandan beri ara ara uyukluyor ve yüksek sesle horluyor.

Tek yapabildiğim uçakta bir aşağı bir yukarı yürüyüp, bir gelin almadan Yeraltı Dünyasına nasıl girebileceğimi düşünmek.

Asla evlenmeyeceğim.

Kabin görevlisi perdenin arkasından içeri giriyor. "İniş yapmak üzereyiz. Lütfen şimdi yerinize oturun."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Yeraltı dünyası hakkında daha fazla şey öğrenmeye ve babamla ilgili sorulara cevap bulmaya bir adım daha yaklaştım.

Byrne'in karşısındaki koltuğa oturup, "Uyan artık," diye emrettim.

Gözlerini birkaç kez kırptırdıktan sonra, tekerlekler alçalırken bana bakarak, "Oh, iyi. Neredeyse vardık," dedi.

"Tam olarak neredeyiz?" diye soruyorum.

Çoğu soruyu sorduğumda bana aynı bakışı atıyor. "Bunu sana söyleyemem evlat."

"Elbette yapamazsın," diye karşılık verdim sandalyede somurtarak ve ekledim, "Bana bir şey söylenmemesi artık can sıkıcı olmaya başladı."

"Merak etmeyin. Her şeyi yakında öğreneceksiniz."

"Babamın Yeraltı Dünyası'nı yarattığını mı söylediniz?"

"Evet, yaptı," diyor Byrne, yüzünde gurur ifadesiyle.

"O halde her şeyden haberdar olmalıyım," diye belirtiyorum.

Burun kıvrarak, "Baban ayrıcalıklara düşkün değildi. Bunu zaten biliyorsundur eminim." dedi.

İçim sıkılıyor. Ayrıcalıklı olma fikrine de karşıyım ama bu gizlilikten bıktım.

Byrne, "Gelin adayınızı seçtikten sonra, her şey netleşmeye başlayacak" diyor.

Kıkırdıyorum.

Başını yana eğdi. "Komik olan ne?"

"Babamın böyle bir şey yapacağına imkan yok. Bu iş ne kadar çılgıncaysa, bu yeraltı dünyasıyla, her neyse o, hiçbir ilgisinin olmadığına o kadar çok ikna oluyorum."

Byrne'in gözleri kısıldı. "Babana saygısızlık etme. Yeraltı Dünyası'nı o şekilde yaratmasının sebepleri var."

Alaycı bir şekilde, "Onun benim bir odaya girip tanımadığım biriyle evlenmemi isteyeceğine imkan yok. Ben..." dedim.

"Öyle yaptı. Ve ileriye düşündü. Yıllar sonrasını. Sence neden sana kızıl saçlıyı seçmeni söylüyorum?"

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Ne diyorsun? Açık konuş. Bilmecelemlerle konuşma," diye uyardım.

Uçak yere temas ediyor ve pilot frenlere basıyor. Pistte kayarak ilerliyoruz.

"Sorumu yanıtlayın." diye talep ediyorum.

Uçak durma noktasına geldiğinde, kabin görevlisi ayağa kalkıp perdeyi aralıyor.

Byrne ona el salladı.

Kapıyı tekrar kapatıp ortadan kayboldu.

Yavaşça ayağa kalktı ve sert bir şekilde bana baktı. "Kızıl saçlıyla evlenmek senin doğuştan gelen hakkının bir parçası. Ve evet, baban da bunu biliyordu. Her şeyi o başlattı, o yüzden bugün işleri berbat etme," diye tehdit etti ve sonra perdeye doğru yürüyüp açtı.

Kalp atışlarım damarlarımda gümbür gümbür atıyor.

Doğru mu?

Babam bu kızıl saçlı kadını benim evlenmem için mi seçti?

Bunu neden yapsın ki?

Suç ailelerinde görücü usulü evlilikler yaygın olsa da, her zaman bir sebebi vardır. Bu yüzden sebebini öğrenmek istiyorum.

Byrne arkasını dönerek, "Evlat, geliyor musun yoksa bütün gün orada mı oturacaksın?" diye sordu.

Kalkıp onu takip ederek uçaktan indim. Her yer karanlık. Gece mi gündüz mü olduğunu anlayamıyorum. Duvara vuran mumların titrek ışığı, etrafı görmenin tek yolu. Kabin görevlisinden uzaklaştıktan sonra, "Babam neden beni bu kızıl saçlıyla evlendirmek istedi ki?" diye sordum.

Yürümeyi durdurup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çok soru soruyorsun."

"Yapmamalı mıyım?"

Bana dik dik bakıyor.

"Bilmek istiyorum," diye ısrar ediyorum.

"İttifaklar, herkesin uyum içinde yaşayabilmesi için kuruldu."

İçimden bir ah çektim. "Aman Tanrım. Daha fazla bilmece mi?"

Koridorda ilerlemeye devam ederken, "Şimdilik benden alacağınız tek şey bu," diye ekliyor.

Başka seçeneğim olmadığını düşünerek, hayal kırıklığına uğrayıp onu takip ettim.

Byrne sonunda bir kapıyı açıyor ve ben içeri adımımı attığımda donup kalıyorum.

Burası lüks bir soyunma odası. İçinde duş ve tuvalet, banyo malzemelerinin bulunduğu bir lavabo ve birkaç tane de rahat koltuk var.

"Neden buradayım?" diye soruyorum.

"Otuz dakikan var. Duş al, tıraş ol ve dolaptaki kıyafetleri giy. Burada tekrar buluşacağız," diye yanıtlıyor.

Kımıldamıyorum.

"Oyalanacak vaktiniz yok," diye talimat verip ayrılıyor.

Odayı şöyle bir gözden geçirip tekrar inceledim ve nedense onun dediğini yaptım. Soyunup duş aldım. Tıraş oldum. Tuvalet malzemelerini kullandım, dişlerimi fırçaladım ve saçımı taradım. Sonra, her zamanki gibi kullandığım aynı marka kolonyayı alıp üzerime sıktım.

Dolaba doğru gidip kapağını açtım ve tüylerim diken diken oldu. İçindeki tek kıyafet siyah bir smokindi. Beyaz bir gömlek, siyah bir papyon, kuşak, iç çamaşırı, çorap ve parlak deri ayakkabılar vardı.

Giyinip giyinmemek konusunda kafamda bir tartışma dönüyor. Bunun delilik olduğuna ve kimseye evlendiğim izlenimini vermemek için giyinmemenin en iyisi olacağına karar veriyorum.

Kıyafetlerimi bulmak için arkamı döndüm ama olmadıklarını fark ettim. Ben duştayken biri içeri girip onları almış olmalı.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve smokini giymekten başka seçeneğim olmadığını fark ettim. Giyindim ve odada volta atarak bundan sonra ne olacağını merak ettim.

Byrne elinde büyük bir tahta kutuyla içeri giriyor. Kutunun kapağına bir kurukafa resmi yakılmış ve babaminkine benzer pembe tonlu bir damga olduğunu fark ediyorum. Babamın ve John'un damgalarının olduğu yerle aynı noktada.

Bana gülümsüyor. "Evet, sana bak evlat. Baban seninle gurur duyardı."

"Babam hakkında öyle konuşmayı bırak," dedim, midemdeki o karmaşayı hissetmek istemeyerek. Sanırım asla evlenmeyeceğim. Zara'nın dediği gibi, kadınlardan çok sıkılıyorum. Ama eğer bir düğün yaparsam, babamın düğünümü kaçıracağı düşüncesi, bunca yıl sonra bile hâlâ canımı yakıyor.

Byrne kaşlarını çatı. "İçeri girmeden önce daha iyi bir tavır takınmalısın."

Tavana bakıp iç çekiyorum.

"Gel otur evlat," diye yönlendirdi ve kanepeye oturdu.

Ben de aynı şeyi yapmam gerektiğini düşünerek onu takip ettim ve diğer tarafa oturdum.

"Şimdi, bu önemli bir karar. Bu karar sonsuza dek geçerli olacak," diye başlıyor sözlerine.

Göğsüm sıkışıyor.

Kutuyu açtığında, çeşitli şekillerde bir düzine göz kamaştırıcı yüzük ortaya çıkıyor. Armut, prenses, zümrüt, markiz, Asscher, radiant, kalp, yuvarlak, oval ve yastık kesimli pırlantalar loş ışıktaki parlıyor. Alt sırada ise beyaz altın, sarı altın, pembe altın ve platin gibi farklı sade metal bantlar yer alıyor.

Yerimde kıpırdanıyorum.

Gerçekten ciddi.

Bugün evleneceğimi sanıyor.

"Bu nedir?" diye soruyorum, ama sormama gerek yok.

"Yüzüğü seçmen gerek evlat. Hangisi olacak?"

Yüzüklere bakıyorum.

Armut biçimli bir tane alıyor. "Bunu önerebilir miyim? Kızıl saçlı kız armut biçimli elmasları çok seviyor."

"Hayır," diye belirttim.

Kaşlarını çattı. "Neden? Bunda ne yanlış var?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Hoşuma gitmiyor."

"Neden hoşuna gitmiyor?"

"Bilmiyorum, ama bilmiyorum."

"Mutlu bir eş, mutlu bir hayat demektir. Armutlu olanı almanızı şiddetle tavsiye ederim," diye ısrar ediyor.

"Hayır. Bunu sonsuza kadar izlemeyeceğim," diye ısrar ediyorum, sonra da ne saçmaladığımı merak ediyorum.

Evlenmiyorum.

Byrne içini çekti. "Eh, birini seçmek zorundasın evlat. Gelin adayının beğenmesi daha iyi olur."

Homurdanarak parlak kesimli bir elmas alıyorum. Kare değil, daha çok en az dört karatlık bir dikdörtgen.

Islık çalıyor. "Bu çok büyük bir yüzük. Elleri narin. Bence ona pek yakışmaz. İncecik parmağında çok baskın duracak."

Omuz silktim. "Ne olmuş yani?"

Kutuyu şöyle bir gözden geçiriyor ve daha küçük bir Asscher kesim seçeneğini alıyor. "Bu daha iyi olabilir çünkü daha çok kare şeklinde, ama yine de radyan kesime benziyor."

Başımı sallayıp ayağa kalktım. "Hayır. Bu, ışıltılı olanı." Onu cebime koymaya gittim.

"Beklemek."

Ona şöyle bir baktım. Elini uzattı. "Elması bana ver."

"Onu yanımda götürmem gerektiğini düşündüm," diyorum kendi kendime, sadece onun oyununa geliyorum diye.

"Hayır. Nikah töreniniz zamanı geldiğinde size onun bedenine uygun bir tane getireceğiz."

Yeminler.

Midem alt üst oldu.

"Hadi ama. Bütün günüm yok," diyor sabırsızca parmaklarını bükerek.

Yüzüğü ona uzattım, o da yüzüğü kutusuna koyup kapattı.

Kutuyu gözlerimle izliyorum. "Cidden, on iki kadın için bir sürü yüzüğün mü var?"

Başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Evet, hepsinin beden ölçülerini biliyoruz. Bu gece için her şeyin hazır olduğundan emin oluyoruz. Bu özel bir gece ve sadece dolunay olduğunda oluyor, bu yüzden birçok nedenden dolayı özel."

"Dolunaylanın bununla ne ilgisi var?" diye soruyorum.

Yüzünde nostalji belirliyor. "Baban dolunayları çok severdi."

Karnımın alt kısmındaki o his beni tekrar pençeliyor. Azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Byrne saatine baktı. Yüzündeki heyecan sesine de yansıdı. "Vakit geldi. Şimdi, odaya girer girmez kızıl saçlıyı bul. Onu ikna ettiğinden emin ol. O da seni seçmek zorunda."

"Ya bir tane daha istersem?" diye soruyorum, bu çılgın oyunu oynamaya hiç niyetim yok.

Byrne'ın gözleri kısıldı. "Başka birini seçemezsin. Kızıl saçlı olan doğru kişi."

"Ya başka biri dikkatimi çekerse?"

Sesi sertleşti. "Yapmayacaklar. Kızıl saçlı olan o olacak. Baban sana zaten söz verdi. Bu senin kaderin."

"Bana kime söz verdin?"

"Anne babasına. Ve onlar da babana onun senin çocuğun olacağına dair söz verdiler."

"Peki ya annem?" diye soruyorum.

Bana karşı yine sessiz kalıyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Oğlum, sonsuza kadar sessiz kalmak zorunda değilim," diyor.

Başka biri bana "oğlum" diye seslenseydi, ona söylememesini söyledim. Neden ona söylemediğimi bilmiyorum ama bunu kafama takmıyorum.

Omzuma hafifçe vurdu. "Hadi ama. Zamanı geldi."

Bir yanım dönüp gitmek ve bu fiyaskonun daha fazla uzağına gitmemek istiyor, ama yine de Yeraltı Dünyası'nın içinde olmak istiyorum. Eğer bu babamın gizli dünyasıysa, o zaman ben de onun bir parçası olmalıyım. Bundan eminim.

Ve onun planladığı her şeyi öğrenmek istiyorum. Bunun bir sebebi olduğunu biliyorum. O bunu başaramadı, ama madem onun işiydi, benim başarmam gerekmez mi?

Ama ben kimseyle evlenmeyeceğim, özellikle de bu kızıl saçlıyla, kim olursa olsun. Ailesi de umurumda değil.

Byrne beni daha karanlık koridorlardan geçiriyor ve son koridorun köşesini döndüğümüzde, derin davul vuruşlarıyla dolu bir müzik duyuyorum. Bu müzikte korkutucu bir şey var. O kadar güçlü ki, tüylerim diken diken oluyor.

Kapıya gelir, elini kapı koluna koyar ve bana bakarak, "Kızıl saçlıyı seçtiğinden emin ol," diye uyarır.

Cevap vermiyorum.

Kapıyı açıp içeri girmem için işaret etti.

Üç adım atıyorum ve donup kalıyorum.

Dışarıda bir yerdeyiz. Hava sıcak ve devasa bir arenadayız. Gökyüzü berrak, yıldızlarla ve dolunayla dolu, ama daha önce hiç görmediğim bir şeye benziyor. Sanki uzanıp dokunabileceğim bir şey gibi.

Tıpkı yer altı dövüşünde olduğu gibi, her yer insan dolu. Ancak bu sefer kaos yok. Erkekler smokin ve kurukafa maskeleri takıyor. Maskeler, markanın tasarımıyla aynı.

Kadınlar baştan aşağı pembe giyiyorlar. Mücevherlerle süslü göz maskeleri, dövüşteki kadının taktığına benziyor. Askısız gece elbiselerinin ön kısmı oldukça açık, sırtları düşük ve üst uyluklarına kadar yırtmaçları var. Stiletto ayakkabılarının topukları da elmaslarla süslü.

Kalabalık, tıpkı biletleri tükenmiş bir etkinlikte olduğu gibi omuz omuza duruyor. Kadınlar mumlar tutuyor. Erkekler ise gökyüzüne doğru alevler saçan uzun tahta meşaleler taşıyor. Pembe bir halı, tüm koridorlar boyunca uzanarak devasa bir sahneye kadar gidiyor.

On iki kadın kalabalığa sırtlarını dönmüş şekilde yan yana duruyor. Beyaz, dantelli iç çamaşırları giymişler. "Elbiselerinin" uzun bir kuyruğu var ve yüzleri peçelerle örtülü.

"Oğlum, gitme vakti geldi. Ne yaparsan yap, gelinsiz kalan sen olma," diye uyarıyor Byrne sahneyi işaret ederek.

Kalbim davulların ritmine uyarak daha hızlı atıyor. İleri doğru hareket ediyorum ve yaklaştıkça diğer erkeklerin de diğer koridorlardan sahneye doğru yürüdüğünü fark ediyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Onlardan on ikisini sayıyorum ve Byrne'ın uyarısı kafamda çığlıklar gibi yankılanıyor. İçimizden birinin kötü bir sonuçla karşılaşacağı gerçeği aklıma yerleşiyor ve bunun ne olacağını bilmiyorum ama öğrenmek de istemiyorum.

Bu kadınlardan biriyle evlenmeyeceğim.

Ama ben onların sonuçlarının en uç noktasında olmak istemiyorum.

Tanrım. Bu durumdan nasıl kurtulacağım?

Bir gelin seçeceğim ve onunla evlenmemenin bir yolunu bulacağım.

Bu gerçek olacak mı?

Eminim ki bu yasal bir evlilik değil.

Ya yleyse?

Benim sıram burada bitiyor. Sahnenin kenarında, kalabalığa dönük on üç pembe X işareti var. Bir adam beni on nc işarete yönlendiriyor ve ben de sırtımı kadınlara dönerek yerime geçiyorum.

On mz omuz omuza durduğumuzda müzik durdu. Aynı elbiseyi giymiş bir kadın ne çıktı, ancak maskesi pembe taşlar yerine elmaslarla süslenmişti. Kavga sırasında gördüğüm aynı kadın olduğunu anladım.

Kalabalık "Valentina! Valentina! Valentina!" diye tezahürat yapıyor.

Elini havaya kaldırır ve arena sessizliğe bürünür. Kükreyerek, "Bu gece on üç adamımız var. Bir tanesi gelin bulamayacak!" diye bağırır.

Etrafımda kulakları sağır eden tezahüratlar patlak veriyor. Her şey kanımı donduruyor. Onların heyecanı bana yeraltı savaşını ve adamlar öldüğünde nasıl tezahürat yaptıklarını hatırlatıyor.

Byrne'in uyarısı zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor.

Valentina kalabalığı susturarak, "İşte nasıl işleyecek," diye açıklıyor. Erkeklerin sırası boyunca yürüyor, bakışlarını başımızın tepesinden ayaklarımıza ve tekrar yukarıya doğru gezdiriyor, sonra bir sonrakine geçiyor. Bana geldiğinde, diğerlerine göre daha uzun süre duruyor.

Gözlerimin içine bakıyorum, ne düşündüğünü merak ediyorum.

Elini uzatıp yanağıma koydu.

enemden, boynumdan kalbime doğru bir soğukluk dalgası indi. Çenemi sıktım.

Dudakları seğirdi. "Ah, hak ettiğin yeri almaya geldin ama masada bedava yer yok. Baban, yerini hak etmeden kimsenin oturmasına izin vermezdi."

Karnıma bir pençe saplanıyor. Keşke herkes babam hakkında konuşmayı bıraksa. Herkesin onun hakkında benden daha çok şey biliyor gibi görünmesinden nefret ediyorum.

Yine de burada olmamın sebebi o. Bu dünyayı anlamayabilirim, ama her şeyin anlam kazandığı yere ulaşmaya kararlıyım.

Valentina sırtıttı. "Sanırım kimi seçeceğiniz size söylendi, değil mi?"

Dik duruyorum, ona bakıyorum, cevap vermiyorum. Konuşursam, ona "git kendini becer" demiş olurum. Kimseyle evlenmiyorum. Ve bunun için doğru zaman olduğunu düşünmüyorum.

Gülerek, "Anladım. Tamam o zaman. Oyunlar başlasın." dedi. Birkaç kez daha ileri geri yürüdü, her adamın yanından geçip onları dikkatlice inceledi. Sonra tekrar önüne geçti ve kalabalığa dönerek kollarını havaya kaldırdı ve bağırdı, "Törenin başlamasına kim hazır?"

Kalabalık hep birlikte ayaklarını yere vuruyor, öyle ki kulaklarım ritimden çınlıyor. Karanlık müzik yavaşça yeniden başlıyor.

Valentina bize doğru dönerek kalabalığı susturdu. Bize, "Gelin adayını sizi seçmesi gerektiğine ikna etmek için iki dakikanız var. Eğer seçmezse, elenirsiniz. Birden fazla erkek aday varsa, hepsi elenir. Eğer gelin aday damat seçmezse, yeminlerini daha sonraki bir tarihe kadar ertelemek zorunda kalır. O zaman biz onun için birini seçeceğiz." dedi.

Dehşete kapıldım. Babamın bunu nasıl onaylayabildiğini anlamıyorum.

Valentina gür bir sesle, "Gelinini elde edemeyenlere acıyorum!" diye haykırdı.

Bir boru sesi duyuluyor ve bir an her şey sessizleşiyor.

Kadın saatine baktı. "Zaman daralıyor çocuklar."

Birdenbire herkes durumu anlıyor. Kaos patlak veriyor ve erkekler kadınların yanına koşuyor. Birkaçı diğerinin sözünü kesiyor. Birkaç kişi gelinleri alıp öne doğru götürüyor.

Kızıl saçlı kızı buldum. Muhteşemdi; beline kadar uzanan parlak saçları, porselen gibi teni, büzülmüş dudakları ve parlak yeşil gözleri vardı. Neredeyse önüne geçecektim ama sonra donakaldım.

O burada ne yapıyor?

Kalbim hızla çarpıyor, nabzım kulaklarımın arasında gümbür gümbür atıyor ve a zım kuruyor.

O olamaz.

Öyle.

Başka bir adam Zara'yı kendisiyle evlenmeye ikna etmeye  alışıyor. Onlara doğru bir adım atıyorum ve kızıl saçlı adam bileşimi yakalıyor.

Ona şöyle bir baktım.

Kalın bir  rlanda aksanıyla endişeyle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

" zg n m, yapamam," diye yanıtladım, onun kollarından kurtulup Zara'ya doğru koştum. "Burada ne işin var?" diye bağırdım.

Kadın gözlerini adamdan ayırdı ve yüzü şokla doldu. "Sean?"

Belki de onun burada olmasını beklemeliydim, çünkü Yeraltı Dünyası ile bir ilgisi olduğunu biliyordum, her ne kadar bana ne olduğunu söylemese de.

Bunu asla kabul etmezdi.

Bu şartlar altında kendini bir yabancıya teslim eder miydi?

Yanındaki adam, "Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum ama seni seçiyorum. Senden de beni seçmeni istiyorum," diyor.

Ona doğru döndü ve ağzını açtı, ama hiçbir şey çıkmadı.

"Defol buradan!" diye bağırdım ona.

Bana kaşlarını çatarak bakıyor ve içimde tuhaf bir his oluşuyor. Onda tanıdık bir şeyler var.

"O benim se ti im kişi," diye ilan ediyor ve sonra ona bakıyor. "En çok beni inceledin, değil mi?"

 sa. Onun dosyasının içindeydi.

"Defolup gidin dedim!" diye haykırdım.

"Ben senin seçilmiş kişinin ve bunu biliyorsun. şimdi elimi tut," diye emretti ve elini ona doğru uzattı.

Zara ona bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

Zil alıyor. Etrafıma bakıyorum ve diğerlerinin hepsinin çiftler halinde olduğunu fark ediyorum. Geriye sadece biz üç kişi kaldık.

Kalabalığın kulakları sağır eden kkremeleri giderek artarken, Valentina ne çıkıp elini havaya kaldırıyor. Arenada sessizlik hakim oluyor.

Bana dik dik bakarak, "Kızıl saçlıyı sen seçmedin," diye homurdandı.

"Hayır. Zara'yı seçiyorum," diye belirtiyorum.

"Bu senin için mümkün değil. Sana bir şans daha veriyorum. Akıllıca seçim yap." diye çıkıştı.

Zara

Ayakta kalmak için tüm gücümü harcamam gerekiyor. Valentina'nın ateşli bakışları Sean'ın gözlerine saplandıkça içim titriyor.

Elimi tuttu, çenesini yukarı kaldırdı ve kendinden emin bir şekilde, "Zara'yı seçiyorum," dedi.

Hem rahatlama hem de korku aynı anda beni sardı. Yanımdaki yabancıyla evlenmek istemiyorum, fotoğraflarda Sean'ı hatırlatsa bile.

O, Sean'a hiç benzemiyor.

Valentina'nın yüzünde öfke belirirken, Sean'ın elini sıkıca tutuyorum.

Gerilim artıyor ve tüm arena, onun tepkisini beklerken diken üstünde oturuyor.

Kadın adama yaklaşıp kulağına fısıldadı, "Seninle sonra ilgilenirim." Sonra arkasını dönüp kel adamın yanına doğru ağır adımlarla yürüdü.

Sean'a şöyle bir baktım ve o da beni kendine daha da yaklaştırdı.

Valentina kızıl saçlı adamın yanına gelir. Kel adama sorar: "Neden onu seçtiniz? Zara'yı seçmeniz söylenmemiş miydi?"

Gergin görünüyor. Tahminimce normalde hiç tereddüt etmeden karanlık bir sokağa girip sağ salım çıkabilecek bir adamdır. Şu anda ise ölümden korkmuş gibi görünüyor.

"Zaten iki adam onun peşindeydi," diye yanıtlıyor.

Valentina kaşlarını çattı. "Ne yani? Korkak mısın?"

Adam yutkunuyor ve konuşmuyor. Kadın öne doğru bir adım atıyor, yüzük parmağını uzatıp adamın çenesini yukarı kaldırıyor, böylece adam gökyüzüne bakıyor. "Ayı görüyor musun?" diye mırıldanıyor.

"Evet," diye yanıtlıyor.

"Güzel." Onu bırakır ve adam ona bakar. Kadın, "Bunu son kez görüyorsun," der.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Birden, "Bunu neden söyledin?" diye sordu.

Sahnenin kenarındaki bir adama işaret ediyor. Kalabalığın içindeki tüm erkekler gibi o da smokin giymiş ve aynı kurukafa maskesini takmış. Sahneye çıkıyor, Valentina'nın yanına geliyor ve cebinden bir silah çıkarıyor.

Kalabalık tekrar ayaklarını yere vurmaya ve "Öldürün onu! Öldürün onu! Öldürün onu!" diye bağırmaya başladı.

Kel adam başını salladı. Ellerini önünde uzatarak yalvardı, "Valentina, lütfen."

"Size doğrudan emir verildi. Zara'yı seçmeniz gerekiyordu, başka bir adama sözlü olan bir kadını değil. Bunun yerine, emirlere karşı geldiniz ve ailelerimizin verdiği sözleri bozmaya çalıştınız. Şimdi onlara ne kadar büyük bir karmaşa yarattığınıza bakın," diye söylendi ve önce kıvılcı saçlı kadına, sonra da bana işaret etti.

İçim daha da şiddetli titriyor.

Sean elimi bırakıp kolunu bana doladı. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı.

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

Beni daha sıkı kucaklıyor ve dikkatini tekrar Valentina'ya veriyor.

Kel adam, "İki adam onun peşindeydi," diye belirtti.

Valentina, "Dediğim gibi, bu seni korkak yapar," diye itiraz eder. Elini uzatır ve smokinli adam ona silahı verir.

"Lütfen, Valentina. Hayır," diye yalvardı kel adam.

Dudakları kıvrıldı. Bir an onu inceledi, sonra "Merak etme, seni öldürmeyeceğim," dedi.

Rahatlamış bir şekilde omuzlarını düşürdü. "Teşekkür ederim."

Silahı kızıl saçlı adamın önüne doğrultarak, "Onun vaat edilen geleceğini mahvettin. Bu yüzden seni öldürecek olan o olacak," diye iddia etti.

Midem alt üst oldu.

Kel adam yalvararak, "Hayır, lütfen," dedi.

Kızıl saçlı kızın gözleri irileşti. Başını salladı. "Hayır. Ben... yapamam."

Sean belimi daha sıkı kavradı ve beni seçmemi isteyen diğer adam bizden birkaç adım uzaklaştı.

Valentina silahı tutmaya devam ederken kızıl saçlıya, "Sen de emirleri yerine getiremiyor musun?" diye sordu.

Yüzü solgunlaşırken, silahla kel adam arasında bakışlarını gezdirerek kekeledi: "B-B-B—"

"Öldürün onu! Öldürün onu!" diye bağırıyor kalabalık, ayaklarını yere vurarak gittikçe daha da yüksek sesle.

"Devam et," diye ısrar ediyor Valentina.

Kızıl saçlı kadın yavaşça Glock'u eline aldı. Eli o kadar titriyordu ki, namlu her yere oynuyordu. Silahı önünde tuttu, ama sonra gözlerini kapattı ve kolunu indirdi. "Yapamam. Üzgünüm. Sadece yapamam."

Valentina yanındaki adama başıyla selam verdi.

Adam silahı kapar, kızıl saçlı adamı göğsünden vurur, sonra dönüp kel adama bir el daha ateş eder. Bedenleri yere düşerken iki yüksek sesli gürültü duyulur.

Sahnedeki kadınlar ve birkaç erkek de çılgılık atıyor. İki ceset arasında kan birikip Valentina'nın etrafını sararken kalabalık çılgına dönüyor. Sadece ayakkabılarının etrafındaki küçük bir alan kanla kaplı değil.

İki adam gelip ellerini ona uzattılar. Kadın ellerini tuttu ve adamlar diğer ellerini koltuk altlarına koyup onu kanın üzerinden kaldırdılar.

Kadın temiz bir alana geçer geçmez, adamlar sahneden kayboluyor, silahlı olan da öyle.

Kalabalığı susturmak için elini havaya kaldırdı, sonra da bakışlarını bana dikti.

Ağzımdan ince bir inilti çıktı. Dizlerim titredi, ama Sean beni olabildiğince kendine yakın tuttu.

Beni kendisini seçmeye ikna etmeye çalışan yabancı, bizden bir adım daha uzaklaşıyor.

Valentina sahnede gururla yürüyor, önümüzde duruyor ve Sean'a odaklanıyor. "Size kızıl saçlıyı seçmeniz söylendi."

Dik durarak ona kaşlarını çatarak, "Sana bir şey yapman söylenirse ve sen de yaparsan, bu aslında bir seçim sayılmaz, değil mi?" dedi.

Kalabalık nefesini tutar.

Valentina hiç tereddüt etmeden, dudaklarında alaycı bir gülümseme oluşana kadar Sean'a dik dik bakıyor. "Her zaman ukalalık yapıyorsun galiba," diyor.

"Ben sadece doğruyu söylüyorum," diye karşılık veriyor.

Diğer adama şöyle bir baktı ve "Görünüşe göre seni seçmemiş," dedi.

"Henüz kimseyi seçmedi," diye hemen bilgilendiriyor onu.

Kaşlarını kaldırıp parmağını kıvrarak, "Zara, ondan uzaklaş," diye emretti.

Kımıldamıyorum.

Sean kalçamı sıvazlayarak beni cesaretlendirdi, "Devam et. Ben buradayım."

Ona şöyle bir baktım.

Başımı salladı.

Ona doğru bir adım atıyorum.

Valentina, "Bu adama itaat etmeye mi karar verdin, yoksa onu mu seçtin?" diye soruyor ve bir adım daha uzaklaşmış olan yabancıyı işaret ediyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum. Kaşlarımı çatıp ağzımı açıyorum ama hiçbir şey söyleyemiyorum.

Valentina yaklaşıyor.

Titremelerim şiddetleniyor.

Sean bana doğru uzanıp beni kendine doğru çekiyor ve "O beni seçti" diyor.

Valentina ona bakmıyor. Dikkatini bana yöneltip, "Sean'ı mı yoksa Antonio'yu mu seçiyorsun?" diye soruyor.

Antonio'nun, Sean'ın ya da hepimizin ölmesinden korkarak dilimi ısırırım.

Sean belimi sıkıyor.

"Konuş. Dilsiz olmadığını biliyorum," diye çıkıştı Valentina.

"Ben... ben..." İki adam arasında gözlerimi gezdirdim, sonra Valentina'nın bakışlarıyla karşılaştım ve itiraf ettim: "Benim yüzümden kimsenin ölmesini istemiyorum."

Valentina dudaklarını büzdü ve ardından kalabalığa baktı.

"Öldürün! Öldürün! Öldürün! Öldürün!" diye tekrar bağırmaya başladılar.

Sean önüme geçip hırıldayarak, "Ona dokunma!" dedi.

Valentina elini havaya kaldırır ve kalabalık sessizleşir. Öfkeyle, "Ondan uzak durun ve onu bir daha korumaya çalışmayın," diye uyarır.

Sean kıpırdamıyor.

"Şu anda bana karşı gelmeye cüret mi ediyorsun?" diye hırladı Valentina.

Yan tarafında yumruğunu sıkıyor, sonra yavaşça soluma doğru bir adım atıyor ama beni kendine doğru çekiyor.

"Size kızıl saçlıyı seçmeniz söylenmedi mi? Yoksa Byrne'ı bulup size mesajı iletmediği için ondan hesap sormam mı gerekiyor?" diye soruyor.

"Hayır, bana öyle söyledi," diye doğruluyor Sean.

Başını yana eğdi, onu inceledi ve sonra devam etti: "Yani babanın bir anlaşma yaptığını ve kızıl saçlıyı seçmen gerektiğini biliyorsun, değil mi? Ama seçmedin?"

Belimi daha sıkı kavrayarak, "Babamın anlaşması kan bağına dayanmıyordu," dedi.

Kaşlarını kaldırarak, "Bunun öyle olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Sean başparmağıyla belimi okşayarak, "Öyle değildi. Öyle olmadığını biliyorum," dedi.

Valentina, şaşırtıcı derecede sakin bir şekilde, "Yani bunun sana kızıl saçlıyı seçmeme hakkı verdiğine mi inanıyorsun?" diye soruyor.

Sean şöyle yanıtlıyor: "Bana yeminlerin kan yemini olduğu söylendi. Öyle değil mi?"

"Evet. Elbette öyleler," diye yanıtlıyor.

"Yani kan, sözlerden daha mı güçlü?" diye soruyor Sean.

Gözlerini ikimiz arasında gezdirdi. "Elbette öyle, ama neden böyle bir şey soruyorsunuz?"

Sean'ın yüzünde kibir belirliyor. Eğiliyor, çenemi kaldırıyor ve dudaklarımdan masum bir öpücük konduruyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Gözlerini benden ayırıp omuzlarını dikleştirdi ve Valentina'ya alaycı bir bakış attı. "Zara ile aramızda zaten bir kan yemini var," diye ilan etti.

Kalabalık nefesini tutar.

Valentina'nın başı hafifçe geriye doğru savruldu. Kendini toparlayıp, "Sahneye çıkıp yalan söylemeye nasıl cüret edersin!" diye bağırdı.

"Bu bir yalan değil," diyor.

"Elbette ki bu bir yalan!"

"Öyle değil," diye patladım.

Başını hızla bana çevirdi. "Sen de yalan mı söylüyorsun? Hem de yüzüme karşı?"

Sean araya girerek, "Bizim bir sözleşmemiz var. Kanla imzaladık." dedi.

Omuz silkerek alaycı bir şekilde parmağını ikimizin arasına doğru uzattı. "Siz ikiniz... Birbirinizin izlerini örtmeye çalışıyorsunuz. Belki de evlenmelisiniz."

"Yalan söylemiyoruz," diyorum cesaretimi toplayarak.

"Seni şimdi öldürmeliyim," diye hırladı.

Sean tekrar önüme geçip beni uyardı: "Zara'yı bir daha asla tehdit etmeyeceksin. O benim karım olacak ve ona her zaman saygı duyacaksın." Valentina'nın arkasına bakıp bağırdı: "Babam Sean O'Malley adına, hepiniz gelinimle, eşimle ilgili kurallarına uyacaksınız! Anlaşıldı mı?"

Arena sessiz bir gerilimle dolu.

Valentina o kadar yaklaştı ki, kokusu burnumda alevlendi. Öfkeyle, "Bana yalan söylüyorsan, cezası ölümdür. Bana yalan söylersen her zaman ölüm cezası alırsın. Sadece bu gece değil. Babanın ya da karının kim olduğu da önemli değil." dedi.

"Yalan söylemiyoruz! Birini seçmemi istiyorsunuz, ben zaten onu seçtim! O da beni seçti. Bunu yirmi birinci yaş günümde yaptık!" diye patladım ağzımdan.

"Bunu bilseydim haberdar olurdum," diye iddia ediyor.

"Görünüşe göre, sandığınız kadar iyi casuslarınız yok. Bunu bir araştırmanızda fayda var," diye alaycı bir şekilde söylüyor Sean.

Yüzünde öfke belirdi. "Yalan söylüyorsunuz. İkiniz de."

"Hayır, değiliz. Bunu kanıtlayabilirim," diye ısrar ediyorum.

Gökyüzünü işaret ederek, "Yukarı bakın," diye emretti.

İtaat ederim.

"Belki de bu senin son dolunayın olmalı," diye tehdit ediyor.

"Zara'yı tehdit etmemen konusunda seni bir daha uyarmayacağım," diye hırladı Sean.

İki adam sahnenin karşısına koşarak Valentina'nın yanına gelir. Biri bağırarak, "Yüksek imparatoriçeye karşı tehdit savurmaya mı cüret ediyorsun?" der.

Tekrar ediyorum, "Yalan söylemediğimize dair kanıtlarım var!"

Valentina dudaklarını yaladı ve sordu: "Bunun kanıtı nedir?"

"Bir sözleşme. Bir sözleşme imzaladık."

Gülerek, "Sözleşme mi? Sözleşme olsaydı bilirdim." dedi.

"Bende var. Mücevher kutumda. Kapağın altında çıkarılabilir bir bölme var. Orada. Alıp size gösterebilirim."

Kalabalık arasında yeni bir şaşkınlık dalgası yükseldi.

Valentina, "Bunu nasıl bilmezdim ki?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Ama yirmi bir yaşındaydım. Kulüpten dönüyorduk. Fiona arabada bayıldı ve Sean beni yukarı çıkardı. Ben de hastalandım. Erkek arkadaşımdan yeni ayrılmıştım ve çok fazla içki içmiştim. Sean'a ağlayarak asla evlenemeyeceğimi söyledim. O da evlenmeyeceğini söyledi. Sonra yaşlandığımızda birbirimizle evleneceğimize dair bir anlaşma yaptık."

Valentina'nın yüzü bembeyaz kesilir. Kalabalık kadar sessiz kalır.

Sean araya girerek, "Sözleşmeyi ben yazdım. Zara, geçerli olması için kanla imzalamamız gerektiğini söyledi. Bu yüzden önce cebimdeki bıçakla, sonra da kendi parmağımla parmağını deldim." dedi.

Valentina tıslayarak, "Yalan söylemeyi bırak! Bunu bilirdim!" dedi.

Göğsüm sıkıştı. "Dairemde, mücevher kutusunda! İmzası benimkinin üzerinde kanla atılmış! Yemin ederim!" diye bağırdım.

Sessizlik kulakları sağır ediyor. Ay daha parlak parlıyor gibi görünüyor ve kalbim daha hızlı atıyor. Sean'ın eline uzanıp olabildiğince sıkıca kavıyorum. O da diğer kolunu bana sarıyor ve ben de dengemi sağlamak için elimi bacağının ön kısmına koyuyorum.

Valentina arkasını dönüp havada parmaklarını şıklattı.

Sahneye başka bir adam geliyor. Ona bir telefon uzatıyor.

Birkaç düğmeye basıp telefonu kulağına dayadı. Birkaç saniye sonra, "Zara'nın dairesine gidin. Orada bir mücevher kutusu var. Bana orada bir sözleşme olduğu söylendi. Beni geri arayın." diye emretti. Bir düğmeye daha basıp bize döndü. "Eğer bu sözleşme gerçekse, bunu bilmemiz gerekirdi."

Sean alaycı bir şekilde, "Sorunlarınız bizim suçumuz değil, değil mi?" dedi.

Gözleri kısıldı. "Şimdi akıllıca davranmanın zamanı değil, Bay O'Malley."

Dik duruyor. "Bana kalırsa gözetim sisteminizde bazı sorunlar var, değil mi?"

Ağzını açar açmaz elindeki telefon çalar. Telefonu kulağına götürür, Sean'a sanki onu öldürmek istiyormuş gibi bakar ve içimi korku kaplar.

"Buldun mu? Doğru mu?" diye soruyor.

Yüzünden kan çekilirken zaman durmuş gibiydi. "Bana bir fotoğraf gönder."

Telefonu kendinden uzak tutarak ekrana bakıyor. Yanaklarından son renk de çekilene kadar birkaç dakika geçiyor.

Telefonu sert bir şekilde kapatarak, "Seninle sonra ilgilenirim," dedi ve telefonu kendisine veren adama geri verdi.

Sahnedan hızla uzaklaştı.

Kalabalığa dönerek, "Görünüşe göre haberimiz olmayan bir sözleşmemiz var," dedi.

Arenada daha da fazla şaşkınlık nidaları yükseldi.

Kadın sahnenin kenarına doğru başıyla işaret etti ve başka bir adam yanına geldi.

Adam ona bir bıçak uzatır.

Yanıma yaklaştı ve onu uzattı. "Al bunu."

Elim titriyor ama itaat ediyorum.

Kadın, saatlerce incelediğim Sean'a benzeyen diğer adama işaret ederek, "Boğazını kes," diye emretti.

Dizlerim neredeyse titredi ama Sean beni sıkıca kendine doğru çekti.

"Bıçağı ver, ben yaparım," diyor.

Valentina sert bir şekilde, "Hayır, onun günahlarının bedelini ödemeyeceksin. Bize olan borcunu ödemeyeceksin," diye çıkıştı.

"Onun borcu mu? Sana hiçbir borcu yok," diye iddia ediyor Sean.

Elim titremeye devam ediyor.

"Bu bir borç. İkiniz de yapmamanız gereken bir sözleşme yaptınız," diye belirtiyor.

Sean alaycı bir şekilde, "Bunu nereden bilecektik ki?" dedi.

"Kızıl saçlıyla evlenecektin," diye öfkeyle söylendi.

Beni kendine daha da yaklaştırtıyor. "Hayır, Zara ile evlenmem gerekiyor," diyor ona, sonra bana dönüyor. "Bıçağı ver."

"Eğer o adamı öldürürsen, Sean, sırada Zara var," diye uyarıyor Valentina. Yavaşça gözlerime bakıyor. "Karar ver. Adamını seç. Kan sözleşmesinin sona ermesini istiyorsan, Sean'ın boğazını kes. Bu noktada seçim senin."

İç organlarım daha da şiddetli titriyor. Kanımda bir ürperti doluyor. Ayaklarımı hareket ettiremiyorum.

"Bırak ben yapayım," diye yalvardı Sean kendinden emin bir sesle.

Valentina bunu kabul etmiyor. Gözlerini benden ayırmıyor. "Sana bir daha söylemeyeceğim. Bir seçim yapman gerekiyor. Kim olacak?"

Yavaşça Sean'dan uzaklaşıyorum.

"Zara," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Ona bakmıyorum. Resmini incelediğim ve Sean'ı hatırlattığı için ona karşı birçok şey hissettiğim adamın yanına gidiyorum. Yanağımdan bir damla gözyaşı akıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Dehşet içinde bana bakıyor, sonra yalvarıyor: "Beni seç. Sana daha iyi bir hayat vereceğim."

Yapamam. Nereden geldiğini bilmiyorum ama hızlı bir hareketle elimdeki bıçağı alıp boğazına sapladım.

Gözlerinde şaşkınlık ifadesi belirdi. Elini boğazına götürdü ve kan boğazını kapladı.

Valentina, "Şimdi onu kalbinden bıçakla," diye emretti.

Bunu hiç düşünmüyorum. Bıçağı göğsüne saplıyorum ve sonra bırakıyorum, çıkarmak için artık gücüm kalmamış. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken geriye çekiliyorum ve dizlerinin üzerine çökerken ona bakıyorum.

Sean arkama geçti, kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Valentina'ya doğru dönecek şekilde döndü. "İstediyini aldın. Borç ödendi."

Kaşlarını kaldırarak, "Babanın verdiği sözü tutmayarak yarattığın sorunun seni özgürleştireceğini mi sanıyorsun?" diye sordu.

Hava bayatlaşıyor.

Sean'ı işaret ederek, "Ne yaptığının farkında değilsin," dedi.

Çenesini sıkıyor.

Bana öfkeyle bakarak küfretti: "Kan yemini hatası senin ve çocuklarının başına bela olacak."

Ne demek istediğini anlamadığım için ürperiyorum ve sahneyi kaplayan, benim yaptıklarım sonucu oluşan kan gölüne bakıyorum. Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akıyor.

Sean beni daha sıkı tuttu, başımı göğsüne çekti.

Ağlıyorum, bir insanı nasıl öldürebildiğimi anlayamıyorum, yaptığım şeyin ağırlığı içime işliyor.

Valentina bağırarak, "Diğer törenler iptal! Bu gece sadece bir kez yemin edeceğiz. Ve bu tamamen herkesin gözü önünde olacak!" dedi.

Kalabalığın tezahüratları o kadar yüksek ki, vücudumda titreşim yaratıyor ve içimi daha da korkutuyor.

Valentina kalabalığı susturur. "Gelinler ağlamaz! Ağlayanlar ölmeyi seçer!" diye haykırır.

Arenada yüksek ve kaotik bir gürültü yankılanıyor.

Sean kulağıma doğru eğildi ve kalabalığın gürültüsünün arasından duyabileceğim şekilde bağırdı: "Ağlamayı bırakmalısın. Bunu sonra konuşacağız."

Ona doğru kısa bir bakış attım.

Gözyaşlarımı sildi ve dudaklarımdan öptü. Yanaklarımı avuçlarının arasına alarak, "Artık ağlama Zara. Şimdi benim gelinim olmalısın," diye emretti.

Sean

Zara'nın korkusu elle tutulur derecede. Yutkunuyor.

Kalabalığın arasından bağırarak, "Bu yerden sağ çıkmamızın tek yolu bu," dediğimde dudaklarım kulağına değiyor. Yüzümü onun yüzünün önüne getiriyorum.

Gözleri gözlerimle buluştu. Korku azaldı ve yerini kararlılık aldı.

Elimi yanağına koyup, "İşte benim kızım," diyerek onu övdüm.

Kalabalık sessizliğe bürünüyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Arkamı dönüyorum, Zara'yı yanımdan ayırmadan, buradan sağ salım çıkabilmemiz için ne gerekiyorsa yapmaya kararlı bir şekilde.

Valentina önümüze geçip beni işaret etti. "Babanızın kurmak için yorulmadan çalıştığı ittifaklar şimdi tehlikede. Denge bozuldu. Şimdi yeniden başlamalıyız. Denge olmadan onun vizyonu işe yaramaz."

Zara'nın vücudu kaskatı kesildi.

Başparmağımı belinin üzerinde gezdirip, kalan tutuşumu da sıkılaştırdım. Valentina'nın sözleri bana mantıklı gelmiyordu ama bakışlarımı onun gözlerinden ayırmadım. "Babamın ne istediğinin tüm ayrıntılarını

bilmiyorum. Ama eğer denge bozulmuşsa, yeniden başlayacağız ve bunun gerçekleşmesini sağlayacağım," dedim.

Dudakları gergin bir çizgi oluşturuyor. Bakışları daha da sertleşiyor.

Kanım elektrikleniyor, damarlarımda hızla akıyor. Babamın ne kurmaya çalıştığını ya da neden buna katılmanın gerekli olduğunu düşündüğümü anlamıyorum, ama artık çıkış yolu yok. Ya Yeraltı Dünyasına gireceğim ya da bu arenadan çıkamayacağım.

Zara da öyle değil.

Burada ne işi vardı?

Bu soruları başka bir zamana bırakıyorum. Şimdi bunun yeri ve zamanı değil.

Valentina yavaşça kolunu havaya kaldırdı. "O halde kaderini kendin belirledin, Sean O'Malley Jr." dedi.

Zara'nın eli uyluğumun ön kısmını kavlıyor.

Kemiklerim buz kesiliyor.

Valentina parmaklarını havada daireler çizerek döndürüyor.

Sahneye kafatası maskeli on adam çıkıyor. Diğer çiftlerin önünde sıraya diziliyorlar.

Erkeklerin ve kadınların yüzlerinde dehşet belirliyor. Birkaç erkek, seçtikleri gelini koruyucu bir şekilde kendilerine doğru çekiyor.

Kalabalık ayaklarını yere vurarak, tahta meşalelerini havaya kaldırıyor ve ay daha da parlaklaşıyor.

Valentina kollarını yana açarak kükredi: "Yeraltı dünyasını temizleyin!"

Sahnedeki maskeli adamlar silahlarını çıkarıp çiftlere doğrultuyorlar.

Birkaç kadın çığlık atıyor.

Bir adam, "Bu bizim de kaderimiz!" diye bağıyor.

İki el ateş ediliyor ve on çiftin hepsi yere yığılıyor. Alınlarında kurşun delikleri var ve etraflarında kan birikiyor.

Zara'nın dizleri bükülüyor.

Kollarımı onun etrafına sardım ve başını göğsüme gömdüm, etrafımızı saran kırmızı sıvıdan onu korumaya çalıştım.

Valentina'nın ateşli bakışları bana dikildi. Bizi işaret ederek, "Sunakta yerinizi alın," diye emretti.

Arkamı dönüp baktığımda, küçük bir merdivenle birlikte başka bir sahne yükseliyordu. Sahnenin ortasında, siyah bir cübbe ve aynı kurukafa maskesi takmış uzun boylu, kaslı bir adam bekliyordu. Elinde yanan bir meşale tutuyordu, ancak kalabalığın içindekilerden farklı olarak bu altın rengindeydi.

Sağ tarafında yirmi maskeli adam var. Smokinlerinin kenarları pembe renkte. Ceketlerine gül yaka çiçekleri takılmış ve aynı renkte papyon ve kuşakları var.

Adamın sol tarafında yirmi kadın duruyor. Hepsi de kalabalıkta bulunan kadınlarla aynı göz maskesini ve elbiseleri giymiş, ancak ellerinde pembe gül buketleri tutuyorlar. Adama en yakın olanın elinde iki buket var, biri diğerlerinden daha büyük.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Zara, sonra gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana baktı.

Midem kasılıyor. Bu durumdan kurtulmak için son bir girişimde bulunarak Valentina'ya sesleniyorum: "Gelinimin ölümle çevrili bir ortamda nikah kıymasını mı bekliyorsun?"

Cübbeli adam konuşuyor. Kalın Rus aksanıyla gür bir sesle, "Şimdi bana hitap edeceksiniz," diyor.

Ona doğru döndüm, Zara'yı olabildiğince sıkıca kucakladım, sırtımızın kalabalığa ve Valentina'ya dönük olmasından nefret ediyordum. "Sen kimsin?" diye sordum.

"Ben Kirill, Mutlak Kudret Kralı'yım. Masaya oturana kadar talepte bulunamazsınız. Sizin kanınız onların kanına sebep oldu. Bu yüzden şimdi bir seçim yapmanız gerekiyor." diye yanıtlıyor.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

Zara'yı işaret ederek, "Hayatınızı Yeraltı Dünyası'na ve gelininize adayacaksınız. Ya da..." dedi.

Nefesim kesiliyor. Alternatif seçeneği sormama gerek yok. Eğer devam etmezsek Zara ile birlikte diğer çiftlerin yanında yerde kalacağımız apaçık ortada.

Zara'yı değerlendirerek, "Gerçeğe adım atmaya hazır mısınız?" diye soruyor.

Kadın sessiz kalıyor, kaşları çatık, konuşmıyor ve bakışlarını ondan ayıramıyor.

"Omni size bir soru sorduğunda cevap verirsiniz, aksi takdirde sonuçları olur Bayan Marino. Şimdi bir daha sormayacağım. Gerçeğe adım atmaya hazır mısınız?" diye uyarıyor.

"Ona cevap ver," diye tısladım.

Bana hızlıca bir bakış attı, sonra ona başıyla onay verdi. Sesi titredi. "Evet."

"Hayatınızı Yeraltı Dünyasına ve kocanıza adamaya hazır mısınız?" diye devam ediyor.

Göğsü daha hızlı inip kalkıyor. Dudaklarını yalıyor.

Belini sıkıyorum.

"Evet. Hazırım."

Kirill'in gözlerinde onay parıltısı belirir. "Öyleyse öne gelin," diye emreder.

Kalabalık ayaklarını yere vurup meşalelerini kaldırarak, tüm arenayı coşturana kadar mırıldanıyor.

Kalbim hızla çarpıyor ama Zara'nın elini tutuyorum ve diğerlerinin etrafımızı sardığı bir ortamda Kirill'in önüne gelene kadar ilerliyoruz.

Elini havaya kaldırır ve ayak sesleri kesilir. Mırıldanma sesi azalır. Bize şöyle der: "Eylemlerinizi sizi bir Açığa Çıkarma Törenine hak kazandırdı. Üç aşama olacak. Yemin. Performans. Kişiselleştirme."

Zara, "Bunlar neleri kapsıyor?" diye soruyor.

Kirill, "Bunu aşamalardan geçtikçe anlayacaksınız" diyor.

Valentina'nın sesi araya giriyor: "Odayı hazırlayın."

Uğultu kesilir. Yeraltı dövuşündeki ekibe benzer bir temizlik ekibi ortaya çıkar. Kolları ve bacakları tutarak cesetleri sahneden uzaklaştırırlar. Diğerleri kanı siler, etrafa yayarak tüm zemini bordo renge boyarlar.

Uğultulu bir ses başlar ve giderek daha da şiddetlenerek ortamı elektrik yüklü bir hale getirir.

Kirill gür bir sesle, "Yeraltı dünyası, giriş için tekliflerinizi kabul ediyor. İleri adım atın ve birbirinize ve yeni kardeşlerinize hayatınızı adayın." diye haykırdı.

Zara gergin ifadesini bana çevirdi ve ben de kulağına eğilip fısıldadım: "Yıllar önce bir anlaşma yapmıştık, demek ki böyle olması gerekiyordu, değil mi?"

Bakışları dudaklarıma kaydı ve penisim sertleşti. Gözlerini bana dikti ve beyaz dantel peçenin altından bile yanaklarına yayılan kızarıklık fark ediliyordu.

"Ona onu seçtiğini söyle," diye emrediyor Kirill.

Başını hızla ona çevirdi.

"Ona söyle," diye ısrar ediyor.

Dikkatini tekrar bana çevirdi, çenesini yukarı kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. Kendinden emin bir tonla, "Sean'ı seçiyorum," dedi.

Adrenalin seviyem yükseliyor ve nabzım hızlanıyor. Etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor ve bir kez daha bunu yapmamak konusunda tereddüt etmeye başlıyorum.

Babamın istediği buydu, diye kendime hatırlatıyorum, sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak. Evlilik benim ailemde, Zara'nın ailesinde de sonsuza dek sürecek bir gelenek.

Kahretsin. Babası bunu öğrenince beni öldürecek.

Annem de bunu onsuz yaptığım için aynı derecede üzülecek.

Bütün bunlar hakkında ne biliyor?

Zara neden burada?

"Hadi başlayalım," diyor Kirill ve bu sözleriyle endişelerimi ve sorularımı bir kenara bırakmamı sağlıyor.

Uğultu yerini 'om' seslerine bırakıyor, ama daha sessiz ve daha samimi. Gecenin karanlığı doruk noktasında ve arenanın etrafındaki parıltı, ay ışığıyla yarışarak titriyor.

Kirill, "Birbirinizin ellerini tutun," diye talimat veriyor.

İtaat ederiz.

Zara titrek bir nefes aldı.

Gözümü onun göğsüne diktim. Göğüslerinin inip kalkması, içimdeki acıyı daha da artırdı. Başparmaklarımı Zara'nın parmak boğumlarının üzerinde gezdirdim ve o da bana küçük, yumuşak bir gülümseme verdi.

Kirill, "Bu gece ettiğiniz yeminler asla sona ermeyecek" diye belirtiyor.

Ama ben sonsuza dek böyle yapmam.

O'Malley'ler boşanmazlar.

Zara ile ikimiz de ne zaman sıkılacağız?

Şöyle devam ediyor: "Önceki tüm sadakatlerin önüne geçerler ve gelecekteki tüm engelleri aşarlar. Ölümle ölmezler. Ve birbirinizle yaptığınız antlaşmadan daha güçlü olan tek şey, Yeraltı Dünyası ile yaptığınız antlaşmadır."

Başımı geriye doğru savuruyorum, kendimi durduramıyorum, ne yaptığının farkına varmadan.

Bu berbat bir şey.

Zara'nın alnındaki kırıışıklıklar.

"Ah. Birbirinize verdiğiniz yeminlerin en derin yeminler olacağını mı sandınız?" diye alaycı bir şekilde sordu Kirill.

Ağzım kuruyor.

Zara'nın yüz ifadesi, artan endişesini gösteriyor.

Ellerini daha sıkı tutuyorum.

Kirill şöyle diyor: "Yeraltı dünyası her zaman önceliklidir. Sizin ortaklığınız ikinci sırada gelir. Anlaşıldı mı?"

Asla olmaz.

Kirill havlayarak, "Bana cevap ver!" diye bağırdı.

"Anladım. Zara da anlıyor, değil mi?" diye yalan söylüyorum.

Dudaklarını yaladı ve başını salladı. "Evet."

Cevabımızı kabul etmiyormuş gibi bize daha dikkatli bakıyor, ama sonunda başını yanımda oturan adama çevirip "Yüzükler" diye emrediyor.

Adam ceket cebine uzanıp bir yüzüğü Zara'ya, iki yüzüğü de bana uzattı.

Siyah metal grubuna şöyle bir göz attı ve gülümseyerek, gergin bir şekilde, "Güzel görünüyor. Umarım beğenirsiniz." diye mırıldandı.

Karnımda bir kelebek uçuşması hissi belirliyor. Avucumu açıp seçtiğim yüzüğe ve ona uygun banda bakıyorum.

Seçtiklerimi beğenmenizi rica ederim.

Elmas yüzüğü seçerken herhangi bir kadının ne düşüneceğini umursamadım, ama Zara'nın onu sonsuza kadar takacağını bilmeden önceydi bu.

Göz atmaya çalışıyor ama ben yumruğumu sıkarak, "Göz atmak yok," diye takılıyorum.

"Öyle değildim," diye iddia ediyor.

"Şımarıklık yapma. Zaten öyleydin," diye mırıldanıyorum, sonra onu dizime oturtup sulu kalçalarına kaç kere şaplak atmayı istediğimi düşünüyorum.

Sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Zara Marino ile evleniyorum.

İsa, bana yardım et.

Kirill, "Zara, benden sonra tekrarla. Ben, Zara Marino, seni, Sean O'Malley Jr.'ı, hem öbür dünyada hem de tüm toplumlarda sonsuza dek eşim olarak alıyorum." diye talimat verir.

Boğazını temizledi. "Ben, Zara Marino, seni, Sean O'Malley Jr.'ı, hem öbür dünyada hem de tüm toplumlarda sonsuza dek eşim olarak kabul ediyorum."

Kirill sözlerine şöyle devam ediyor: "Kocamın sözünü dinleyeceğim ve hayatımı Yeraltı Dünyası'na adayacağım."

O da aynı şeyi tekrarlıyor.

"Yüzüğünüzü ona verebilirsiniz," diye emrediyor.

Yüzüğü tutarak ıslıl ıslıl gülümsüyor ve şakayla karışık, "Kinsley ve Kian'ın pipetlerinden daha iyi, değil mi?" diyor.

Homurdanarak, "Bunu nereden çıkardın?" diye sordum.

Omuz silkip metal aleti parmağımın üzerine geçirdi.

Kalp atışlarım kulaklarımın arasında daha hızlı atıyor. Metal gruba bakıyorum, bunun zihnimde yarattığım bir yanılsama olup olmadığını merak ediyorum.

Gerçekten burada Zara ile evleniyor muyum?

Kirill, "Sean, yeminleri tekrarlamamı ister misin?" diye soruyor.

Dik durdum ve başımı salladım. "Hayır."

Zara dudağını ısırır ve uzun kirpikleri birkaç kez titrer.

Damarlarımdaki ağrı daha da şiddetleniyor ve yakıyor. Elbisesinin altındaki neredeyse görünmez dantel parçasına bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum, yeniden onun hüznü gözlerine odaklanıyorum ve şöyle diyorum: "Ben, Sean O'Malley Jr., seni, Zara Marino, yeraltı dünyasında ve tüm toplumlarda sonsuza dek eşim olarak alıyorum."

Kirill'e bakıyorum, bir sonraki bölümü bekliyorum.

"Bana itaat etmelisin, Sean," diye fısıldıyor Zara.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Olmaz. O'Malley'ler itaat etmez. Babam bunu bir erkeğin yeminine yazmazdı."

Omuz silkerek, "Cinsiyetçi olma," dedi.

"Kirill, sıradaki repliğim ne?" diye soruyorum.

"Eşimi ikna edeceğim, ihtiyaçlarını karşılayacağım ve koruyacağım, hayatımı da Yeraltı Dünyasına adayacağım" diye yanıtlıyor.

"İkna mı?" diye soruyor Zara.

Kirill bana başıyla onay verdi.

Tekrar ediyorum, "Eşimi ikna edeceğim, ihtiyaçlarını karşılayacağım ve koruyacağım, hayatımı ise Yeraltı Dünyasına adayacağım."

Gözlerinde öfke belirir. Kirill'e döner. "Ciddi misin?"

"Yeminlerinizi sorgulamayın. Ne şimdi ne de asla. Anlaşıldı mı?" diye uyarıyor.

"Eşimle o tonda konuşma," diye çıktım.

Bana dik dik bakarak tehditkar bir şekilde, "Öyleyse karını hizaya sok. Şimdi de gelecekte de." dedi.

"Orta Çağ değil ki." diye homurdandı Zara, ama ben elimi peçesinin üzerine koyup ağzını kapattım.

Bana dik dik bakıyor.

"Sessiz olun," diye yalvarıyorum.

Gözlerini kapatıyor.

"Teşekkür ederim," dedim ve elimi çektim, ama gözlerini açtığında hâlâ çok kızgındı.

Kirill beni işaret ederek uyardı: "Yeminleriniz sadece sözlerden ibaret değil. Sonsuza dek size yol göstermek için varlar. Şüpheyi düştüğünüzde, yalnızca üç çözüm vardır: İkna edin. Sağlayın. Koruyun. Başka bir şey yok."

İkna et. Sağla. Koru.

Gözlerini benden ayırmıyor.

Başımı salladım. "Anladım."

Elimi işaret ederek, "Yüzükleri ona verebilirsin," dedi.

Göğsüm sıkışıyor. Yavaşça bilekliği, ardından da pırlanta yüzüğü takıyorum.

Ona uzun uzun bakıyor ve ne düşündüğünü anlayamıyorum.

Kahretsin. Acaba batırdım mı?

"Umarım zevkinize uygundur," diyorum sessizce.

Kirill araya girer: "Yüce ve kudretli Yüce Varlık'tan bana bahsedilen yetkiyle, Bay ve Bayan Sean O'Malley Jr.'ı, Yeraltı Dünyası'nda ve tüm toplumlarda sonsuza dek ebedi ilan ediyorum."

Oz sesleri kesiliyor. Kalabalık ayaklarını yere vuruyor, meşalelerini kaldırıp indiriyor.

Kirill kükrer, "Gelinini öpebilirsin!"

İçimde bir endişe fırtınası esiyor. Derin bir nefes alıp Zara'nın peçesini kaldırıyorum.

Yanaklarında yeniden kızarıklık belirliyor, bu da penisimi daha da sertleştiriyor. Kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Sonra elimi saçlarının arasından geçirip başını geriye doğru eğiyorum ve ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum.

Nefesi kesildi.

"Sonsuza dek sen ve ben olacağız, küçük yaramazım," diye mırıldanıyorum.

Bana yaslanınca titriyor.

Önce kulak memesini, sonra da boynunu öpüyorum.

Sıcak nefesi yanağıma değiyor ve içimde adrenalin yükseliyor.

Kalabalığın ayak sesleri, kalbimin atışıyla uyumlu bir şekilde, giderek daha yüksek ve hızlı bir şekilde yükseliyor.

Saçlarını sıkıca kavradım ve dayanamayacak hale gelene kadar çenesini öptüm.

Onu elde etmekten kendimi alıkoyduğum tüm yıllar sona erdi. Dünya dönüyor ve bedenim arenanın enerjisiyle yankılanıyor.

Dudaklarım onun dudaklarına kısaca değdi ve geri çekilerek onu inceledim.

Bana defalarca şehvet dolu gözlerle baktı. Bu gece, bu şehvet, artık benim olan ve gelecekte olacak olan binlerce küçük parçaya dönüştü.

Dilimle onu kışkırtıyorum, bir yandan da bakışlarımı ondan ayıramadan onu izlemeye devam ediyorum.

O da aynı dikkatle bana bakarak geriye doğru bir hareket yaptı ve ağzımın içine daha da derinlemesine daldı.

Baraj yıkılıyor. Dudaklarımız ateş ve buz patlamasıyla birleşiyor, bizi hep flört ettiğimiz ama asla geçmeye cesaret edemediğimiz yere gitmeye davet ediyor.

Her şey kayboluyor. Zara, ben ve bize yeşil ışık yakan şeytan var.

Ayak seslerinin nihayet durduğunu fark ettim. Kalabalık "Gösteri! Gösteri! Gösteri!" diye tezahürat yapıyordu.

Ondan uzaklaşıyorum, tıpkı onun gibi nefes nefese kalıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Ne zaman buradan çıkıp yalnız kalabiliriz?

Karanlık yavaş yavaş dağılırken şafak sökmeye çalışıyor. Kalabalık sessizleşiyor.

Valentina, "İkinci aşama şimdi başlıyor!" diye bağırıyor.

Zara ile birlikte dönüyorum ve donup kalıyorum.

Başarısız olan yirmi üç adayın cesetleri, arenayı çevreleyen bayrak direklerinden sarkıyor. Orijinal sahnenin ortasına, taze kan lekelerinin tam üzerine beyaz ipek bir çarşaf serilmiş bir yatak yerleştirilmiş. Yatağın etrafına kalp şeklinde mumlar yerleştirilmiş ve kanla ıslanmış tahtaların koyu bordo rengiyle tezat oluşturan pembe gül yaprakları etrafa serpilmiş.

Zara derin bir nefes aldı.

Onu kendime doğru bastırıp Kirill'e dönerek, "Bu ne?" diye sordum.

Kendinden emin, karanlık bir tonla şöyle yanıtlıyor: "Gösteri aşaması. Evliliğinizi tamamlamanın zamanı geldi."

Boğazım kuruyor.

Zara, sesi titreyerek, "Sean," diye fısıldadı.

Ben daha dik duruyorum. "Burada böyle bir şey olmayacak."

"Ya öyle olacak ya da giriş töreniniz sona erecek. Ve hiç kimse kısmi bir giriş töreninden geçip gitmez," diye uyarıyor.

Zara elimi sıkıca tutarak arenanın etrafına göz gezdirdi.

Ağzımı açıyorum.

"İnisiyasyonunuzu yerine getirme konusunda daha fazla direnmeniz, ceza olarak kabul edilecektir," diye araya giriyor.

Zara gözlerini kapatır.

Kalabalık tekrar ayaklarını yere vurarak tepki veriyor.

Kirill daha da yaklaşarak ekliyor: "Her zaman iki seçeneğiniz vardır. Hepsi bu. Asla üçüncü bir seçenek yoktur."

İçimdeki şüphe daha da arttı.

Zara bana döndü. "Sean?"

Elimi yanağına koydum. "Üzgünüm. Tek seçeneğim bu."

Gözlerini kapatıp başını salladı.

"Cesetleri indirin!" diye talep ediyorum.

Valentina öne çıkarak, "Onların kanı senin ellerinde. Onlar burada kalacaklar. Şimdi, gelinini yatağa götür ya da öbür dünyaya teslim ol," diye ilan etti.

Tüm olumsuzluklara rağmen, oda giderek daha gürültülü hale geliyor, enerji daha da çılgın bir hal alıyor.

Zara bana karşı daha şiddetli titriyor ve ben de onu daha sıkı tutuyorum.

Valentina meydan okuyarak, "Pes mi ediyorsun, Sean?" diye sordu.

Ciğerlerimdeki hava yoğunlaşıyor. Yanımda yumruğumu sıkıyorum. En son istediğim şey, artık eşim olan Zara'nın buna maruz kalması. Benim görevim onu korumak, bu sadist toplumun derinliklerine atmak değil. Yine de onların istediklerini yapmamanın sonuçlarını biliyorum. Tam cevap verecekken Zara söze giriyor.

Çenesini yukarı kaldırıp omuzlarını dikleştirerek, "Sean O'Malley pes etmez," diye ilan etti. Bana döndü, yutkundu ve "Hadi gidelim," diye emretti.

Zara

Yüzü elmas maskesiyle kısmen gizlenmiş olsa da, Valentina'nın gözlerindeki şoku görebiliyorum.

Başka çaresi yok. Bu gece yeterince insan öldü, bunlardan birini ben öldürdüm.

Bu düşünce bile içimi daha çok titretiyor.

Birini öldürdüm. Masum bir adam hayatı için yalvardı, ama ben boğazını kestim ve sonra kalbine bıçak sapladım.

Ben ne tür bir hayvanım?

Valentina kendine gelir, dudaklarını büzerek beni daha yakından inceler.

Sean parmaklarını belime saplıyor ama bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

Valentina'da tanıdık bir şeyler var. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ve eminim ki daha önce hiç tanışmadık, yine de gözlerindeki ifade neredeyse rahatlatıcı. Bana mantıklı gelmiyor, ama bu hissi aklımdan çıkaramıyorum.

Eminim maskesiz hali çok güzeldir. Sanırım yirmili yaşlarının sonlarında, belki de otuzlu yaşlarının başlarında ve keskin yüz hatları bana podyumdaki

bir mankeni hatırlatıyor.

Ona karşı gelirsem beni diri diri yiyecek biri.

Garip bir şekilde, onun bu özelliğine saygı duyuyorum. Bu da bana yakınlık hissi veren bir başka yönü.

Bir şekilde tüm cesaretimi topluyorum ve onun bakışları karşısında geri adım atmıyorum.

Yüz ifadesi onaylayıcı bir hal aldı ve "Öyleyse bizi bekletme. Üç aşamalı bir giriş töreni var ve sen sadece birini atlattın. Güneş doğduğunda ya Yeraltı Dünyası'nın bir parçası olacaksın ya da..." diye belirtti. Duraksadı, dudaklarını büzdü, Sean'a baktı, sonra tekrar bana döndü. "Hayır."

Midem alt üst oldu. Bu noktada tek hedefim Sean'la birlikte buradan sağ salım çıkmak.

Valentina kalabalığa doğru dönüp kolunu havaya kaldırdı. Toplanan insanlar sessizliğe büründü ve Valentina arkasını işaret ederek kükredi: "Performans testi başlasın!"

Meşaleler hep birlikte yükseltiliyor ve seyirciler nefes nefese "Oh...ah! Oh...ah! Oh...ah!" diye bağırıyorlar. Ayaklarını yere vurarak bu ifadeyi tekrar tekrar söylüyorlar.

Kocaman kan lekesinin ortasına yerleştirilmiş beyaz ipek örtülü yatağa, etrafa saçılmış pembe gül yapraklarına ve etrafını saran titreyen mumların yumuşak ışığına bakarken damarlarımda uğultulu bir ağrı hissediyorum.

"Zara," diye fısıldadı Sean kulağıma.

Ona doğru dönmeye başladım, ama bayrak direklerinde asılı duran cesetler ve bizi izleyen binlerce insan cesaretimi çaldı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacak gibiydi ve nefesim sığılaştı.

Sean önüme geçti, kolunu omzuma attı ve diğer elini saçlarımdan arasına soktu. Yüzümü göğsüne bastırdı ve fısıldadı, "Böyle olmasını istemiyorum ama başka seçeneğimiz yok. Bunu yapmadan önce beni affet." Geri çekildi ve çelişkili, pişmanlık dolu yeşil gözlerini benimkine dikti.

Elimi göğsüne koydum. Onun kalbi de benimki gibi kontrolsüzce çarpıyordu ve ben de başımı sallayarak, "Evet," dedim.

Yüzünde kısa süreli bir rahatlama beliriyor. Kolunu belime dolayarak beni yatağın kenarına götürüyor ve yanaklarımı okşuyor. Dudaklarını benimkine bastırıyor, dilini yavaşça ağzıma sokup tembelce öpüyor, ta ki ceketinin yakalarını sıkıca kavrayıp, dostluğumuzun devam etmesi için çok riskli gördüğüm her şey için özlem duyana kadar.

Enerji dolu ilahiler, beni şaşırtarak ve içimdeki arzunun özüne dokunarak, kısık bir sese dönüştü.

Sean beni bıraktı, göğsü ağır ağır inip kalkıyordu ve gözlerini benimkilerden ayırmadı. Ceketinin düğmelerini çözüp çıkardı, sonra papyonunu çıkarıp yanına yere bıraktı.

İlahiler yerini sadece kadınların "Ah" diye inlemesine bırakıyor. Erkekler de "Ah" diye inlemeye devam ediyor. Ayak sesleri de sürüyor.

İçimde öyle yoğun bir ihtiyaç uyandı ki dizlerim titredi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, bu kadar güçlü bir şeyin beni ele geçirebileceğini de bilmiyordum.

Sean, hâlâ bana bakarken gömleğini yere bırakır.

Bakışlarım onun belirgin göğüs kaslarına, şekilli pazılarına ve V şeklindeki gövdesine kayıyor. Sonra pantolonunun düğmelerini çözüyor ve fermuarını indiriyor, içimde kelekler uçuşmaya başlıyor, nefes almakta zorlanıyorum.

Pantolonu kaslı uyluklarından aşağı kayarak yarı erekte olmuş penisini ortaya çıkardı.

Zaman durmuş gibi. Havadaki titreşimler vücudumdaki her hücreye nüfuz ederken, nabzım düzensizleşiyor.

Sean, bana yaklaşarak ve beni döndürerek, arenanın geri kalanına bakmamı sağlayarak trans halimi bozdu.

Hiçbir şey bilmediğim ama katılmaya kararlı olduğum bu dünyanın maskeli üyelerinden oluşan devasa kalabalığa bakarken nefesim kesildi.

Sean'ın dudakları boynumun kıvrımına değdi, sırtımdan aşağıya, bacaklarımın arasındaki sızıya doğru bir ürperti dalgası gönderdi. Yavaşça korsenin arkasındaki bağcığı çözdü, omuzlarımı öptü ve kulağıma fısıldadı, "Sen her zaman çok güzel oldun, biliyor musun?"

Derin bir nefes aldım ve başımı çevirerek gözlerine baktım.

Bana masum bir öpücük veriyor, sonra üzerimdeki neredeyse yok denecek kadar ince elbiseyi aşağı doğru itiyor. Gece havası açıkta kalan bedenimin ön kısmına vururken ve sıcak bedeni sırtımı ısıtırken beni inceliyor.

Göğüs uçlarım sertleşti. Bacaklarım titredi ve dudaklarına bakarken yutkundum.

Yaklaştı, kolunu belime doladı ve cinsel organı sırtıma bastırdı. Sonra çenemi kavradı, başparmağıyla boynumdaki nabzıma bastırdı. Başımı yana eğdi, hareket edemeyecek şekilde tuttu, kalabalığa bakmaya zorladı.

Damarlarımda sıcaklık yükseliyor. Nefesimi tutarak keskin bir nefes alıyorum, nabzım gittikçe hızlanıyor.

Sıcak nefesi kulağıma gıdıklıyor. Dili kulak mememi okşuyor. "Bütün bu insanlar seni istiyor, küçük velet. Ama artık benimsin ve bu yabancılar grubu karımın kusursuz, kıvrımlı vücuduna bakıyor. Bu yüzden eve döndüğümüzde, kendini bu duruma soktuğun için kusursuz kışına şaplak atacağım," diyor.

Adrenalin dolu kalp atışlarım beni sarıyor. Bacaklarım titriyor ama o beni ön koluyla kendine doğru bastırıyor.

Çenemi hafifçe kaldırarak dikkatimi tekrar ona odaklıyor ve ekliyor: "Onlar seni alamazlar, benim can damarım. Artık benim karımsın. Seni elde edebilecek tek kişi benim."

Her duyum aşırı yüklenmiş gibi geliyor. Dudaklarım titriyor.

O bana nabzını söyledi.

Sean O'Malley ile evliyim.

Ömür boyu.

Gözleri kararıyor. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Sonsuza dek" diye ekliyor.

Ona öylece bakakaldım, kıpırdayamadım ya da konuşamadım.

Sonra ağzı ve dili devreye giriyor, ateşe daha fazla benzin döküyor ve varlığını küle çeviriyor.

Beni döndürüyor, yüz yüze geliyoruz, öpüşmemizi derinleştiriyor, bir eliyle kalçamı kavriyor, diğer eliyle saçlarımı avuçluyor. Üzerimdeki hakimiyeti beni daha fazlasını istemeye itiyor, vücudum ağrıyana ve uyarılma hissim bacaklarımdan aşağı kayana kadar devam ediyor.

Arenanın erotik inlemeleri giderek yükseliyor. Aramızdaki hava daha da ılıklaşıyor.

Sean geri çekildi, göğsü kabarıyordu, dudakları aralıktı. Beni bıraktı, geriye adım attı ve beni süzdü, bakışları yavaşça yüzümden ayak parmaklarıma doğru kaydı. Sonra tekrar yukarı doğru hareket etti ve yeşil gözleri, daha önce ara ara gördüğüm ama tam olarak algılamama izin verilmeyen bir bakışla parladı.

O, bir canavar ve bir prensin karışımı olan, bir sonraki hamlesini düşünerek mücadeleye dalmış, asi bir tip.

İlahi sesleri azalıyor, ayak sesleri hızlanıp daha da yükseliyor ve etrafımızda hep birlikte homurdanmalar yükseliyor.

Sean'ın gözleri şeytani bir ifade aldı. Bana doğru yaklaştı, dizlerimin arkası yatağa çarptı ve ben yatağa düştüm. Üzerime eğildi, iri cüssesi etrafımıza gölge düşürdü, kolları yanaklarımı kavradı.

"Ah! Ah! Ah!" diye baştan çıkarıcı bir şekilde araya giriyor kadınlar, homurtuların canlılığına eşlik ederek.

Sean'ın altında kıvranıyorum, çenemi kaldırarak nefesimin onun nefesiyle karışmasını sağlıyorum.

Kolunu hareket ettirip başparmağıyla meme ucumun üzerinde gezindi.

"Aa!" diye bir ses yükseldi ağızımdan, sanki bir şarkının içindeymiş gibi, dinleyicilerin tepkisiyle eşleşti.

Parmaklarını bacaklarımın arasındaki sıcaklığa indiriyor ve hafifçe okşuyor.

"Beni alın!" diye haykırıyor kadınlar çaresizce.

Başımı hızla seyircilere doğru çevirdim. Cesaretim kayboldu ve yerini panik aldı.

Sean başımı kendine doğru çevirdi. "Sen ve ben, Zara. Onları unut ve bana odaklan."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

Yüz ifadesi yumuşadı. Beni hızla öptü ve tekrarladı: "Ben ve sen. Her zaman ben ve sen olacağız. Önemli olan tek şey bu."

Gözlerim yaşlarla doldu. Gözlerimi kırıştırdım, duyguların ortaya çıkmasından nefret etsem de onları durduramadım. Binlerce yabancıнын gözü önünde yapacaklarım, bir adamı öldürdükten sonra ettiğim ebedi yemin ve Sean ile olan arkadaşlığımın mahvolacağı endişesi zihnimi altüst etti.

Gözümünden dökülen ilk damlayı sildi ve sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Ağlamanın zamanı sonra, güzel karım. Onlara zayıflık gösterme. Bana odaklan. Sen ve ben, ikimizin de her zaman istediği her şey." dedi.

Burnumu çekerek derin bir nefes aldım ve gözlerine baktım. Cevabını zaten bildiğim ama nedense güvenceye ihtiyaç duyduğum soruyu sordum. "Bunu hep istedin mi?"

Bana bir öpücük daha verip kendinden emin bir şekilde, "Sana ne kadar çok arzu duyduğumu biliyorsun, kalbim." diye cevap verdi.

Kaygım azalıyor. Sean'ın kız arkadaşlarından hiçbirine sevgi sözcüğüyle seslendiğini hiç duymamıştım, ama bana "nabzım" demesi, bana söyleyebileceği diğer her şeyden daha tatlı geliyor. Ve fark ediyorum ki, onun bana "küçük yaramazım" demesini sevdiğim kadar ben de bunu seviyorum.

Sean ısrarla soruyor: "Şimdi, söyle bana, Zara, her zaman seni yiyip bitirmemi istedin mi? Seni geri dönüşü olmayan bir noktaya götürüp,

içindeyken kontrolünü kaybedene kadar seni tüketmemi istedin mi?"

Hiç tereddüt etmiyorum. "Seni her zaman istedim, Sean."

Yüzünde onay ifadesi belirdi. "Güzel. Demek ki ikimiz kaldık. Bu durumun geri kalanını kabullen."

Son bir kez burnumu çekerek başımı salladım. "Sen ve ben."

Boynumun kıvrımına doğru eğilip öptü, sonra da fısıldadı: "Herkes sahip olamayacakları şeyi göster, çünkü bu benim."

Elimi saçlarının arasına daldırıp sıkıca tutarken, topuklu ayakkabımın topuğunu ipek çarşafların üzerinde kaydırıyorum ve sonra dizlerimi gökyüzüne doğru kaldırıyorum.

Ereksiyon halindeki penisi pelvisime daha da derinden giriyor.

Cesaretimi toplayıp, "Bana istediğimi ver, Sean," diye emrederek, yüzü tam karşımda olana kadar saçlarından çekiştirdim.

Yeşil gözleri parlıyor. Dudakları benimkilerle buluşmadan önce kıvrılıyor ve baraj yıkılıyor. Arzularımıza teslim olursak nasıl olacağımızın gizeminden ve büyüünden yıllarca uzak durma sona eriyor. Ağzı, açgözlü bir ihtiyaçla çarpıtılmış bir coşku patlamasıyla benimkileri ele geçiriyor.

Topuklarımı yatağa iyice bastırıp kalçamı yukarı kaldırıyorum, bedenlerimizin birleşmesini özlüyorum.

Kalçamı yatağa doğru bastırıp alaycı bir şekilde, "Bu işin patronu sen değilsin, küçük velet. Ben," dedi.

Ağzımı açıyorum ve söylenen sözler tekrar değişiyor.

Om sesleri bir kez daha havayı dolduruyor, ancak bunlar senkronize değil ve sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. Biri başlar başlamaz diğeri başlıyor.

Bu durum kaotik ve içimde hafif bir uğultu yaratıyor, kaçamadığım acıyı daha da artırıyor.

Başımı çevirip titreyen meşalelere ve maskeli kalabalığa bakıyorum. Yanaklarım kızarıyor.

Sean göğsümü hafifçe ısıyor.

Nefesim kesildi ve tekrar ona odaklandım.

Dudaklarıma doğru çekilerek, "Önce ben istediğimi alırım, küçük velet" diye mırıldandı.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, kalçalarımı iterek onun içime girmesini sağlamaya çalışıyorum.

Dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi. Yanaklarımı ipek çarşaflara bastırdı.

Mumların alevleri etrafımda dans ediyor, kalabalığı bulanıklaştırıyor.

Sean'ın sesi boğuk bir şekilde, "Onlar seni bu şekilde sadece bir kez görecekler. Sana ihtiyacın olan her şeyi verdiğimde ne kadar muhteşem görüldüğünü onlara göster. Sonsuza dek rüyalarına ve arzularına musallat ol, küçük velet. Bu insanları hayatımızın geri kalanında göreceğiz. Ve onlara asla sahip olamayacakları şeyin tadına bakmalarını istiyorum, çünkü bu benim." diyor.

Adrenalinim tavan yapıyor. Daha önce kimse beni böyle uygunsuz bir durumda görmemişti. Hiçbir erkek bana başkalarının kıskanması için izlememe izin vermemi söylememişi. Şaşırtıcı bir şekilde, bu düşünce beni soğutmuyor. Aksine, sonunda deneyimlemek için can attığım şeyi daha da körüklüyor.

Şöyle ekliyor: "Herkesin fantezilerindeki kötü kadın olduğunuzu hayal edin. Bazen onlara dokunma mesafesindesiniz, ama asla uzanıp istediklerini almalarına izin verilmiyor. Kimsenin hayal edemeyeceği şekillerde size susayacaklar."

Kalabalığa bakıyorum, bulanıklık kayboluyor ve maskeli cemaat üyeleri "om" seslerini daha da yoğunlaştırıyor.

"Kendini tutma, kalbim. Zevkine acı kat."

Sözleri içimde yeni bir yeşerme arzusu uyandırıyor. Acı ve ıstırabın kıskanç duygularla iç içe geçtiği akıl almaz bir tablo, çekincelerimi bir meydan okumaya dönüştürüyor. Bu anın temsil edebileceği her şeyi kucaklıyorum.

Başparmağını boynumda gezdirerek alaycı bir şekilde, "Gözlerini onlardan ayırma, canım. Şimdi ve sonsuza dek onları dehşete düşür," dedi.

"Om" sesleri giderek daha yüksek çıkıyor.

"Şimdi, uslu bir velet ol ve bana yıllardır hayal ettiğimden daha seksi bir şekilde boşaldığını göster." Yüzünü göğsüme yaslayıp göğüslerimi emmeye devam ediyor, sonra da gövdemin aşağısına doğru ilerliyor.

"Ah!" diye inliyor kadınlar, erkekler homurdanırken.

Sean'ın avuç içleri uyluklarımın arkasına bastırıyor ve ağzı zonklayan vajinama değiyor.

Kıvranıp keskin bir nefes alıyorum, neredeyse başımı etraftakilerden çevirecekken kendimi durduruyorum.

Rüyalarına musallat ol.

Ben sadece Sean'ın sevgilisiyim.

Dili klitorisimin üzerinde geziniyor, başparmağı ise giriş yerinin dış kısmında dönüyor.

Nefesim kesiliyor. Daha hızlı hareket ediyor ve ben inliyorum. Vücudumda bir sıcaklık yayılıyor ve uyarılmam altımdaki çarşafı ıslatıyor.

Kalabalığın sesleri giderek yükseliyor ve tüm gözler bana dikilmiş durumda, sanki ruhumun içine bakabiliyorlarmış gibi.

Beni daha da kışkırtıyor, okşuyor, emiyor, içime itiyor ama beni sürekli diken üstünde tutuyor.

Başının tepesinden kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum ve kalabalığa bakarak yalvarıyorum, "Lütfen!"

Gelmeme izin vermiyor. Bedenim daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar bana işkence ediyor ve bedenim daha önce hiç yapmadığı bir şey yapıyor.

Adrenalin vücuduma tekrar tekrar çarpıyor, neredeyse bayılacak gibi oluyorum. Boşalmamla ağzını ve çenesini ıslatıyorum, "Sean!" diye bağıriyorum.

Adamlar o kadar yüksek sesle "Siktir!" diye inlediler ki, gerçekten duydum mu yoksa uydurdum mu diye merak ettim.

Kadınlar, seslerinin şiddetine uygun şekilde inliyorlar.

Sean her damlasını yalayarak içiyor, kendi iniltisi vajinama doğru titreşiyor.

Coşku hiç bitmiyor ve artık kalabalığı göremiyorum. Her yer beyaz, titreyen alevlerin bulanık görüntüsü ve giderek yükselen şehvetli seslerle kaplı.

Beni daha sertçe emiyor, kalçalarım kıvranıyor.

Son bir boşalma beni vuruyor ve inliyorum, adrenalin patlaması yavaşlıyor. Kalbim her zamankinden daha hızlı atıyor. Kıvranıyorum ve sonunda itiraf ediyorum, "Artık dayanamıyorum."

Sean hızla ayağa kalktı, sert bedenini benimkinin üzerine attı. Başımı ona doğru çevirdi ve dudaklarını benimkilerin üzerine kaydırarak, dilinde zevkimin tadını içime sindirdi. Sonra alnını alnıma dayadı. Kesik kesik bir nefesle, "Şimdi bana hazırsın. Ve sadece sen ve ben varız, benim seksi küçük nabzım," dedi.

"E-evet." Bu kelimeyi zar zor söyleyebildim.

Penisini zonklayan vajinama sokuyor, tek bir hamlede olabildiğince derine dalıyor.

"Sean!" diye bağırdım, kollarımı ona dolayarak.

O da karşılık olarak daha çok öpüşüyor, yavaş çekimde içime girip çıkıyor, arzularımı deliliğin eşiğine getiriyor. Yeşil gözleri beni dikkatle inceliyor, her tepkimi izliyor.

"Tanrıya şükür ki bunca yıldır bunu bilmiyordum," diye mırıldanıyor.

"N-ne?" diye soruyorum, sonra inleyerek, onun temposu arttıkça gözlerimi hızla kırpiyorum.

Çenesini sıkıyor, başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve sıcak nefesi benimkine çarpıyor.

"Ah...ah...ah!" diye haykırdım ağzımdan. Yeni bir adrenalın dalgası, önceki gibi farklı ama bir o kadar da keyifli, tüm hücrelerimi sardı.

"İşte benim küçük veletim. Hadi bakalım, sikimi biraz daha kızdır," diye dişlerini sıktı.

"Ben... Ben... Kahretsin!" diye bağırdım gözlerimi kapatarak. Beyazlık her şeyi bastırdı. Tek yapabildiğim Sean'ın bedenine sürtünerek onu daha sıkı kavramaktı.

Etrafımızda yankılanan tezahüratlar, Sean'ın içimde yarattığı sarsıntılara daha da şiddetleniyor.

"Aman Tanrım, Zara," diye hırladı, bacağıma göğsüme doğru iterek sertçe içine girdi.

"Sean!"

"Küçük velet," diye haykırıyor ve penisi sertleşip beni sıcak menisiyle derinden dolduruyor.

İçimde bir coşku daha patlak veriyor. Her zaman istediğim ama böyle olabileceğini hiç bilmediğim her şeyin yoğunluğundan dolayı çok yorgun olduğum için ona zar zor tutunabiliyorum.

Üzerime yığılıyor. Hırıltılı nefesi kulağımı gıdıklıyor. Göğsü benimkine bastırılıyor.

Gece yavaş yavaş şafağa dönüşürken, ben de yavaş yavaş gerçekliğe dönüyorum.

İlahi, kısık bir mırıltıya dönüşüyor.

Sean başını kaldırıp beni süzdü.

Ona doğru gülümsüyorum.

Dudakları seğiriyor ve sonra beni öpüyor. Öpücük yumuşak ve tatlı, geri çekildiğinde ise gözlerini benden ayırmadan, "Benimsin" diyor.

"Seninki," diye yanıtlıyorum.

Yüzünde memnuniyet ifadesi var. Beni öpüyor ve ben de bir kez daha Sean O'Malley'nin dünyasında kayboluyorum.

Alkış sesleri bizi o anın büyüünden koparıyor. Sean başını çeviriyor, ben de öyle.

Seyirciler onaylayıcı bir şekilde kükrer. Ses o kadar yükselir ki, tizliğinden irkiliriz.

Valentina yatağın yanına gelir. Yüz ifadesi kalabalığıyla aynıdır. Elinde biri pembe, diğeri siyah iki bornoz tutar. "Bravo. Performansı geçtiniz. Peki ya Kişiselleştirmeyi de halledebilir misiniz?" diye sorar.

Ağzım kuruyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Sean ayağa fırladı, pembe bornozu kaptı ve omuzlarıma örttü.

Kollarımı içinden geçiriyorum.

Beni yataktan çekip belime kemeri bağladı, sonra nazikçe öptü. Bornozunu alıp üzerine giydi. Ardından kolunu belime doladı.

Valentina arkamızdaki bir şeye işaret ediyor.

O yöne doğru bir bakış attık ve içimden bir şey koptu.

Sean, Kirill'e bakarken beni daha da sıkıca kendine çekiyor.

Ateşin yanında duruyor, ucunda bir şey olan metal bir çubuk tutuyor, ancak ne olduğu çok uzaktan net bir şekilde seçilemiyor. Yanında üç adam farklı nesneler tutarak duruyor.

Kirill çubuğu ateşe batırdı ve midem alt üst oldu. Birkaç dakika sonra çubuğu çıkardı ve ucu alevler kadar sıcak parlıyordu. Gözlerini bize dikti ve "Son yeminlerinizi etme zamanı geldi" dedi.

Sean

"Merak etme, bunu yapması gereken tek kişi benim," diye fısıldadım Zara'nın kulağına.

Kaşları çatılmış bir halde dehşet içinde yukarı bakıyor.

"Sorun yok," diye onu rahatlattım ve Kirill'e doğru yönlendirdim.

Bu günün geleceğini biliyordum. Yeraltı dövüşünü izleyen tüm adamların vücutlarına damgalanmış kurukafaları görüyordum. Bunun Yeraltı Dünyasına geçiş ritüeli olduğunu varsayıyordum.

Bu gece bunun gerçekleşmesi beni şaşırtmıyor. Acıya katlanmak istemesem de, üzerimde o damgalı kurukafayı istiyorum. Bu babamın tasarımı; onun vizyonu ve onun dünyasının bir parçası olduğumun sembolü, her ne kadar bunun ne anlama geldiğinden hala emin olmasam da.

"Bu kısa süreli bir acı," diye kendime telkin ediyorum ve damgalanmaktan hiç çekinmediğimi veya korkmadığımı göstermeye çalışıyorum.

Çok fena acıtacak.

Kısa vadeli, kedi yavrusu.

Kirill'in önüne geçtiğimizde, adamların ellerinde tuttıkları diğer nesneler de belirginleşiyor. Ona en yakın olanın elinde, sanırım ısırarak için kullanılan bir tahta parçası var. İkinci adamın elinde bir kavanoz merhem ve biraz plastik ambalaj bulunuyor. Üçüncü adamın elinde ise tütsü için altın bir buhurdan ve bir çakmak var.

Buhurdanlığa daha yakından baktığımda, markanın logosundakiyle aynı kurukafa tasarımına sahip olduğunu fark ettim.

Bu çok havalı.

İçimi gurur dolduruyor. Babam önemli bir şeyi temsil eden bir sanat eseri tasarladı. Anladığım kadarıyla, bu değişim ve sadakatin sembolü. Onu altın olarak görmek ve yabancıların ellerine damgalanmış halde görmek, onun sadece korkunç bir ölümle ölmediğini, yaşamaya devam ettiğini hissettiriyor.

Ancak, bu gerçekleşti.

"Onu kimin öldürdüğünü ve diğer ayrıntıları öğreneceğim," diye kendi kendime telkin ediyorum, artık Yeraltı Dünyasına girdiğime göre bunun daha kolay olacağını biliyorum.

Arenada gergin, ürkütücü bir sessizlik hakim oluyor.

Kirill, elinde buhurdan olan adama işaret ediyor ve adam buhuru yakıyor. Duman, güllerin arasındaki oyuklardan yükseliyor. Adam, sanki bir ejderhaymış gibi yüksek sesle nefes alarak etrafımızda dolaşıyor.

Zara bana tuhaf bir bakış attı ve ben de ona sertçe bakarak, "Tek kelime etme, küçük velet!" diye düşündüm ve uyarımı dikkate almasını umdum. Söyleyebileceği ukala şeyleri sadece hayal edebiliyorum.

Yoğun koku bizi sarınca, adam buhurdanlığı Kirill, Zara ve benim arama yere koydu. Duman yükselmeye devam etti.

Kirill, Zara'ya dönerek, "Yeraltı dünyasına tamamen kendini adamaya hazır mısın?" diye sordu.

Yanaklarının rengi soldu. Önce kızgın metal damgaya, sonra da bana baktı.

Tüylerim diken diken oldu. Onu hafifçe arkama ittim ve araya girdim: "Markalı kurukafa sadece erkekler içindir."

Kirill'in yüzünde eğlence ifadesi vardı. "Bu fikri nereden aldın?"

Çenemi sıktım ve Zara'yı daha da arkama ittim.

Kirill omzumun üzerinden bakıyor, sonra Valentina'yı çağırıyor.

Arkamı dönüp Zara'yı kenara çektim ki Kirill'in arkasında kalmayalım, Zara'yı yere yatırıp yakmayacağından tam olarak emin değildim.

Valentina önümüze geçiyor.

"Dön," diye emretti Kirill ona.

O, itaat eder.

"Saçlarını kaldır," diye emrediyor.

Uzun, koyu renkli buklelerine uzandı, onları elleriyle topladı ve ensesinin üzerinde bukleler oluşturdu.

Derin bir nefes alıyorum.

Zara yüksek sesle nefes nefese kaldı.

Valentina'nın boynuna bakarken karımı daha sıkı kucaklıyorum. Onun da erkeklerin taktığıyla aynı marka var, ama güller pembe yerine kırmızı.

"Kadınlar da tıpkı erkekler gibi Yeraltı Dünyası'nın bir parçasıdır. Rollerinin önemi bazen bizimkinden daha büyüktür. Siz aksini mi düşünüyordunuz?" diye soruyor Kirill.

Valentina saçlarını aşağı indiriyor.

Zara ile birlikte geriye çekiliyorum ki herkesi görebilelim. "Onların önemsiz olduğunu ima etmedim," diye cevap veriyorum.

Gözlerini kısarak, "Oysa onların kafatası takmaya layık olmadıklarını mı varsaydınız?" dedi.

Göğsüm sıkışıyor.

"Bana cevap ver," diye ısrar ediyor Kirill.

"Onların değersiz oldukları anlamına gelmiyor bu. Ama onlar kadın." diye ağzımdan kaçırdım.

"Ve?"

"Eşimin damgalanma acısını çekmesini istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Valentina, Zara'ya döndü. Elini yanağına koydu ve ses tonunu yumuşattı. "Yanlış mı anladım? Giriş törenini tamamlayacak kadar cesur değilsin, değil mi?"

Zara'yı geri çekiyorum, Valentina'ya ya da bu kişilerden herhangi birine ona zarar vermeyeceklerinden emin değilim. Israrla, "Elbette cesur," diyorum.

Valentina bana dik dik baktı. "Öyleyse neden onu kafatası takmaya layık görmüyorsun?"

İyi bir cevap düşünemediğim için sessiz kalıyorum ve karımı sıkıca bedenime bastırıyorum.

Zara bana döndü. "Sean."

Gözlerine baktığımda terlemeye başladım.

"Sorun yok," diye ısrar ediyor.

"Zara—"

Parmaklarını dudaklarımın üzerine koyuyor.

İç organlarım titriyor. Burnumdan derin bir nefes veriyorum.

Gülümsedi ve konuşmayacağımdan emin olunca elini çekti ve Valentina'ya döndü. Çenesini yukarı kaldırdı ve omuzlarını dikleştirerek, "Hazırım," dedi.

Midem o kadar hızlı alt üst oluyor ki, safra yutuyorum.

Valentina gülümseyerek, "İyi karar," diye övgüyle söyledi.

Dilimi ısırđım, bunun çıkış yolu olmadığını kendime hatırlattım. Hâlâ ölüm kalım meselesi.

Zara bu acıya dayanamıyor.

"Önce ben başlayayım," diyor.

"Hayır. Sonuncusun," diye araya giriyor Kirill.

"Yani, bunu yapmadan önce ne kadar acı verici olduğunu görüp panikleyebilsin diye mi?" diye hırladım.

Kirill'in yüzünde karanlık bir kibir belirliyor.

Valentina şöyle diyor: "Kadınlar erkeklerden daha güçlüdür. Çocuklarınızı biz doğururuz. Zayıf olduğunuzda yanınızda dururuz ve korkunun üstesinden gelerek sizi de yanımızda diğer tarafa geçiririz."

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Zara bana alaycı bir şekilde gülümsedi, gözlerinde eğlence parıltısı vardı.

Ona sinsi sinsi bakıyorum ve bu veletin soluk poposuna iyice bir tokat atacağım başka bir seans daha eklemeyi not ediyorum.

Kirill, "Ya öne çık ya da kenara çekil, Sean O'Malley Jr." diye uyarıyor.

Zara'ya son bir kez daha göz attım.

Kirill'i işaret ederek, "Devam et," diye emretti.

İstemeyerek de olsa, hâlâ mutsuz bir şekilde onun önüne geçiyorum. Çok yakında bu insanlar karımın kusursuz tenini yakacaklar ve ölmek istemiyorsam bunu engelleyemem.

"Babam neden kadınların bunu yapmasına izin verdi ki?" diye soruyorum Kirill'in önünde dururken.

Havada alçak tıslama sesleri yankılanıyor ve ayak sesleri yeniden duyuluyor.

Kalbim daha hızlı atıyor.

Adam kurukafa şeklindeki buhurdanı alıp etrafımızı daha fazla dumanla çevreliyor.

Kirill gür bir sesle, "Sean O'Malley Jr., kalbini ve ruhunu, sadakatini ve şerefini Yeraltı Dünyası'na adıyor musun?" diye sordu.

Cevabımda tereddüt etmiyorum. "Evet."

"Ve Yeraltı Dünyasını her şeyin önüne koyacağınıza söz veriyor musunuz?" diye soruyor Kirill.

Hayır. Karım her şeyden önce gelir, aptal herif.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Adaletsizliğin lekelerinin önünde durduğunuzda, yeraltı dünyasının yasalarını çiğneyen herkese karşı uygulayacağınıza yemin ediyor musunuz?" diye soruyor Kirill.

Yeraltı dünyasının kanunlarının ne olduğunu bilmiyorum ama "Ben biliyorum" diye yanıtlıyorum.

Memnun görünüyor. Dönüp metal çubuğu tekrar ateşe batırıyor.

Kahretsin, bu çok acıtacak.

Korkaklığı bırak!

Bir adam tahta parçasını dudaklarıma dayıyor.

Dişimi sıkıyorum, mavi alevlere bakıyorum. Soğuk terler tenimde beliriyor.

Zara yanıma gelip elimi tuttu.

Ona şöyle bir baktım.

Parmak uçlarına yükseliyor, yanağımdan öpüyor ve cesur bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Kanım daha hızlı akıyor.

Kirill çubuğu ateşten çıkarıyor. Çubuk, etrafını saran dumanla birlikte parıldıyor.

Valentina küçük bir masanın yanına yerleşip, "Diz çök. Sonra yumruğunu sık ve masanın üzerine koy," diye emretti.

İtaat ediyorum ve bana odunu veren adam kolumu masaya dayıyor.

Zara yanıma diz çöktü ve kolunu belime doladı. "Bunu başaracaksın, bebeğim," diye fısıldadı.

Sevgilim?

Sınırı aşmış olmamız garip. Aşmamamız gerekiyordu, şimdi ise bana "bebeğim" diyor.

O benim karım.

Buraya nasıl geldik biz?

Gözlerimi dümdüz karşıya dikmiş, dişlerimi tahtaya bastırıyorum.

Tütsü tutan adam etrafımda dönüyor. Tıslama sesi, daha fazla tıslama ve nefes nefese kalmayla karışık bir ilahiye dönüşüyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, kalp krizi geçireceğimi sanıyorum.

Kirill önüme geçip şöyle dedi: "Sean O'Malley Jr., kafatası sembolüne layık olduğunu kanıtladın; bu sembol, ebedi bağlılığımızı temsil ediyor. Bildiğin tüm kanun ve düzenin üstündedir. Bu nedenle, Yüce Kudret'in gücüyle ve Yeraltı Dünyası'nın tam güveniyle, artık sahip olduğun bu hakkı kullanabilirsin."

Kalabalığın içindeki kadınlar çığlık atıyor, erkekler ise kükrüyor.

Bu beni ürkütüyor. İrkilerek geri çekiliyorum, ama diğer adam Kirill kafatasını elime dayarken tam o sırada kolumu tutuyor.

Tahtayı ısırıyorum, kalabalık kadar yüksek sesle kükrüyorum, derim yanarken elimi hareket ettirmeye çalışıyorum. Kokusu tütsüyle karışıyor. Elime bakıyorum ve tek istediğim kusmak.

Zara sert bir sesle, "Nefes al Sean," diye emretti.

Ona doğru döndüm.

Yanaklarımdan tutarak, "Nefes al!" diye emretti.

Oksijen alamadığımı fark ettim. Bu yüzden burnumdan kısa kısa nefesler alıp tahtayı ısırmaya devam ettim.

Gülümseyerek başını salladı. "Güzel. Nefes almaya devam et."

Elime soğuk bir şey değdi ve anında rahatladım. Dikkatimi tekrar yanık bölgeye verdim. İkinci adam yanık yerime daha fazla merhem sürdü ve sonra plastikle sardı.

Bana tahtayı veren adam, "Artık rahatlayabilirsin. Dişlerini kıracak gibi görünüyorsun," dedi ve kolumdaki tutuşunu gevşetti.

Odun parçasını yanıma tükürdüm.

Zara, "Harika iş çıkardın," diye övgüde bulundu.

Yarı deli gibi hissederek ona bakıyorum, boynuna bunu yaptıracakken nasıl bu kadar sakin olabildiğini merak ediyorum. Kirill'e dönüyorum. "Zara yerine boynuma damga vur."

Başını geriye doğru hızla çevirdi.

Valentina'nın neşeli kahkahası havayı dolduruyor.

"Nesi bu kadar komik?" diye homurdandım.

"Başka bir üyenin işaretini alamazsınız," diye iddia ediyor.

"Neden olmasın? O benim karım," diye hatırlatıyorum ona.

Omuz silkerek, "Ne olmuş yani? Bu, onun Yeraltı Dünyası'na karşı görevini veya inisiyasyon törenini yerine getirme yükümlülüğünü ortadan kaldırmaz. Ya da kafatasını takma hakkını ondan çalmanıza izin vermez." dedi.

"Eğer onun yerine ben alıyorsam, evet alırım," diye belirtiyorum.

Kirill uyarıyor: "Böyle konuşmaya devam et Sean. Boynuna damga vuracağız ve Zara yine de hakkını alacak."

"Dinlemek-"

"Sus be Sean," diye araya girdi Zara.

Başımı hızla ona çevirdim.

Gözleri kısılıp kısıldı. "Tek kelime daha etme."

Ağzımı açtım, o da elini ağzımın üzerine koyarak tehditkar bir şekilde, "Yeter artık," dedi.

Senin kıçın, benim elim, ufaklık.

Ayağa kalktı. "Hazırım."

Valentina kolunu Zara'nın omzuna attı. "Gel benimle, sevgilim."

"Şimdi o senin sevgilin mi oldu?" diye mırıldandım.

Valentina arkasını dönüp, "Zara ile ben birbirimize karşı hiçbir kırgınlık beslemiyoruz, değil mi?" dedi.

Zara çenesini kaldırıp meydan okuyan bir bakışla bana bakarak, "Hayır," diye yanıtladı.

Kafam karışık.

Valentina gülüyor. "Sorun değil. Birçok erkek kız kardeşliği anlamıyor. Hadi canım. Çok uzun sürmez." Zara'yı yatağa doğru götürüyor.

Onların peşinden koştum ve diğer adamlar da beni takip etti.

"Zara—"

"Sean, üzerime uzanmanı istiyorum," diyor.

Donakaldım.

"Ciddi söylüyorum. Tüm vücut ağırlığınızı üzerime verin ve başımı yerinde tutun," diye emretti.

Arena, ıslık sesleriyle doluyor.

Hava yoğunlaşıyor.

Zara sırtır, sabahlığının bağını çözer, yere düşmesi için iter ve elini kalçasına koyar. "Üzerime çıplak mı yoksa sabahlıklı mı yatıyorsun?" diye alaycı bir şekilde sorar.

Nefesim kesildi. Bakışlarımı göğüslerine indirdim, ereksiyonum yeniden dikleşti. Kendi kendime, "Kahrolası velet," diye mırıldandım.

Göz kırptı ve beni işaret ederek, "Bornoğunu çıkar. Çıplak olman benim için daha iyi olur," diye emretti.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Dudaklarını büzdü, döndü ve yatağa doğru gururla yürüdü. Yavaşça dört ayak üzerine kalktı, sonra diğer tarafa sürünerek yüzünü önce yere eğdi, böylece kalçaları havada kaldı. Omzunun üzerinden bana baktı, sonra yavaşça alt bedenini çarşaflara kaydırđı. Sonra dudakları büzüldü. "Neden çıplak değilsin?"

"Lanet olası velet," dedim bu sefer daha yüksek sesle. Bornoğumu yere bıraktım, yatağa yaklaştım, sonra ayağını tutup bastırdım.

Nefesi kesildi ve yataktan kalktı.

Vücudumu onun üzerine attım ve kulağına fısıldadım: "Bu iz, elimle kığına yapacaklarımın yanında hiçbir şey kalacak."

"Beni kızdırma," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

Penisim kalçasına saplanıyor, zonkluyor. İnliyorum.

Sinsi gülümsemesi daha da büyüyor.

Kirill, elinde kızgın bir damga tutarak Zara'nın önünde diz çöker, gözlerinin içine bakabilmek için sorar: "Kocanın Yeraltı Dünyası'na az önce verdiği yeminlere sadık kalacağına söz veriyor musun?"

"Evet, evet," diye yanıt verirken sesi titriyor.

Boynunun arkasına dokunuyor. "Kafatası kutsaldır."

"Biliyorum," diye araya giriyor.

"Yani hayatını Yeraltı Dünyasına adıyorsun ve onu düşmanlarına karşı savunacaksın, öyle mi?"

"Tamam," diye onaylıyor Zara.

Alnından öpüp ayağına kalktı.

"Bunu bir daha yapma," diye uyarıyorum.

Yüzünde kibir beliriyor. "Bir Omni'den gelen masum bir öpücük bir ayrıcalık. Güzel bir geleceğin hediyesi."

"Umurumda değil. Bir daha asla karımı öpme. Ne sen ne de başkası," diye tehdit ettim.

Homurdanır ama geri çekilir. Elinde tahta olan adama başıyla işaret eder.

Adam onu Zara'nın önünde tutuyor.

Dişini sıkıyor.

Yanağını okşayarak, "Nefes almayı unutma," diye hatırlattım.

Bana sakın bir bakış atıyor.

Neden panik yapmıyor?

Valentina, Zara'nın saçlarını sıkıca topuz yaparak hiçbir telin dağılmamasını sağlıyor. "Çok kolay, canım," diye ekliyor.

Kalabalık, ben damgalandığım zamanki gibi tezahürat yapmıyor. Tekrar erotik "oh" ve "ah" seslerine geri dönüyorlar.

Penisimin sertliği daha da arttı.

Tütsüyü taşıyan adam yatağa atladı ve tütsülüğü bedenlerimizin üzerinde salladı. Koku havayı iyice kalınlaştırdığında ve nefes almakta zorlanırken, Kirill öne çıktı. Bana başıyla selam verdi.

Zara'nın üzerine daha fazla vücut ağırlığımı ekliyorum ve hareket edememesi için avuçlarımı başına bastırıyorum. Eğilip, boynunda yakında yanacak olan noktayı öpüyor ve kulağına fısıldıyorum, "Sadece nefes al, nabzımı kontrol et."

Ben geri çekilir çekilmez, Kirill kafatasını kadının tenine bastırdı.

Cildinin yanmasını izlerken irkildim.

İnleyerek bedenini yukarı doğru kaldırmaya çalışıyor ama ben çok ağır geliyorum.

"Hemen ona merhemi sürün!" diye emrettim.

Ama adam çoktan kavanozdan alıp sürmeye hazır hale getirmişti. Uzandı ve kadının üzerine bolca sürdü.

Vücudu gevşiyor.

Yanık bölgeye dokunmamaya özen göstererek saçlarını okşadım, çünkü boynunun tamamına plastik sarılmıştı.

İşler yolunda gidince, yavaşça kalkıyorum, onu yataktan çekip kollarıma alıyorum. Başının tepesine bir öpücük kondurarak, "Harika iş çıkardın," diye övüyorum.

Başını kaldırıp baktı. Yanaklarında birkaç damla gözyaşı vardı. "O kadar da kötü değildi," diye belirtti.

"Hayır mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

Başını salladı.

İtiraf ediyorum, "Acının inanılmaz derecede büyük olduğunu düşündüm."

O kıkırdar.

Ona masum bir öpücük verip, "Gerçekten cesurmuşsun," diyorum.

"Teşekkürler." Gülümsedi.

Kalabalık coşkulu bir alkış tufanına tutuldu.

Onları görececek şekilde dönüyorum, sonra da donup kalıyorum.

Maskeleri tamamen düşmüş. Güneş doğmuş ve meşaleler artık yanmıyor.

Valentina bize sabahlıklarımızı uzatıyor.

Onları alıp giyiyoruz.

Maskesini çıkarıyor ve Zara kadar ıslıl ıslıl parlıyor.

Zara birden, "Çok güzel olduğunu biliyordum," diye patladı.

Valentina'nın ona verdiği bakış, en yakın arkadaşınıza vereceğiniz kadar güzel. "İyi genlerimiz var," diyor.

"Biz mi?" diye sordu Zara.

Valentina'nın yüzünde bir anlık bir ifade beliriyor. Bu ifade hızla kayboluyor ve daha da içten bir şekilde gülümsüyor. "Evet. Biz İtalyan kadınları."

"Ah, doğru!" diyor Zara.

Valentina önce onu, sonra beni kucaklıyor. Geri çekilip kalabalığa dönüyor.

Alkışlar dindi.

Kollarını yukarı kaldırarak haykırdı: "Şimdi öbür dünyaya Bay ve Bayan Sean O'Malley Jr.'ı ilan ediyorum!"

Alkışlar yeniden başlıyor ve bir SUV arenaya giriyor. Sahnenin yanına duruyor.

Kirill hâlâ maskesini takıyor. Arka koltuğun kapısını açıyor, sonra içeriye işaret ederek, "Gitme vakti geldi. Size biraz zaman tanıyacağız, ama emirleriniz yakında gelecek." diyor.

"Emirler mi?" diye soruyorum.

Yüzünde karanlık bir ifade var. "Evet. Yeraltı Dünyası'nın her üyesinin bunlara sahip. Hepimizin babanızın vizyonunu yerine getirme görevi var."

"Peki, onun vizyonunun tamamını ne zaman öğreneceğim?" diye soruyorum.

"Yakında. Şimdi gidin birbirinizin tadını çıkarın," diye yanıtlıyor tavizsiz bir tonda.

Zara kolumu çekiştirerek, "Sean, hadi gidelim," dedi.

Ona bakıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor.

Güneş yükselirken arenanın etrafına göz atıyorum. Maskeler bir kez daha seyircilerin yüzlerini örtüyor. Tekrar ayaklarını yere vurup meşaleleri havaya kaldırmaya başlıyorlar.

Zara yumuşak bir sesle "Sean, lütfen," diye tekrarladı.

Dayanamadım ve elini tutarak onu SUV'ye doğru götürdüm. Az önce neye inza attığımızı merak ediyordum ama her şeyin yakında ortaya çıkacağını biliyordum.

Ve şimdi, bir eşle eve dönüyorum, ama sıradan bir eş değil.

Zara Marino benim gelinim. Bu gece yaptıklarımızın dış dünyada sonuçları olacak. Henüz tam olarak ne olduklarını bilmiyorum ama içimden bir ses, yakında öğreneceğimizi söylüyor.

Zara

SUV'deki yolculuk boyunca ne Sean ne de ben hiç konuşmadık. Özel bir havaalanına varmamıza az zaman kaldı.

Güneş daha parlak parlıyor ve şoför orta bölme camını indiriyor. "Yan kapıda her biriniz için birer güneş gözlüğü var," diye duyuruyor.

Aşağıya doğru baktığımda tasarımcı bir kılıf görüyorum. Sean da kendi kılıfını alıyor.

Şoför, "Onları takmanızda fayda var. Renkli camların koruması olmadığında burası oldukça aydınlık oluyor," diye öneriyor.

Sean ile tartışmadık. Gözlüklerimizi taktık ve SUV bir uçağın yanında durdu. Pistin diğer tarafında pırıl pırıl turkuaz bir su kütlesi vardı.

Sean kapıyı açmıyor. Şoför arabadan iner inmez, "Nerede olduğumuzu biliyor musunuz?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. Senin de yok mu?"

"Hayır," diye itiraf ediyor tedirgin bir şekilde.

"Endişelenmemiz gerekiyor mu?"

Elimi tuttu ve öptü. "Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum."

İçimi kaygı sarmış durumda.

Şoför kapıyı açıp uçağa doğru işaret ederek, "Eve güvenli bir uçuş dilerim" dedi.

"Teşekkür ederim," diyor Sean. Arabadan inip bana doğru uzanıyor.

Elini tutuyorum ve beni merdivenlerden yukarı, özel uçağın içine götürüyor.

Beni buraya getiren aynı hostes, neşeli bir şekilde, "Tekrar hoş geldiniz Bay ve Bayan O'Malley. Harika bir akşam geçirdiğinizi tahmin ediyorum?" diye sordu.

Sean kaşlarını çattı.

Gülümsememi bastırıp başımı salladım. "Bunu tarif etmenin bir yolu bu."

Dudakları seğirdi, sonra geri çekilip ekledi: "Oldukça iyi bir performans sergilediğinizi duydum."

Yanaklarım kızardı.

Sean öfkeyle, "Karımı utandıracak şeyler söyleme." dedi.

Kabin görevlisinin gözleri faltaşı gibi açıldı. Ellerini havaya kaldırdı. "Onu bu kadar utandıracığını bilmiyordum. O anın tadını çıkardığını duymuştum."

Sean'ın gözleri karardı. Ona öfkeyle baktı.

"İyisin," dedim ona, sonra da "Hadi gidelim, Sean," diye ekledim. Onu uçağın arka tarafına doğru çektim.

"Ağzına dikkat etse iyi olur," diye mırıldandı.

"Oturun," diye emrettim, yanımda bulunan koltuğu işaret ederek.

O homurdanarak yere yığılıyor.

"İyi bir performans sergilememi söylemiştin. Neden ona kızılıyorsun?" diye ekledim.

"Sen benim karımsın," diye tersledi.

"Peki ya sonra?" diyorum, midem alt üst oluyor, gerçekliğe geri döndüğümüzü ve artık evli olduğumu fark ediyorum.

Bana dik dik bakıyor.

Kulağına yaklaştım. "Bana söylediğin şeyi yapmamı istemedin mi?"

İçini çekip gözlerini kapattı. "Hayır, aslında harikaydın." Gözlerini açıp bakışlarını benimkilerle buluşturdu.

Midem alt üst oldu. "Ben miydin?"

Vücuduma şöyle bir bakıyor, sonra tekrar yukarı. Hâlâ bornozlarımızla olmamıza rağmen, "Evet. Ve tıpkı şimdi olduğu gibi, inanılmaz seksi." diyor.

Elimi uyluğuna koydum, testislerine yakın bir yerden okşadım ama dokunmadım. Fısıldadım, "Sadece pratik olsun diye bir daha yapabiliriz."

Elini boğazımın etrafına doladı ve çenemi kaldırdı. Tutuşu sıkı değildi, ama sahiplenici ve güçlüydü.

Arzumun doruk noktasına ulaşmasıyla nefesim kesiliyor.

Yüzünü bana yaklaştırdı. Sıcak nefesi benimkine karışarak dudaklarımı gıdıkladı. Sert bir şekilde, "Seni bir daha asla o halde kimse görmeyecek," dedi.

"Bunu o şekilde kastetmedim," diyorum.

"HAYIR?"

Alaycı bir şekilde güldüm ve gözlerimi devirdim. "Hayır. Seni ve beni kastettim. Evimde, yatağında."

Yüzünde rahatlama ve özgüven karışımı bir ifade vardı. "Pekala, güzel. O halde teklifini kabul ediyorum." Göz kırptı ve arkasına yaslandı.

Nefesimi verip yerimde kıpırdanıyorum, artık geri dönüşü olmayan noktayı geçtiğimize göre yeni normalimizin ne olacağını merak ediyorum. Pencere perdesini kaldırmaya çalışıyorum ama kilitli. Kendi kendime mırıldanıyorum, "Bu insanlarda da ne var bu gizlilik? Artık Yeraltı

Dünyası'nın bir parçası olduğumuzu sanıyordum. Neden her şey hala bizden gizleniyor?"

"Kim bilir?" diyor ve koltuğunu geriye yaslıyor. "Ama ben yorgunum. Sen de değil misin?"

Esneyerek, "Evet. Öyleyim." diye onayladım.

Elimi tuttu. "Tamam, hadi uyuyalım. Yanılmıyorsam, burası evime çok uzak."

Tartışmaya girmiyorum. Uyuyakalmamız çok kısa sürüyor. Uyandığımda o hala uyuyakalmış ve elimi tutuyor oluyor.

Kabin görevlisi bize dik dik bakıyor.

Doğrulup oturdum. "Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

Gülümsüyor. "Sadece arka dolapta sizin için kıyafetler olduğunu bilmenizi istedim. Yarım saat içinde iniş yapacağız. Eğer sabahlık giymek istemiyorsanız, üzerinizi değiştirmeniz gerekebilir," diyor eğlenmiş bir ifadeyle.

Sırıttım. "Hayır, sanırım değiştireceğiz. Teşekkürler."

"Tabii. Bir şey içmek veya yemek ister misiniz?"

Başımı salladım. "İyiyim."

Bir süre daha bana bakıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Başka bir şey var mı?" diye soruyorum.

Tereddüt ettikten sonra, "Siz ve eşiniz Ruhlar Üçgeni'ne katılacak mısınız?" diye soruyor.

Kafam karışık. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama kulağa ilgi çekici geliyor," diye itiraf ediyorum.

Dudaklarını yaladı, Sean'a baktı ve "Üçüncü gözü seçme hakkı eşe ait," diye belirtti.

"Hinduizm'in görünmez gözü gibi mi?" diye soruyorum.

Dudaklarını tekrar yaladı. "Evet. Böylece gerçek aydınlanmayı deneyimleyebilirsiniz."

Ne demek istediğini anlamıyorum ve bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum.

Ağzını açıyor, sonra da kapatıyor.

İtiraf ediyorum, "Anlamadım. Ne demek istediğinizi açıklayabilir misiniz?"

Kadın gergin bir şekilde Sean'a baktı, sonra önündeki sandalyeye diz çöktü ve dirseklerini sandalyenin arkasına dayadı. Sesini alçaltarak, "Sizi ve kocanızı tam aydınlanmaya götürecek kişiyi siz seçeceksiniz. Seçtiğiniz kişi olmaktan mutluluk duyarım," dedi.

Seçtiğim kişi mi?

"Bizimle yatmak mı istiyorsunuz?" diye ağzımdan kaçırdım.

Kaşlarını çattı. "Ruhlar Üçgeni sizi birbirinize daha da yaklaştıracak. Birlikte yapacağımız törenin ardından ikiniz de tam anlamıyla aydınlanmaya ulaşacaksınız."

Bizimle yatmak istiyor.

"Bu, üyeler için zorunlu mu?" diye soruyorum.

"Hayır. Elbette hayır. Bu birbirinize verdiğiniz bir hediye."

Gülmemi bastırmaya ve ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum. "Söylediğiniz için teşekkür ederim. O törene katılıp katılmayacağımızdan emin değilim, ama katılırsak, listenin en başında siz olacaksınız."

"Gerçekten mi?" diye nefes nefese sordu.

Gülmemi zor tutuyorum. Bu kadınla asla birlikte olmayacağım ya da kocamın ona dokunmasına izin vermeyeceğim. Ama konuşmadan kurtulmak ve onu gücendirmek de istemiyorum. Bu yüzden "Evet" diye cevap veriyorum.

"Teşekkür ederim!" diye heyecanla cevap verdi.

"Elbette," diye yanıtlıyorum.

Kadın ayağa kalkıp Sean'ı işaret etti. "Onu sen mi uyandırmak istersin, yoksa ben mi uyandırayım?"

"Bu işi bana bıraksanız iyi olur."

Hafifçe güldü. "Pekala. Bu arada, az önce söylediğim şey bir iltifat olarak algılanmıştı."

Hem gurur hem de rahatsızlık duygusu içimi kaplıyor. "Teşekkürler."

"Kesinlikle büyüleyicisiniz," diye coşkuyla söylüyor, sonra dönüp perdenin arkasında kayboluyor.

İçimde tuhaf bir his belirliyor. Sean'a onunla yaptığım konuşmayı anlatmamanın en iyisi olabileceğine karar veriyorum.

Başını okşadım. "Canım, uyanman gerek."

Uyanıyor.

"Sevgilim," dedim biraz daha yüksek sesle.

Birkaç kez göz kırptı ve bana baktı.

"Sevgilim, kalkmalısın. Üzerimizi değiştirmemiz gerekiyor. Yarım saat içinde iniş yapacağız."

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sanki nerede olduğunu ve olan biten her şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibiydi, sonra birden aklına geldi. Bana tuhaf bir bakış attı. Birden, "Evliyiz," diye patladı.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Evet."

"Benden sıkılacaksın," diye takılıyor.

Ben de "Belki önce sen benden sıkılırsın?" diye cevap veriyorum.

Omuz silkerek, "Sanırım bunu zamanla öğreneceğiz," dedi. Ayağa kalkıp uçağın arka tarafına gitti.

Yeni bir korku beni sardı.

Birbirimizden sıkıldığımızda ne yapacağız?

Lütfen ben ondan sıkılmadan önce onun benden sıkılmasına izin verin.

Kalkıp uçağın arka tarafında onunla buluştum.

Benim için bir yaz elbisesi, sütyen ve sandalet var. Onun içinse haki şort, polo tişört ve terlik var.

Giyinmek fazla zaman almıyor ve yerlerimize geri dönüyoruz.

Pilot, "Yakında iniş yapacağız. Lütfen emniyet kemerlerinizi takın." diye anons etti.

Talimatları uyguluyoruz ve farkına bile varmadan iniş yapıyoruz. Bir SUV bizi bekliyor.

Uçaktan indikten sonra araca biniyoruz. Pencereden dışarı bakıyorum, geçen binaları ve Chicago silüetini izliyorum, sırada ne olduğunu merak ediyorum.

Şoför, Sean'ın evinin önüne yanaşıyor.

Ona doğru döndüm. "Sanırım daha sonra görüşürüz."

Gözleri kısıldı. "Neyden bahsediyorsun?"

"Şoför sizi önce bırakacak," diye belirtiyorum.

"Zara, biz evlendik."

"Pekala. O zaman benim evime gidelim," diyorum.

Şoför, sanki bizi dinliyormuş gibi, orta camı indirdi. Araya girerek, "İkiniz de Sean'ın yanına gidin," dedi.

"Yorgunum. Eve gidip biraz dinlenmek istiyorum," diye itiraz ediyorum.

Dikiz aynasından gözlerime bakarak sert bir şekilde, "Dediğim gibi, ikiniz de Sean'ın dairesine çıkacaksınız," dedi.

Sean, "Zara, hadi gidelim," diyor. Kapıyı açıp dışarı çıkıyor. Bana doğru uzanıyor ve ben de ona karşı koymuyorum. Elini tutuyorum ve beni binasına, asansöre bindirip koridordan kapısına kadar götürüyor.

Dairesine girdiğimizde donakaldık. Kapının yanındaki masada yanan bir mum, ahşap yüzeyine serpilmiş pembe gül yaprakları ve yanında da kan bağıyla yapılan evlilik sözleşmemiz duruyordu.

Sean onu eline alıp okudu ve kendi kendine, "Bunu bunca yıldır sakladığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Tanrıya şükür, yoksa o diğer adamla evlenmek zorunda kalacaktım," diye belirttim.

"Dosyada aradığınız kişi o mu?"

Göğsüm sıkışıyor. Yalan söylüyorum, "Hayır, hiçbirini istemedim."

"Bundan emin misiniz?"

"Bu konuda kavga mı edeceğiz?"

İçini çekip kan yeminini yere bıraktı. "Hayır, bir anlamı yok. Hadi gel." Aile odasına girdik ve ben yine donakaldım.

Her yerde kutular var. "Neden her yerde kutu var?" diye soruyorum.

"Nereden bileyim?" Mutfğa giriyor, tezgahdan bir bıçak alıyor, geri dönüyor ve bir kutuyu yırtarak açıyor. İçinden kazaklarımdan birini çıkarıyor. "Sanırım bunların hepsi senin eşyaların."

"Ne? Benim bütün eşyalarımı buraya nasıl getirdiler ki?"

Gözlerimin içine bakıyor. "Zara, onlar nasıl her şeyi yapıyorlar?"

İyi bir soru. Nasıl cevaplayacağımı bilmiyorum. Ama evimi seviyorum. Sean'ın "erkek mağarasına" taşınmıyorum.

Başka bir kutuya doğru yürüdüm ve elimi uzattım. "Bıçağı ver bana."

O, itaat eder.

Bir kutuyu yırtarak açtım ve içim burkuldu. İçinde daha fazla kıyafetim vardı. Kutuyu kapattım ve bıçağı yere bıraktım. Arkamı dönerek, "Buradan taşınmayacağım," diye bağırdım.

"Öylesin. Biz evliyiz," diye homurdanıyor.

"Ne olmuş yani? Bunun ne alakası var? Benim evim çok daha iyi. Oraya çok zaman ve enerji harcadım ve çok güzel oldu."

"Babanızın baskısı altında yaşamıyorum," diye açıklıyor.

"Saçmalama."

"Bunun saçma olmadığını gayet iyi biliyorsun. Artık benimle evlisin, babanın 7/24 gözetimi altında değilsin. Ayrıca, pek de iyi değiller, değil mi?"

Elimi belime koydum. "Ha, sanki sizin güvenlik kameralarınız daha iyiymiş gibi. Bütün bu kutular kimse fark etmeden buraya nasıl girdi?"

Kollarını kavuşturdu. "Omni'ler bizim burada yaşamamızı istiyorlar, yoksa eşyalarınızı toplayıp buraya getirmezlerdi. Onlara karşı gelmeye niyetim yok."

"Bu adil değil. Evimi güzelleştirmek için çok zaman harcadım," diye sızlanıyorum.

"Evimde ne sorun var?"

Daireye şöyle bir göz attım. Kanepeler kahverengi deri, bir video oyun konsolu var ve bej duvarlarda neredeyse hiçbir şey yok.

Etrafı işaret ederek, "Bu çok sıkıcı! Hiçbir kadın burada yaşamak istemez." dedim.

"Burası muhteşem," diye belirtiyor.

"Ciddi olamazsın."

"Öyle ve burada kalıyoruz," dedi yanımdan geçerken, tişörtünü çıkarıp yatak odasına gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, peşinden giderek.

"Yorgunum. Duş alacağım ve bir şeyler yiyeceğim."

"Sean, bu konuşma henüz bitmedi. Ciddi söylüyorum. Burada yaşamak istemiyorum."

Bana doğru döndü ve ben de ona çarptım. Ellerini saçlarımın arasından geçirdi, başımı geriye çekti ve üzerime eğildi.

Derin bir nefes alıyorum, nefesimi tutuyorum ve uyluklarımı sıkıyorum.

"Küçük veletlere ne yaptığımı biliyor musun?" diye tısladı.

Hiçbir şey söylemiyorum. İçimde kelebekler uçuşuyor.

"Sanırım karıma beni kışkırttığına neler olduğunu gösterme zamanı geldi," diye devam ediyor.

"Lütfen yap! Sadece sen sorumlu olduğunu sanıyorsun, ama değilsin!" diye tükürdüm.

"İşte bu kadar." Saçımı bıraktı, beni kucakladı ve omzuna attı.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Sean!"

Beni yatağa taşıırken homurdanıyor. Oturuyor ve beni dizlerinin üzerine yatırıyor, sonra da elbisemi yukarı çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" diyorum, yatak örtüsünü sıkıca kavrayıp bacaklarımı daha da sıkıyorum ama ona karşı koymuyorum. Vücudum yeni bir ağrıyla zonkluyor.

Elini kalçalarımın sürüyor ve nefesim kesiliyor. "Eşime kimin patron olduğunu öğretiyorum ve kocasına itaat etme yeminini hatırlatıyorum," diyor.

"Bu, nikah yeminlerinin berbat bir kısmı," diye patladım ağzımdan.

Elini kaldırıp kalçamın yanağına sert bir tokat attı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, içimde yeni bir heyecan patlaması yaşandı.

Diğer elini bacaklarımın arasına kaydırıp parmaklarını ıslaklığıma batırıyor ve sonra da orada gezdiriyor.

İnliyorum. "Sean, bu da neydi böyle—"

Yüksek bir şaplak sesi duyuldu ve kalçamda şiddetli bir acı hissettim.

"Küçük veletler, avucumu kışlarına bulaştırıyorum," diye kükredi ve beni tekrar popoma vurdu.

Derin bir nefes alıyorum, vajinam zonkluyor.

Beni defalarca tokatladı, o kadar ıslandım ki yatağın lekелendiğinden emindim.

Yorganı daha sıkı tutarak hıçkırarak ağlıyorum.

"Hâlâ benim yerimle ilgili bir sorunuz var mı?" diye soruyor.

"Biz burada yaşamıyoruz," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Parmaklarını içime sokup tekrar vuruyor.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım.

"Lanet olsun, ıslaksın küçük velet. Neden bu kadar ıslaksın?" diye alay ediyor.

"Hayır, değilim," diye patladım.

"Kocana yalan söyleme!" Uyuşmuş yanağıma bir tokat attı ve acıyla karışan bir başka zonklama dalgası başladı.

Ve nedense, onun el izini kalçamda istiyorum. Nedenini bilmiyorum. Tıpkı kurukafa gibi. Onu damgalatmamak imkansızdı.

Parmak ucunu içime doğru şıklatıyor ve tekrar vuruyor, bunun sonucunda vücudumda bir endorfin dalgası yayılıyor ve beni doruk noktasına ulaştırıyor.

"Kahretsin!" diye bağırdım, gözlerim yuvarlandı, sırtım gerildi.

"İşte benim küçük yaramazım. Tekrar gel bakalım." Avucu bir kez daha canımı yakıyor ve orgazm daha yoğun bir zonklamaya dönüşüyor.

"Sean!" diye bağırdım.

Parmaklarını sokup iki kez daha tokatladı ve başım o kadar döndü ki her yer bembeyaz oldu. Bunu, tahrikim kucağını kaplayana kadar tekrar tekrar yaptı. Sonra beni kaldırıp dizlerimin üzerine çöktürdü. Kolunu belime

doladı ve başımı yatağa bastırdı. "Daha fazla boşalmak mı istiyorsun, küçük velet?" diye bağırdı.

"Hayır. Evet. Hayır!" diye haykırıyorum, zevkten kendimden geçmiş bir halde.

"Hangisi?" diyor, penisini biraz daha içime doğru iterek.

"Evet!" diye bağırdım.

Tek bir hamlede içime giriyor ve ben inliyorum. Dişlerini sıkıyor, "Şımarık olmak mı istiyorsun? O zaman seni terbiye etmek zorunda kalacağım." Yavaşça içime giriyor.

Ama ben zaten O-Trenindeyim. Gözlerim kararıyor ve belime doladığı kolu olmasaydı vücudumu ayakta tutamazdım. Bu coşku o kadar yoğun ki neredeyse midem bulanıyor.

Homurdanır. "Kahretsin. Bunca yıldır bana karşı koyduktan sonra nasıl bir şey olacağını merak ediyordun, küçük velet? İşte benim olmanın nasıl bir şey olduğunu gösteriyor bu."

İnliyorum, vücudum kasılıyor ve duramıyorum.

"Bütün o erkekler ve kadınlar sana baktılar... seni istediler... sana ihtiyaç duydular... sana özlem duydular. Ben de öyle. Ama seni elde edecek tek kişi benim. Sen benimsin. Anlıyor musun? Benimsin," diye hırladı ve sonra daha derine itti, ereksiyonu içimde şişti.

Tekrar zirveye ulaştım ve onun boğuk iniltisi havayı doldurdu.

"Kahrolası küçük velet," diye haykırıyor, sıcaklığı içimi dolduruyor. Boşalması bacaklarımdan aşağı damlayana kadar itmeye devam ediyor.

Her şey bittiğinde, üzerime yığılıyor, sonra kolunu altıma kaydırıp sırt üstü dönüyor ve beni de beraberinde sürüklüyor.

İkimiz de nefesimizi toplamaya ve kalp atışlarımızı yavaşlatmaya çalışıyoruz.

Ona şöyle bir baktım ve yumuşak bir sesle, "Sean, ciddiym. Kendi evimde yaşamak istiyorum. Dekorasyonuna ne kadar zaman ve emek harcadığımı

biliyorsun," dedim.

İçini çekti. "Zara, nerede yaşadığımız umurumda değil, ama Omni ile konuşmadan hiçbir şey yapmayacağım."

İçimden bir ah çektim. "Yani artık her şeye onlar mı hükmediyor?"

Yüzünde bir ifade değişikliği oldu.

Korku beni sarıyor. "Sean, bana bunu kastettiğini söyleme. Bana her hareketimizi kontrol edebileceklerini söyleme."

İçini çekip başını salladı. "Hayır, her hareketlerini kontrol ettiklerini sanmıyorum, ama eşyalarını buraya bir sebeple taşıdılar. Bu yüzden onlarla konuşup ne istediğimizi söyleyene kadar benim evimde kalmak zorundasın."

Onun kollarından sıyrılıp doğruldum ve inleyerek yatak odasına baktım.

Beni tekrar kendine doğru çekiyor. "Evim o kadar mı kötü?"

Boş duvarlara şöyle bir göz attım ve itiraf ettim: "Hayır, ama en azından eşyalarımı duvara asabilir miyim? Çok sıkıcı."

Gülümsüyor. "Evet, umurumda değil. Ne istersen yap."

"Gerçekten mi?"

"Evet, umurumda değil. Eğer bu seni mutlu edecekse, yap gitsin."

"Yaşasın!" dedim alkışlayarak, sonra da ona doğru eğilip öptüm.

Hızlı olması gerekiyordu ama beni sırt üstü çevirdi ve tekrar sertleşene kadar beni derinlemesine öptü.

Yeşil gözleri parıldıyor. Yanına dönüyor, beni üzerine çekiyor, böylece penisinin üzerinde konumlanıyorum ve "Sanırım daha büyük bir cezaya ihtiyacın var" diyor.

Sean

Zara ve ben neredeyse hiç yatak odasından çıkmadık, sadece yemek siparişi vermek ve kapıda yemeği almak için birbirimizden ayrıldık. Şimdi, yorgunluktan bitkin bir halde, bacaklarını üzerime atmış, kollarımda huzur içinde uyuyor.

Tavana bakıyorum, buraya nasıl geldiğimizi tekrar merak ediyorum. Zara ile evli olduğum için içimde en ufak bir zerrecik bile üzgün değil. Sadece ironik bir durum.

Yıllarca sınırı aşmamak için mücadele ettik ve şimdi o sınırı çoktan aştık, geri dönüş yok. Aramızdaki ilişkinin iyi olacağını her zaman biliyordum, ama bu beklediğimden de iyi.

Yüzümde oluşan sızıntısı engelleyemeden tekrar ona baktım.

Dudakları hafifçe aralık, uzun kirpikleri tenine karşı koyu renkli ve yanakları hâlâ hafifçe kızarmış.

"Kahretsin, başım belada," diye mırıldandım, sonra da bunu ağzımdan çıkardığımı fark edince donakaldım ve kendimi azarladım.

Hiç kıpırdamıyor.

Bacağını dikkatlice üzerimden çekiyorum. İnliyor ama uyanmıyor. Sonra altından sıyrılıp yataktan kalkıyorum ve bir eşofman giyiyorum. Paket servis yemeğini alıp mutfağa gidiyorum. Tabakları sıyrıp artıkları çöpe atıyorum ve bulaşık makinesini dolduruyorum.

Kapı zili çalıyor ve ben donup kalıyorum.

Burada kimler olabilir?

Yatak odasına şöyle bir göz attım, sonra ön kapıya doğru yürüdüm ve açtım.

Brax spor kıyafetleriyle orada duruyor ve oldukça sinirli görünüyor. "Öyleyse diğer gece ne oldu da sen o zamandan beri neredeydin?" diye soruyor.

"Bunu anlayamıyorum, sen de biliyorsun," diye belirtiyorum.

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Bu oyunu tekrar mı oynayacağız?"

Karşı dairedeki komşularımdan biri kapısını açıp dışarı çıktı.

İçeri girmesi için işaret ediyorum.

İçeri girer, kapıyı kapatır ve gür bir sesle, "Bazı cevaplara ihtiyacım var. Beni böyle ortada bırakamazsınız." diye bağırır.

Onu susturuyorum. "Sesini kıs."

Duraksıyor, sonra gözleri kısılıyor. Ana odaya açılan kapıya bakıyor. "Neden? Burada kim var?"

Kalbim hızla çarpıyor. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Buna hazır değilim.

Başını geriye doğru savurdu. "İçeride kimin olduğunu söylemeyecek misin? Neden?"

İç çekip yüzümü ovdum. "Sanırım bunu bir noktada öğreneceksin."

"Neyi öğrenmek istiyorsunuz?" diye soruyor.

Kollarımı kavuşturup duvara yaslandım. "Zara benim odamda uyuyor."

Yüzündeki şok ifadesi hiç de şaşırtıcı değil. Patlayarak, "Zara ile mi yattın?" diye soruyor.

Yaklaşarak, "Onun hakkında o şekilde konuşmayın," diye uyardım.

Şokun yerini kafa karışıklığı alıyor. "Başka ne diye adlandırmamı istiyorsunuz?"

"Bu, sandığımızdan daha karmaşık," diyorum.

Bir an beni süzdü, sonra gözleri sol elime indi. Yüzünde dehşet belirdi, ardından gözlerime baktı. "Neden yüzük takıyorsun?"

Elimi cebime soktum. "Yapma Brax. İyi bir egzersize ihtiyacım var. Hadi spor salonuna gidelim, sonra bunu konuşuruz."

"Hayır, Sean. Bana hemen şimdi neler olup bittiğini anlat. Benimle oyun oynamayı bırak," diye hırladı.

Göğsüm sıkıştı. Birkaç derin nefes aldım ve sonunda itiraf ettim: "Zara ile evlendik."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. Bana şaşkınlıkla baktı, ama sonra dudakları hafifçe kıvrıldı. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Değilim."

Yüzü düştü. "Ciddi misin? Evlendin mi?"

"Evet."

"Bunu neden yaptın? İkiniz daha önce hiç çıkmadınız bile. Yoksa hepimizin arkasından gizlice mi görüşüyordunuz?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Öylece oldu."

Kaşlarını çattı. "Öylece mi oldu? Gittiğin o gizli yere çağrıldın ve eve evli olarak döndün, öylece mi oldu?"

Midem alt üst oldu. "Evet."

"Bu duruma nasıl düştünüz ki?" diye soruyor, sesi yükselerek.

"Sessiz ol," diye uyardım.

Cebimdeki elime bakıp azarlayarak, "Kardeşim, kendini neyin içine soktuğunu bilmiyorum ama bu çılgınlık. Bana her şeyi anlatmalısın. Bu insanlar kim ve ne istiyorlar?" dedi.

Onun söylediklerini görmezden gelerek, "Üzerimi değiştireceğim. Bir dakika içinde döneceğim ve spor salonuna gidebiliriz," dedim.

"Elini neden sarılı tutuyorsun?" diye soruyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Brax'a yalan söylemek istemiyorum. Bunu hiç yapmadık. Tanıştığımız andan itibaren her zaman dürüst olduk ve birbirimizin arkasını kolladık, ama ona ne söylememe izin verildiğini bilmiyorum.

"Beni merakta bırakma," diye çıkıştı.

"Herkes yakında görecek," diye kendi kendime söylüyorum. Plastik ambalajı açıp elimi yüzünün önüne tutuyorum.

"Aman Tanrım! Bu kesinlikle çok acıtmış olmalı."

Gölerek itiraf ediyorum: "Zara'yı görmeliydiniz. O bunu bir erkek gibi karşıladı. Ben ise bir korkak gibi karşıladım."

Kaşlarını kaldırarak, "Zara'nın elinde de aynısından mı var?" diye sordu.

"Sus," diyorum kendi kendime, ama "Hayır, boynunun arkasında," diye cevap veriyorum.

"Ah!" diye irkildi Brax.

Başımı sallıyorum. "Evet, ama o..." Onun üzerinde yatarken neredeyse hiç şikayet etmemesiyle benim tepkim arasındaki fark aklıma geliyor. Sırıtıyorum.

"Dostum, ona karşı şimdiden yumuşamaya başladın, değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordu ve beni anılarımdan çıkardı.

"Üzerimi değiştireceğim. Bir dakika içinde geri döneceğim. Sessiz olun."

"Emredersiniz, hadi bakalım, ezik çocuk," diye alay eder.

İnleyerek yatak odasına girdim. Dolaba doğru ilerleyip bir tişört aldım. Başımın üzerinden geçirdim, sonra da çorap ve ayakkabılarımı giydim.

Dolaptan çıktım ve Zara'ya şöyle bir baktım. Hala uyuyordu, bu yüzden sessizce yatak odasından çıktım ve Brax'ı ön kapıda karşıladım.

Elimle işaret ederek, "Şu şey iğrenç görünüyor," dedi.

"Aman Tanrım. Dur bir dakika." Banyoya gidip tezgahımın üzerinde sihirli bir şekilde bırakılmış olan merhem kavanozunu ve bir rulo streç filmi açtım. Kafatasının üzerine merhem sürdüm, sardım ve sonra dolabıma geri döndüm.

Bir çift ağırlık kaldırma eldiveni seçip birini elime geçiriyorum, markanın üzerinden kayarken yüzümü buruşturuyorum. Ama bu bir zorunluluk. En son istediğim şey amcalarımın bunu görmesi. Biliyorum, sonunda görecekler ama bugün bununla uğraşmak istemiyorum.

Brax ve ben daireden çıkıp arabasına bindik. Trafiğe çıktı ve sonra bana baktı. "Luca, kızıyla evlendiğini biliyor mu?"

İçimden bir ses "Hayır" diyor.

Brax ıslık çalar. "Seni öldürecek, dostum."

Homurdandım ama Brax haklıydı. Koltuğu geriye yatırdım ve gözlerimi kapattım, daha fazla soruya cevap vermek istemiyordum. "Vardığımızda beni uyandırın," diye emrettim.

Brax'ın "Gerçeklerle yüzleşme zamanı geldi" demesi uzun sürmüyor.

"Ağzını kapalı tut," diye uyarıyorum.

Alaycı bir şekilde, "Ben bir muhbir değilim," dedi.

"Hiçbir bok."

"O zaman öyle olduğumu ima etme," diye tehdit etti ve arabadan indi.

Arabadan indim ve spor salonuna doğru yürüdük. Tahmin ettiğim gibi, bütün amcalarım oradaydı.

Killian gür bir sesle, "Sean, neredeydin?" diye bağırdı.

"Yapmam gereken işler vardı," dedim ona.

"Partiden gizlice çıktın, sonra da bir gün ortadan kayboldun," diye suçluyor Declan.

"Dediğim gibi, yapacak işlerim vardı." Onların yanından geçip ağırlık kaldırmaya gittim. "Bana yardımcı ol, Brax," diye emrettim.

O itiraz etmiyor ve yanıma geliyor. Antrenmanımıza dalıyoruz ve nerede olduğuma dair başka sorular duymadığımda rahatlıyorum.

Killian bir çift eldiveni kaldırıyor. "Bir raunt dövüşmek ister misin?"

"Evet, tabii," diye yanıtladım, ağırlıkları yere bırakıp yanına doğru yürürken. Kaldırma eldivenimi çıkarırken yüzümü buruşturdum, markasını unuttum.

Killian elime baktı. "Elin neden plastikle sarılı ve kan içinde?"

Aşağıya doğru baktım. Sargı buruşmuş, kafatasını zar zor örtüyordu. Kanlı, iğrenç görünümlü bir yaraydı.

Killian elimi tuttu, burnunu kırıştırdı ve yüksek sesle, "Aman Tanrım. Bu iğrenç. Ne yaptın sen..." diye bağırdı. Yüz ifadesi gevşedi ve rengi soldu. Öfkeli bir bakışla beni yere yapıştırdı ve hırlayarak, "Ne yaptın Sean?" dedi.

Elimi geri çekiyorum. "Seni ilgilendirmez."

Tişörtümden tutup beni kendine doğru çekti. "Sana ne yaptığını sordum."

"Vay canına, burada neler oluyor böyle?" diye bağırdı Finn.

"Hiçbir şey," diye ısrar ediyorum.

"Sean aptalca bir şey yaptı," diye söyleniyor Killian.

Finn bana döndü. "Ne yaptın?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Bırakın bu konuyu," diyorum ama kaybedeceğim bir savaşa girdiğimin farkındayım.

"Gitmemiz lazım yoksa geç kalacağız," diye araya girdi Brax, beni bu karmaşadan kurtarmaya çalışarak.

Finn, "Bu işe karışma Brax. Ciddi söylüyorum." diye uyarıyor.

Brax çenesini sıktı ve bana "Üzgünüm ama denedim" der gibi bir ifadeyle baktı.

Killian öfkeyle, "Sadece bir kez daha soruyorum. Ne halt ettiniz siz?" dedi.

Bundan kaçış yok, bu yüzden şöyle cevap veriyorum: "Babamın işaretini elime koydum. Neden bu kadar önemli?"

Killian ve Finn endişeli bir bakış paylaştılar.

Killian öfkeyle, "Kendine neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu.

Öfke içimi kapladı. "Az önce sana bunun babamın tasarımı olduğunu ve onun elinde olduğunu söyledim. Benim elimde olmasının önünde hiçbir engel yok."

Killian gözlerini kapatıp başını salladı ve azı dişlerini gıcırdattı.

Finn sözlerine şöyle devam etti: "Ne yaptığının farkında değilsin, Sean."

"Peki, neden bana her şeyi anlatmıyorsun?" diye soruyorum, kalbim daha hızlı atıyor. Ekliyorum, "Bütün bu sırlardan bıktım. Eğer yapmamam gereken bir sebep varsa, cesaretini topla ve söyle."

Nolan aramıza katılıyor. "Babanızın elinde o dövme vardı ama insanlar onu çaldı. Birileri... Şey, Rossi ailesinden biri onun tasarımını çaldı. Birçoğunun elinde o dövme var. Bailey'lerin de öyle. Kendinizi markalamamalısınız, hele de aynı yerde hiç yapmamalıydınız."

Alaycı bir şekilde, "Nereden bilecektim? Bunu konuştuğumuzda bana söyleyebilirdin," dedim.

Üçü de birbirlerine bir kez daha baktılar.

"Birbirinize bakmayı bırakın ve bana cevap verin!" diye talep ediyorum.

Sessiz kalıyorlar.

"Kahretsin! Hepinizden! Artık yeter. Babam hakkında bir şey biliyorsanız ve bu bir anlam ifade ediyorsa, bilmek istiyorum."

Killian şöyle diyor: "Size Rossi'lerin ve Bailey'lerin bunu taktığını söyledik. Hatta birkaç Petrov'un da taktığını gördük. Bildiğimiz tek şey, bunu babanızdan çalmış olmaları gerektiği. Ama bunu elinize damgalamamalıydınız. O kahrolası piçler için ne anlama geldiğini kim bilir?"

Finn, "Bunu örtbas etmeniz gerekecek. Başka bir şeye dönüştürmeniz gerekecek." diye iddia ediyor.

"Olamaz," diye patladım.

"Bunu yapmanız gerekiyor. Düşmanlarımıza yanlış bir izlenim verebilir," diye ısrar ediyor Nolan.

"Neyin yanlış izlenimi?"

Killian öfkeyle, "Öncelikle, sen iğrenç bir pisliksin Rossi," dedi.

"Ya da Bailey," diye ekliyor Nolan.

Finn hırıldayarak, "Ya da kahrolası Petrov." dedi.

Daha dik durarak ayağa kalkıyorum. "Babamın kafatasını örtbas etmiyorum. Onu o yarattı. Onu o taktı. Benim de onu takma hakkım var."

"Aptal olma," diye ekliyor Finn.

"Onlar çaldılar, bu yüzden sorumluluk onlara ait, bana değil. Ve artık bu konuşmayı bitirdim," diye belirttim.

Killian, "Biz 'işiniz bitti' dediğimizde işiniz bitmiş demektir. Hiçbir yere gitmiyorsunuz." diye emrediyor.

"Kahretsin, değilim!" diye bağırdım ve Brax peşimden gelirken spor salonundan öfkeyle çıktım.

Arabasına biniyoruz. "Şey, bu iyi gitti," diye mırıldanıyor.

Hâlâ sinirli bir şekilde, "Sus Brax. Bunu duymak istemiyorum." diye bağırdım.

Motoru çalıştırıp otoparktan çıkıyor. "Pekala, ama işin içinden ıkamayacaksın. İkimiz de çıkamayacak durumdayız."

Ona doğru döndüm. "'İkimiz de leyiz' derken ne demek istiyorsun?"

Dudaklarını düz bir çizgi halinde bzyor ve önündeki yola bakıyor.

Tüylerim diken diken oldu. "Bana neyi anlatmıyorsunuz?" diye sordum.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor.

Arkama yaslanıp onu inceliyorum.

Hiç tereddüt etmeden, araba sürmeye devam ediyor.

Midem alt st oldu. "Anladım. Demek böyle olacak, ha? İkimiz de Yeraltı Dünyası'nın bir parçası olacağız ama birbirimize neler olup bittiğini asla söylemeyeceğiz, öyle mi?"

Yüzünde bir anlık suçluluk ifadesi belirdi, ama sonra ifadesi sertleşti. Bana baktı. "Konuşacak durumda olmadığını iddia ediyorsun. Benim de değilim."

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Arkamı dönüp pencereden dışarı baktım, bu kadar büyük bir karmaşanın içine nasıl düştüğümüzü merak ettim.

Telefonum titriyor.

Ona şöyle bir göz attım ve içimden bir ah çektim.

Dante: Ne yaptın Sean?

Telefonum yine titredi.

Liam: Hemen evime gel.

Dante: Konuşmamız gerekiyor. Annen ve ben hâlâ şehirdeyiz. Bu bir rica değil.

Liam: Çok büyük bir hata yaptınız. Bunu düzeltmemiz gerekiyor.

Dante beni aramaya alışıyor. Tam o sırada Liam arıyor ve ben de onu sesli mesaja yönlendiriyorum.

Brax, "Pes etmeyecekler," diye belirtiyor.

Gözlerimi kapatıp arkama yaslanıyorum, bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi düşünmeye çalışıyorum, çünkü bu berbat durumun başlamak üzere olduğunu biliyorum.

Brax beni bırakıp, "Yukarı gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, şu an değil." Kapıya doğru uzanıyorum ama telefonum tekrar titriyor. Ona bir göz atıyorum ve midem alt üst oluyor.

Fiona: Zara ile evlendin mi?

Nikah törenimizden sonra Zara ile öpüşürken çekilmiş yakın plan bir görüntü ekranı dolduruyor; elim onun yanağında ve alyansım tamamen görünür durumda.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Başka bir mesaj geldi.

Luca: Sean, sen ölüme doğru giden bir adamsın.

"Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!" diye dişlerimi sıktım.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor Brax.

Telefonumu ona gösteriyorum.

"Bok."

"Evet. Tam da olması gerektiği gibi."

Brax'ın sesi ciddileşiyor. "Luca'nın kötü tarafında olmak istemezdim."

"Gerçekten de, yararlı yorumlarınız için teşekkürler."

"Üzgünüm."

"Ne olursa olsun. Bir noktada öğrenecekti zaten," dedim kapıyı açmaya başlarken, sonra durakladım. Brax'a dönerek, "Sonunda birbirimize neler olup bittiğini nasıl bildireceğimizi bulmamız gerekecek. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye belirttim.

Başını salladı. "İnan bana dostum. Ben de bundan hoşlanmıyorum."

Yumruğumu uzattım ve o da yumruğuma vurdu. Arabadan indim, binama girdim, asansörle yukarı çıktım ve daireme çıktım.

Zara hâlâ uyuyor. Perdeleri açıp ellerimi birbirine vurarak gür bir sesle, "Kalkma vakti geldi!" diye bağırdım.

Gözlerini kırptırdı. "Neler oluyor?"

"Kalkma vakti," diye tekrarladım ve battaniyeyi üzerinden çektim.

"Aman Tanrım! Acil durum ne!" Yatakta doğrulup saate baktı. "Sean, pazar sabahı saat yedi."

Önüne geçip kollarımı kavuşturdum ve başımı aşağıya eğdim. "Evet. Ve işler iyice karıştı."

Gözleri irileşti ve yüzü bembeyaz oldu. "Omni'yi kızdıracak bir şey mi yaptık?"

"Hayır. Daha da kötü."

"Daha mı kötü?" diye endişeyle soruyor.

"Evet. Gizli evliliğimiz artık gizli değil. Anne babamız hala şehirde ve muhtemelen yakında burada olacaklar."

"Kahretsin!"

"Evet, aman Tanrım, doğru söylüyorsun. Hadi kalk, nabzım."

"Ne zaman gelecekler?" diye soruyor.

Omuz silkerek, "Tahminimce önümüzdeki on beş ila yirmi dakika." dedim.

İnledi.

"Ayrıca amcalarım da markamı gördüler," diye ekliyorum.

Elime şöyle bir baktı, sonra dehşet içinde elimi tuttu. "Sean, bu iğrenç görünüyor. Enfeksiyon kapacaksın."

"Sorun yok," diyorum.

"Hayır, değil." Yatağından fırladı ve beni banyoya çekti.

Onun kalçalarına bakıyorum.

Karım inanılmaz derecede seksi.

Eğilip dolabımı karıştırıyor.

Yanına yaklaştım, elimi kalçasına koydum ve "İstersen bu pozisyonda kalabilirsin" dedim.

Hidrojen peroksit şişesiyle ayağa kalkarken kıkırdadı, sonra da "Şu an bunun için vaktimiz yok" diye azarladı.

"Kim söylüyor bunu?"

"Ben. Şimdi, elini ver."

"Bu canımı yakacak," diye itiraf ediyorum.

Kaşlarını kaldırarak, "Kocaman, sert Sean'ın bu kadar çocuksu olacağını düşünmemiştim," dedi.

Alaycı bir şekilde, "Bakalım bunu markanızın üzerine dökersem nasıl tepki vereceksiniz," dedim.

Hiçbir şey söylemiyor ama dudakları seğiriyor. Elimden tutuyor, lavabonun üzerine tutuyor ve sıvıyı elime döküyor.

Yüzümü buruşturuyorum.

Gülmesini bastırıyor.

Yaramdan köpükler çıkıyor.

Zara bir tomar tuvalet kağıdı alıp kuruladıktan sonra nazikçe merhem sürdü. Yeni bir plastik örtüyle sıkıca sardı. Sonra elimi tutup parmak boğumlarımı öptü. "İşte böyle. Çok daha iyi."

Göğsümü bir sıcaklık kaplıyor. Ona bakıyorum.

Gergin bir şekilde, "Neden sanki yanlış bir şey yapmışım gibi beni inceliyorsunuz?" diye sordu.

"Babandan izin almadan seninle evlendiğim için beni öldürecek," diye ağzımdan kaçırdım.

Başını salladı. "Evet. Annen de orada olmadığı için üzülecek."

"Elbette," diyorum.

"Sanırım yapacak tek bir şey kaldı." Duşu açtı.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"Duş." Sırıttı ve içeri girdi. Kapıyı kapatmaya başladı ama sonra durdu. Başını dışarı uzattı. "İçeri mi giriyorsun yoksa dışarıda mı kalıyorsun?"

Kıkırdıyorum ve penisim sertleşiyor.

Boş ver. Birkaç dakikamız var.

"Neden olmasın?" dedim ve içeri girdim, o çığlık atarken onu fayans duvara doğru ittim.

Zara

Duştan çıkıp kurulanıyoruz. Yatak odasına girdiğimde telefonum çalıyor.

"Dünyama hoş geldiniz," diye mırıldandı Sean.

Ona şöyle bir göz attım ve içimden bir ah çektim. Yeni bir mesaj daha geldi.

Baba: Güzel kızım. Bana bunun Photoshop olduğunu söyle.

Ekranda, nikah törenimizden sonra Sean'la öpüşürken çekilmiş, evlilik yüzüğünün belirgin bir şekilde görüldüğü bir fotoğraf beliriyor.

İçim burkuldu. Sean ve benim onların arkasından yaptıklarımız yüzünden anne babamın ne kadar hayal kırıklığına uğradığını ve incindiğini ancak tahmin edebiliyorum.

Telefonumu yatağın yanına bırakıp banyoya geri döndüm. Sean'ın dolabını karıştırıp "Saç kurutma makinen var mı?" diye seslendim.

"Hayır. Ama bunu mu arıyorsunuz?" Elinde sa şekillendirici aletimle kibirli bir ifadeyle belirdi.

"Teşekkür ederim!" Parmak uçlarımda yükselip dudaklarından öptüm.

Kalçamı okşadı. "Hazırlan. Eminim yakında burada olacaklar."

Gözlerimi deviriyorum ama midem kasılıyor. "Ah, ne eğlence ama."

"Evet." Banyodan çıkıyor.

Kurutma makinesini prize takıp çalıştırıyorum. Fiona içeri girmeden önce sadece birkaç dakikam kalıyor.

Bana öfkeyle bakıyor, yeşil gözleri alev alev parlıyor.

Yüzümü buruşturup usulca, "Hey," dedim.

"Bana sakın 'hey' demeye kalkma! Bana nasıl böyle yalan söyleyebilirsin?" diye suçluyor.

Başımı salladım. "Öyle yapmadım. Sandığınız gibi değil."

"Benim düşündüğüm gibi değil mi?" Telefonunu önüme uzatarak babamın gönderdiği aynı fotoğrafı bana gösterdi.

"Fiona, bunu kastetmedim—"

"Neyi kastetmedin? Arkamdan kardeşimle ilişki yaşamak ve bana defalarca yalan söylemek mi? Ailelerimizin hiçbiri yokken gizlice evlenmek mi?" diye öfkeyle sordu. Gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini kırıştırdı.

Elimi omzuna koydum. "Fiona—"

Omuzunu geriye doğru sertçe çekti. "Şu an bana dokunma, Zara."

Suçluluk duygusu beni kemiriyor. "Bak, işte bu—"

Başını yana eğerek, şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne?" diye endişeyle sordum.

Bana işaret ederek, "Boynunda neden plastik var?" diye sordu.

Kahretsin.

Aynaya baktı ve yüz ifadesi dehşete dönüştü. "Bu kan mı?"

Aynadan uzaklaşıyorum. "Dinleyin—"

"Bu ne?" diye çığlık attı, beni döndürmeye çalıştı ama ben geriye doğru adım attım.

"Zara, kendine ne yaptın?" diye endişeyle sordu, dehşeti kaygıya dönüşmüştü.

Sean odaya girer. "Daireme izinsiz girmeyi bırakmanı, yoksa giriş iznini iptal edeceğimi söylemiştim. Zilini çalman ve cevap vermemi beklemen gerektiğini biliyorsun."

Öfke onu ele geçirir. Dönüp adamın göğsüne yumruk atar. "Şu anda bana bunu söyleyemezsin."

"Evime gelip de sanki evin sahibiymiş gibi davranma," diyor.

Öfkeyle, "İkinizin yaptığı şeyin doğru olduğunu iddia etmeye sakın kalkmayın!" diye çıkıştı.

"Ne yaptık biz?" diye soruyor.

"Sean, yapma," diye uyarıyorum ama kardeş kavgalarına bir türlü müdahale edemiyorum ya da onları durduramıyorum.

Birbirlerine meydan okuyan ifadelerle bakıyorlar. Fiona başını sallıyor. "İğrençsin."

"Neden iğrenç biriyim?"

"Zara ile evlendin."

"Öyleyse Zara iğrenç mi?" diye kibirli bir şekilde sordu, kollarını kavuşturarak. Sonra ekledi, "Benim fikrim farklı. Aslında Zara'yı oldukça iştah açıcı buluyorum."

"Sen iğrençsin," diye öfkeyle söylendi.

"Kes şunu," diye azarladım.

Fiona onun eline baktı ve sonra elini kavradı.

Yüzünü buruşturdu. "Ah!"

Sesi tekrar yükseldi. "Bu da neyin nesi, Sean? Zara gibi senin de üzerinde neden plastik ve kan var?"

Elini geri çekti. "Seni ilgilendirmez."

"HAYIR?"

"Hayır, değil," diyor, çenesini sıkarak ve gözlerini ondan ayırmadan.

Ses tonumu yumuşatarak tekrar deniyorum: "Fiona, hadi başka bir odaya geçelim, oturalım ve konuşalım."

Bana döndü, öfkeyle dolup taşarak, "Kardeşimle evlenmeden ve bana da dahil herkese defalarca yalan söylemeden önce bunu yapsaydın daha iyi olmaz mıydı?" dedi.

İçim titriyor. Ona yalan söylediğime pişmanım, bu kadar büyük bir yalan olmasa da. Ama Sean ile aramda her zaman bir şeyler vardı ve o da bunu biliyordu. Ne kadar kaçmaya çalışsam da, olmasına izin vermesem de, sonunda oldu. Şimdi bunun üstesinden gelmek zorundayız.

"Lütfen, oturalım ve konuşalım," diye teklif ediyorum.

Sean alaycı bir şekilde, "Evet, banyomuzdan defol git." dedi.

Kadın arkasını dönerek Sean'a baktı. "Gerçekten sınırları zorluyorsun."

Kendine güveni giderek artıyor. "Ne yapacaksın ki, Fiona? Zara ile biz ne yaptıysak yaptık. Seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmez mi?"

Sırıttı. "Evet. Benim yatağında ya da evimde kimin olduğu seni ilgilendirmez."

"O sadece senin yatağında değil, Sean. Artık senin karın. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?" diye haykırıyor Fiona.

Sean ağzını kapatıp ona baktı.

Haklı. Yaptıklarımızın sonuçları var. Sean ve benim henüz tam olarak kavrayamadığımız kadar derin sonuçlar bunlar.

Sean, kapı zili çaldığı anda odadan çıkar. Geri dönüp suçlayıcı bir şekilde, "Zara'nın ailesine o resmi gönderdiğin için teşekkürler, abla," der.

Fiona'nın yüzünde şaşkınlık vardı. "Zara'nın ailesine hiçbir fotoğraf göndermedim. Ailesine acının habercisi olmak istemezdim."

"Gerçekten mi? Şu an biraz kontrolünü kaybetmiş gibisin. Emin misin, küçük bir mesaj göndermedin mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Hayır, ben göndermedim," diye ısrar ediyor. "Yani bana gönderen kimse, onlara da göndermiş olmalı. Peki bana kim gönderdi?" diye soruyor.

Sean hiçbir şey söylemiyor.

Sesinde yeni bir kırgınlıkla tekrar bana odaklandı. "Peki, orada kimler vardı? Ben davet edilmediğime göre kimler davet edildi?"

"Fiona, lütfen. Hadi bunu sakın bir şekilde konuşalım."

Ortamı yüksek bir patlama sesi doldurdu. Babamın sesi gürledi, "Şimdi bu kapıyı aç, Sean O'Malley!" Ardından daha fazla patlama sesi geldi.

"Sean, git kapıyı aç," diye ısrar ettim.

Babam, "Defol buradan, pislik herif, yoksa kapını kırarım!" diye uyardı.

"Sean!" Göğsüne bastırıyorum.

İçini çekerek, "Oyunlar başlasın," diye mırıldandı.

"Bu bir oyun değil!" diye çıkıştı Fiona.

Onu görmezden gelip aceleyle diğer odaya gitti.

Takip ediyoruz.

Saniyeler içinde babam antreden içeri girdi. Yumruğu Sean'ın gömleğiyle doluydu ve Sean geriye doğru yürüyordu, eminim ki fiziksel bir kavgaya tutuşsalar babama zarar verebilirdi. Belki babam gençliğinde böyle bir şey olmazdı ama artık genç değil.

"Baba, yapma!" diye bağırdım.

"Öldürmeyeyim mi?" diye tısladı bana bakarak. "Kızımın masumiyetini çalan adamı öldürmeyeyim mi?"

İnleyerek, "Baba, dur artık. Aşırıya kaçıyorsun." dedim.

"Aşırıya mı kaçıyorum? Güzel kızımı benden habersiz aldı ve benimle evlendi. Bana izin bile sormadı."

"Baba..."

"Luca, bırak gitsin," diye emretti annem, ama o da benden memnun değil. Yüzünde acı ve öfke parlıyor. Ve ikisini de suçlayamam.

Babanın gözlerindeki öfke daha da şiddetleniyor. "Onu bırakmayacağım, yavrum. Ona, babaların erkek olamayan oğullarına yaptığı gibi, sorumluluk alıp gerekeni yapacağım. Kızımı evlenme teklif etmeden önce doğru olanı yapmamaya nasıl cüret edersin!" diye bağırıyor.

"Baba, dur," dedim Dante ve Bridget kapıdan içeri girerken.

"Bunu nasıl yapabildin, Sean?" diye patladı Bridget, annem kadar kırgın bir şekilde.

"Çünkü o tam bir aptal," diye yanıtlıyor Fiona.

"Sana kim sordu?" diye çıkıştı Sean.

Babam Sean'ın tişörtünü daha sıkı kavrayıp onu ayak parmaklarının ucuna kaldırıyor ve Sean'ın karşı koyabileceğini biliyorum. Neden karşı koymadığını bilmiyorum. Sanırım babama duyduğu saygıdan dolayı, ki bunu takdir ediyorum, ama aynı zamanda babamın onu bırakmasını da istiyorum.

Hemen yanlarına koştum ve aralarına girdim. "Baba, dur artık!" diye bağırdım.

Bana kısa bir bakış attıktan sonra yavaşça Sean'ı bıraktı. Gözlerini kırptırdı ve sesi acı doluydu. "Güzel kızım. Bunu nasıl yapabildin? Annen ve ben senin düğününde bulunmayı hak etmiyor muyuz? Seni gelin olarak teslim etmeyi hak etmeyecek kadar kötü müyüm?" Sean'a dönüp hırladı, "Ya da bu piç kurusuna seninle evlenme izni vermeyi mi?"

"Baba, lütfen," diye yalvardım.

"Luca, sakin ol. Bugün kimsenin kalp krizi geçirmesine gerek yok," diye endişeyle söylüyor annesi.

Aynı hayal kırıklığı ifadesiyle ona baktı. "Bu doğru değil, Chanel."

Gözlerinde hü­zün beliriyor. "Kimse öyle demiyor, özellikle de ben," diye onaylıyor.

Dante, boğuk bir sesle araya giriyor: "Senin de kafatası damgası var mı Zara?"

Kollarımın tüyleri diken diken oldu.

Babamın yüzü bembeyaz oldu, gözleri faltaşı gibi açıldı. Yıkılmış bir sesle başını salladı ve nefes nefese, "Zara. Hayır." dedi.

Sean'a şöyle bir baktım, nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Boynunda neden plastik var?" diye tekrar soruyor Fiona, sonra da "Çıkar şunu" diye emrediyor.

"Hayır," diye yanıtladım ve Sean'a doğru bir adım daha yaklaştım.

Kolunu belime doladı.

"Kendine ne yaptın?" diye soruyor annem, sonra arkama geçiyor, plastiği çekiştiriyor ve "Aman Tanrım, ne güzel bir cildin var!" diye bağıyor.

Boynumdaki şiddetli ağrıdan dolayı yüzümü buruşturdum.

"Zara iyi," diye ısrar etti Sean, beni kendine daha da yaklaştı­rarak. "Her şey yolunda. Herkesin sakinleşmesi gerekiyor."

"Kızımı neye bulaştırdın?" diye öfkeyle sordu baba, gözleri daha da alev alev parlıyordu.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Sean, "Babamın tasarımını üzerimize giydirdik. Önemli bir şey değil," diyor.

"Önemli bir şey değil mi?" diye homurdanır Dante.

Bridget ağlayarak Sean'ın elini tuttu. "Neden bunu yaptın? Sana bunu yapmamayı söylemiştim!"

"Bana onu üzerime sürmememi hiç söylemedin," diye itiraz ediyor Sean.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

Fiona soruyor: "Peki neden babamdan bahsediyorsunuz?"

Sean onun sorusunu görmezden gelir ve kendi sorularını sorar. "Neden herkes bu kadar paniklediğini söylemiyor? Eğer iz önemli bir şey değilse, neden hepiniz bunu bu kadar büyütüyorsunuz?"

"Anlaştık," diye ekledim, babamın ve Dante'nin kafatası hakkında ne bildiklerini merak ederek.

Yeraltı dünyası hakkında bilgi sahibi mi?

Bu da babamın sırlarından sadece bir diğeri.

Oda sessiz.

Kimse bir şey söylemiyor.

Fiona sonunda sessizliği bozarak, "Anne? Cevaplara ihtiyacım var," dedi.

Bridget'in gözleri yaşlarla doldu ve başını salladı.

Dante onu kendine doğru çekerek, "Kardeşin ve Zara aptalca bir şey yaptılar. Hepsi bu." dedi.

"Bunun babamla ne ilgisi var?" diye soruyor.

Sean söze giriyor: "Fiona, babamın elindeki kurukafayı hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Şey, belki. Bilmiyorum. Ben..." Utanç yüzüne yansıdı ve başını aşağıya eğdi.

Sean sessizce onun yerine cümleyi tamamlıyor: "Artık pek bir şey hatırlamıyor musun?"

Gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşlarını sildi ve sonra suçluluk duygusuyla Sean'a baktı.

Ona şefkatli bir bakış atarak, "Biliyorum," dedi.

Burnunu çekti. "Ne önemi var ki?"

Sean elini kaldırarak, "Babamın vücudunda bu kurukafa damgası vardı. Benim de var, Zara'nın da var ama onunkisi boynunun arkasında." dedi.

Anne sinirlenerek, "Kendini mi yaktın? Bunu yapmana ne sebep oldu?" diye sordu.

İçimdeki suçluluk duygusu daha da artıyor. Onlara cevap verememekten nefret ediyorum. Ama aynı zamanda Sean'ın babasının neyle meşgul olduğu hakkında bir şeyler biliyor gibi görünmelerinden de hoşlanmıyorum.

Bridget sert bir ses tonuyla, "Sana bunu yapmamanı söylemişim," diye tekrarladı.

"Hayır, öyle yapmadın. Onu elime süreceğimi hiç söylemedim," diye iddia ediyor Sean.

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun," diye ekliyor Bridget.

Dante, "Annenle oyun oynamayı bırak, Sean," diye uyarıyor.

Sean'ın yüzü sertleşti. Beni kendine daha da yaklaştırdı. "Olan oldu. Zara ile evlendik. Babamın anısına onun işaretini üzerimize damgaladık. Hepsi bu. Bu Zara ile benim aramda özel bir an ve büyük bir olay değil. Yoksa hepinizin bize söylemediği başka bir şey mi var?"

Fiona, Sean ve ben anne babalarımıza bakakaldık.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Cevap vermeleri ne kadar uzun sürerse, bir şeyler bildiklerine o kadar çok ikna oluyorum.

"Büyük bir hata yaptın," diyor Dante.

Sean kibirli bir şekilde, "Öyle mi? Neden? Babam hakkında bana anlatmak istediğin bir şey mi biliyorsun?" diye yanıtlıyor.

Dante, Sean'a meydan okuyan bir bakış attıktan sonra, "Annen bunu üzerinde taşımanı istemediyse, onun isteklerine saygı duymalıydın," diye ekledi.

Sean, "Söylemesi kolay. Baban sen çocukken ölmedi. Hala hayatta ve doksanlı yaşlarında." diye çıkıştı.

Dante çenesini sıkıyor.

Babam, "Kızımı neyin içine çektin?" diye suçluyor.

"Baba, beni hiçbir şeye zorlamadı. Bunu birlikte seçtik."

"Vücudunu mahvetmeyi mi seçtin? Annen ve ben yokken evlenip, benden izin istemeye cesaret edemeyen bir adamla yemin etmeyi mi seçtin?" diye öfkeyle sordu.

"Tamam, belki doğru şekilde yapmadık. Ama Sean haklı, iş bitti," diye ısrar ediyorum.

Babam hırıldayarak, "Yani bu kadar mı? Hepimizin bunun normalmiş gibi davranması mı bekleniyor? Ve siz ikiniz..." dedi ve bizi işaret etti. "Annelerinizin kalbini kırdınız. Şimdi de gözümüzü kapatmamız mı gerekiyor?"

İçimden bir ah çektim.

Sean beni daha sıkı kavradı. "Maalesef, bizimle bir daha hiçbir ilişkiniz olmasını istemiyorsanız, durum böyle olmak zorunda," diye yanıtladı.

Nefesim kesildi. "Sean, öyle deme."

"Şimdi kızımı hayatımdan çıkarabileceğini mi sanıyorsun?" diye homurdandı baba.

"Hayır. Ama sen bunu affedilemez bir olay gibi gösteriyorsun. Sanki Zara ile benim evlenmemiz olabilecek en kötü şeymiş gibi. Yani, benden çok daha kötü adamlar var dışarıda, Luca."

Babam gür bir sesle, "Kızımın elini hak edip etmediğin konusunda sakın bana laf etme!" diye bağırdı.

"Baba! Sean! Lütfen," diye azarladım.

Fiona araya girerek, "Sean neden o kafatasını sana taktı Zara? Gerçek sebebi ne? O benim de babamdı. Bunu bilmek istiyorum." dedi.

"Fiona, önemli bir şey değil. Babanın elindeki bir izdi. Kendisi tasarlamıştı ve ona takıntılıydı. Sadece gotik bir çizim," diye ısrar ediyor Bridget.

Fiona annesine doğru döndü. "Eğer bir şey değilse, neden Sean'a onu üzerine sürmemesini söyledin?"

Bridget'in gözlerinde öfke parlıyor. Bizi işaret ediyor. "Bakın, derileri ne kadar kötü olmuş şimdi. Oğlumun damgalanmasını mı istiyorum sanıyorsunuz? Ve Zara! Güzel boynun. Bu kadar acıya nasıl dayanabildin?"

Sean gururla, "O bunu çok iyi karşıladı! Benden çok daha iyi." diyor.

Ona şöyle bir baktım ve dudaklarım seğirdi. Ağzımdan birden, "Biraz çocuk gibi davrandın," çıktı.

Bana göz kırptı.

Bridget kükreyerek, "İkiniz de bunun komik olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Yüzüm düştü. "Hayır, ama..." Sean'a baktım. "Şey, o benden çok daha korkaktı." Gülümsememi bastırmaya çalıştım.

"Bu hiç komik değil!" diye bağırdı babam, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Zıplıyorum.

Sean belimi sıktı. "Hayır, komik değil. Ama olacaklar şöyle: Zara ve ben artık evliyiz. Bunu kabullenip kabullenmemek senin tercihin. Umarız bizim için mutlu olursun. Uzun zamandır arkadaşız."

"Bunu yapmak için yanlış kızı seçtin," diye öfkeyle söylendi baba.

"Luca, Zara'ya benden daha iyi bakacak kimsenin olmadığını biliyorsun. Hiçbir erkek onu düşmanlarımızdan benden daha iyi koruyamaz. Ve bunu inkar edemezsin."

"Bunu, onu sakat bırakılmaya zorlayan bir adam, hayır, bir çocuk söyledi!" diye öfkeyle bağırdı baba.

Sean homurdanır. "Ben çocuk değilim, bunu sen de biliyorsun."

"Ben sakat bırakılmadım!" diye itiraz ediyorum.

"Vücudunu kasten yaktın! Ne için?" diye feryat etti annem, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Ve beni zorlamadı. Ben istedim," diye ekledim, içimde suçluluk duygusu giderek artıyordu.

Sean derin bir nefes alarak, "Artık Zara'nın kocasıyım. Gerekli gördüğüm durumlar dışında onu gözetim altında tutmuyorum. Bundan böyle o benim karım ve ona bakmak benim sorumluluğum." dedi.

"Kesinlikle olmaz!" diye gürledi babam.

"Sean," diye sessizce uyarıyor Dante.

"Kızımın güvenliğiyle ilgili ne olacağına sen karar veremezsin," diye öfkeyle bağırdı baba.

Sean göğsünü kabartarak, "Evet, öyleyim. İster beğenin ister beğenmeyin, ben onun kocasıyım." dedi.

"O benim kızım," diye hırladı baba.

Sean'ın sesinde kararlılık vardı. "Doğru, bu yüzden hayatımızın bir parçası olmanızı istiyoruz. Ama o benim karım ve bundan sonra onu ben koruyacağım. Sorunuz var mı?"

Luca iki adım atar, ancak Dante onunla Sean'ın arasına girer ve "Luca, sakın ol" diye uyarır.

"Kızım söz konusu olduğunda bana 'sakın ol' deme sakın!" diye çıkıştı baba.

"Şu an işler çok gergin. Bunu başka bir zaman ele alacağız," diye belirtiyor Dante.

"Anne, bu kafatası ve babam hakkında bana anlatmadığın her şeyi öğrenmek istiyorum. Bilmeyi hak ediyorum," diye ısrar ediyor Fiona.

Bridget içini çekerek başını salladı. "Anlatacak bir şey yok. Sean'a söylediğim şeyi sana da söylüyorum. Sadece takıntılı olduğu ve sonra vücuduna kazıdığı bir görüntüydü."

"Yine mi yalan söylüyorsun?" diye suçluyor Fiona.

Bridget'in yüzü düştü, yeni bir acıyla doldu.

Dante parmağını Sean ve Fiona'nın arasına doğru uzatarak, "İkiniz de eski hayaletleri çağırmayı bırakın. Annenizin bunca yıl size neden yalan

söylediğini biliyorsunuz, o zamandan beri size yalan söylemedi. Sizin saygısızlığınızı hak etmiyor." dedi.

"Öyleyse bize doğruyu söyle," diye ısrar etti Fiona.

"Doğruyu söylüyorum!" diye haykırıyor Bridget.

Annem araya girerek, "Bence Dante haklı. Şu an işler çok gergin. Hepimizin sakinleşmesi, biraz zaman ayırması ve tüm bunları sindirmesi gerekiyor. Luca, hadi gidelim." dedi.

Baba ona bakıyor, hiç kıpırdamıyor.

Ses tonunu yumuşattı ve elini onun pazusuna koydu. "Lütfen, Luca, hadi gidelim."

Sonunda pes etti, Sean'a öfkeli bir bakış daha attı, bana ise hayal kırıklığıyla dolu, üzgün bir bakış. Başını sallayarak, "Güzel kızım," diye mırıldandı ve gittiler.

Kalbim acıyor. Ona ve anneme ne kadar kızgın olsam da, onları asla bilerek incitmek veya hayal kırıklığına uğratmak istemezdim. Şimdi acı çekiyorlar ve buna ben sebep oldum.

Dante, "Bridget, gitme vakti geldi," diye belirtiyor.

Gözlerinden hala yaşlar süzülürken, Fiona ve Sean arasında bakışlarını gezdirdi. "Yaptığım her şey sizin ikiniz içindi. Keşke bana inansaydınız."

Sean içini çekerek, "Sana inanıyoruz anne. Her şey ortaya çıktıktan sonra da hep sana inandık." dedi.

Fiona, "Hâlâ hakkında sorularımız olan şeyler var," diye ekliyor.

Bridget'in yüzüne acı, korku ve dehşet yansıyor.

Anlamıyorum. Sadece Fiona ve Sean'ın bana anlattıklarını biliyorum, ama çok az şey biliyorum. Bridget, onları saklamak zorunda kaldığını iddia ediyor. Chicago'ya geri dönmesine izin verilmemiş ve sadece babasının yanında, New York'ta bulunmasına izin verilmiş. Eğer Sean Sr. öldükten sonra Chicago'ya geri dönseydi veya O'Malley ailesini görseydi,

öldürüleceklerdi. Onları güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yaptığını ısrarla söylüyor.

O'Malley ailesi, kadının tehdit edildiğini öğrenince onu affetti ve Sean ile Fiona'yı da aynı şeyi yapmaya ikna etti.

Ancak Sean ve Fiona, onu tehdit eden kişilerin kim olduğu ve babalarına ne olduğu hakkında her zaman daha fazla ayrıntı öğrenmek istediler. O da onlara bu bilgiyi hiç vermedi, başka kimse de vermedi. Bu yüzden hayal kırıklıklarını anlayabiliyorum.

"Bridget, hadi gidelim. Hadi gel," diye emretti Dante, alnından öperken, sonra Sean'a öfkeli bir bakış daha attı. Boynuma baktı, sonra başını salladı. Bridget'i evden dışarı çıkardı.

Fiona kıpırdamıyor.

Yanına yaklaştım. "Fiona."

Bana doğru döndü. "Babamın bununla ne ilgisi var?"

Başımı sallayıp omuzlarımı silkerek bir kez daha yalan söyledim. "Sean'ın hatırladığı ve üzerimize giymemizi önerdiği sadece onun çizimiydi."

Sanki içimi görebiliyormuş gibi bana dik dik bakıyor. "Biliyor musun, Zara, asıl çılgınca olan ne?"

Kolumdaki tüyler diken diken oldu. "Bu ne?"

"Hayatım boyunca sana güvendim. Hiçbir zaman yalancı olduğumu düşünmedim, ama şimdi yanıldığımı açıkça görüyorum." Sean'a baktı. "Ya sen?" Yanağından bir damla yaş süzüldü. Alaycı bir şekilde güldü. "İkiniz birbirinize layıksınız. Tebrikler."

"Fiona!" diye aynı anda söyledik Sean'la birlikte.

O daireden çıkıyor ve ben donakalmış bir şekilde, yaptıklarımızın bu kadar çok insanı nasıl incitebileceğini merak ediyorum.

Sean

Ertesi Gün

Karıncalanma hissi beni tahrik ediyor ve inliyorum. "İşte böyle, nabzım atmaya başladı."

Zara sıırttı ve dönüş hızını yavaşlattı. "Peki ya bu?"

"Durma dedim." Kalçasına hafifçe vurdum ama çok sert değildi.

Saçlarımı karıştırıyor, vajinası aynı acı dolu hızla penisimin etrafında dönüyor ve sonra dilini dudaklarıma sürüyor.

Başının arkasından tutarak onu zorla öpmeye devam ettiriyorum, ta ki inleyip titreyerek penisimin etrafında kıvranmaya başlayana kadar.

Kalçasından tutarak, "Seni küçük yaramaz kız," diye mırıldandım.

O kıkırdar.

Onu üzerimde daha hızlı hareket ettiriyorum, daha derine doğru itiyorum.

"Sean," diye fısıldadı, göz kapakları titreyerek.

Kalçasına daha sert vurdum ve o inledi, vücudu benimkinin üzerinde kasıldı.

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye alay ettim, sonra da yukarı doğru hamle yaparken ona tekrar vurdum.

"Kahretsin!" diye bağırdı, gözlerini devirerek.

"İşte yaramaz bir velet olunca böyle oluyor. Sana kimin patron olduğunu hatırlatmam gerek," diye dişlerimi sıktım, kalçamı olabildiğince yukarı iterek, terlerimiz birbirine karıştı.

"S-Sean!" diye kekeledi, sesi kısık, yüzü kıpkırmızıydı.

Onu bir kez daha sertçe penisimin üzerine bastırdım ve havayı yüksek bir inilti doldurdu. Tüm vücudu üzerime yığıldı, şiddetli titremelerle sarsılıyordu.

Onu sıkıca kucaklıyorum, kalçalarını daha hızlı hareket ettiriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve birden "Seksi küçük yaramaz" diye mırıldanıyorum.

"Sean," diye zar zor söyleyebiliyor, yüzünü göğsüme yaslayarak.

Ve her şey mükemmel ötesi.

O mükemmel.

Zara'nın eşim olduğuna hâlâ inanamıyorum ama o benim eşim ve bu zamanı boşa harcamadım.

Adrenalin hücrelerimde birikiyor ve hücrelerim daha fazla adrenalin tutamayacak noktaya kadar genişliyor.

Sertleşmiş penisim ıslaklığının içine daha da derinlere doğru kayarken ona tekrar vurdum.

Göz kapakları titreyerek inliyor.

"İşte bu," diye övüyorum, içimde kabararak onun bana karşı daha şiddetli titremesine ve inlemesine neden oluyorum.

Sinirlerimi gıdıklayan bir his. Omurgamdan aşağıya endorfin dalgaları yayılıyor ve testislerim kasılıyor.

Kapı zili çalıyor.

Gözleri birden açıldı.

"Gidebilirler," diyorum, kalçalarını kaldırıp indirerek.

Kapı zili tekrar çalıyor ve yüksek bir vurma sesi havayı dolduruyor.

"Defol git buradan!" diye bağırdım.

Gözleri kocaman açıldı.

"Hadi ama, nabzım. Biraz daha gücün var." diye ısrar ettim. Daha sertçe ittim ve kalçasına bir tokat attım.

"Sean, ben... Kahretsin!" Gözlerini tekrar devirdi ve vücudu her zamankinden daha şiddetli bir şekilde kasıldı. Tahrik olması pelvisimi ıslattı.

"Seni lanet olası yaramaz küçük velet!" diye övüyorum.

Kapı zilinden sürekli olarak çalma sesleri ve sertçe vurma sesleri geliyor.

"Git buradan!" diye tekrar bağırdım, sonra testislerim büzüldü. Hücrelerimden bir adrenalin patlaması fışkırdı. İnleyerek, tüm enerjimi ona boşaltana kadar sertçe pompaladım ve ittim.

Kasılmaları yavaşladı.

Kapı zili çalmaya ve kapıya vurma sesleri devam ederken nefesimizi toplamaya çalışıyoruz.

"Aman Tanrım, defol git buradan!" diye tekrar bağırdım.

Yüzü hâlâ kızarmış olan Zara yukarı bakıp yüzünü buruşturdu. "Belki de onu almalıyız?"

"Onları siktir et." Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Dudaklarıma doğru kıkırdıyor.

Çan sesleri ve gümbürtüler durmuyor.

Ağzımı onunkinden ayırıp, "İsa Mesih!" diye bağırdım.

Üzerimden kalkıp ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

Bornozunu alıp giydi. "Kapıda kimin olduğuna bakmaya gidiyorum."

"Siktir git!" dedim ayağa fırlayarak.

Kaşlarını kaldırarak, "Neden olmasın?" diye sordu.

"Üzerime boşaldın resmen," diye belirtiyorum. "Karım kapıya sanki sevişmiş gibi kokarak gitmeyecek."

Sırıttı. "Gerçekten mi? Bahse girelim mi?"

"Beni sınamaya kalkma," diye uyarıyorum.

Kapıya doğru gururla yürümeye başladı.

Arkasından geçip onu duvara doğru savuruyorum.

Nefesi kesildi.

"O çıplak, seksi kışını, vajina suyu kokusuyla birlikte, bu odada tut."

Dudakları seğirdi. "Üzerinde benim kokumun olduğunu farkında mısın?"

Sırıttım. "İstersen daha sonra üzerime biraz daha sıkabilirsin. Sakın bu odadan çıkmaya kalkma."

Kıkırdadı. "Evet, sevgili kocam. Ama kim olursa olsun ön kapıyı kırmadan önce git."

Dışarıda kim varsa ona sinirlenerek homurdandım. Bir havlu kapıp belime sardım, sonra da ön kapıya koştum.

"Aman Tanrım. Şunu yapmayı bırakın artık!" diye bağırdım, sonra kapıyı hızla açıp donakaldım.

Byrne kaşlarını kaldırarak alaycı bir şekilde, "Zilinizde bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, zilimde bir sorun yok. Parmağınızda bir sorun mu var?"

"Cevap vermiyordun."

"Meşguldüm," diye belirttim.

Havluya bakarak kıkırdadı. "Bunu görebiliyorum."

"Bu kadar önemli olan nedir?"

"Beni içeri almayacak mısın?"

Homurdanarak, "Pekala, neyse işte," dedim ve geri çekildim.

Giriş holüne girer, kapıyı kapatır ve önümde bir kitabı sallayarak, "Bunu sizin ve gelininiz için getirdim," der.

İçimden bir ses "Ölümler Dünyası" diyor. Ben sürprizlerden hoşlanmıyorum. Belki bir gün hoşlanırım, ama şu an kimseye güvenmiyorum. Bu yüzden temkinli bir şekilde soruyorum: "Peki, bu ne olabilir?"

"Bunlar babanızın yazdığı kanunlar."

Göğsüm sıkışıyor ve kalbim daha hızlı atıyor. Ona bakakalmış bir şekilde duruyorum.

Havuçmuş gibi tekrar sallayarak, "Peki, bizi yöneten yasaların neler olduğunu görmek istemiyor musun?" diye sordu.

Ona şöyle bir baktım ve itiraf ettim: "Bilmiyorum. Öyle mi? Bunun bir tuzak olduğunu hissediyorum."

Gözlerini kısarak, "Hiçbir hile yok evlat," dedi.

"Hayır mı? Bundan emin misiniz?" diye soruyorum.

"Evet, neden seni kandırayım ki?"

"Neden beni kandırmayasın ki?"

Yüzünde acı ifadesi vardı. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

Kollarını kavuşturdu. "Bütün bu süre boyunca arkanda durmadım mı?"

"Öyle mi?" diye soruyorum, hâlâ şüpheli bir şekilde.

Acının yerini öfke aldı. Bana doğru işaret etti. "Evet, ettim. Ve baban, bu kadar yakın olduğumuz bir dönemde sadakatimi sorgulamadan hayal

kırıklığına uğrardı."

"Yakın olduğunu söylüyorsun," diye ağzımdan kaçırdım.

"Öyleydik," diye ısrar ediyor sert bir tonla.

Onu daha yakından inceleyerek, "Annem neden senden haberdar değil?" diye sordum.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Annene benim hakkımda mı sordun?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Güzel. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor ve bunu böyle tutmalıyız."

"Nedenmiş?"

"Çünkü annenizi, karışmaması gereken şeylere karıştırmamalısınız," diyor.

"Yani annemin burada bildiği hiçbir şey yok mu? Babam bunlara dair ona tek kelime bile etmedi mi?" diye soruyorum, inanmakta zorlanarak ve kitabı alıyorum.

Tereddüt ediyor.

Tüylerim diken diken oldu. "Ha. Demek babam onunla bir şey konuşmuş?"

Omuz silkerek, "Evlilikte neler olup bittiğini bilmiyorum," dedi.

Alaycı bir şekilde, "Gerçekten mi? Nedense, benimkinde neler olduğunu muhtemelen biliyordur diye düşünüyorum." dedim.

Kaşlarını çattı. "Hayır, öyle düşünmüyorum evlat."

Sessiz kaldım ve ona meydan okuyan bir bakış attım.

Önce o konuşuyor ve şöyle diyor: "Kurallar bunlar. Siz ve Zara bunları ezberlemelisiniz. Babanız yazdı bunları. Her yasanın ardında bir sebep vardır ve bu kuralların devreye gireceği zamanlar olacaktır. Ancak o zaman neden var olduklarını anlayacaksınız."

"Daha fazla bilmece," diye tersledim.

"Sana bir şey mi yaptım evlat?" diye soruyor.

Sadece ona bakıyorum.

"Bugün bana çok kızgın görünüyorsun," diye ekliyor.

Sorusunu düşünüyorum, sonra onunla olan tüm etkileşimlerimi hatırlıyorum. Byrne'e kızmak için bir nedenim yok. Bu yüzden özür diliyorum. "Özür dilerim. Beni kötü bir zamanda yakaladınız."

"Gerçekten mi?" Havluma bakıp tekrar yukarı baktı, sırıtarak, "Üzgünüm. Ve evlat, balayı döneminin tadını çıkar," dedi.

"Bu durum ne kadar sürer?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, "Elbette. Herkes başlangıçta tavşan gibi çiftleşir, ama sonra hayat başlar ve yavaşlarsınız." dedi.

Göğsümü kabartarak, "Penisim yavaşlamayacak," diye ilan ettim.

Yüzünde bir neşe belirdi. Kıkırdadı. "Umarım bu sözü doğrulayabilecek tek kişi sensin evlat. Herhangi bir sorunun olursa bana bildir." Arkasını dönüp kapıdan çıktı.

Kitaba şöyle bir göz attım. Siyah bir kitap, üzerinde altın rengi kabartma kurukafa ve çiçek desenleri var.

Kitabı açıyorum, sayfalarını karıştırıyorum, sonra kapağını kapatıyorum.

Zara, başına havlu sarmış ve ipek sabahlığını giymiş halde dışarı çıkarak, "Kimdi o?" diye sordu.

"Byrne."

Başını yana eğdi. "Byrne kim?"

İçimden bir şey koptu. Onunla Byrne hakkında hiç konuşmadığımı fark ettim. Demek ki onun kim olduğunu bilmiyor.

İçini çekti. "Sean, benden bir şeyler saklayacağını söyleme sakın. İkimiz de Yeraltı Dünyası'na kabul edildik. Artık aramızda sır saklamamıza gerek yok."

Tereddüt ediyorum.

Sesi sertleşti. "Sean, biz evliyiz. Dünyadaki tüm insanlar arasında, sen ve ben birbirimizden sır saklayamayız."

"Haklı," diye karar veriyorum. "Byrne, Yeraltı Dünyası'nda yaşayan bir adam. Babamın en iyi arkadaşı olduğunu iddia ediyor, ama annem onu tanımıyor."

Zara şaşkınlıkla bakar, sonra da "Ona mı sordun?" diye sorar.

Başımı salladım. "Hayır, ama o, kadının bilmediğini ve ona sormamam gerektiğini söylüyor."

Zara, "Doğruyu söylediğini nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"İtiraf ediyorum, hayır."

Dudaklarını ısırđı, sonra kitaba işaret etti. "Bu nedir?"

Masaya oturup bir sandalye  ekiyororum.

Yanımda oturuyor.

"Babamın yarattığı yeraltı dünyasının kanunları bunlar diyor."

Zara ellerini birbirine sürerek gülümsedi. "Ooo, bu çok güzel olacak!"

Kıkırdadım. "Sen delisin."

"Neden deliriyorum?"

"Bilmiyorum. Bazı şeyler içimi burkuyor ve sen de bunu eğlenceli bir şeye d n şt r yorsun."

"Bilmemek yerine bilmek daha iyi, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Bilmiyorum. Öyle mi?"

"Sanırım  yle," diye yanıtlıyor ve kapağı açıyor. Dramatik bir tonla okuyor: "Yeraltı Dünyasına hoş geldiniz. Asıl amaç masada yer edinmek. Her seviye bir meydan okuma sunuyor, ancak yalnızca en cesur ve en hak edenler ait oldukları yere oturabilirler."

Derin bir nefes alıyorum.

Bana şöyle bir baktı ve kaşlarını oynatarak alaycı bir şekilde, "En çok hak eden ve en cesur olan sen misin?" diye sordu.

"Hiç şüphem yok," diye yanıtladım ve ardından hızla onu öptüm.

Okumaya devam ediyor: "Masada her zaman 666 üye olacak."

Başımı hızla geriye doğru savurdum. "666?"

"Evet."

"Bu sayı şeytanın işareti değil mi?"

"Evet ve hayır. Vahiy Kitabı'nda, denizden çıkan, yedi başlı ve on boynuzlu canavarın işareti olarak geçiyor. Bütün uluslara ve dillere hükmettiği söyleniyor."

Midemde bir huzursuzluk hissi belirliyor.

"Bu, sembolik bir küresel siyasi sistem," diye ekliyor.

"Sembollerin tarihi konusunda bu kadar bilgili olduğumu bilmiyordum," diye takıldım.

Gülerek şöyle diyor: "Aynı zamanda bir melek sayısıdır ve yeniden odaklanmamız için manevi bir teşviki temsil eder. Genellikle önemsiz şeylere odaklanırsınız, onlara o kadar takılıp kalırsınız ki gerçekten önemli olanı gözden kaçırsınız. Bu yüzden 666'yı gördüğünüzde, bir meleğin sizi durumu yeniden değerlendirmeye çağırdığı söylenir."

Ona bakıyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

Omuz silkerek, "Bana ilginç geldi. Ama babanın neden bunu seçtiğini de anlıyorum." dedi.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Her iki ideolojiyi de devreye sokuyor," diye ekliyor.

Kafam karışmış bir şekilde, "Bu nasıl oluyor?" diye sordum.

"Eğer gerçekten düşman aileleri bir araya getirmek isteseydi, aileleri tek bir çatı altında yönetecek yeni bir siyasi sisteme ihtiyacı olurdu. Belki de kötü şeylerin ailelerin önemli olanı gözden kaçırıp önemsiz şeylere odaklanmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Bilmiyorum. Bana mantıklı geliyor," diyor.

Sözlerini düşündükten sonra, "Gerçekten çok zekisin," diye övgüde bulundum.

Göz kırpıyor, bana gülümsüyor.

Kitaba işaret ediyorum. "Başka ne yazıyor?"

Şöyle devam ediyor: "Bu yasaları ezberleyin. Bunlar size yol gösterecek kurallar. Başlangıçta mantıklı gelmeyebilirler, ancak her biri sizi ve sevdiklerinizi korumak için ortaya konmuştur. Her biri hayatta kalmanızı sağlar. Bunlara uymak, Yeraltı Dünyası'nda ve sonunda dışında barışı yaratacaktır. İmza, Sean O'Malley, Kurucu."

Babamın imzasını dokunuyorum ve onun bu kitabı tuttuğunu ve içine bir şeyler yazdığını düşününce tüylerim diken diken oluyor. Boğazım düğümlenince bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Zara elini bacağıma koydu. "Sean, iyi misin?"

Derin bir nefes alıp başımı sallayarak, "Evet, ama bu bazen zor oluyor. Uzun zamandır babamın birçok yönünü içimde sakladım. Onun gibi olmak ve onu hatırlamak istedim, ama aynı zamanda istemedim de, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa." dedim.

Yüzünde şefkat ifadesi var. "Evet, öyle. Bunu başka bir zamanda yapmak ister misiniz?" diye yanıtlıyor.

Başımı salladım. "Hayır. Okumaya devam edin."

Kitaba geri döner, sayfayı çevirir ve şöyle der: "Masada her zaman 666 üye olacaktır. Vahiy 13, 666 ile ilgili olarak: 'Tanrı'nın adını boş yere anmak' ve 'zamanları ve yasaları değiştirmek'in matematiksel sonuçları, durdurulamaz bir dengesizlik oluşmadıkça her zaman masada 666 üyenin bulunmasını gerektirir. Eğer böyle bir durum olursa, yedinci ayda doldurulmalıdır."

Kafam karışmış bir şekilde itiraf ediyorum: "Bana tamamen anlamsız şeyler gibi geliyor. İsimleri, zamanları ve kanunları olan matematiksel sonuçlar mı? Beynimi ağrıtıyor."

Gülümsemesini bastırıp omuz silkti. "Biliyorum. Ama bu onun sembolize ettiği şey ve babanın yazdığı şey bu."

Elimle yüzümü ovuşturup, "Peki, yedinci ay ne olacak? Bunun ne önemi var?" diye sordum.

Zara hemen cevap vermez, sonra parmaklarını şıklatır. "Yedi, 666 gibi başka bir sayıdır."

"Öyle mi?"

"Evet. Yaratılış 1'de yedi sayısı, tam ve eksiksiz bir dünyayı temsil eder. Bu mantıklı olurdu."

"Ya da kötü şans," diye mırıldanıyorum.

"Ya da iyi şanslar," diye ekliyor.

Aramızda birkaç an için sessizlik hakim oluyor.

Zara'nın dudakları seğirdi. "Baban büyücülükle mi ilgileniyordu?"

"Bildiğim kadarıyla değil," diye yanıtlıyorum ama rahatsız edici his geri dönüyor.

"Pekala, yedinci ay olsun o zaman." Sayfayı çevirip tüm kuralları okumaya devam ediyor.

Çoğu sadakat ve kardeşlerinize güvenmekle ilgili. Sonra bir değişikliğe geliyoruz. Orijinal kural, hem kocaların hem de eşlerin masada yer alması gerektiğini belirtiyor. Babam, "eski hükümler saklı kalmak kaydıyla" diye ekledi ve yanına "1 numaralı değişiklik" yazdı.

İçim burkuldu. Zara'ya baktım, huzursuzluğum daha da arttı.

Sesini yumuşatarak, "Annenin hiçbir şey bilmediğini mi düşünüyorsun, yoksa yalan söylediğini mi?" diye sordu.

Göğsüm sıkışıyor. "Ona inanmak istiyorum. Belki bilmiyordu, ya da belki de bunun bir parçası olmak istemiyordu." diye itiraf ediyorum.

Ortamda gerginlik hakim.

"Babam, eğer bu toplumun çocukları için barış dolu bir dünyanın cevabı olduğunu düşünseydi, neden kendini bu sisteme dahil ederdi? Annemin yanında olmasını istemez miydi?"

Zara hiçbir şey söylemiyor, yüzünde şefkat dolu bir ifade var.

"Bunu bilmesi gerekiyor," diye karar veriyorum.

"Sean, bundan emin olamazsın," diye uyarıyor.

Masadan fırladım. "New York'a gidiyorum."

"Şimdi mi?" diye sordu Zara.

"Evet." Yatak odasına girip üzerime birkaç kıyafet geçirdim.

"Sean, mantıksız davranıyorsun."

"Neden mantıksız davranıyorum? Annemle konuşmam gerek."

"Sean, annenin hiçbir şey bildiğini sanmıyorum. Babanı sürekli gündeme getirmek ve onun ölümünü tekrar tekrar yaşamasına neden olmak onun için de acı verici görünüyor. Kocasının öldürüldüğünü bilmek ve iki küçük çocuğuna tek başına bakmak onun için kolay bir dönem olmamış olmalı."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve içim burkuldu. "Evet, onun için korkunç bir şey olduğunu biliyorum, ama yine de onunla konuşmam gerekiyor."

"Ama ya o hiçbir şey bilmiyorsa ve siz de ona söylememeniz gereken şeylerden bahsederseniz? Omni bunu bilecektir!"

"Hiçbir şey ifşa etmeden onunla bu konuda nasıl konuşacağımı bulacağım," diye iddia ediyorum.

"Bu mümkün değil."

"Öyle," diye belirttim. Zara'nın alnından öptüm ve yanından geçip gittim.

"Sean, öylece uçup gidemezsin."

"Yapabilirim ve yapacağım," diyerek daireden ayrılıyorum.

Asansörde lobiye inerken şoförüne mesaj attım. Dakikalar içinde binadan çıktım, SUV'ye bindim ve özel havaalanına doğru yola koyuldum. Uçuş ekibime hazırlanmaları için mesaj attım ve pistte durduğumuzda hızla uçağa bindim.

New York'a ulaşmak birkaç saat sürüyor. Oraya vardığımda doğrudan Marino yerleşkesine gidiyorum.

Hâlâ kapıdan giriş iznim var, bu yüzden ön kapıya kadar gidip içeri giriyorum. Dante'nin babası Angelo'ya rastlıyorum.

Beni görünce yüzü aydınlandı ve sırıttı. "Sean, burada ne yapıyorsun?"

Doksanlı yaşlarında olmasına rağmen, tanıdığım herkesten daha zihinsel olarak keskin. Ayrıca, kızı Arianna'nın ısrar ettiği sıkı egzersiz programı ve diyet sayesinde çok hareketli.

Ona sarılıp, "Seni görmek ne güzel, Angelo," diye karşılık verdim.

O da bana sarıldı ve sonra elleriyle yanaklarımı kavradı. "Seni çok sık göremiyorum. Küçükken seni hatırlıyorum, şimdi bak sana. Büyümüşsün. Gerçek bir adam olmuşsun."

"Teşekkür ederim. Annem burada mı?"

Beni bırakıyor. "Sanırım oturma odasında."

Başımı salladım. "Teşekkürler. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Elbette." Koluma hafifçe vurdu.

Yanımdan geçip koridorda ilerledim. Oturma odasına girdim.

Annem masasında oturmuş bilgisayarında çalışıyordu. Başını kaldırdı. "Sean, burada ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmam gerekiyor." Kapıyı kapattım.

Ayağa kalktı. Yüzü bembeyaz oldu. "Ne oldu? Fiona'ya bir şey mi oldu?"

Ellerimi uzattım. "Hayır, Fiona iyi."

Endişeli bir nefes verdi. Yetişkin olmamıza ve Dante'nin her zaman güvende olduğumuz konusunda onu temin etmesine rağmen, o hala bizim için endişeleniyor.

Elini tuttum ve onu kanepeye doğru çektim.

O oturuyor, ben de onu takip ediyorum.

Ses tonunu yumuşatıyor. "Sean, Chicago'dayken işlerin kötü gittiğini biliyorum. Ailelerimizle Marino ailesi arasında hiçbir kırgınlık kalmaması için işleri nasıl yoluna koyabileceğimizi düşünmeye çalışıyorum. Bunu senin ve Zara için istemiyorum."

Kalbim sevgiyle doluyor. "Biliyorum, yanlış yaptık. Ve bunun için özür diliyorum," diye itiraf ediyorum.

Gözlerini kırpıştırarak, "Neden böyle yaptın? Zara'yı çok sevdiğimizi biliyorsun. Doğru yapsaydın senin adına çok mutlu olurduk." dedi.

Midem bulanıyor. "Öylece oldu işte. Biliyorsun, aşık insanlar bazen aptalca davranıp kötü kararlar veriyorlar."

Kaşlarını çattı. "Peki, ne zaman çıkmaya başladınız? Ve neden bunu gizli tuttunuz?"

Kolay yolu seçiyorum. "Fiona'nın nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Anne başını salladı. "Evet, öyle düşünüyorum."

"Anne, odaklanmanı istiyorum, tamam mı?"

"Ne konuda?"

"Bana babam ve kafatası hakkında bildiklerini anlatmanı istiyorum."

Kadın sert bir şekilde, "Sean, bildiğim her şeyi sana anlattım. Neden daha fazlasını bildiğim konusunda ısrar ediyorsun? Bilmiyorum. Bilseydim de sana söylerdim. Ama Dante bile o sembolü üzerine koymaman gerektiğini söylüyor." diye belirtti.

"Dante hiçbir şey bilmiyor," diye patavatsızca söylüyorum.

"Bırak şu işi. Dante senin için ikinci bir baba oldu. Onu bir baba gibi seviyorsun."

İçim vicdan azabıyla dolu. Haklı. İçimden bir ah çekiyorum. "Biliyorum, ama insanlar boş yere bu kadar büyük bir olay çıkarmazlar. Peki asıl olay ne?"

"Bildiğim her şeyi size anlattım," diye ısrar ediyor, yüzünde ve sesinde acı bir ifade var.

"Yapmadın," diye suçluyorum.

Ağlamaya başlıyor. Yüzünde hayal kırıklığı, keder ve öfke ifadesiyle başını sallıyor.

"Anne, özür dilerim. Seni üzmemek istemedim."

Burnunu çekerek pencereye doğru baktı. "Babanı ve nasıl öldüğünü düşünmek acı verici. Ve o kafatasını hiç sevmedim."

"Neden?"

Bana döndü. "Tek yaptığı şey... Onu aldığında çok acı çekti, enfeksiyon kaptı ve iğrenç bir şey oldu. Sonra gidip dövme yaptırdı. Bana tamamen kendine zarar vermek gibi geldi. Bunu hiç anlamadım Sean. Şimdi sen de aynısını yaptın, üstelik Zara'nın ensesine de yaptırdın. Buna nasıl izin verebildin?"

Daha da pişmanlık duyuyorum. Ama o kararlar hiçbir ilgim olmadığını biliyorum. İstedğim şey olmadı. Kontrolüm dışında gelişti. Bu yüzden ekliyorum: "Zara'yı hiçbir şeye zorlamadım."

"Sen onun kocasısın. Onu korumakla yükümlüsün."

"Denemeye çalıştım," diyorum ve hemen pişman oluyorum.

Beni daha dikkatlice inceliyor. "Ne denedin, Sean?"

"Sadece yapmasını engellemek içindi, ama ben istediğim için o da yapmak istedi," diye hemen yalan söyledim.

Annem hayal kırıklığıyla başını salladı.

Kalbim paramparça oluyor. Yine de yalvarıyorum, "Senin bildiklerini bilmem gerekiyor."

"Beni daha fazlasını bilmekle suçlamandan çok yoruldum. Sana karşı dürüst oldum," diye ısrar ediyor ve ayağa kalkıyor. Elini beline koyup beni işaret ediyor. "Sean, hiçbir zaman olayları olduğu gibi bırakmayı bilmedin. Ve bilmen gerekiyor çünkü ben hiçbir şey bilmiyorum. Suçlanmaktan çok bıktım usandım. Çocukken yaptıklarımın tüm sorumluluğunu üstleniyorum —tüm sorumluluğu. Ama bu? Bu benim suçum değil." Gözlerinden daha fazla yaş akıyor ve bu beni çok kötü hissettiriyor.

Ayağa kalktım, hiçbir şey bilmediğine karar verdim. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ona sarıldım ve "Özür dilerim. Bu konuyu kapatıyorum." diye ekledim.

Geri çekilip beni inceliyor.

"Yapacağım," diye yalan söylüyorum.

"Bazen keşke babana bu kadar benzemeseydin diye düşünüyorum."

"Anlam?"

Birkaç derin nefes aldıktan sonra, "Sen de aynı derecede inatçısın. Ve bu onu sık sık baş belasına sokuyordu. Bu yüzden ondan daha akıllı ol Sean. Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokup sevdiklerine zarar verme." dedi.

Onun bu sözleri üzerinde düşünüyorum.

Şöyle ekliyor: "Ama o aynı zamanda kız kardeşini, seni ve beni korumak için de her şeyi yaptı. Bu yüzden bunu aklında tut ve eşini her ne pahasına olursa olsun koru. Son zamanlarda yaptığından daha iyisini yap."

Daha da suçluluk duygusu beni sarıyor. Dayanamıyorum. Annemi artık bu işe karıştırmayacağıma yemin ediyorum. Hiçbir şey bilmiyor ve nedense babam da bilmesini istemedi.

Zara

Gece geç saat. Sean'dan henüz bir yanıt alamadım, bu yüzden ona mesaj attım.

Ben: Ne zaman eve geleceksin?

Sean: Oraya vardığımda.

Ben: Ciddi misin?

Hiçbir yanıt yok.

Ben: Kaba davrandığın için teşekkürler, sevgili kocam.

Bir yanıt bekliyorum ama radyo sessizliği devam ediyor. Telefonumu çantama atıyorum, sonra dolaba gidip ince bir fular alıyorum. Plastik görünmeyecek şekilde dikkatlice boynuma takıyorum.

Şoförüne mesaj attım ve Sean'ın—ya da bizim mi?—daresinden çıktım. Tam dışarı adımımı attığım anda arabasını kaldırıma yanaştırdı. O kapımı açmak için dışarı çıkmadan önce ben içeri girdim ve beni Fiona'nın evine götürmesini söyledim.

Sadece birkaç blok ötede. Dairesine güvenlik iznim olduğu için, kapısının önünde olmam uzun sürmüyor. Zili iki kez çalıyorum.

Sonunda bana dik dik bakarak cevap verdi: "Ne istiyorsun Zara?"

Yanından geçip gittim. "Konuşmamız gerekiyor."

"Neden? Bana tekrar yalan söyleyebilmek için mi?" diye suçluyor.

İçimden bir ah çektim. "Fiona, işler karmaşık. Sana yalan söylemek istemedim. Özür dilerim."

"Elbette öylesiniz." Kollarını kavuşturdu. "Başka bir şey var mı?"

"Öyle davranma."

Bir dakika boyunca beni inceledi, sonra "Pekala. Ama bana bu kafataslarının gerçekte ne anlama geldiğini anlat." dedi.

Midem bulanıyor.

"Anne babamızın ne kadar üzgün olduğunu gördüm, yani olayın daha fazlası var. Ve eğer babam da işin içindeyse, bunu bilmek istiyorum. O yüzden bana anlatın." diye ekliyor.

Ona yalan söylemeyi bırakmaya karar veriyorum, en azından büyük ölçüde. Gözlerimi kapatıp itiraf ediyorum: "Fiona, sana her şeyi anlatmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama yapamıyorum."

"Çık dışarı, Zara."

Gözlerimi açıyorum. "Lütfen beni dinleyin—"

"Hayır, beni dinle. Yalanlardan bıktım. Gizlilikten bıktım. Çık git buradan. Şimdi!" Kapıyı işaret etti.

"Lütfen. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Bunu gösterme şekliniz gerçekten tuhaf," diyor. "Şimdi gidin."

Onun biraz daha sakinleşmesini beklemenin en iyisi olduğuna karar verdim. "Pekala, ama umarım yakında konuşabiliriz."

"Çok fazla umutlanmayın," diye uyarıyor.

İçimden bir ah çekip ayrılıyorum. Asansöre biniyorum, ama zemin katta durmak yerine üçüncü katta duruyor. Kapılar açılıyor.

Valentina diğer taraftan bana gülümsüyor. "Sürpriz!"

ŐaŐk nl kla, "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Sırtıttı. "Bunu sana söylemek isterdim. Ama işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Hadi gel." Asansörden çıkmam için işaret etti.

 taat ederim.

Beni koridordan binanın başka bir bölümüne götürüyor. Orada bir servis asansörü var. Bir anahtar kartı çıkarıp okutuyor.

Asansör kapıları a ılıy r.

 eri giriyoruz ve o R düğmesine basıyor. Asansör yukarı çıkıyor ve ardından çatıya a ılıy r.

Helikopter pistte park halinde duruy r, pervaneleri dönüyor.

"Umarım uçmaktan hoŐlanırsın," diye bağırıyor.

"Ciddi misin?" diye bağırdım.

Gülüyor ve beni helikoptere doğru çekiyor.

Rüzgar saçlarını her yere savuruy r.  eri giriyoruz ve pilot yerleŐmemize yardımcı oluyor. Bize kulaklık veriyor ve ben de takıyorum. Sonra öne doğru çekiliyor, kalkıŐa hazırlanıyor ve helikopteri çatıdan kaldırıyor.

Helikopterde havalandıktan sadece birkaç dakika sonra özel bir havaalanına iniyor. Helikopterden inip özel bir uçağa biniyoruz.

Dakikalar içinde tekrar havadayız.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Valentina içini çekti. "Zara. Hiç bilemiyorum. AlıŐırsın işte."

"Yapacak mıyım?"

"Evet. Hiç alıŐacaęınızı düŐünmedięiniz birçok şeye alıŐacaksınız."

"Gerçekten mi?"

"Söz."

"Ne gibi?"

Bana bakıyor, sonra da "Bilinmeyeni kucaklamayı öğreneceksin çünkü o seni her zaman ileriye götürür" diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden kimse bana asla dürüst bir cevap vermiyor?"

Gülerek, "Biraz zamanımız var, o yüzden başka bir şeyden, önemli bir şeyden konuşalım..." diyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Başım dertte mi?"

Dudakları seğirdi. "Hayır, hiç de değil."

Rahatlıyorum, ama sonra yeni bir korku beni sarıyor. "Sean'ın başı dertte mi?"

"Hayır." Bacağıma hafifçe vuruyor. "Biraz nefes al. Her şey yolunda."

Kaygı dolu bir nefes veriyorum.

Beni daha dikkatli inceliyor ve aramızdaki aşinalık yeniden kendini gösteriyor.

"Seni daha önce hiç görmediğimi bildiğim halde neden sanki seni tanıyormuşum gibi hissediyorum?" diye ağzımdan kaçırdım.

Sorum karşısında gergin görünüyor.

"Lütfen bana söyleyin. Ve bana açık ve net bir cevap verin."

"Aslında tam da bu konuda sizinle konuşmak istiyordum."

"Öyle mi?"

"Evet." Çantasını açıp bir fotoğraf çıkarıyor. Fotoğraflı alıyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

Fotoğrafta kadın, bebek kız ve babam var. Şaşkınlıkla fotoğrafa bakıyorum, sonra başımı ona çeviriyorum. "Bunu neden bana tekrar veriyorsun? Eminim bunu daha önce gördüğümü biliyorsundur."

"Evet, ama cevaplar istiyorsunuz, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

Tereddüt ettikten sonra, "Annem babanızın kız kardeşidir," diye açıklıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Babamın sadece erkek kardeşleri vardı. Sonuncusu geçen yıl vefat etti," diyorum.

Başını salladı. "Hayır, bu doğru değil. Hem baban hem de annem çok yakındılar."

"Yani biz kuzen miyiz?"

Gülümsüyor. "Evet."

Şüpheyle soruyorum: "Annenle aranızdaki ilişkiyi neden bilmiyorum?"

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Annem Marcello Abruzzo'ya aşık olmuştu," diye açıklıyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Abruzzo halkı korkunç insanlar! Babam bana kadınlara saygı duymadıklarını söyledi. Hatta onları insan ticaretiyle bile uğraşıyorlar!" diye bağırdım.

Yüz ifadesi sertleşti. Yutkunarak başını salladı ve "Doğru, ama hepsi kötü değil," dedi.

"Bu ifadeye inanıp inanmadığımdan emin değilim," diye ihtiyatlı bir şekilde itiraf ediyorum.

Gözleri acıyla dolu. "Doğru. Ve babam kötü olanlara hiç benzemiyordu!" diye iddia ediyor.

Tüylerim diken diken olurken donakaldım.

Bana dik dik bakıyor, sonra sesini alçaltarak ısrarla, "O diğer Abruzzolulara benzemiyordu," diyor.

İçim titriyor. Marinolar ve Abruzzolar arasındaki savaş, ölçülemez miktarda kan dökülmesine neden oldu. Bu yüzden babamın o fotoğraflarda onlarla mutlu görünmesi mantıklı gelmedi. Ama hikayenin daha fazlası olmalı ve belki de Valentina'ya şans vermeliyim.

"Bunun kabullenmesinin zor olduğunu biliyorum," diye ekliyor.

"Evet, öyle ama babam onlarla arkadaş gibi görünüyordu," diye itiraf ediyorum, hâlâ kafam karışık.

"Evet, öyle görünüyordu ama değildi," diye iddia ediyor.

"Anlamıyorum."

Bana yapbozun parçalarını bir araya getirerek, "O bebek benim. Küçükken babanı çok iyi tanırdım. Ama babama güvenmiyordu. Annemi ondan uzaklaştırmaya çalıştı ama annem asla kabul etmedi. Babam iyi bir adamdı." dedi.

"Öyleyse babam neden onun kendisini terk etmesini istedi?" diye soruyorum.

"O bir Abruzzo'ydu. Ve babanız onların hiçbirinin iyi olabileceğine inanmayı reddetti," diyor, sesinde acı bir tonla, sonra gözleri yaşararak ekliyor, "Annem ve ben babanızı çok severdik. Ama aynı zamanda kendi babamı da severdik. O da bizi severdi. Ve babanız bir yalan içinde yaşıyordu."

Savunmacı bir tavırla, "Ne demek istiyorsun?" diye çıkıştım.

"Marinoların Abruzzo kabilesi hakkında istihbarat toplaması için oraya gönderilen bir casustu."

"Babam hain değil," diye öfkeyle söylendim.

"Abruzzo halkının gözünde o, özel biriydi," diyor.

Midem titriyor. Ona bakıyorum, babamı savunmak istiyorum ama söylediklerini de sindirmem gerekiyor. Ne kadar çok düşünürsem, içimde o kadar çok soru birikiyor.

Şöyle ekliyor: "Yeraltı Dünyası'na katılana kadar gerçeği bilmiyordum. Sadece babanızın hayatımda olduğunu biliyordum, sonra birdenbire yok oldu. Ama hiçbiri uzun süre hayatımda kalmadı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Dediğim gibi, babam tipik bir Abruzzo değildi. Babanızın Abruzzo ailesine ihanet ettiğini biliyordu, ama onu ihbar etmek

yerine annemi ve beni İtalya'ya götürdü. Kırsal kesimde kaybolduk. Annemden bir daha babanızla asla iletişime geçmemesi için söz aldı. Karşılığında, sadece Yeraltı Dünyası'nda etkileşimde bulundu. Omni ona emretmedikçe bir daha asla Abruzzo işlerine karışmadı."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, her şeyi içime sindiriyorum.

Bir an sessiz kalıp tepkimi izledi, sonra şöyle dedi: "Babam, Sean O'Malley Sr.'ın vizyonuna inandığı için Yeraltı Dünyası'na katıldı. Aileler arasında barış istiyordu. Abruzzo veya Marino olmaktan korkmamamı istiyordu."

"Sean'ın babası Underworld'ü bu yüzden mi kurdu?"

"Evet. Kocanız size bildiği her şeyi anlatmadı mı?" diye soruyor.

İçimde bir huzursuzluk var. "Hayır," diye itiraf ediyorum, nedenini merak ederek.

"Eminim ki eninde sonunda bunu yapacaktı," diye ekliyor.

İçimdeki o rahatsız edici hissi bir kenara bırakıp, "Belki babamla konuşabiliriz. Onu ve anneni tekrar bir araya getirebiliriz..." diye önerdim.

"O öldü. Babam da öldü," diye araya giriyor Valentina.

Derin bir nefes alıyorum.

Zorlukla yutkunuyor. "Sorun yok. Uçak kazasında birlikte öldüler."

Onun için çok üzülüyorum. Kolundan tutuyorum. "Valentina, çok üzgünüm."

Zoraki bir gülümsemeyle, "Durum bu. Ama babamın da masada bir yeri vardı, annemin de." dedi.

"Onlar Omni miydi?" diye soruyorum.

"Evet, ve tıpkı senin gibi ben de hak ettiğim yeri kazanmaya yaklaşıyorum." Gururla gülümsüyor.

Şaşırdığımı itiraf ediyorum, "Zaten masada olduğunuzu sanıyordum."

Dudakları seğirdi. "İltifat için teşekkür ederim, ama henüz değil."

"Rica ederim."

Kilitli pencere perdesine bakıp, "Yani gerçekten nereye gittiğimizi bilmiyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Ben sadece durumdan ve aldığım emirlerden haberdarım."

Başımı yana eğdim. "Oraya vardığımızda ne olacak?"

Gülerek, "Oraya varana kadar söyleyemem, ama güzel deneme." dedi.

Sırıttım. "Denemeye değdi."

"Evet, kesinlikle haklısın. Ve özür dilerim. Söyleyebilseydim söylerdim," diyor ve sonra bir an bana bakıyor. Sonunda ekliyor, "Seninle tanıştığımıza ve her şeyi açıkça anlattığıma gerçekten sevindim."

Gülümsedim ve elini tuttum. "Evet, öyle. Tek çocuk olduğum için aile hakkında bilgi sahibi olmak güzel."

"Öyle," diye usulca onayladı.

Aramıza sakın bir sessizlik çöker.

Sonra aklıma bir şey geldi. "Fotoğrafın arkasında Aurora ve Finzia yazıyordu. Bunlar kim?" diye sordum.

"Aurora annem. Asıl adım Finzia Valentina Abruzzo. İtalya'ya taşındığımızda ailem bana Valentina demeye başladı. Omni dışında kimsenin Finzia olduğumu bilmemesi önemli. Şimdi de siz biliyorsunuz," diye açıklıyor.

Gülümsüyorum. "Güzel bir isim."

O da gülümseyerek karşılık verdi. "Teşekkürler. Sırrımı saklayacaksın, değil mi?"

"Elbette."

Sonraki birkaç saat boyunca birçok şey hakkında konuştuk, ama çoğunlukla çocukluklarımızın nasıl geçtiği hakkında. Sonunda indiğimizde, uçaktan indirildik ve daha önce benim de geçtiğim koridora benzer bir koridordan aşağıya götürüldük.

Koridorun sonundaki kapı açıldığında spa ortamı yok. Karanlık bir oda. Tek ışık kaynağı birkaç mum.

Birbirine benzeyen iki kadın, titreyen alevlerden oluşan bir çemberin içinde duruyor. Etrafları siyah gül yapraklarıyla çevrili. Uzun, beyaz saten, ince askılı elbiseler giymişler ve yalınayaklar.

Odanın bir tarafında küçük, dikdörtgen şeklinde bir havuz var. Odanın diğer tarafında ise yedi tane çıplak, fit ve iyi donanımlı erkek bulunuyor.

İçimde kelebekler uçuşmaya başladı ve Valentina'ya endişeyle baktım.

"Merak etme, onlar senin için değil," diye mırıldandı.

Bu nedir ve ben şimdi neye tanık olacağım?

Valentina elimi tuttu ve beni iki kadının yanına götürdü. Yanlarına vardığımızda, "Bu Maria Abruzzo, bu da Amalia Marino. Birbirlerine çok benziyorlar, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle öyleler."

Valentina, "Kanları karışmış. Aynı anneden doğmuş üvey kardeşler." diyor.

"Vay canına. İkiz gibi görünüyorsunuz," diye ağzımdan kaçırdım ama cevap vermediler.

İkisinin de zeytin rengi teni, koyu saçları ve gözleri, sivri burnu ve ince dudakları var.

Amalia belki bir inç daha uzun.

Valentina sözlerine şöyle devam etti: "Zara, Yeraltı Dünyası'na hangi kadının kabul edileceğine sen karar vereceksin."

Kalbim hızla çarpıyor. Ona bakıyorum, geçen sefer birinin kabul edilmemesi durumunda neler olduğunu hatırlıyorum.

Şöyle ekliyor: "Önce hangi töreni istediklerini seçecekler. Sonra da kimin töreni tamamlamaya layık olduğuna karar vereceksiniz."

Başımı sallıyorum. "Nasıl seçim yapacağımı bilmiyorum."

Valentina başını salladı. "Elbette."

"Neden ikisini birden başlatamıyoruz?" diye soruyorum, bir mucize olmasını umarak.

Valentina'nın gözleri kısıldı. Öfkeyle, "Bir kadın hain. Yeraltı Dünyası hakkında başkalarına ifşa etmemesi gereken şeyler anlattı. Diğer kadın ise etmedi. Sırlarımızı kalbine sakladı. O da kabul edilmeye uygun. Öyleyse seçim yapmalısınız." dedi.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Yapabilirsin," diye cesaretlendiriyor.

"Bu kadınlardan hangisinin hain olduğunu bilmiyorum," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

Valentina parmaklarını dudaklarımın üzerine koydu. Pazarlığa yer vermeden, "İçgüdülerine güveneceksin ve bileceksin," diye ısrar etti.

Kaygım giderek artıyor.

Dikkatini tekrar kadınlara yöneltiyor. "Şimdi, Zara seçim yapmadan önce, ikiniz de hangi töreni istediğinize karar vermelisiniz. Ve bu tamamen size kalmış. Eğer hayatta kalırsanız, ne seçerseniz onu yapacağız."

Elimle karnıma dokundum. Safra yükseldi ve onu yuttum.

Lütfen beni bir daha kimseyi öldürmeye zorlamayın.

Lütfen beni bir daha kimseyi öldürmeye zorlamayın.

Lütfen beni bir daha kimseyi öldürmeye zorlamayın.

Bunu kafamda tekrar tekrar söylüyorum ama içimdeki korku giderek artıyor.

Valentina havuzu işaret ediyor.

Beyaz bir cübbe ve kurukafa maskesi takmış bir adam suyun kenarında diz çökmüş, alçak sesle anlaşılabilir bir şeyler mırıldanıyor.

"Su ve Alevler Töreni'ni seçebilirsiniz, bu sizi Yeraltı Dünyası'na vaftiz edecektir. Ya da..." diyerek yedi adama işaret etti.

Hepsi de ereksiyon halindeki penislerini okşuyor, yüzlerinde müstehcen ifadeler vardı.

Valentina sözlerine şöyle devam ediyor: "Ya da Et Bağlama Töreni'ni seçebilirsiniz. Eğer bunu seçerseniz, bu yedi adam yeraltı dünyasını size işleyecek."

Valentina'ya şaşkınlıkla bakıyorum.

"Bana bakmayın. Onları izleyin," diye talimat veriyor.

Kadınlara yeniden odaklanıyorum.

Maria yüzünde alaycı bir gülümsemeyle adamların her birini süzdü. "Ben bütün gün ve bütün gece Et Bağlama'yı seçiyorum. Su ve Alevlerinizi kendinize saklayın."

Verdiği yanıt karşısında şok oldum.

Valentina onaylayarak gülümsedi. "Mükemmel seçim, ancak Su ve Alevler'de de yanlış bir şey yok." Amalia'ya döndü. "Ya sen? Sen neyi seçerdin? Doğru ya da yanlış diye bir şey yok."

Amalia da tıpkı Maria gibi erkeklere aynı ilgiyle bakıyor. "Bedenin bağlanması. Başka seçeneğimiz yok," diyor.

Valentina'nın sesi sertleşiyor. "Ama bir seçim hakkın var. Bu senin seçimin. Hiçbir şeye zorlanmıyorsun."

Amalia sert bir şekilde, "Su ile erkekler arasında seçim yapma şansım yok. Ben her zaman erkekleri ve onların bedenime getirebilecekleri gücü seçeceğim. Giriş törenimi dört gözle bekliyorum." dedi. Çenesini yukarı kaldırdı, gözleri yedi talibinin üzerinde gezindi, sonra da Valentina'ya meydan okuyan bir bakış fırlattı.

"Çok güzel söyledin, abla," diye övdü Maria, sonra dudaklarını yaladı ve adamlara baktı.

Şokum daha da arttı.

Valentina bana döndü ve şöyle dedi: "Seçim yapma zamanı geldi, Zara. Hain kim? Kafatası takmaya ve masada yer kapmak için yarışmaya kim layık, belki de asla oraya ulaşamayacak olsa bile?"

Ani bir bulantı hissi beni sardı. Valentina'ya baktım. "Bilmiyorum. Karar veremiyorum. Lütfen, benim için sen yap."

"Hayır." Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. "Bunu yapmalısın. Bu, benden değil, Omni'den geliyor. İçgüdülerine güvenmeyi ve onlara inanmayı öğrenmelisin."

"Valentina—"

Parmak ucunu dudaklarıma koydu. "Artık itiraz yok. Şimdi, seçimini yap."

Karnımda bir pençe gibi bir sızı hissediyorum. Maria'nın önüne geçiyorum, onu sonsuza dek sürecekmış gibi inceliyorum. O hiç kıpırdamıyor, kibirli bakışlarını kaygı dolu gözlerime dikeyor.

Amalia'nın önüne geçiyorum ve onu uzun uzun inceliyorum. Bana aynı ifadeyle bakıyor, ama bir noktada gözlerinde bir şey beliriyor ve bunun suçluluk duygusu olduğunu anlıyorum.

Valentina, "Kim olacak?" diye soruyor.

Hiç tereddüt etmiyorum. Amalia'yı işaret ediyorum. "O. Suçlu olan o."

"Hayır, değilim!" diye itiraz ediyor.

Valentina'nın yüzünde memnuniyet ve gurur belirir. "Harika iş. Haklıydın."

"Öyle miyim?" diye rahatlamış bir şekilde soruyorum.

"Evet." Kolunu kaldırıp havada parmağını şıklattı.

Elinde Glock marka bir tabanca olan bir adam belirir. Tabancayı kadına uzatır.

Korku içimi sarmış durumda.

Lütfen, lütfen, lütfen! Hayır!

Elindekini uzatıyor. "Şimdi onu öldür."

"Neden ben?" diye soruyorum kendime.

Bana anlayışlı bir bakış attı. "Zara, kuralları ben koymuyorum. Bu Omni'den geliyor."

Amalia birkaç adım geri çekilerek, "Ben masumum! O haksız!" diye bağırdı.

Valentina alaycı bir şekilde, "Ne yaptığını çok iyi biliyorum ve Zara yüzde yüz haklı," dedi. Bana döndü ve "Şimdi onu vur," diye ekledi.

Daha fazla düşünmeden Glock'u doğrulttum, tetiği çektim ve Amalia'yı tam kalbinden vurdum.

Yere yığılıyor. Kanı beyaz elbisesini lekeliyor, etrafına yayılıyor.

Ona şok içinde, hissizce bakakalıyorum, bir kez daha nasıl böyle korkunç bir şey yapabildiğimi merak ediyorum.

Valentina beni adamlara doğru çevirdi. Kulağıma fısıldadı, "O bir haindi. İyi iş çıkardın. Şimdi ilerleyelim ve törenin tadını çıkaralım. İnan bana, bu töreni asla unutmayacaksın."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, midem alt üst oluyor.

Maria'yı erkeklerin önüne götürüyor.

Arkalarındaki duvar açılıyor. Daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir yatak, seks mobilyaları, zincirler, kelepçeler ve diğer aletlerle dolu bir alan ortaya çıkıyor.

Maria yavaşça ağzından hava üfledi.

Valentina soruyor: "Su ve Alevler Törenine geçmek ister misiniz?"

Maria alaycı bir şekilde, "Böyle iğrenç şeyler söyleme," dedi.

Valentina'nın dudakları kıvrılır. İki adama işaret eder.

Öne doğru adım atıp Maria'nın ellerini tuttular. Onu yatağa götürdüler, diğerleri de onları takip etti.

Valentina, "Beni takip edin," diyor.

Dediğini yapıyorum ve o da diğerlerine doğru ilerliyor. Duvarı geçer geçmez, duvar arkamızdan kayarak kapanıyor.

Yere yatırılabilen bir sinema koltuğu yerden yükseliyor.

Valentina gülümseyerek, onu işaret edip, "Otur sevgili kuzenim. Gece daha yeni başlıyor," diye emretti.

Dediğini yapıyorum ve o da kapıya doğru yürüyor.

"Bekle! Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyorum.

Sırıttı. "Bu benim ödülüm değil, senin ödülün. Keyfini çıkar." Kapının ardında kayboldu, beni şaşkın ve gözlerimi önümde olacıklardan ayıramaz halde bıraktı.

Sean

Daireye girerken "Zara," diye seslendim.

Mesajlarıma cevap vermiyor ve bu beni sinir ediyor. Üzgün olduğunu biliyorum. Az önce ona yazdığım mesajı atmamalıydım, ama şimdi o sadece olgunlaşmamış davranıyor.

"Zara," diye tekrar seslendim ama ölüm sessizliği. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Telefon numarasını çevirdim ve birkaç kez çaldı.

Sesi neşeli bir şekilde, "Zara Marino'ya ulaştınız. Lütfen bana bir mesaj bırakın, en kısa sürede size geri döneceğim. Teşekkürler!" diye seslendi. Mesajın ardından bir bip sesi geldi.

"Zara, beni ara," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Sonra mesajlarımı kontrol ediyorum.

Ben: Zara, bana mesajla cevap ver. Kaba davrandığım için özür dilerim. İyi olduğunu bana bildir.

Kalbim göğsüme çarparken bekliyorum. Telefonuma hiçbir şey gelmiyor.

Ablama mesaj attım.

Ben: Bana kızgın olduğunu biliyorum ama Zara'yı gördün mü?

Bir dakika geçiyor, sonra bir yanıt alıyorum.

Fiona: Saatler önce buradaydı. Kavga ettik ve gitti. Neden?

Ben: Evde değil.

Fiona: Belki de seni terk etti. Hak ettiğin buydu.

Ben: Ondan haber alırsan bana da haber ver.

Şoförünü arıyorum. "Zara nerede?"

Calogero, "Sean, senin için ne yapabilirim?" diye yanıtlıyor.

"Karım nerede?"

"Eşiniz mi?" diye soruyor.

"Zara nerede?" diye soruyorum, herkesin bilmediğini unutarak ama Luca'nın ona haber vermemesine şaşırarak.

"Onu Fiona'nın evine bıraktım. Henüz çıkmadı," diye yanıtlıyor.

"Onu saatler önce bıraktın!" diye hırladım, korku beni ele geçirmişti.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor.

"Evet. Karımı bulun artık!" diye bağırıp telefonu kapattım. Dairede bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

Bu kadın nerede lan?

Fiona'yı arıyorum.

"Sean, beni yalnız bırak," diyor selam vermek yerine.

"Bu hiç komik değil. Zara nerede?"

Sesini alçaltarak, "Sean, sana saatler önce gittiğini söylemiştim." dedi.

"Şoförü hâlâ aşağıda bekliyor. Binayı terk etmedi, peki nerede?"

Ablam endişeyle, "Bilmiyorum. Buradaydı ve gitti. Belki Luca'yı aramalıyız," dedi.

"Hayır, babasını aramayın. Ben halledeceğim."

"Ama onun nerede olduğunu bile bilmiyorsun," diye belirtiyor Fiona.

"Bunu hallederim. Binayı terk etmediyse çok uzağa gitmiş olamaz." Telefonu kapatıp ön kapımı hızla açtım ve donakaldım.

Byrne soruyor: "Karınızın nerede olduğunu öğrenmek ister misiniz?"

"Nerede o?" diye endişeyle soruyorum.

"Seni onun yanına götüreceğim."

"Eğer birisi ona el uzatırsa..."

Ellerini havaya kaldırdı. "Vay, vay, vay. Yeraltı dünyası üyelerine zarar vermez. Bunu bilmeniz gerekirdi. Yoksa kuralları okumadınız mı?" Kaşlarını çatı.

Paniğim yavaş yavaş azalıyor ama tamamen geçmiyor. "Ciddi söylüyorum Byrne, eğer biri ona dokunursa..." diye hırıliyorum.

"Kimse karına dokunmayacak. Hadi gel." Koridorda birkaç adım attı.

Takip ederim.

Asansöre biniyoruz ve o da çatı katı düğmesine basıyor.

"Neden çatıya çıkıyoruz?" diye soruyorum.

"Yukarıda bir helikopter var."

"Cidden?"

"Evet," diye yanıtlıyor.

Dakikalar içinde Chicago üzerinden uçuyoruz ve özel bir havaalanına iniyoruz. Uçağa biniyoruz ve yine pencerelerin perdeleri kilitli olduğu için dışarıyı göremiyorum.

Ona, "Bütün bu gizlilik ne zaman ortadan kalkacak?" diye soruyorum.

"Masada yerinizi aldığınızda," diye yanıtlıyor.

"Ama yerinizde oturduğunuza göre neler olup bittiğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet evlat, biliyorum. Ama benim bu masada bir yerim yok," diye belirtiyor.

Şok oldum. Ona bakakaldım.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?" diye soruyor.

"Babamın en iyi arkadaşı olduğunu iddia ediyorsun. Neden masada yer almıyorsun?"

"Ben istemiyorum."

Başımı hızla geriye doğru savurdum.

Gülerek, "Herkes yerine oturmaya karar vermez," diyor.

"Neden yerinize oturmuyorsunuz?" diye ısrar ediyorum.

"Hepimiz bu işe uygun değiliz. Ben rolümü seviyorum. Bu şekilde daha iyi. En azından benim için. Ama sen..." Beni işaret ediyor. "Sen yerine oturmalısın."

Ona bakıyorum.

Arkasına yaslanıp yıpranmış beresini çıkarıyor. Dağınık, turuncu saçlarını elleriyle düzeltiyor ve "Sakıncası yoksa biraz yorgunum. Kısa bir şekerleme yapacağım." diyor.

"Evet, sorun yok," diye mırıldandım.

Koltuğunun arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor. Çok geçmeden horlamaya başlıyor.

Önümdeki yere bakıp, bacağımı yoklayarak Zara'nın neyle ilgili olduğunu merak ediyor ve ona dokunan herkesi öldüreceğime yemin ediyorum.

Sonunda indik ve uçaktan indik. Koridor, giriş gecesindeki koridora çok benziyor.

Bir kapıya geldik ve Byrne kapı kolunu çevirmemi engelledi. "Bir dakika bekle evlat."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Cebinden bir çakı çıkarıp, "Bunu isteyebilirsin," dedi.

İçimde bir endişe dalgası yükseliyor. "Neden? Karıma ne yapıyorlar?"

Başını salladı. "Hiçbir şey. Ama şunu al. Baban bana verdi. Artık senin de alma zamanın geldi."

Duygularım boğazımı düğümlüyor. Bıçağa bakıyorum, parmaklarımı Kelt düğümlerinin üzerinde gezdiriyorum ve sonra daha yakından bakıyorum. Üzerinde O'Malley yazısı kazınmış.

Byrne, "Artık senin," diyor.

"Teşekkür ederim."

"Şimdi, içeri girmeden önce bilmeniz gereken bir şey var."

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"Burada bir tören düzenleniyor."

"Eğer karım..."

"Yeter!" diye kükredi, yanakları kıpkırmızı oldu.

Ağzımı kapattım.

"Tören eşiniz için değil. O sadece izliyor. Oraya girerseniz törene dahil olamazsınız. Anladınız mı?"

Başımı salladım. "Evet, elbette."

"Pekala, şimdi özgürce dolaşabilir ve istediğinizi yapabilirsiniz, ancak Etin Bağlanması Törenini bölmeyin."

"Etin bağlanması mı?"

"Evet. Yakında anlayacaksınız."

"Herkesi yakıyorlar mı?" diye soruyorum.

Kıkırdar. "Tam olarak değil, ama içerisi muhtemelen oldukça sıcak olacak."
Göz kırpar.

Kafam karışık. Tek bildiğim, içeri girip karımın güvende olduğundan emin olmak istediğim.

Omzuma hafifçe vurdu. "Pekala evlat, iyi akşamlar. Ne zaman ayrılmaya hazır olursan, şu kapıdan geri gel. Uçak seni eve götürecekt."

"Pekala, teşekkür ederim." Kapıyı açıp içeri giriyorum.

Byrne hızla kapatıyor. Ne gördüğümü anlamam bir dakika sürüyor.

Ortamda erotik sesler yankılanıyor. Erkekler homurdanıyor, bir kadın ise anlaşılmaz sesler çıkarıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Aman Tanrım, bu bir orgi!

Hayır, bu bir grup seks.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı... kahretsin, yedi tane var.

Kadın bitkin görünüyor, ama kötü anlamda değil. Kızarmış yüzü kıpkırmızı. Yatak sırlıklam ve şu anda kalçaları havada olacak şekilde yatak başlığına kelepçelenmiş durumda.

İki adam onun içine giriyor. Biri altında, diğeri arkasında. Üçüncüsü ise yanında duruyor, başını yana doğru tutuyor ve penisini ağızına sokuyor.

Yanlarında dört adam daha duruyor, kendilerini okşuyor ve sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlar.

Panikleyerek etrafa bakındım, ta ki Zara'yı görene kadar.

Sinema salonundaki bir koltukta oturmuş, öne doğru eğilmiş ve sahneyi dikkatle izliyor. Yüzü hafifçe kızarmış ve göğsü kısa aralıklarla inip kalkıyor.

Hemen yanına koştum ve sandalyenin yanına diz çökerek elimi onun elinin üzerine koydum.

Yavaşça bakışlarını onlardan ayırdı ve beni görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sean, burada ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Şşş."

Kadın ılık atmaya başladı ve Zara ile ben başlarımızı hızla olay yerine çevirdik.

Kadının arkasındaki adam saçını çekiyor, kadının başı o kadar geriye eğilmiş ki tavana bakıyor. Adam penisini kadının anüsüne sokuyor. Başka bir adam da vajinasına girmeye devam ediyor. Üçüncü adam da menisini kadının yanağına püskürtüyor.

İlk içgüdümlerinin onlara zarar verdikleri yönündeydi, ama sonra öyle olmadığını fark ettim.

"Daha fazla! Daha fazlasına ihtiyacım var!" diye haykırıyor.

İki adam, kadının iki yanına yaklaşp göğüs uçlarını çekiştirmeye başladılar.

"Evet! Evet! Aman Tanrım!" diye ılık attı.

Eşime şöyle bir baktım ve kulağına doğru eğildim. "Bu seni tahrik ediyor mu?"

Nefesini tutuyor, sonra bana dönüyor ve gözlerindeki heyecanı görüyorum.

Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum ama vereceğı cevaptan korkuyorum; "Bunu mu istiyorsun? Bir sürü adamın sana bunu yapmasını mı?" diye sorabilir.

"Hayır, ama izlemekten hoşlanıyorum. Bu garip mi?" diye fısıldadı.

İçime bir rahatlama dalgası çöktü. Saçlarını okşadım, kulağının arkasına sıkıştırdım ve "Hayır" diye cevap verdim.

Dönüp sordu: "Tahrik olmam garip mi?"

"Aman Tanrım, beni daha sert sik!" diye bağırdı kadın.

Dudaklarım seğırdi. "Hayır."

Zara hiç tereddüt etmeden, "Öyleyse şimdi benimle seviş, Sean," diye emretti.

Penisim sertleşiyor. "Burada mı?"

Başını salladı. "Evet, işte buradayım."

"Ciddi misin?" diye mırıldandım.

Dudakları seğirdi ve başını salladı.

Ayağa kalktım, üzerimdeki kıyafetleri çıkardım ve ona da ayağa kalkmasını işaret ettim.

O, itaat eder.

Yavaşça tişörtünü başından çıkarıp, kot pantolonunun düğmelerini çözüp yere doğru kaydardım. Onu tekrar koltuğa oturttum ve sonra yavaşça kot pantolonu bacaklarından çıkardım.

Bekleyiş içinde nefesini tutuyor.

Ellerimi ayak bileklerinden başlayarak, kaval kemiklerinin üzerinden ve uyluklarının iç kısımlarından yukarı doğru gezdiriyorum, sonra da vajinasını nazıkçe okşuyorum.

Gözlerini kapatıp inliyor.

Ağzımı bacağına götürüp, vajinasına ulaşana kadar onu öpüyorum.

Adamların homurtuları daha da şiddetleniyor.

Kadın, "İki! İkinize de ihtiyacım var, kıcımda!" diye bağırdı.

Aman Tanrım.

Zara'nın gözleri birden açılıyor. Elimle gövdesinde yukarı doğru kaydırıp göğüsleriyle oynuyorum, sonra da klitorisini emiyorum.

"Ah," diye inledi.

Dilimi üzerinde gezdirip, sonra daireler çizerek, onun uyarılmasını tembelce yalayıp, kokusunu içime çekiyorum; her zaman benim olması gereken şeyi neden bunca yıl beklettiğimi merak ediyorum.

Elini başımın üzerinden kaydırıp saçlarımla oynarken, ben de dilimle onu daha hızlı yalamaya başladım.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı sessizce.

Kadın "Evet! Ah, evet, kesinlikle!" diye bağıyor.

Zara'nın klitorisi şişene kadar emiyorum, sonra iki parmağımı içine sokuyorum ve o yüksek sesle inliyor.

Vajinasına doğru mırıldanıyorum, "Bensiz çok ıslaksın, küçük yaramazım."

"Yaramazlık yaptım," diye fısıldadı.

Penisim daha da sertleşiyor. Yavaş yavaş yalayarak ve emerek, işkence gibi bir hızla onu okşayarak her anın tadını çıkarıyorum. Farkına varmadan, yavaş gitmeme rağmen, o boşalıyor, saçlarımı kavırıyor, titreyerek bana sürtünüyor.

"Aman Tanrım, Sean! Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Kıkırdıyorum, sonra onu daha sert bir şekilde emiyorum.

Sırtını kamburlaştırıyor ve ben de hızla yukarı doğru hamle yaparak, uyluklarını göğsüne doğru itip içine giriyorum.

İnliyor.

Kasılmalar geçirene ve ben de boşalmak üzere olana kadar içine girip çıktım.

Ama sonra yanımıza bir adam geldi, cinsel organı neredeyse yüzümün dibindeydi.

Geriye sıçradım. "Ne halt ediyorsun sen?"

Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. "Katılmaya geldim. Giriş töreninizden beri karınızı düşünüyorum," diyor, sanki takdir edeceğim bir iltifatmış gibi.

Yumruğumu alıp geriye doğru çektim ve burnuna öyle sert vurdum ki, burnu kırıldı. Her yere kan fışkırdı.

"Sean!" diye bağırdı Zara.

"Üzerine giy!" diye bağıyorum.

İtiraz etmeden, yerdeki kıyafetlerini alıyor.

Başka bir adam yaklaşp, "Neler oluyor?" diye soruyor.

Yere düşmüş kot pantolonumu alıp cebimden çakıyı çıkardım ve hızla açtım. "Eğer biri karıma dokunursa, buradan canlı çıkamayacak. Anlaşıldı mı?" diye uyardım.

Sahnedeki gösteri durmuyor, sevişme devam ediyor, kadın zevkten çığlıklar atıp inliyor.

İkinci adam ellerini havaya kaldırdı. "Anlaşıldı."

Burnu kanayan adam yüzünü tutarak ayağa kalktı. "Bunu neden yaptın sen?"

Bıçağımı göğsünden bir santim uzakta tutarak ona doğrulttum. "Eğer bir daha karıma dokunursan veya yanına yaklaşırsan, seni gebertirim."

"Sakin ol dostum. O anın içindeydim sadece," diye iddia ediyor.

"O anda'? O törenin bir parçası olmanız gerekiyor, değil mi?"

Arkasına bakıyor. "Evet."

"Biliyor musun? Siktir git," dedim ve bıçağımı koluna sapladım.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı geri geri giderken.

Yaklaştım, bıçağı uzattım ve tehdit ettim: "Bir daha asla karımı aklından bile geçirme. Zara, hadi gidelim." Döndüm ve kolundan yakalayıp onu kapıya doğru götürdüm. Kapıyı açtım, onu içeri ittim ve sonra kapattım. Kapı kolunu kilitledim ve sonra onu duvara yaslayıp endişeyle sordum: "İyi misin?"

Başını salladı. "Evet. Ama Sean, bence bunu yapmamalıydın."

"Töreni ben mahvetmedim. Onlar mahvetti," diye iddia ediyorum.

Yüz ifadesi daha da endişeli bir hal alıyor. "Sean."

"Kimse sana dokunmayacak Zara. Kimse sana yaklaşmayacak, hele hele cinsel organını yüzüne yaklaştırmayacak. Bunu düşünmeyi bile akıllarından geçirmesinler. Anladın mı?"

Başını salladı.

"Tabii ki, eğer bunu siz istediyseniz?" diye ekliyorum.

"Elbette istediğim bu değildi. Sana seni istediğimi söyledim, onlardan hiçbirini değil."

Rahatlama hissi beni sardı. "Güzel." Geri çekilip tişörtümü ondan aldım ve "Tişörtünü giy. Kıyafetlerimi getirdiğin için teşekkürler." diye emrettim. Dudaklarından öptüm.

O da bana aynı şekilde karşılık veriyor.

Geri çekiliyorum, tişörtümü başımdan geçiriyorum, sonra da kot pantolonumu giyiyorum.

Onu dışarı çıkarıp uçağa geri götürdüm. Havada olana ve ben biraz sakinleşene kadar konuşmadık. Kalbim sonunda sakinleşti ve onu kendime çektim. Başını öptüm ve ekledim: "Seni korkuttuysam özür dilerim."

Gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. Birden, "Başka birini öldürdüm," diye pat diye söylüyor.

İçim titriyor. "Neyden bahsediyorsun?"

Ağlamaya başlıyor.

Onu kendime daha da yaklaştırıyorum. "Nabzım, ne oldu? Anlat bana ne oldu."

"Onu öldürdüm. Hainin kim olduğuna karar vermek zorundaydım ve onu öldürdüm. Valentina benim kuzenim ama Marino hanımı hiç düşünmeden öldürdüm. Sean, ben korkunç bir insanım!" diye hıçkırarak ağladı, gözyaşları gömleğimi ıslattı.

"Şşş. Hayır, değilsin. Valentina ile neden birlikteydin?"

"Birdenbire ortaya çıktı."

"Onun senin kuzenin olduğunu mu söylüyorsun?"

Zara burnunu çekerek geri çekildi. "Babamın bir kız kardeşi vardı. Annesiydi ve bir Abruzzo ile evlendi ama... Şey, söylentilere göre kötü biri değildi ve babam buna inanmazdı. Yeraltı dünyasına katıldı. Babanın vizyonuna inanıyordu. Barış istiyordu."

Sessiz kalıyorum.

Yüzü daha da düştü. "Sean, bana Yeraltı Dünyası hakkında bildiğin her şeyi anlatmadın mı?"

Omuz silktim. "Konuları konuşmak için pek vaktimiz olmadı. Ama neden bildiklerini bana anlatmadın?"

Tereddüt ediyor, sonra yüzünü buruşturuyor. "Bilmiyorum."

"Artık evlendiğimize göre, gizlilik konusunda endişelenmemize gerek yok sanırım."

"Artık sır yok, Sean," diyor.

"Tamam." Onu tekrar kendime doğru çektim. "Özür dilerim. Gerçekten."

"İnsanları öldürmek benim için neden bu kadar kolay?" diye soruyor.

Eğilip gözlerinin içine baktım, avuçlarımla arasına alıp gözyaşlarını başparmaklarımla sildim. "Bu bizim kanımızda var. Öyle işte. Bu seni kötü bir insan yapmaz."

"Bu beni nasıl kötü bir insan yapmaz ki? İki kişinin canını aldım," diye iddia ediyor.

"Valentina'nın o kadının hain olduğunu söylediğini ve bunu onda gördüğünüzü doğru mu söylediniz?"

Zara dudağını ısırды ve gözlerinden daha fazla yaş aktı. Başını salladı.

"Peki o zaman. O bir haindi. Hainler ölmeyi hak eder, bu yüzden bu konuda daha fazla endişelenmeyin."

Tekrar hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başlıyor ve ben onu kucaklıyorum, acısını dindirecek daha iyi bir şey söyleyebilmeyi diliyorum. Ama nasıl

yapacağımı bilmiyorum ve iyileşmem gerektiğini fark ediyorum.

Ben onun kocasıym. Onu bu tür şeylerden korumam gerekiyor.

Eğer birilerini öldürecekse, o kişi ben olmalıym, o değil.

Zara

Bir Ay Sonra

"Tak tak," diye seslendi Amy'nin sesi.

Üzerinde çalıştığım brifingden başımı kaldırıp ona gülümsedim. "Merhaba, nasılsın?"

Elinde kahverengi kargo kağıdına sarılı bir kutuyla ofisime girdi. Kutuyu masamın üzerine koydu.

Üst kısımda Zara O'Malley ve Private yazıları el yazısıyla yer alıyor.

Heyecanım dorukta. İsmimin ardından O'Malley'nin geldiğini ilk kez görüyorum.

Değiştiriyor muyum?

Evet.

Hayır. Babam hayatıma girdiğinde adını Moulin'den Marino'ya zaten değiştirmiştin.

Bunun kocamın soyadını almamla hiçbir ilgisi yok.

Amy düşüncelerimi bölerek, "Bunu bir kurye getirdi. Sizin açtığınızdan emin olması için talimat aldığını söyledi." dedi. Sesini alçaltarak, yüzünü buruşturdu. "Kapınızın önünde bekliyor. Çok ikna edici."

Yan tarafa doğru eğilip vücuduna şöyle bir göz gezdirdim ve burnunda piercing olan genç bir adam gördüm. Bana başıyla selam verdi.

"Merhaba," diyorum.

"Bunu başkasının önünde açamazsın," diye birden söyledi.

"Bu kimden?" diye soruyorum.

"Açtığınızda anlayacaksınız. Kendinize iyi bakın, Bayan O'Malley."

Bayan O'Malley.

Arkasını dönüp gözümün önünden kayboldu.

Amy masanın diğer tarafında duruyor, bakışları pakete kilitlenmiş durumda. Fısıltıyla, "Sence bu ne?" diye soruyor.

Ona, "Özel bilgi olduğu yazıyor," diye hatırlatıyorum.

Başını salladı.

"Bunu görmesi gereken tek kişi benim," diye ekliyorum.

"Ah! Evet! Doğru! Tamam!" Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

"Teşekkürler Amy. Çıkarken kapıyı kapatabilir misin?" dedim.

Omuzunun üzerinden arkasına bakıyor ve yüz ifadesinde ve sesinde hayal kırıklığı belirginleşiyor. "Elbette."

Suratını astı ve sonra kendi kendine, "Eğlenceli şeylerin hiçbirini asla öğrenemiyorum," diye mırıldandı. Ofisinden çıktı ve kapıyı kapattı.

Kalbim hızla çarparken kutuya bakıyorum, üzerindeki yazıları dikkatle inceliyorum.

Şimdi bana ne gönderdiler?

Omni'den geldiğinden emin olamıyorum.

Müşteriler bana her türlü çılgın şeyi gönderiyor, ama bunlar her zaman sahip olmak istediğim şeyler olmuyor. Bu yüzden ofisimde sürprizlerden hoşlanmıyorum.

Birkaç derin nefes alıyorum, masamdan bir mektup açacağı çıkarıyorum ve kutuyu kapalı tutan bandı kesiyorum. İçteki kutuyu dışarı kaydırıp kapağını açıyorum.

Kutunun dibinden bir tomar kırmızı kağıt çıkarıyorum ve küçük bir sabit disk buluyorum.

"Bu da ne?" diye mırıldandım, bunun müşterilerimden biriyle ilgili olması gerektiğine karar vererek.

Aklım şu anki dava dosyalarımda hızla dolaşıyor, bunun kiminle ilgili olabileceğini merak ediyorum. Neredeyse bilgisayarına takacaktım ki kendimi durdurdum.

Sabit diski yere koydum ve büyük masa çekmecemi açtım. İçinde bir dizüstü bilgisayar var. Harici diskte ne olduğunu bilmediğim zamanlarda onu kullanıyorum. Buna paranoya diyebilirsiniz ama Sean, Fiona'ya ve bana teknolojimizi virüslerden nasıl koruyacağımız konusunda çok fazla ders verdi.

Dizüstü bilgisayarı çıkarıyorum. Açıyorum ve yüklenmesini bekliyorum. Ardından, sürücüyü bilgisayara takıyorum ve dosyaya çift tıklıyorum.

Ekranda bir video beliriyor. Videonun duraklatıldığı görüntüde siyah bir arka plan üzerinde "İyi seyirler" yazıyor.

Tüm vücudum ürperdi. Derin bir nefes aldım, oynat tuşuna bastım ve midem anında altüst oldu.

Ekranda babamın genç hali görünüyor. Ses yok, ama bir adama tehdit savuruyor gibi görünüyor ve aralarında tartışma geçiyor. Sonra babam bir bıçak çıkarıp adamı birkaç kez bıçaklıyor.

Dehşet içinde elimi ağzıma götürdüm ve ekranda Yury Ivanov ismi belirdi.

Bağırsaklarım daha hızlı çalışmaya başladı.

Başka bir adam belirir. Babam onu kafasından vurur. Ardından ekranda Danny O'Connor adı görünür.

Boğazımda bir bulantı hissi yükseliyor. Zorlukla yutkunuyorum, gözlerimi ekrandan ayıramıyorum.

Babam tarafından bir adam daha öldürülüyor ve Arthur O'Malley'nin adı geçiyor.

Videonun sonuna doğru Kosmo Marino adlı dördüncü bir adam da hayatını kaybediyor.

Sandalyeme yaslandım, bakışlarım dizüstü bilgisayara kilitlenmişti, içimdeki öfkeyi bir türlü dindiremiyordum. Sonra oynat tuşuna bastım, tekrar izledim, kafam sorularla doluydu, ilk izlediğim zamanki kadar dehşete kapılmışım.

Soyadı bu kadar farklı olan birini nasıl öldürebilirdi ki?

Kendi kanımdan olan insanları öldürdüm, diye kendime hatırlatıyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, hem bir Marino'yu nasıl öldürdüğümü, hem de giriş töreninde beni seçmemi isteyen adamı unutmaya çalışıyorum.

İçimdeki bir şey beni videoyu tekrar tekrar izlemeye itiyor. Babamın düşman olmayan adamları öldürdüğünü tekrar tekrar izliyorum.

Anlamıyorum ve cevaplara ihtiyacım var. Bu yüzden telefonumu alıp mesajlarıma bakıyorum.

Ben: Hâlâ şehirde misin?

Babamın cevap vermesi uzun sürmedi.

Baba: Evet.

Ben: Seninle konuşmam gerekiyor. Yanına gelebilir miyim?

Baba: Tabii ki.

Ben: Şimdi işten ayrılıyorum.

Baba: Yakında görüşürüz, güzel kızım.

Derin bir nefes alıyorum, telefonumu çantama atıyorum, sonra da bilgisayarımdan sabit diski çıkarıyorum. Güvenli bir şekilde saklamak için çantamın iç bölmesine koyup fermuarını kapatıyorum, ardından bilgisayarı kapatıyorum.

Annemle ve babamla en son Sean'ın dairesinde yüz yüze görüştük. Çok az mesajlaşıyoruz ve mesajlaştığımızda da her zaman tartışmayla sonuçlanıyor.

Şimdi, gergin ilişkimizi düşünmeye vaktim yok. Yaptıklarımın, özellikle de kan bağı olan bir kadına yaptıklarımın görüntüleri aklımdan çıkmıyor. Babamın yaptıklarının dehşetiyle karışıyor. Suçluluk duygusu beni kemiriyor, cevapsız soruyla birleşiyor.

Bunu neden yaptı?

Ofisimden çıkıp Amy'ye, "Gitmem gerekiyor. Bugün geri dönebileceğimden emin değilim," dedim.

Kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

İçimden homurdanırdım ama Amy'yi seviyorum. Her zaman herkesin işine burnunu sokmak istiyor.

"Çıkıyorum," diye yanıtladım, yanından geçip hızla asansöre bindim. Şoförüne mesaj attım.

Asansör birkaç katta duruyor. Binadan çıktığımda Calogero beni bekliyordu. Arka koltuğun kapısını açtı. "Bayan Marino."

"Calogero, babamın evine gitmem gerekiyor."

"Evet, efendim." Arka koltuğa oturdum ve o da kapıyı kapattı.

Arabanın etrafından dolaşiyor, içine biniyor, sonra trafiğe karışıyor.

Annemin ve babamın çatı katı dairesi çok uzak değil ama trafik sıkışıklığı var. Sonunda oraya vardığımda midem yine bulanmaya başladı.

Calogero arabasını park etti, kapıyı açmak için yanıma geldi ve endişeli bir bakışla bana baktı. "Bayan Marino, iyi misiniz?"

Derin bir nefes alıp arabadan indim. "Evet."

"Emin misin? Solgun görünüyorsun," diyor.

"İyiym. Çıkmaya hazır olduğumda sana mesaj atacağım," diyorum.

Binaya kadar peşimden geliyor.

"Calogero, beni anne babamın çatı katındaki dairesine kadar götürmene gerek yok."

Gülerek, "Biliyorsun ki öyleyim," dedi.

İçimden bir ah çektim ve sonra Sean'la konuşmam gerektiğini kendime hatırlattım. Evleneli bir ay oldu ve babama artık güvenliğimden sorumlu olmadığını söyledi. Calogero'nun her hareketimi takip etmemesi için sözünü tutmasının zamanı gelmiş olabilir. Eminim Sean bu kadar saçma davranmaz.

Asansöre biniyoruz. Calogero, anne babamın çatı katı dairesinin şifresini giriyor.

Hızla yukarı çıkıyoruz ve asansörün kapıları en üst katta açılıyor.

Babam beni bekliyor. "Güzel kızım," diyor beni kendine doğru çekerken.

Ona karşılık sarılıyorum. Ailemle alıştığım o normal ilişkiye sahip olmamak çok garip geliyor. Aramızdaki sorunları düzeltmek için ne kadar çabalasam da, bunu başaramıyorum. Onlar buradayken onları görmezden gelmek daha kolay geliyor bana.

"Annem burada mı?" diye soruyorum.

"Yoga dersinden yeni döndü. Şu anda duşta," diyor.

Göğsüm sıkıştı ve gözlerimi onun gözlerine diktim. "İyi. Konuşmamızı duymasını istemiyorum."

Gözleri kısıldı. "Neler oluyor Zara?"

"Özel bir yere gitmemiz gerekiyor," diye belirtiyorum.

Babam beni ofisine götürürken ve kapıyı kapatırken hiçbir şey söylemedi. Koltuğu işaret etti. "Oturun."

İtaat ederim.

Oturup bana doğru döndü. Ellerimi tuttu. "Bana neler olup bittiğini anlat."

Ağzımı açıyorum ama nereden başlayacağımı bilemiyorum, bu yüzden hızla kapatıyorum.

"Kızım, neyin var? Ben senin babanım. Anlat bana," diye ısrar ediyor.

"Neden onları öldürdün?" diye ağızımdan kaçırđım.

Yüzünün rengi soldu. "Kimi öldüreyim?"

Ağzım kuruyor. "Mesela Ivanov adamı."

Bakışları sertleşti. "Böyle şeyler söyleme."

"Gördüm," diyorum, duygulanarak, gözlerimden yaşlar süzölürken.

Nefesini tutarak beni daha yakından inceliyor.

"Artık kim olduğumu bilmiyorum. Senin kim olduğunu da bilmiyorum. Ve bir İvanov'u neden öldürdüğünü de anlamıyorum." diye ekliyorum.

Gözleri alev alev yanıyordu. Sesini alçaltarak, sakın kalmaya çalıştı. "Ne gördüğünü bilmiyorum ama beni bir adamı öldürürken hiç görmedin."

Sesim titriyor. "Yury Ivanov'u, Danny O'Connor'ı, Arthur O'Malley'i ve Kosmo Marino'yu öldürdünüz."

Gözleri kocaman açıldı.

"Bana yalan söyleme baba. Gördüm," dedim ve boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Bu imkansız," diye mırıldanıyor.

Başımı salladım. "Hayır, değil. Bunun videosu bende var."

Bana bakıyor, bir an için konuşamıyor, sonra da "Bu videoyu görmek istiyorum" diye ısrar ediyor.

Başımı salladım. "Hayır."

Öfkeyle, "Hayır derken ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Önemli değil. Önemli olan tek şey o adamları öldürmen."

"Size böyle bir şeyi kim gönderebilirdi?" diye soruyor.

"Bana neden onları öldürdüğünüzü söyleyin," diye yalvarıyorum.

Başını çevirip elimi çekti. Elini uyluğuna koydu ve eli titredi. Ona bakakaldım ve o yavaşça elini yumruk yaptı.

"Baba?"

Başını hızla bana doğru çevirdi. "Bunu kim yapıyor?"

"Ne yapıyorsunuz?"

"Geçmişimle ilgili fotoğraflar ve videolar gönderiyorum! Bilmemeniz gereken ve sizi ilgilendirmeyen şeyler."

Ses tonumu yumuşatarak elimi tekrar onun eline koydum. "Gördüklerimi unutamıyorum baba. Bana neden onları öldürdüğünü söyle."

"Onlar düşmandı," diye hırslı bir şekilde söylüyor.

"Ivanov mu? O'Malley mi? O'Connor mu? Kendi öz evladın, bir Marino mu? Nasıl düşman olabilirler ki?" diye haykırıyorum. Ve sonra öldürdüğüm insanlar için duyduğum ağır pişmanlık beni tekrar sarıyor.

Boğazımdan safra yükselmeye çalışıyor, ben de elimi karnıma koyup yutkunuyorum.

"Hasta görünüyorsun. Tuvalete gitmen gerekiyor mu?" diye sordu baba.

Bir dakika gözlerimi kapatıp, mide bulantısını atlatmak için nefes alıyorum, sonra başımı sallayarak, "Her şeyi bilmek istiyorum. Ve Aurora ile Finzia hakkında her şeyi biliyorum," diyorum.

Babamın yüzü şok içinde kaldı.

Tüylerim diken diken oldu.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor, sonra soruyor: "Onun hakkında nereden bilgi sahibi oldun? Gizli kalması gereken şeyleri sana kim açıklıyor?"

"Finzia'nın neden gömülü kalması gerekiyor? Onda hiçbir sorun yok ki!" diye haykırdım.

"Onun kim olduğunu bilmiyorsunuz," diye uyarıyor.

"Hayır, onun kim olduğunu bilmiyorsun!" diye ısrar ediyorum.

Parmak ucunu havaya kaldırdı. "Beni dikkatlice dinle, kızım. Ondan uzak duracaksın."

Sesim yükseldi. "Ondan uzak durmayacağım. O benim ailem. Bizim ailemiz."

"Burada neler oluyor?" diye araya girdi annem.

Kapıya şöyle bir göz attım.

Saçları ıslak ve pembe sabahlığını giymiş. Bakışları babamla benim aramda gidip geliyor.

Baba birden, "Birisi Zara'nın zihnini zehirliyor," diye patladı.

"Zihnim zehirlenmiş değil."

"Ölülerin mezarlarını geri çıkaramazsın. Bu kocanın işi mi? Onu öldürürüm!" diye hırladı.

"Hayır! Sean'ın bununla hiçbir ilgisi yok!" diye ilan ediyorum.

"Öyleyse kim o?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

"Bana yalan söyleme!"

Gözlerim yaşlarla doldu. "Hayır, değilim! Finzia senin öz evladın. Kız kardeşinin öldüğünü biliyor musun?"

"Zara!" diye haykırdı annem, elini ağzına götürerek.

Babamın yanaklarından renk soldu. Ağzını açtı ve yavaşça başını salladı.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Bunu bilmiyordun, değil mi?" diye ısrar ediyorum.

"Zara, bu bilgiyi nereden aldın?" diye soruyor annesi.

Şaşırdım ve ona, "Finzia ve Aurora'yı tanıyor musun?" diye sordum.

"Annenden sır saklamadığımı söylemiştim. Elbette o da biliyor," diyor.

"Öyleyse onu ailemize kabul etmeliyiz. Artık kimsesi yok. Anne babası öldü."

Babamın yüzünde bir anlık acı belirdi, ama sonra hırıldayarak, "Güzel. Bir Abruzzo daha bu dünyadan gitti." dedi.

İçim titriyor. "Adil davranmıyorsun. O onlardan biri değildi."

"Öyleydi."

"Aile dostlarımızı öldürdüğünüze göre, siz neden daha iyisiniz ki?" diye soruyorum.

"Zara!" diye azarladı annesi, sesi titreyerek.

Babamın gözleri alev alev parladı. "Hiçbir şey bilmiyorsun! Bana karışmamanı tavsiye ederim."

"Öyleyse bana açıklayın," diye talep ediyorum.

Yüzü kıpkırmızı oldu. Öfkeyle, "Onlar düşmandı. Hainlerdi." diye bağırdı.

"Sizin gibi mi?" diye suçluyorum.

Kafası geriye doğru savruldu, yüzünde hem inanmazlık hem de ihanete uğramışlık ifadesi vardı.

"Zara!" diye tekrar azarladı annem, babamın yanına koşup elini omzuna koyarak.

Ona şöyle bir baktı.

"Bana sadece doğruyu söyle. Artık çocuk değilim."

Annem ve babam birbirlerine bakıyorlar.

"Hadi bir kere de olsa dürüst olalım," diye yalvardım.

Annem başını salladı. Babama sessizce, "Bu iş kontrolden çıkıyor Luca. Belki de gerçeği söylemek en iyisi," dedi.

"O benim güzel kızım," diyor üzgün bir şekilde.

Elini adamın saçlarının arasından geçirdi. "Evet, ama bir şekilde bazı şeyleri öğreniyor. Bunu başkasından değil, senden duyması daha iyi olur."

Beni inceliyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Sonunda şöyle diyor: "Finzia. Seni zehirleyen o olmalı."

"Hayır, değil!"

Babam dişlerini sıkarak, "Babası iğrenç bir Abruzzo'lydu. Kız kardeşimin hayatını çaldı." dedi.

"Bunu nasıl yaptı? Onun öldüğünü şimdiye kadar bilmiyordun bile!" diye öfkeyle söylendim.

Keskin yüz hatlarında bir başka acı alevi belirdi, ardından öfke geri döndü. Hırıldayarak, "Onu hamile bıraktı. Onu kendine aşık etti. Onu o ailenin bir parçası yaptı; damarlarında dolaşan kan konusunda dürüst olamadığı bir aileye!" dedi.

Yanağımdan bir damla gözyaşı aktı. Başımı sallayarak, "Herkes düşman değil," dedim.

"Düşmanların kim olduğunu bilmiyorsun," diye çıkıştı.

"Ama sen hep öyle yapıyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Bana işaret ederek, "Sen benim geçmişimin ya da o dünyanın bir parçası değildin. Ve seninle hiçbir ilgimin olmasını istemiyorum! Seni o işe çekmeye çalışan kim olursa olsun, bilmem gerekiyor." dedi.

Ayağa kalkıp çenemi yukarı kaldırdım. "Kimse beni hiçbir şeye zorlamıyor."

Annesine döndü. "Sean olmalı."

İçim öfkeyle doldu. Patladım, "Bu doğru değil! Sean beni korumaktan başka bir şey yapmıyor ve senin farklı düşünmen... Utanmalısın!"

"Zara, babana o şekilde konuşma," diye azarladı annesi.

Ona döndüm. "Sen de onun kadar kötüsün. Onun sırlarını örtüyorsun. Onun hain rolünü oynamasına izin veriyorsun ve sonra da onun yaptığıının aynısını yapanları öldürüyorsun."

"Zara!" diye haykırdı annem.

Baba homurdanarak, "Hainlerin ne yaptığını bilmiyorsun," dedi.

"Peki, ne yapacağız?" diye soruyorum.

"Biz mi?" diye soruyor, koyu bakışlarını benimkine dikerek.

Donakaldım.

"Güzel kızım, ne yaptın?" Sesinde azımsanmayacak bir korku vardı.

Göğsüm sıkıştı. Yalan söylercesine başımı salladım, "Hiçbir şey."

Babamın gözlerinde bir şey var.

O, benim insan öldürdüğümü biliyor.

"Zara." Elime uzandı ama ben geri çektim.

"Gitmem gerek." Ayağa kalkıp kapıya doğru koştum.

Annem hemen arkasından gelerek, "Zara, ne demek istediğini bilmek istiyorum," diye ısrarla sordu.

Onlara doğru döndüm. "Demek istediğim, senin ve benim insanları affetmekte veya olayları görmezden gelmekte zorlandığımızdı. Yanıldığımızı öğreniyorum. Ve Finzia konusunda sen de yanılıyorsun, baba."

"Hayır, değilim," diye ısrar ediyor.

"Öylesin. Ama daha kötüsü ne biliyor musun?"

Kaşını kaldırdı.

"Seni özlüyor."

İrkilerek irkildi, ardından yüz ifadesi donuklaştı.

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken, "Seni hatırlıyor," diye ekledim.

Çenesini sıkıyor ve gözlerini kırıştıtararak başka yöne bakıyor.

"Tamamen yalnız," diye devam ediyorum.

Babam hiçbir şey söylemiyor ve bana bakmıyor.

Yüzümü silerken, "Gitmem gerek," dedim ve asansör düğmesine bastım.

"Zara—"

"Kalamam anne," diye sözümü kesip asansöre bindim.

Calogero'ya mesaj atmayı unuttum ve binadan dışarı çıktım.

Arabasını yanaştırdı ve o SUV'den inmeden ben arka koltuğa oturdum. Telaşla, "Bayan Marino, bana mesaj atmanız gerekiyordu," dedi.

"Unuttum. Lütfen beni eve götürün."

İçini çekti, sonra benim evime doğru arabayla gelirken bana güvenlik konusunda ders vermeye başladı.

Pencereden dışarı bakıp homurdandım. "Benim yerim değil. Sean'ın yeri."

"Evet, efendim." Arkasını dönüp beni daireye götürdü. Beni yukarı çıkardı ve ben de itiraz etmedim, çünkü kaybedeceğim bir savaşa daha girmeye çok yorgundum.

İçeri girdiğimde bir şişe şarap açıyorum. Yorgunum, zihnen tükenmişim ve duygusal olarak paramparçayım. Ailemle artık eskisi gibi bir ilişkim olmamasından nefret ediyorum.

Babamın, sırf babasının soyadı yüzünden Valentina'yı iyi bir insan olarak bile görmemesi beni üzüyor.

Şarabımı dolduruyorum, sonra kanepeye götürüyorum. Kıvrılıp oturuyorum, bir yudum alıyorum ve masaya koyuyorum. Yastığı sıkıca kavrayarak aşağı kayıyorum.

Bir süre sonra uyuyakalıyorum.

"Hey, nabzım." Sean'ın sesi yumuşak.

Gözlerimi kırptıyorum.

Hava karardı ve şehrin ışıkları pencerelerden içeri süzölüyordu.

"Merhaba," diye yanıtlıyorum.

Parmakları yanağımı okşadı. "Yatış vakti geldi."

Doğrudum. "Saat kaç?"

"Geç oldu. Hadi gel." Beni kollarının arasına alıp koltuktan kaldırdı.

Başımı boynuna gömüp kokusunu içime çektim.

"İyi misin?" diye soruyor yatak odasına girerken. Battaniyeyi kenara çekip beni yatağa bırakıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Yüzünde endişe vardı. "Neler oluyor?" Yanıma oturdu ve bluzumun düğmelerini çözdü.

Burnumu çekiyorum. "Bu konuya girmek istemiyorum. Lütfen şimdi değil."

Bir dakika boyunca beni inceledi. "Tamam."

Soyunmama yardım ediyor, sonra da "Aşağı kay" diye emrediyor.

Yorganın altına giriyorum.

Üzerindeki kıyafetleri çıkarıp yanıma oturuyor. Beni kendine doğru çekip, sarılarak boynumun arkasını öpüyor.

Kısa süre sonra uykuya dalıyorum, ancak bütün gece babamla birlikte insanları öldürdüğümüz rüyalar beni rahatsız ediyor.

Uykumda her çığlık attığımda Sean orada oluyor, neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyor. Ama bunun hakkında konuşamıyorum. Çok utanıyorum ve kafam karışık.

Beni zorlamıyor, tekrar uyuyana kadar teselli ediyor, sonra bir dahaki sefere ılık atarak uyandığımda beni daha sıkı kucaklıyor.

Sabah olduğunda neredeyse hiç uyuyamamıştık. Sean hâlâ cevaplar istiyordu ama ben ona hiçbir şey söylemedim, ne kendi günahlarımdan ne de babamın günahlarından bahsetmek istemiyordum.

Sean

İki Ay Sonra

"Bu sabah işe biraz geç gelebilir misin?" diye sordum Zara'ya.

Rujunu yere bırakıyor. "Sanırım öyle. Neler oluyor?"

İçimde hem heyecan hem de biraz endişe var. Daha yakına eğilip, "Sana söyleyemem," diyorum.

Dudakları seğirdi. Başını yana eğdi ve gözlerini kısarak baktı. "Ne yapıyorsun, Sean O'Malley?"

Gülerek, "Göreceksin. Acele et ve hazırlanmayı bitir." dedim.

Aynadaki yansımasına bir göz atıyor, kıvrıkcık saçlarını düzeltiyor ve neşeli bir şekilde, "Hazırım," diyor.

Kalçasına hafifçe vurdum. "Güzel. Seni daha sonra işe bırakırım." Elini tuttum ve onu diğer odaya götürdüm.

O kıkırdadı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz, Bayan O'Malley." Kaşlarımı oynatıyorum.

"Merak beni öldürüyor," diye itiraf ediyor ve çantasını masadan alıyor.

Onu apartmandan çıkarıp, binanın içinden geçirerek SUV'ye bindiriyorum.

İçeri girer girmez, "Bana tekrar söyler misin, nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Parmaklarımı onun önünde salladım. "Hayır, hayır, hayır. Söylemeyeceğim."

Omuz silkerek, "Ah, bana biraz ipucu versen yeter?" dedi.

Gülerek ekledim: "Bence beğeneceksin."

Dudak büzdü. "Bu bana hiçbir ipucu vermiyor."

"Üzgünüm. Alacağın tek şey bu," diye belirttim ve elini öptüm.

Şoförüm birkaç blok ilerledikten sonra, hareketlilikle dolu bir binanın önüne geldi. Zemin katta bir kahve dükkanı, birkaç butik ve bir restoran vardı.

"Aa, beni en sevdiğim kahve dükkanına götürüp sonra da alışverişe mi çıkacaksın? Ne kadar tatlısın!" diye takılıyor.

"Hayır!" diye sırtarak başımı salladım ve arabadan indim. İçeri uzanıp ona yardım ettim ve alaycı bir şekilde, "Bir daha tahmin et bakalım, küçük velet." dedim.

"İşe gitmeden önce beni heyecanlandırmayın sakın," diye coşkuyla söylüyor.

Fermuarımın yanındaki boşluk daraldıkça homurdanıyorum. Onu kahve dükkanının önünden geçirip öğrenci yurdunun lobisine götürüyorum.

"Burada ne yapıyoruz?" diye soruyor.

Güvenlik görevlisine başımla selam verdim. Casey, "Günaydın, Bay O'Malley," diyerek geçmemiz için işaret etti.

"Günaydın, Casey."

"Bu Bayan O'Malley mi?"

"Öyle," diye yanıtlıyorum göğsümü kabartarak. Zara'nın eşim olmasından duyduğum gurur her geçen gün artıyor.

Casey, "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan O'Malley," diye karşılık verdi.

"Sen de mi?" diye karşılık verdi, bana sorgulayan bir bakış atarak.

Asansörün düğmesine bastım, sonra ona yaklaştım. "Adını resmi olarak ne zaman değiştireceksin?"

Şaşırmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Ona bu konuda hiç bir şey söylemedim. Onun bunu yapmasını bekledim ama artık sabırsızlanıyorum. Artık hak ettiği ismi, yani benim ismimi almasının zamanı geldi.

Asansörün zili çalıyor ve kapılar açılıyor. İnsanlar dışarı çıkıyor.

Onu içeriye götürdüm, elimi tablete bastırdım ve kapılar kapandı. "Kızlık soyadını korumana izin vereceğimi düşünmedin herhalde, değil mi?" diye ekledim.

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "İzin verir misiniz?" dedi.

"Evet."

"Bana izin verme yetkiniz yok," diye iddia ediyor.

"Asla!"

"Kesinlikle öyle bir şey yapmazsın," diye karşı çıkıyor.

Asansör durur ve kapılar açılır.

Onu ıslıl ıslıl aydınlatılmış, güzelce dekore edilmiş bir fuayeye götürüyorum. Duvarlarda parlak renkli pahalı sanat eserleri asılı. İnce işçilikle oyulmuş altın bir saksının içinde açık pembe bir kiraz çiçeği ağacı var.

Ona işaret ederek, "Bunu burada nasıl canlı tutuyorlar?" diye sordu.

"Tavanda iç mekan bitki yetiştirme lambaları var ve toprağın düzgün bir şekilde drenaj sağladığından emin oluyorlar," diye anlatıyorum ona.

"Cidden mi?" diye şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı.

"Evet. Ama neden adınızı değiştirmek istemiyorsunuz?" diye soruyorum, kapıyı iterek ana salona aılıyorum.

İçeri adımını atıyor ve tam kapı aralığında duruyor.

Kaygım doruk noktasına ulaştı. Yanına yaklaşıp "Sorun ne?" diye sordum.

"Michigan Gölü manzarası inanılmaz!" diye coşkuyla söylüyor, sonra da mükemmel bir şekilde dekore edilmiş aile odasını hızla geçiyor. Pencerenin önünde durup dalgaların kıyıya arpışını izliyor.

Derin bir nefes aldım. "Evet, oldukça havalı. Mekanın düzeni hakkında ne düşünüyorsun?"

Kadın arkasını dönüp şefin mutfağına doğru yürüyor, kuvars tezgahın üzerinde elini gezdirerek, "Bunlar muhteşem! Mavinin parlak beyaz zemin üzerinde dalgaları andırması çok hoşuma gitti." diyor. Büyük ada tezgahı ile arka tezgah arasına girip her şeyi inceliyor, sonra da ekliyor, "şehrin manzarası da harika!"

Başımı salladım, sonra elini tutup onu koridora doğru çektim. "Geri kalanına bakalım."

"Burası kimin yeri?" diye soruyor.

"Göreceksin."

Sesini alçaltarak, "Ziyaretçiler için çok erken bir saat. Burada olduğumuzu biliyorlar mı acaba?" dedi.

Başımı sallayarak kıkırdadım. "Boş ver. Yatak odaları hakkında ne düşünüyorsun?" Bir kapıyı açtım.

Süitin içine girer girmez, "Muhteşem!" diye haykırdı.

"Anlaştık. Benzer üç tane daha var. Peki ya ofisler?" Onu başka bir odaya götürdüm.

Gümüş ayaklı modern beyaz masaya, tasarımcı kanepeye ve daha pahalı sanat eserlerine göz atıyor. "Burada çalışmak istiyorum."

Kendi kendime içimden beşlik akıyorum. Sonra onu koridorun karşısına taşıyorum. Kahverengi bir masa ve ona uygun deri bir kanepenin ortasında duruyor.

dolduruyor.

Başını yana eğerek birden, "Eğer burada yaşasaydık, burası senin ofisin olurdu. Ben diğerini tercih ederdim," dedi.

Dudaklarım seğiriyor. "Peki ya spor salonu?" diye soruyorum.

"Nerede?"

Holün içine girip başka bir kapıyı işaret ediyorum.

Yanımdan geçerken, "Bu gerçekten harika!" diye övgüler yağdırdı.

Ahşap zemin üzerinde serbest ağırlıklar, kardiyo ve kuvvet antrenmanı makineleri, tekme atma torbası bulunan bir alan yer alıyor. İki duvar da aynalarla kaplı.

Onu spor salonundan çıkarıyorum. "Hadi gel. Sana geri kalanını da göstermek istiyorum." Onu apartmanın diğer tarafına götürüp başka bir kapıyı açıyorum.

Ana yatak odası, evin geri kalanı kadar büyüleyici ve ana yaşam alanı gibi Michigan Gölü manzarasına sahip.

"Burası inanılmaz. Ama burada kim yaşıyor? Artık bu gizemi bozalım," diyor.

Göğsümü kabartıp, bir dolap kapağının önüne geçtim. Kapağı açıp ona içeri girmesi için işaret ettim.

Ağzı açık bir şekilde etrafına bakındı. Kendi kendine, "Bu delilik," diye mırıldandı.

Birkaç tasarım kıyafet ve ayakkabı ekledim ama eşyalar boşluğu doldurmuyor. Şu anda gizlice paketlediğimiz eşyalarımız için hala bolca yer var.

"Üst çekmeceyi açın," diye emrediyorum.

Kaşlarını kaldırarak, "Meraklı olmaya hakkım var mı?" diye sordu.

Kıkırdadım. "Evet. Aç şunu."

İtaat ederken dudağını ısırıyor.

"Hadi, çıkar şunu," diye talimat veriyorum.

Siyah iç çamaşırını havaya kaldırıp sırttı. "Şey, bu ilginçmiş."

"Evet, sana çok yakışacak," diye belirtiyorum.

Yanakları kızardı ve penisim sertleşti. Dikkatlice sordu: "Sean, burayı sen mi satın aldın?"

Gurur duyuyorum. "Evet, kesinlikle yaptım!"

Gözleri heyecanla parlıyor, ancak sormadan önce tereddüt ediyor: "Bizim için mi?"

Homurdanıyorum. "Başka neden alayım ki?"

Alkışlayıp sevinçle zıplıyor. "Yaşasın! Ciddi misin? Bunu bize mi aldın?"

Mutluluk beni sarıyor. Dmitri ve Anna Ivanov'un kızı Mariya bana yardım etti. "Evet. Mariya'ya dekore ettirdim. Anna kendi projelerine başlamaya hazır olduğunu söyledi. Mariya da bunun senin tarzın olduğunu söyledi."

Kollarını bana dolayarak, "Aman Tanrım, gerçekten de öyle. Tam isabet! Çok teşekkür ederim. Ciddi misin? Bu bizim mi?" diye mırıldandı.

Elimle kalçasına dokundum. "Kesinlikle öyle."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, gözleri yaşararak.

"Evet." Ellerimi yanaklarına koyup nefesimiz kesilene kadar onu öptüm. Geri çekilip, "Hadi gel. Yapmam gereken bir şey var," dedim.

"Bu da ne?"

Cevap vermeden onu mutfığa geri çektim. Sonra da, "Benim için her şeyi kesinleştiren bir şey oldu," dedim.

"Bu neydi?" diye soruyor.

Onu mutfak adasının kenarına, bana sırtını dönecek şekilde yerleştiriyorum, sonra elimi uzatıp ceketinin düğmelerini açıyorum.

Başını çevirip gülümsedi ve "Beni merakta bırakma" der gibi bir ifade takındı.

Ceketini üzerinden çekip birkaç metre uzağa fırlattım. Sonra ellerimi uyluklarına koyup eteğini beline kadar topladım.

Hareket ederek kalçasını benim pelvisime doğru itti.

Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım ve pencereye doğru başımı sallayarak, "Tam karşımızdaki binaya bak," diye talimat verdim.

Gözlerini ona dikti.

"Çatı katının bir alt katı," diyorum ona.

Bakışlarını yeniden odakladı ve nefesi kesildi.

İki adam pencerenin yanında duruyor, aralarında bir kadın sıkışmış; hepsi çıplak.

"O kadın her sabah aynı anda iki veya daha fazla erkeği evine davet ediyor. Hep pencere kenarında." diye duyuruyorum.

"Sessiz olun," diye fısıldadı, gözlerini üçlüden ayıramıyordu.

Parmaklarımı ince tanga kumaşının üzerinde gezdiriyorum.

Dudaklarını ısıırıyor, gözleri ateşle dolu.

Adamlardan biri şezlongda oturuyor. Kadın onun üzerine oturuyor ve ikinci adam eğilip kadının boynunu öpüyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Parmaklarımı içine sokup çıkarırken boynunu öpüyorum.

Etin Bağlanması törenindeki aynı ifade yüzüne yansıyor. Fısıltıyla, "Sean," diyor.

Dudaklarım kulağına değiyor. "Nasıl izlemeyi sevdiğini hatırlıyorum," diye fısıldıyorum.

Yanakları kızardı.

Dilimi kulak memesinin üzerinde gezdirip elimi omurgasına yayarak onu soğuk kuvarsın üzerine ittim. Pantolonumu indirdim ve kemerimin yere çarpma sesi havada yankılandı.

Derin bir nefes aldı ve bana doğru baktı.

"Bana bakma. Onlara bak, küçük velet," diye ısrar ediyorum. Ayağımı alıp ayaklarını daha da açıyorum.

Kadın, üçlü ilişkiye doğru dönüp baktı. İki adam da şu anda kadının içindeydi.

Zara birden "Bu çok seksi!" diye patladı.

Tek bir hamlede, onu içine ittim.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor ve iç organları etrafımda zonkluyor.

Hiç çekinmeden, erkeklerin kadınlara yaptığı gibi aynı hızda ona da sertçe giriyorum. "Söyle bakalım nasıl hoşuna gidiyor, küçük velet!" diye bağıriyorum.

"Daha sert," diye fısıldadı.

Kadın gözlerini kapatıyor, ağzı O şeklini alıyor, vücudu kasılıyor.

Avucumu Zara'nın sırtına koyuyorum ve diğer elimle omzunu kavriyorum. Penisimin içine girip çıkması, omurgamda hiç bitmeyen bir karıncalanma hissi yaratıyor.

"Sean. Aman Tanrım!" diye kekeledi.

Kadının yüzü daha da kızardı. Adamlar ona daha sertçe vurmaya başladılar, arkasındaki adam saçını çekiştirerek yüzünü tavana doğru çevirdi.

Adrenalin hücrelerimi ele geçiriyor.

"Sean, ben gidiyorum—"

Kalçasına bir tokat attım ve o çığlık attı, vajinası penisimin etrafında titreşiyordu.

Elimi saçlarının arasına kaydırıp, çenesi kuvars yüzeye değecek şekilde çektişirdim. Daha sertçe vurarak hırıldadım, "Orada gördüklerinden hoşlanıyor musun?"

"Evet. Aman Tanrım, evet," diye itiraf ediyor.

Geceleri uykumu kaçırın, sormaya cesaret edemediğim soruyu soruyorum: "Zara, istediğin bu mu? Beni ve başka bir adamı mı?"

Hiç tereddüt etmeden, "Hayır, sadece seni. Ben sadece izlemeyi seviyorum," dedi.

"Emin misin?" diye sordum.

"Evet!"

İçim rahatladı. Kulağına fısıldadım, "İyi ki nabzım atıyor. Seni benden başka kimse anlayamaz."

"Evet! Sadece sen! Aman Tanrım! Kahretsin, Sean!" diye bağırdı, vücudu benimle soğuk kuvars arasında daha da şiddetli bir şekilde kasılıyordu.

"İşte bu kadar, küçük velet. Sıkı amını sikime bastır ve üzerime boşal!" diye bağıriyorum.

"Evet. Daha sert sik beni!" diye sayıklayarak bağıriyor, bakışları hâlâ üçlüye odaklanmış durumda.

"Kaba konuşmamdan hoşlanıyorsun, değil mi küçük karım?"

"Evet! Sean! Aman Tanrım," diye fısıldadı, tezgahın kenarını sıkıca kavrayarak.

Adrenalin dalgası beni altüst ediyor. "Aman Tanrım. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun, seni küçük velet?" diye bağıriyorum. Homurdanıyorum, sonra içine boşalıyorum, iterek devam ediyorum.

"Evet! Ben de çok seviyorum," diye iddia ediyor, titremesi yüzünden neredeyse nefes alamıyor.

Saçlarını daha sıkı kavradım. "Cinsellikten bahsetmiyorum Zara. Seni çok seviyorum! Her zaman sevdim!" diye bağırdım, ereksiyonum zevkin doruk noktasına ulaşmıştı.

Dizleri titreyerek inliyor, ben de nefes nefese üzerine yığılıp ensesini öpüyorum.

Ona onu sevdiğimi söyledim.

O karşılık vermedi.

Gözlerini hızla kırıştırdı, sonra gözlerini karşıdaki manzaradan ayırıp başını çevirerek bana baktı.

Yavaşça ondan ayrılıyorum, bir havlu alıp onu temizliyorum. Sonra külotunu tekrar üzerine çekip eteğini aşağı indiriyorum. Onu geriye doğru çekip, yüzü bana dönük olacak şekilde çeviriyorum ve koltuk altlarına uzanıyorum. Onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum.

Nefes nefese, gözlerime bakıyor.

Aman Tanrım. Şimdi iyice korktu.

Ellerimi iki yanına koyup ona doğru eğildim. Göğsümü kırılganlık kapladı. Sesim kısıktı. "Ciddiydim Zara. Seni seviyorum. Her zaman sevdim."

Yüzünde mutluluk vardı. Elleriyle yanaklarımı kavradı ve gözlerini kırıştırdı. "Ben de seni seviyorum."

Şaşkınlık beni sardı. "Gerçekten mi?"

Gülümsüyor. "Evet. Elbette."

Dudaklarım seğirdi. "Bu çatı katını senin için aldığım için mi?"

Gülerek, "Hayır. Ama mutlu bir eş mutlu bir hayat demektir, bu yüzden senin yaptığın çok iyi bir hareketti." diye takıldı. Göz kırptı.

Kıkırdadım ve onu tekrar öptüm, kendime daha sıkı sarıldım.

Kollarını bana doladı, bir eliyle saçlarımı okşadı ve ona verdiğim kadar sevgiyle karşılık vererek beni öptü.

Geri çekiliyorum. "Sanırım şimdi seni işe götürmem gerekiyor, değil mi?"

Dudak büzerek, "Yani burayı terk etmem mi gerekiyor?" dedi.

Omuz silktim. "Özür dilerim. Bu akşam geri gelebilirsiniz. O zamana kadar tüm eşyalarımızı içeri taşımış olacağım."

"Öyle mi?" diye soruyor, yüzü ışıldıyor.

"Elbette, benim küçük yaramazım."

Alkışladı ve sonra kollarını tekrar bana doladı. "Teşekkürler. Sen gelmiş geçmiş en iyi kocamsın."

"İşte, tam da bunu bekliyordum," diye itiraf ediyorum.

Gülümsüyor, sonra yüzü ciddileşiyor. Gözleri yaşıyor. "Yine de teşekkür ederim. Burası..." Etrafına bakıyor. "İnanılmaz. Gerçekten. Hayal edebileceğimden çok daha fazlası."

Gururum yeniden kabardı. Dudaklarından öptüm ve "Güzel. Bu gece eve geldiğinde, senden faydalanacağım birkaç oda daha var." diye yanıtladım.

O kıkırdadı. "Anlaştık."

Zara

Bir Ay Sonra

Kapı zili çalıyor ve Sean'ın öpücüğünden geri çekiliyorum. "Birini mi bekliyorsunuz?"

"Hayır." Beni kendine doğru çekiyor ve dilini tekrar ağzımın içine sokuyor. Kalçalarım dokunuyor, yanaklarımı sıkıyor.

Kalbim zonkluyor, ona duyduğum özlemle yanıp tutuşuyorum, bütün gece benimle yapmak istediğı çılgın şeylerin her birini mırıldanıp duruyor.

Kapı zili tekrar çalıyor ve dairenin içinde yüksek bir vurma sesi yankılanıyor.

Ellerimi nemli göğsünde gezdirip ondan uzaklaştım. "Üzerinde hiçbir şey olmadığına göre, kim olduğunu anladığımda ondan kurtulacağım."

Sırıtarak, "Üzerimde havlu vardı ama sen onu çekip aldın, hatırlıyor musun?" dedi.

Duştan yeni çıkmış vücuduna şöyle bir baktım, sonra sııttım. "Bir kızın yapması gerekeni yapması gerekiyor."

Kıkırdar.

Çan sesi, aralıksız bir zil sesi bombardımanına dönüşüyor.

Yatak odasından çıkarken inledim. Kapıya koştum ve hızla açarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Brax sırtarak, "Sean'ı bekarlığa veda partisine götürüyorum." dedi.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bekarlığa veda partisi mi?"

Fiona onu iterek yanından geçti. "Evet. Ve sen de bekarlığa veda partisi veriyorsun."

"Şey, neyden bahsediyorsun?" diye soruyorum. Fiona ile neredeyse hiç konuşmadım. Birkaç kez kahve içmek için buluştuk ama aramızdaki ilişki hâlâ biraz gergin.

"Tatiller yaklaşıyor. Aramızdaki her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyız, o yüzden eğlenceli bir gece geçirelim. Ayrıca, seni sonsuza kadar nefret edemem. Artık kardeşimle evlisin." diye cevap veriyor.

"Ciddi misin? Beni bekarlığa veda partisine mi götürüyorsun?"

"Evet," diye neşeli bir şekilde yanıtladı.

"Ama ben zaten evliyim," diye belirtiyorum.

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Evet, hepimiz biliyoruz. Siz ikiniz bizim arkamızdan evlendiniz, ama yine de biraz eğleneceğiz. Hazırlanın. Şık bir elbise giyin." dedi.

"Neler oluyor?" diye araya girdi Sean, beline sıkıca sardığı havluyla lobiye girerken.

Ona şöyle bir baktım. "Şey, bizi bekarlığa veda partilerimiz için dışarı çıkarmaya geldiler."

"Bekarlığa veda partisi mi? Ne saçmalıyorsun? O zaten benimle evli," diyor.

"İsa aşkına, siz ikiniz gerçekten evlisiniz. Gidip giyinin. Bu gece onlarsız eğleneceğiz," diye iddia etti Brax, yüzünde muzip bir ifadeyle.

Fiona gözlerini devirdi. "Lütfen. Sensiz bir gece geçirmeye razıyız. Hadi, Zara." Elimden tuttu ve beni çatı katından yatak odasına doğru çekti. "Burası gerçekten çok havalı," diye ekledi.

Onun övgüsü karşısında kalbim sevinçle doldu. "Evet. Sean harika bir iş çıkardı, değil mi?"

"Evet. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Eski yerinden çok daha iyi bir yer burası," diyor ve beni dolaba çekiyor. Askıdaki elbiseleri çubuk üzerine kaydırıyor, sonra küçük siyah bir elbise çıkarıyor. "Bunu giy."

"Tamam aşkım."

Ayakkabı rafıma göz attı ve bir çift topuklu ayakkabı seçti. "Bunlar. Hadi gel, saçını ve makyajını yapalım."

Gülüyorum. "Ciddi misin?"

"Evet. Bütün kızlar bekliyor. Hadi gel."

"Kızlar mı?"

"Kuzenlerimiz. Tabii ki. Hadi acele edin. Geç kalmak istemiyoruz."

Banyoya giriyoruz ve o da lavabonun altındaki kapağı çekiyor.

Oturuyorum.

Saç maşamı alıp çalıştırıyor.

"Yani artık bana kızgın değilsin, değil mi?" diye çekinerek soruyorum.

"Sana her zaman kızgın olacağım. Sen ve kardeşim aptalsınız," diye ilan ediyor, sonra da sırtıyor.

Gülüyorum.

"Yani, bana hâlâ bazı şeyleri anlatman gerekiyor," diye ekliyor, bakışlarını yansımama dikerek.

İçimde bir endişe artıyor. "Fiona, bütün gece bununla uğraşmaya çalışmayacaksın, değil mi?"

İçini çekti. "Hayır. Bunu gündeme getirmemeliydim. Bu gece değil. Hadi, hazırlanalım."

Konuşmamız daha hafif konulara dönüyor, eskisi gibi olmaya başlıyor ve bir yandan da rahatlıyorum. Aramızda hâlâ sorunlar var ve keşke hiç olmasaydı, ama tekrar normalmiş gibi hissetmek güzel.

O benim saçımı yaparken ben de makyajımı bitiriyorum, bu da yarım saat sürüyor. Sonra giyiniyorum, topuklu ayakkabılarımı giyiyorum ve Sean odaya giriyor.

"Şimdi beni buradan gönderiyor," diye duyurdu.

"Bu kadar üzülme," diye azarladı Brax.

Sean beni kendine doğru çekip öptü ve "Bu gece uslu dur," diye uyardı.

"Bunun bana hatırlatılması gerektiğini sanmıyorum." diye homurdandım, birden bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını hissettim. Brax ve Sean'ın şehirde serbest kaldıklarında neler yapabileceklerini biliyorum. Bu yüzden Brax'a baktım ve tehditkar bir şekilde, "İkiniz de uslu durun. Unutmayın, o zaten evli." dedim.

"Evet, evet, evet," diyor Brax elini sallayarak.

"Ben ciddiylim."

"Merak etmeyin, iyi olacağım," diye belirtiyor Sean.

"Hadi gel, şoför aşağıda," diyor Fiona, çantamı alıp bana uzatırken.

Sean'a şöyle bir baktım. "İyi geceler."

"İyi ol," diye tekrarlıyor.

Gülüyorum. "Bana uslu dur deme. Sen uslu dur."

"Sana zaten söylemiştim."

"Hı hı. Tabii ki. Erkeklerin bekarlığa veda partilerinde nasıl davrandığını biliyorum," dedim.

"Endişelenmeyi bırak," diye emrediyor.

"Pekala." Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm.

Yollarımız ayrılıyor ve ben kısa süre sonra Fiona'nın SUV'sindeyim. Yeni kulüplerden birinin önüne varana kadar on beş dakikalık bir yolculuğumuz var.

"Aa, buranın harika bir yer olduğunu duydum," diye coşkuyla anlatıyorum.

"Evet. The Wave harika yorumlar alıyor. Kinsley ve Kylie de tabii ki buraya geldiler," diye ekliyor dudakları hafifçe kıvrılarak.

"Elbette ki öyleler. Neredeler?"

"Herkes içeride," diye yanıtlıyor.

Arabadan inip sıraya doğru yürüyoruz. Fiona beni öne doğru yönlendiriyor ve "Hey, Jason" diye mırıldanıyor.

Kapı görevlisi bizi süzdü. Dar tişörtünün altından kasları belirginleşmişti. Siyah pantolonu vücuduna mükemmel oturuyordu. Beni süzdü ve sordu: "Fiona, yanındaki bu seksi kadın kim?"

Kolunu omzuma doladı. "Bu benim baldızım Zara."

Yüzünü buruşturdu. "Ah, evli kadın."

"Evet. Üzgünüm, onu alamam," diye mırıldandı.

Gülüyorum.

Kırmızı ipi kaldırıyor. "İyi geceler bayanlar. Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapmayın."

Fiona ona sırtıttı. "Merak etme."

Kulübün içine giriyoruz. Müzik o kadar yüksek ki, titreşimini vücudumda hissedebiliyorum. Etrafı tarıyoruz ve o işaret ediyor. "Ah, işte oradalar." Beni VIP bölümüne götürüyor.

Shannon, Kinsley, Kylie, Mariya ve diğer bir düzine Ivanoff ve O'Malley kadını orada. Bir yandan sadece genç nesli getirdiği için rahatladım. Teyzelerimi ve annemi sevmediğimden değil, ama aramızdaki ilişkiler hâlâ gergin.

Herkes ayağa kalkıyor ve ben de onlara sarılıp yanaklarından öpüyorum. Kinsley bana bir kadeh şampanya uzatıyor.

Fiona kadehini kaldırarak bir kadeh tokuşturdu. "Kayınvalideme, ama bu gece evli değilmişsin gibi yapalım." Gözleri ışıldıyordu.

İnleyerek "Fiona." dedim.

Gözlerini devirerek güldü. "Şaka yapıyorum. Ama hadi, çok eğleneceğiz. Zara'ya."

"Zara'ya!" diye karşılık veriyor herkes, kadehleri tokuşturarak.

Bir yudum alıyorum ve ferahlatıcı baloncuklar boğazımdan aşağı kayıyor. Oturup biraz sohbet ediyoruz, sonra Kylie ayağa kalkıyor. "Siz hanımlar bilmiyorum ama ben dans etmeye hazırım."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye onaylıyor Shannon.

Yakışıklı, belki otuzlu yaşlarında, kızıl saçlı bir adam uzanıp kadının kolunu tuttu.

Dönüyor. "Ne yapıyorsun—" Sözleri, durduğu anda yarıda kesiliyor.

"Dans etmek ister misin?" diye soruyor.

Yanakları kızardı. "Tamam."

Kaşlarımı oynatıp Fiona'ya baktım.

Gülümseyerek başını salladı.

Shannon genellikle ilk önce flört eden kişidir. Bunun kızıl saçlarıyla bir ilgisi olduğunu söyleyerek onunla dalga geçiyoruz ama gerçekten de çok güzel. O'Malley ve Ivanov ailelerinin en güzel özelliklerinin hepsine sahip, bu da onu kapak modeli olmaya layık kılıyor. Ve ne kadar çok flört teklifi alsa da, her zaman şaşırmış gibi görünüyor. Ama taliplerine kolayca kapılıyor ve erkeklere olması gerekenden daha erken bağlanma eğiliminde.

Hanımlar dağılıyor ve biz de onları dans pistine kadar takip ediyoruz. Saatlerce müziğin ritmine göre hareket ediyoruz ve bu çok iyi hissettiriyor. Sanki Fiona ve ben normale dönmüş gibiyiz.

Birkaç erkek benimle dans etmeye çalışıyor ama izin vermiyorum. Özellikle Sean'la evliyken, normalde ilgimi çekecek erkekler tarafından taciz edilmek garip geliyor. Ama içimden bir zerre bile onlarla bir şey yapmak istemiyor.

Neden henüz sıkılmadım?

Sean benden ne zaman sıkılacak?

Aramızdaki her şeyin bu kadar iyi olmasından mutlu bir şekilde dans etmeye devam ediyorum. Yine de bunun ne zaman biteceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Hangimiz ilk önce bitmesini isteyecek?

Böyle bir şey olduğunda yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Biz sonsuza dek evliyiz.

İçime korkunç bir his çöktü.

Fiona, "Tuvalete gitmem gerek!" diye bağırarak beni düşüncelerimden kopardı.

Nefes almaya ihtiyacım olduğu için "Ben de seninle gelirim!" diye bağırdım.

Kalabalığın arasından sıyrılıp kadınlar tuvaletine giriyoruz. İşlerimizi halledip tezgahın önünde buluşuyoruz.

Fiona çantasını açıp rujunu çıkartıyor.

Ben de aynısını yapıyorum.

"Peki, kardeşimden bıktın mı henüz? İtiraf edebilirsin." diye soruyor ve kırmızı rujunu dudaklarına sürüyor.

"Hayır, kesinlikle değil."

Kaşlarını kaldırıp parmaklarını birleştirdi. "Hiç mi?"

Soruyu düşündüm ve sonra başımı salladım. "Hayır. Aslında harika geçti."

Burnunu kırıştırdı. "Sean'la bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum."

Gülüyorum. "Çünkü o senin kardeşin."

"İkinizin de mutlu olmasına sevindim."

"Öyle misin?" diye sordum şaşkınlıkla.

Başını salladı. "Evet, tabii ki. Bu kadar aptalca bir şey yapacaksan, bari mutlu ol."

Ona sarılıyorum. "Bu gece için teşekkürler. Ve"—bir an onu inceliyorum—"beni bir nebze de olsa affettiğin için de teşekkürler."

Dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"İtiraf et, beni affediyorsun," diye ısrar ediyorum.

Yüzü düştü. "Yarı yoldayım. Ama yine de bensiz nasıl evlenebildiğinizi anlamıyorum."

"Özür dilerim," diyorum, sanki yüzüncü kezmiş gibi.

Elimi tuttu. "En azından Sean yüzüğünü mahvetmedi. Kardeşim şaşırtıcı bir şekilde iyi seçim yapmış."

"Evet, öyle yaptı," diye onayladım, hayatımda gördüğüm en güzel elmasa bakarken içimde bir gurur dalgası yükseldi. Ve geldiğim ailede yıllar boyunca çok sayıda muhteşem mücevher gördüm.

Fiona rujunu çantasına koydu. "Hadi, gidelim." Kapıya doğru ilerledi ve açtı. Dışarı adımını attı ve bir adamla karşılaştı.

"Ah, özür dilerim," diye özür diledi tanıdık bir Rus aksanıyla. Kadın geriye doğru düşerken onu yakaladı ve kendine doğru çekti.

Tüylerim diken diken oldu. Kasıldım, ona bakakalmaktan kendimi alamadım.

Yüzünde solmuş, yaklaşık 0,6 cm genişliğinde bir yara izi var. Sağ şakağından başlıyor, çapraz olarak göz kapağının üzerinden, burnundan ve yanağından geçerek sol çenesine kadar uzanıyor. Tam bir serseri gibi görünüyor ve yara izi olmasaydı çok yakışıklı olurdu. Üzerinde tasarımcı siyah bir spor ceket, siyah V yakalı bir tişört ve koyu renk kot pantolon var.

"Özür dilerim," diye tekrarladı, koyu bakışlarını onun gözlerine dikerek. "Seni incittim mi?"

O sesi tanıyorum.

Kalp atışlarım hızlandı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Fiona başını sallayarak nefes nefese, "Hayır, hiç de değil," dedi.

Onu bırakmadan, daha dikkatli bakarak, "Eğer bir kadınla karşılaşmak zorunda kalsaydım, senden daha iyisini seçemezdim. Çok güzelsin," diyor.

"Teşekkür ederim. Sen de fena değilsin," diye yanıtladı Fiona, yanakları kızarak.

Burada neler oluyor?

Fiona asla böyle bir şeyi bir yabancıya söylemezdi. Sakin kalır ve iltifat almak için adamın daha çok çaba göstermesini sağlardı. Ve yara izleriyle dolu bir adama bir daha bakmazdı bile. Hemen yanından geçer, odadaki en yakışıklı, GQ kapağına layık adama yönelirdi.

"Sana bir içki ısmarlayayım mı? Telafi etmek için." diye soruyor.

"Elbette."

Birdenbire kim olduğunu anladım ve içimi paniğe kapıldı. Tören boyunca maske takmış olabilir ama Rus aksanlı sesini tanıyorum, boyu ve yapısı da aynı.

Kirill.

O neden burada?

İçim titriyor. "Fiona," diyorum, kolunu tutarak.

Adam başını bana doğru hızla çevirdi ve gözleri, sanki beni ilk kez fark ediyormuş gibi, kocaman açıldı.

Birbirimize bakıyoruz. İçimdeki titreme daha da şiddetleniyor.

"Şey, ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz yoksa?" diye soruyor Fiona.

Tereddüt ediyorum, sonra yalan söylüyorum, "Hayır."

"Öyle bir izlenim ediniyorum," diye ısrar etti Fiona, bana bakarak.

Kirill, "Arkadaşınızla kesinlikle hiç tanışmadım," diyor.

Kendimi toparlıyorum. "Evet, onu hiç görmedim. Ayrıca, böyle bir yarası olan birini hatırlardım..." Duraksıyorum, yarasını işaret etmemem gerektiğini fark ediyorum ve yanaklarım kızarıyor.

Yüz ifadesi sertleşti. "Sorun değil. Söyleyebilirsin. Benimki gibi yara izi olan biri."

Fiona bana ters ters baktı ve ona döndü. Elini uzatıp parmağını yanağında gezdirdi. "Bence bu biraz seksi."

Ona dik dik bakıyor, çenesi kenetlenmiş, gözlerinde ilk tanışma gecemizde görmediğim bir şey parlıyor. Bunun bir kırılganlık olduğunu anlıyorum, ama bu kısa sürüyor ve ifadesi hızla sertleşiyor.

"Hadi Fiona, gidelim," diye emrettim, kolumu onun koluna geçirip onu çekerek uzaklaştırdım.

"Zara, ne yapıyorsun?" diye çığlık attı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye sesleniyor.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrarladı, başını çevirip ona bakarak.

Neden sanki burada olduğumu bilmiyormuş gibi davrandı?

Beni takip ediyor. Etmek zorunda.

Onu koridordan aşağıya doğru çekiştirip köşeyi döndüm.

"Zara!" diye azarladı Fiona.

"Neden ona dokunuyordun?" diye sordum, kalbim hâlâ hızla çarpıyordu.

Kadın homurdandı. "Çok seksi. Kötü çocuk havasını, gördüğüm tüm kötü çocuklardan daha iyi yakalamış."

Kirill olduğunu bildiğim için burnumu kırıştırdım. "Ciddi misin? O da kırklı yaşlarında."

"Ne olmuş yani? Babam da benimle eve gelebilir," diyor göz kırparak.

"İğrenç. Bu çok tiksindirici."

"Neden iğrenç? Çok yakışıklı," diye iddia ediyor.

"Hayır, değil," diye ısrar ediyorum.

"Neyse." Arkasına bakıyor ama kulübün yarısına gelmişiz ve Kirill'i bıraktığımız yerle aramızda bir kalabalık var. Sızlanarak, "Şimdi nereye gittiğini bilmiyorum. Çok teşekkürler Zara." diyor.

"Sorun değil. Bir şey kaybetmiyorsun. Bak burada ne kadar yakışıklı erkek var. Hem de bizim yaşımızdakiler," diye ekliyorum.

İnleyerek, "Lütfen Zara, bu kadar sıradan olma," dedi.

Alaycı bir şekilde, "Ben sıradan biri değilim," dedim.

"Öyle davranıyorsun," diyor.

"Hayır, değilim."

VIP salonuna geri dönüp oturduk. Şampanya şişesini aldım ama boştu. Etrafa göz gezdirdim ama hiçbir yerde garson yoktu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye azarladı Fiona.

Dans pistinde Fiona'nın tipine uyan bir adama işaret ediyorum. Uzun boylu, esmer ve sanki bir golf kulübünün başkanı gibi görünüyor. "Bu adam bütün gece sana bakıyor," diyorum.

İnleyerek, "Evet, biliyorum," dedi.

"Öyleyse neden gidip onunla dans etmiyorsun?"

Burnunu buruşturdu. "Lütfen. O da eski bir üniversite öğrencisi. Muhtemelen Marcus'a benziyordur."

Daha da yaklaştım. "Tekrar yola koyulmalısın. Biliyorum, ayrıldınız ama artık zamanı geldi." Adamı tekrar işaret ettim. "O iyi bir aday olurdu."

"Evet, eminim harika biridir, özellikle yatakta. Ama hayır, teşekkürler. Farklı birine ihtiyacım var. Kağıt üzerinde iyi olan bu adamlarla çıkmaktan bıktım. Gerçek hayatta korkunç derecede sıkıcılar. Biraz heyecana

ihtiyacım var ve o diğer adam..." Etrafına bakındı ve yüzünde hayal kırıklığı belirdi.

"Fiona—"

"Çok yakışıklıydı Zara. Eminim ne yapacağını biliyordur. Şimdi kim bilir nereye gitti? Onu bir daha asla göremeyeceğim," diye yakınıyor.

İçim rahatladı. Kirill'in bir daha asla Fiona'ya bakmaması gerekiyor. Dans pistini işaret ederek, "Bu salon uygun taliplerle dolu. Etrafa bakın." dedim.

Garson elinde bir kova ile içeri girdi, kovanın tepesinden yeni bir şampanya şişesi görünüyordu. Şişeyi masaya bıraktı. "Beyefendiden Cristal. Özür dilediğini söyledi."

Fiona heyecanla etrafına bakındı. "Nerede o?"

Garson karşıdaki balkonu işaret ediyor.

Yukarıya doğru bakınca midem alt üst oldu.

Kirill, Fiona'ya dikkatle bakıyor. Kısa bir an bana bakıyor, sonra bakışlarını tekrar Fiona'ya çeviriyor.

Garson iki bardak doldurup birini hepimize uzattı. Fiona gözlerini Kirill'den kısa bir anlığına ayırdı. Sonra bardağını havaya kaldırıp başıyla onayladı.

Kirill başıyla onayladı ve ben ürperdim.

Bir yudum alıp gülümsedi.

Arkasını dönüp uzaklaştı.

"Belki de buraya geliyordur," diye heyecanla söylüyor.

"Fiona, onunla ilişkiye girmemen gereken biri gibi görünüyor."

"Aman Tanrım, kim onunla ilişkiye girmekten bahsediyor ki? Bu gece biraz eğlenebilirim." Yüzü aydınlandı.

İnleyerek, "Başka birini seçin. Şu geniş seçeneğe bakın." dedim.

"Bunu söylemeyi bırak. İlgilenmiyorum," diye ısrar etti, sonra bir yudum daha aldı ve kalabalığın arasında Kirill'i aramaya başladı.

O asla ortaya çıkmaz.

Geceyi, içimde bir düğüm düğüm olmuş halde, onun gelmesini bekleyerek geçirdim.

Fiona da bekliyor, ama zaman geçtikçe daha da üzülüyor. Bir saat sonra nihayet dans pistine geri dönüyoruz. Onu başka erkeklerle dans ettiriyorum. İyi vakit geçiriyoruz, ama hâlâ onu düşündüğünü anlayabiliyorum.

Tek umudum, onun bir daha asla onu görmemesi.

Sean

SUV bir striptiz kulübünün önüne yanaşıyor. Pembe neon tabela yanıp sönüyor: BACAKLAR.

İnleyerek, "Ciddi misin?" diye sordum.

Brax'ın muzip sırıtışı yüzünü aydınlattı. "Sıkıcı bir yere gideceğimizi düşünmedin herhalde, değil mi?"

Midem alt üst oluyor. Striptiz kulüplerine gitmekten hiç hoşlanmadım. Gitmeyeceğimden değil, ama birkaç dolar veren herhangi bir erkeğe dans eden bir yabancından ziyade kendi sevgilimin benimle dans etmesini tercih ederim. Ama Brax onları seviyor. Bu yüzden kulüplerde birçok çılgın gece geçirdik.

Evlendiğime göre, bu beni hiç de iyi bir duruma sokmaz. "Neden başka bir yere gitmiyoruz?" diye öneriyorum.

Homurdanarak, "Asla olmaz. Bu senin bekarlığa veda partin, hamile karınla akşam yemeği değil." dedi.

Başımı hızla geriye çevirdim. "Zara hamile değil."

"Sadece gelecekte olacaklara bir örnek veriyorum," diyor.

İçim burkuldu ve tabelaya bakarak kaşlarımı çattım.

Brax kapısını açar. "Hadi gidelim. Zaman daralıyor. Çocuklar içeride."

İstemeyerek de olsa arabadan indim.

O köhne mekâna giriyoruz ve boğucu hava yüzüme çarpıyor. Striptiz kulüplerinin olmazsa olmazı gibi görünen o iğrenç koku burnuma doluyor.

Müzik son derece yüksek sesle çalıyor ve Brax giriş ücreti için tezgâhın üzerine nakit para bırakıyor. Beni kapıdan içeri itiyor.

Sekiz aşamadan oluşan gösteride, üzerlerinde neredeyse hiç kıyafet olmayan kadınlar direklerin etrafında dans ediyor.

"Ah, işte oradalar," diye ilan ediyor Brax, onlarca kuzenimi ve arkadaşımı işaret ederek. Etraflarını kadınlar sarmış, hepsi paraları için kavga ediyor.

"Bu tam bir fıyasko olacak," diye mırıldandım.

"En iyilerin en iyisi," diye övünüyor Brax, bana öyle bir bakıyor ki içten içe irkiliyorum. Eskiden bu ifadeyi çok severdim. Şimdi evli olduğuma göre, aklımdan geçen her neyse ona karışırsam iyi bir şey olmayacak.

L.J., Mikhail, Kian ve Romeo'nun hepsinin kucağında kadınlar var. Onlara yaklaşıyoruz ve aptal gibi sırtıyorlar.

"Pantolonunuza işlemeyin beyler," diye takılıyorum.

L.J. şöyle bir bakıp, "Sonunda geldin," diye karşılık verdi.

Garson bize gülümseyerek, "İçecek alabilir miyim?" diye sordu.

"Jameson," diye belirtiyorum.

"Şişeyi getir," diye emretti Brax.

Yanına oturuyorum ve kadınlar bize doğru akın etmeye başlıyor. Sarışınlar, esmerler, kızıl saçlılar, beyazlar, siyahlar, Latinler, Asyalılar ve Orta Doğulu striptizciler, dikkatimizi ve paramızı kapmak için adeta akbaba gibi etrafımızı sarıyorlar.

Brax masaya büyük bir tomar para fırlatarak durumu daha da kötüleştirdi.

İnleyerek "Aman Tanrım." dedim.

"Rahatla Sean, bu senin bekarlığa veda partin," diye yanıtlıyor.

Garson bir şişe getirip iki bardağı dolduruyor.

Bir tane alıyorum.

Brax elini bana uzattı. "Evlilik hayatına."

Onun kadehini tokuşturduktan sonra kendi kadehimin yarısını içtim, sıvının boğazımdan aşağıya, mideme doğru yakıcı bir şekilde inmesiyle yüzümü buruşturdum.

Daha çok kadın ortaya çıkıyor ve ağır parfümlerinden dolayı hava daha da ağırlaşıyor.

Brax bana birkaç kucak dansı ısmarlamaya çalıştı.

Hepsini reddediyorum; ilgilenmiyorum. Kucağımda olmasını istediğim tek marka Zara. Ama karımın üzerinde çok daha seksi duracak birkaç kadın kıyafetini not alıyorum. Bu yüzden iç çamaşırı mağazasına gitmem gerekiyor.

Saatler geçiyor. Kadınlara karşı kibar davranıyorum ama her zaman onları reddediyorum.

Brax, kuzenlerim gibi, onlardan birkaçını eğlendiriyor. Kızıl saçlı bir kadın ona sürtünüyor, sarışın bir kadın da omuzlarını ovuyor.

Birden yanımdan Byrne'ın sesini duydum. "Görünüşe göre sınavı geçiyorsun evlat."

Kollarımın tüyleri diken diken oldu ve yukarıya doğru baktım.

Yanımda oturan koltuğa yerleşti ve elindeki bardağı uzatarak, "Görünüşe göre sizin çocuklarınız bir şeyi kutluyor," dedi.

Brax başını salladı. "Evet. Ama Sean hiç eğlenmiyor."

"Ben zaten evliyim," diye hatırlattım ona, diğer kuzenlerime bakarak.

Byrne'ı neredeyse hiç fark etmiyorlar. Kucaklarındaki kadınlarla o kadar meşguller ki.

Byrne'e tekrar odaklanarak, "Hangi testlerden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

Büyük bir yudum viski içti ve yaklaştı. "Karınıza sadakat."

Gözlerimi onun gözlerine dikerek, "Ben ona her zaman sadık kaldım. Ve her zaman da kalacağım," diye çıkıştım.

Onaylayarak başını salladı. "Doğru. Demek ki testi geçtin."

Brax'a şöyle bir bakıp, "Beni tuzağa düşürdün," diye suçladım.

Ellerini havaya kaldırarak, "Özür dilerim dostum. Beni o zorladı." dedi.

"Brax, git kendine özel bir dans ayarla," diye emretti Byrne.

"Şimdi mi?" diye soruyor.

"Evet, şimdi."

"Affedersiniz hanımlar. Sevgiyi paylaşmam gerekiyor," diyor Brax, onları üzerinden indirip ayağa kalkarken.

Sızlanıyorlar.

Adam eline birkaç banknot aldı ve diğer iki kadına parmağını salladı. Kadınlar ona doğru koşup diğer kuzenlerimle birlikte özel bir odaya girdiler.

Byrne'e doğru döndüm.

Daha yakına eğildi. "Gitme vakti geldi, oğlum."

"Nerede?"

"Arka kapıdan çıkın ki diğerleri çıktığınızı anlamasın. Koridorun sonunda, banyonun yanında bir kapı var. Ben şimdi gidiyorum. Beş dakika bekleyin."

Göğsüm sıkışıyor ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. "Sürprizlerden hoşlanmıyorum," diyorum.

Byrne omuz silkerek, "Üzgünüm. Bu işler böyle yürüyor işte." dedi. Göz kırptı, içkisini bitirdi ve ayağa kalktı. "Evliliğiniz kutlu olsun. Umarım siz ve eşiniz mutlu olursunuz."

"Teşekkürler."

Byrne ortadan kayboluyor.

L.J. şöyle bir bakıp, "Bu kim?" diye sordu.

"Sadece birkaç kez karşılaştığım bir adam. Önemli bir şey değil. Tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum ona, ama umursamıyor. Onun ilgisi, penisinin yanında vajinasını sürtmekte olan kadına çok fazla odaklanmış durumda.

Banyoyu geçip çıkış kapısını buluyorum. Kimsenin bakmadığından emin olmak için arkama bakıyorum, kapı kolunu çeviriyorum ve sessizce dışarı çıkıyorum.

Byrne siyah bir Mustang'de bekliyor. Yolcu koltuğuna oturuyorum ve o da ara sokaktan geçip gidiyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Havaalanına."

Burun kıvırdım. "Elbette havaalanına gideceğiz. Soruyu yeniden formüle edeyim. Uçağa bindikten sonra nereye gideceğiz?"

"Göreceksin," diyor dudakları seğirerek.

"Buna hiç alışıyor musun? Gizlilik can sıkıcı," diye ekliyorum.

Omuz silkerek, "Beni rahatsız etmiyor," dedi.

Sinirlenerek koltuğa yaslandım ve başımı salladım.

Bana şöyle bir baktı ve emretti: "Sakin ol evlat. Kötü bir şey olmayacak."

Öfkeyle, "Geçen sefer de aynısını söylemiştin, bir adam karımın yüzüne cinsel organını sallamaya çalıştı," dedim.

Başını salladı. "Evet. Ama sen hallettin, değil mi?"

Donakaldım. "Bunun olacağını biliyor muydun?"

"Hayır. Ama sen hallettin. Sahnedeki töreni bölmedin ve onu öldürmedin. Yine de onu haddini bildirdin. Doğru olan buydu. Eğer onu öldürseydin, bunun çok vahim sonuçları olurdu." Tekrar yola odaklanıyor.

İçim ürperdi. "Onu öldürebilirdim. Kendimi tutmak çok zordu," diye itiraf ettim.

Byrne, özel havaalanına girip bir uçağın yanına park ederken, "Ama siz kendinizi kontrol ettiniz," diye ekliyor.

Kapımı açıyorum, asfalt zemine adım atıyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Camı indirip "İyi eğlenin!" diye sesleniyor.

Arkamı döndüm. "Gelmiyor musun?"

"Hayır."

İçimden bir ses daha geliyor. "Neden?"

"Burası bana ait değil. Yakında görüşürüz." Motoru çalıştırıp uzaklaştı.

Derin bir nefes aldım, sonra merdivenlerden yukarı çıkıp uçağa girdim, beni nelerin beklediğini merak ediyordum. Kabine adımımı attım ve donakaldım.

Zara beni görünce dudaklarında bir seğirme belirliyor.

Sırıttım. "Burada ne işin var?"

"Hiçbir fikrim yok. Eminim sen de benim kadar biliyorsundur, o da hiçbir şey," diye cıvıladı.

Kıkırdadım ve oturdum. Eğilip onu öptüm.

Geri çekildi, gözleri kısıldı. "Neden parfüm gibi kokuyorsun?"

İnleyerek, "Brax beni striptiz kulübüne götürdü." dedim.

Yanakları kızardı. Alaycı bir şekilde, "Eh, ne kadar da nazik bir davranışmış," dedi.

Homurdandım. "Merak etmeyin, bütün gece kadınları kendimden uzak tuttum."

"Elbette yaptın," diye mırıldandı.

Elimle saçlarının arasından geçip başını geriye doğru çektim.

Nefesi kesildi.

Yüzüne doğru eğildim. "Merak etme küçük velet. Amcığının sikime sürtünmesini istediğim tek kişi sensin."

Gülümsemesini bastırmaya çalışarak dudağını ısırıldı.

Alnını, burnunu, sonra da dudaklarını öpüyorum. Dilimi onun diline değdiriyorum, ta ki içimde o özlem büyüyene kadar.

Pilot hoparlörden sesleniyor: "Lütfen emniyet kemerlerinizi takın. Çok uzağa gitmiyoruz, ama bu gece hava biraz sallantılı."

Onu bırakıyorum, emniyet kemerini tutup bağlıyorum, sonra aynısını kendi kemerim için de yapıyorum. Elini alıp elinin üstünü öpüyorum ve "Peki, nereye gittin?" diye soruyorum.

"The Wave adlı yeni kulübe," diye yanıtlıyor.

"Peki, kaç erkek sana kur yaptı?"

Sırıttı. "Çok şey oldu ama çıplak kadınların sana sürtünmeye çalışmasından daha iyi olduğundan emin değilim."

"Ama kimse yapmadı," diye belirtiyorum.

Bana dik dik bakıyor. "Hiç kucak dansı yapmadın mı?"

İtiraf ediyorum, "Hayır. O yerlerden nefret ediyorum."

O alaycı bir şekilde, "Elbette öyle düşünüyorsun," dedi.

Bakışlarımı ona diktim ve en ciddi ses tonumla, "O yerlerden gerçekten nefret ediyorum. Brax'a sor," dedim.

Omuz silkerek, "Doğru. Eminim Brax bana gerçeği söyleyecektir," dedi alaycı bir şekilde. "Siz ikiniz için her şey kızlardan önce gelir, erkek arkadaşlık."

"Yalan söylemiyorum Zara. Yanıma sürtünmesini istediğim tek kadın var, o da sensin."

Bana şöyle bir göz gezdiriyor ve gözlerimdeki gerçeği görüyor olmalı ki gülümsüyor. "İyi o zaman."

Elinin tersini tekrar öptüm. "Evet. Peki sence tüm bunlar neyle ilgili?"

"Benim tahminim de seninki kadar geçerli."

Uçak kalkış yapıp havaya yükseliyor, ama çok ykseēe çıkmıyor. Türbülans başlıyor ve uçak şiddetli bir şekilde sallanıyor. Sadece on beş dakika sonra pilot, "Kısa süre sonra yerde olacağız" diye anons ediyor. İniş takımları indiriliyor ve birkaç dakika içinde tekrar yerdeyiz.

Zara, "Vay canına, ne kadar çabuk oldu," diye mırıldandı, sonra da gergin bir nefes aldı.

Başparmağımla elinin sırtını okşayarak, "Her şey yoluna girecek," dedim.

Arkasını dönüp gülümsedi ve usulca, "Biliyorum. Yine de yanımda olduğun için mutluyum," dedi.

"Ben de," diye itiraf ettim, kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı.

Uçak tamamen durduğunda, emniyet kemerlerimizi çözüp ayağa kalkıyoruz. Onu uçaktan indirip, her zaman geçtiğimiz koridorlara benzer karanlık bir koridordan geçiriyorum. Koridorun sonuna geldiğimizde, kapı koluna elimi koyup duruyorum. "Uçağa geri koşalım mı?" diye soruyorum.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bunu yaparsak başımız derde girer diye düşünüyorum."

"Sence bunu daha önce hiç kimse yaptı mı?" diye soruyorum.

Glerek, "Muhtemelen hayır. Ama ilk biz olmamalıyız diye düşünüyorum." dedi.

"Sanırım haklısın. Nabzım, hazır mısın?"

Başını salladı.

Elini tekrar öptüm ve sonra kapıyı açtım.

Ortamı alçak bir davul sesi dolduruyor. Mumlar odanın her yerinde titriyor. Bir masaj masası ve ona bağılı bir masası olan bir sandalye var.

Yedi çift karşılıklı sıraya dizilmiş. Kadınlar masaj masasının yanında, küçük siyah elbiseler ve yumuşak pembe topuklu ayakkabılarla duruyorlar. Saçları dağınık topuzlar halinde toplanmış ve sırtları bize dönük. Hepsinin markaları, babaminkilerle aynı pembe güller ve gölgelerle dikkat çekiyor.

Erkekler, kadınların ayakkabılarıyla uyumlu siyah takım elbise ve kravatlar giymişler. Sandalyeye dönükler ve yumruklarını göğüslerine bastırıyorlar. Markaları da babamınki gibi renkli ve belirgin bir şekilde sergileniyor.

Valentina masa ile sandalye arasında duruyor. Bize gülümsüyor.

Kollarımın tüyleri diken diken oldu. Zara'yı kendime daha da yaklaştırdım, Valentina'ya hâlâ güvenmiyordum, karımın kuzeni olsa bile. Zara'nın onun hakkında hiçbir çekincesi olmayabilir, ama ben gardımı indirmeyeceğim.

Davul sesleri duruyor.

Valentina neşeli bir sesle, "Renk ve Gölge Ritüeline hoş geldiniz," dedi.

Zara, dengesini sağlamak için elini bacağıma koydu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

Valentina'nın yüzü aydınlandı. "Bu, bir üst seviyeye geçme hakkını kazandığınız anlamına geliyor, ancak aşamalarınızı uzatmayacağız. Masada diğer üyelerin doldurmak istediği iki koltuk var. Bu boşlukların yedinci ayda, yani çok yakında, doldurulması gerekiyor." diye duyurdu.

Ağzım kuruyor. Kurallar kitabını sayamayacağım kadar çok okudum. 666 koltuk olabilir, ama birinin bile boşalması nadirdir, hele ki ikisinin birden boşalması hiç mümkün değil.

Zara elimi daha sıkı tutuyor ve mavi gözlerini benim yeşil gözlerime yapııştırıyor.

Valentina sözlerine şöyle devam ediyor: "Omniler bu gece pembe renginizi ve gölgelerinizi alacağınıza karar verdiler. Renk ve Gölge Ritüeli'nin onaylanması nadir görülen bir durumdur, ancak siz onay aldınız. Normalde

bir seferde sadece bir ritüel yapılır, bu yüzden Omniler sizden ve seçimlerinizden özellikle memnunar."

Zara'dan gurur adeta fıskırıyor.

Valentina masaj masasını işaret ederek, "Zara, yüzüstü yat. Sean, sandalyeye otur ve elini masaya koy." dedi.

Zara ve ben hiçbir şey söylemeden, talimatlara uyarak sessizce pozisyonlarımızı aldık, ama ben onun elini tuttum.

"Merak etme. Sean, elimi istediğin kadar sıkabilirsin," diyerek alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Gülerek, "Sanırım benimkini daha sıkı sıkman gerekecek," dedim.

"Bunu görecekiz," diye meydan okuyor.

Babamın markasıyla aynı seviyeye gelecek olan markam için heyecanla gülüyorum ve bir üst seviyeye çıktığımız için çok mutluyum. Masadaki yerimize bir adım daha yaklaştık ve eşimin yanımda olmasından daha gururlu olamazdım.

Zara

"Beni dışarı çıkar, beni içeri al," diye mırıldanıyorum, sabahlığımyı giyip yeni favori şarkıma kendimi kaptırıyorum. Kemerimi belime bağılıyorum, çamaşır sepetini alıyorum ve dolaptan çıkıyorum.

Çamaşır odasına girerken şarkı söylemeye devam ediyorum ve sonra sepeti tezgâhın üzerine koyuyorum. Beyaz çamaşırları renkli olanlardan ayırıp kuru temizlemeye vermek için bir yığın oluştuyorum.

Yeni bir şarkı çalmaya başlıyor ve ben de ona eşlik ediyorum. Beyaz yığındaki her giysiyi ceplerinde bir şey olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum, sonra da çamaşır makinesine atıyorum. Üzerine deterjan döküp çalıştırıyorum.

Şarkının sözlerinin tamamını bilmiyorum, bu yüzden renkli yığınla aynı işlemi tekrarlariken, her bir parçayı kenara ayırırken ritme uygun olarak mırıldanıyorum.

Her zamanki gibi, Sean'ın ceplerinde bir şeyler var. Nakit para, bozuk paralar ve karalama yazısıyla yazılmış birkaç kağıt parçası. Gözlerimi devirip gülümseyerek bir şortu kontrol ediyorum, sonra da kuru temizleme yığınına geçiyorum.

Siyah pantolonlarından birini alıp cebine uzandım. Bir ruj tüpü çıkardım ve midem bulandı. Kalp atışlarım hızlandı, midem daha da kasıldı. Kendimi toparlamak için tezgaha tutundum, ucuz pembe plastik tüpe bakakaldım.

Bu benim değil.

Bu pantolonu ne zaman giydi?

Cuma. Yardım etkinliğine gittiğimizde onları giymişti.

Liam'ın acil bir iş nedeniyle kendisine ihtiyacı olduğunu söyleyerek erken ayrılmak zorunda kaldı.

Elim titriyor ama kendimi zorlayarak tüpü açıyorum. Plastik kapağı yavaşça çeviriyorum ve yarısı kullanılmış, sıcak pembe bir krem çubuk ortaya çıkıyor.

Bu dudaklar kimin dudaklarına değdi?

Eve geldiğinde dudaklarında herhangi bir iz yoktu.

Bunu nereden biliyorum ki? Sabah saat üç civarında yatağa girdi ve benimle birlikte oldu, etkinlikte beni yalnız bırakmak zorunda kaldığı için ne kadar üzgün olduğunu söyledi.

Yatağa girmeden önce duş almıştı.

Sean beni aldatmazdı.

O halde neden bir kadının ucuz ruju onun pantolonunda?

Kocamın o gece siyah takım elbise pantolonunu giydiği anı hatırladıkça midem bulanıyor.

Ama öfke acıyla karışıp içimde dönüp duruyor, sonunda beni ele geçiriyor. Ruj rengine bakıyorum, parmak boğumlarım bembeyaz olana kadar tezgahın kenarını sıkıca tutuyorum.

Sean'ın avucu vücudumda kayarak bornozumun altına girdi. Karamel ve burbon vanilya kokusu etrafımı sararken parmakları vajinamın üzerinde nazikçe gezinerek beni adeta işkenceye maruz bıraktı. Sıcak nefesi boynumu gıdıkladı, omurgamda ürpertiler yarattı. Başımı havludan çekti,

diğer elini ıslak saçlarıma daldırdı ve başımı geriye doğru çekti. Dudakları kulak mememe değerek fısıldadı, "Yoga nasıldı?"

Kalbim daha hızlı çarpıyor, göğsümdeki inip kalkıklık çok fazla çelişkili duygudan kaynaklanıyor.

"Bana yeni hareketler göstermek ister misin?" diye takılıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, burnumdan nefes alıyorum, ağlamamaya ve öfkeme yenik düşmemeye kararlı bir şekilde.

Bunun bir açıklaması olmalı.

Evet, beni aldattı.

Elini aşağı indirdi, iki parmağını içime soktu ve yavaşça hareket ettirmeye başladı.

Derin bir nefes alıyorum, ondan nefret etmem gerektiğini hissettiğim halde hâlâ bende bir tepki yaratabiliyor olmasına sinirleniyorum.

Başka bir kadına dokunmazdı.

Benden sıkıldı.

Zihnimdeki çelişkili düşünceleri ve midemdeki kaotik titremeleri durdurmaya çalışarak gözlerimi daha da sıkıca kapatıyorum.

Bunun bir açıklaması olmalı.

Her kadın, erkeği kendisini aldattığında bunu söyler.

Yapmazdı!

Ya öyle yapsaydı?

Boynumu öpüyor, ereksiyon halindeki penisini omurgama bastırıyor ve mırıldanıyor, "Hiçbir iş yapamıyorum. Seninle ne yapmak istediğimi düşünüp duruyorum."

"Onunla da mı yaptın?" diye sordum, sesim titriyordu ve gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Donakalır.

Onu geriye doğru itiyorum ve sonra ona doğru dönüyorum.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. "Neyden bahsediyorsun?"

Dudak rujunu yüzünün önüne tutarak, "Bu kadın kim?" diye sordum.

Dudak rujuna şöyle bir baktı, sonra da kaşlarını çatı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Bana yalan söyleme, Sean!"

"Sence seni aldatır mıydım?"

"Cebindeydi!" diye bağırdım, gözümünden bir damla yaş süzüldü.

Başparmağıyla yanağımdaki lekeyi sildi, sonra avucunu çeneme bastırdı. Alçak bir sesle, "Zara, seni asla aldatmam. Sen benim karımsın," dedi.

Dudaklarım titriyor. Öfkeyle, "Beni yardım etkinliğinde tek başıma bıraktığın gece giydiğin pantolondaydı," diyorum.

"Bu, seni aldattığımı kanıtlamaz. Ayrıca Liam'ın acil bir durum için beni aradığını da biliyorsun," diye iddia ediyor.

Alaycı bir şekilde, "Bana hakaret etme Sean! O kim? En azından bana yalan söyleme nezaketini göster. İkimiz de senin sıkıldığını biliyoruz." dedim.

Gözleri kısılıp inceliyor. "Ben sıkılıyorum, ya sen?"

Sinirle homurdandım. "Ben mi? Bunu bana mı karşı çevireceksiniz?"

Sesi yükseliyor. "Bunun doğru olmadığını söyleme! Her gün uyandığımda, acaba bugün beni daha yeni bir model için bir kenara atacağınız gün mü diye merak ediyorum."

Başımı hızla geriye doğru savurdum, ona şaşkınlıkla baktım.

"Benim kadar çabuk sıkılmıyormuş gibi davranma," diye ekliyor.

Rujumu göğsüne sapladım. "Bunu sakın bana karşı kullanmaya kalkma! Sana her zaman sevgi dolu bir eş oldum! Beni iş etkinliğinde yalnız bırakıp cebinde ucuz bir fahişenin rujunu getirip eve gelen sensin! Bu senin suçun, Sean! Benim değil!"

Tüpe bir göz attıktan sonra gözlerime baktı, yeşil gözleri alev alev parlıyordu. "Çalışıyordum Zara. O ruju daha önce hiç görmedim, o yüzden asla yapmayacağım bir şeyle beni suçlamayı bırak," dedi.

"Saçmalık!"

Elimdeki ruju kaptı. Çöp kutusuna attı, yaklaştı ve beni çamaşır makinesine yasladı.

Geriye doğru yaslanıyorum.

Beni kafese kapatıp, ereksiyon halindeki penisini karnıma bastırıyor. Başını dudaklarıma bir santim kadar yaklaşıp kadar hareket ettiriyor. "Ben aldatan biri değilim, küçük velet."

İçimdeki acı alev alev yanıyor. Bana "şımarık çocuğum" dediği ve o endişeli bakışı attığı her seferinde oluyor bu. Şu an kendimden nefret ediyorum, bu yüzden kendimi azarlıyorum ve homurdanıyorum, "O zaman cebine nasıl girdi? Benim değil ki."

"Bilmiyorum. Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Beni manipüle etmeye çalışma."

"Beni daha fazla aşağılama," diye uyardı, göğsü benimkine yaslanmış, bakışları dudaklarıma kayıyordu.

Vajinam zonkluyor. "Ya da ne olacak, Sean?" diye meydan okuyorum.

Hava gittikçe ısınırken aramızda gergin bir sessizlik oluşuyor.

Eli belime indi. Sabahlığının kemerini çözdü ve saten kumaşı omzumdan iterek alaycı bir şekilde, "Küçük veletime, asla yapmayacağım şeylerle beni suçladığında ne olduğunu göstermem gerekecek," dedi.

"Cebindeydi," diyorum ama sesim zayıf çıkıyor ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum.

Dudakları köprücük kemiğimi okşuyor ve ben inleyerek gözlerimi kapatıyorum. Ellerimi göğsüne bastırıyorum ama hiç güç yok.

Ellerini saçlarıma arasına sokup başımı tekrar geriye doğru çekti.

Göğüs uçlarım sertleşiyor ve bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Yüzünde acı ifadesiyle, "Dürüst ol Zara. Seni asla aldatamayacağımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ona inanmak istiyorum ama aynı zamanda saf da olmak istemiyorum.

"Söyle bana," diye hırladı dişlerini sıkarak.

"Dudak rujum değil," diye fısıldadım.

"Lanet olası yaramaz küçük veletim," diye mırıldandı. Keskin yüz hatlarında hayal kırıklığı belirdi.

Kalbim acıyor ama pes etmeyeceğim. "Eğer düşündüğüm gibi değilse, oraya nasıl geldiğini bana anlat?" diye ekliyorum.

"Bilmiyorum. Birisi oraya koymuş olmalı. Daha önce hiç görmemiştim. Ama eğer o tür bir insan olsaydım, onu cebimde bırakacak kadar aptal olmazdım kesinlikle," diyor.

Onun bu yorumu öfkemi yeniden alevlendirdi. "Başka ipuçları aramam gerektiğini öğrenmekten memnunum!"

"İpuçları aramana gerek yok! Seni asla aldatmam! Seni seviyorum!"

"Elbette öyle düşünüyorsun!" diye tısladım, çamaşır makinesi daha hızlı dönmeye başlayınca.

Kaşlarını daha da çattı. "Son şansın. Bana inandığını ve şu an sadece duygusal olduğunu söyle," diye uyardı.

İçimi delilik derecesinde bir öfke kapladı. "Siktir git, aldatan kocam!" diye bağırdım.

Başını geriye doğru hızla çevirdi. Dudaklarımı inceledi ve sonra yavaşça gözlerime baktı.

Ağrım giderek şiddetleniyor.

"Evlenmeden önce senden başka kimseyle birlikte olmadım," diye iddia ediyor.

"Bunu kanıtla," diye meydan okuyorum.

Gözleri kocaman açıldı, karanlık bir ateşle parlıyordu. "İşte bu kadar!" Hızlı bir hareketle beni döndürüp çamaşır makinesinin üzerine itti, öfkeyle, "Sana kime ait olduğumu hatırlatayım, küçük velet."

"Başka biriyle yatmadan önce bunu bir düşünmelisin," diye tükürdüm.

Elbisemin arkasından tutup yana doğru itti, elbise kolumdan aşağı sarktı. Soğuk metal vücuduma çarptı ve sıcak avucu sırtıma yayıldı.

"Sean—"

Yüksek bir şaplak sesi havada yankılandı. Kalçamda bir acı hissettim ve sızlayan iç bölgemi kemirdi.

"Şunu açıkça söyleyeyim, küçük velet," diye havlıyor.

Şap!

"Aman Tanrım!" diye mırıldandım, gözlerimi kırıştıtararak, ellerimle bir şeye tutunmaya çalıştım ama makinenin düz üst yüzeyinden başka bir şey yoktu. Çamaşır makinesinin titreşimleri meme uçlarımdan geçti, göğsüme daha fazla şok dalgası gönderdi.

"Seni seviyorum ve sadece seni. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim," diye ilan ediyor ve tekrar popoma vuruyor.

Kasılmaları başladı ve sesim çatladı. "Kahretsin!"

"Bana dur de, küçük yaramazım, duracağım," diye iddia ediyor ama bu aynı zamanda bir uyarı da.

Bana dokunduğunda ona asla dur diyemeyeceğimi biliyor. O bir mıknatıs ve ondan uzaklaşmanın hiçbir yolu yok. Sınırı aştığımız an, her şey geri döndürülemez hale geldi. O da biliyor, ben de biliyorum.

Yüzünü benimkine yaklaştırıp kulağıma fısıldadı: "Bir daha asla beni affedilemez bir şey yapmakla suçlama, küçük velet. Sen benim nabzımsın ve bunu biliyorsun. Ve eğer bana suçladığın şeyi yaparsan, Tanrı şahit olsun ki..." Karanlık bakışlarını bana dikti.

Nefesimi tutuyorum ve makine sıkma programına geçiyor.

Beni tekrar dövdü.

Çılgılık atıyorum ve vücudumu yoğun bir endorfin dalgası sarıyor.

Elini sırtımdan yukarı kaydırıp saçlarımı kavradı. Yanağımdan öptü ve sonra içime girdi.

"Sean!" diye fısıltıyla bağırdım, duyusal aşırı yüklenmeden zaten başım dönüyordu.

Kalın penisi çamaşır makinesinin ritmine göre hareket ediyor ve başımı daha yukarı kaldırıp yüzüne doğru çeviriyor. Dudaklarıma değiyor ama dilini ağzıma sokmuyor. Beni öpüyor ve sonra inceliyor, bunu birkaç kez tekrarlıyor.

Karşı koymaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Saniyeler içinde dilim onun diline değiyor ve etrafımda her şey patlıyor. Adrenalin damarlarımda hızla yükseliyor ve ereksiyonu daha da derine giriyor.

"İşte bu kadar, küçük yaramazım," diye mırıldanıyor dudaklarımdan.

Vajinam onun penisinin etrafında kasılıyor. Başım defalarca dönüyor, ta ki çamaşır makinesi gibi titreyene ve gözlerim kararınca kadar.

"Sen benim karımsın Zara! Karım! Beni anlayan tek kişi sensin!" diye bağırdı, daha hızlı bir şekilde ileri geri hareket ederek.

Ağzımdan anlamsız sesler çıkıyor. Odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim sürekli dönüyor.

Endorfinler vücudumu ele geçiriyor ve kasılmaları şiddetlendiriyor.

"Benim küçük... Kahretsin!" diye gürlüyor, vücudu şişip benimkini geri dönüşü olmayan bir noktaya itiyor.

Daha büyük bir orgazm yaşıyorum ve tüm sıvım onun üzerine fışkırıyor. Bacaklarımdan aşağı akıyor ve ayaklarımdan etrafında birikiyor.

"İyi küçük velet," diye dişlerini sıktı, sanki sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca kendinden geçme halini sürdürürken.

Adrenalinim azalıyor, yavaş çekim bir film gibi odaklanmam geri geliyor. Sonra sadece Sean'ın terli teni benimkine değiyor, nefeslerimiz düzensizleşiyor ve altımızda soğuk çamaşır makinesi titreşiyor.

Yavaşça bedenini üzerimden kaldırdı, beni ayağa kaldırdı ve yüz yüze dönmem için çevirdi. Başımın arkasını kavrayarak beni çamaşır makinesine yasladı. "Ciddi söylüyorum Zara. O ruj nereden geldi bilmiyorum ama biri oraya sürdü. Sürmüş olmalı. Evlilik yeminlerimizi ettiğimizden beri senden başka kimseyle birlikte olmadım. Bir daha da asla olmayacağım."

Ona bakıyorum, acım ve öfkem geri dönüyor, ona inanmayı çok istiyorum ama o kız olmak istemiyorum; kalıp yıllar sonra hayatını onu hak etmeyen bir adama verdiğini fark eden kız olmak istemiyorum.

Bu Sean. Beni hak ediyor.

Zaten gidemem. Sonsuza dek birbirimize bağlıyız.

İçimde yeni bir panik duygusu belirdi.

Beni öpüyor. "Bunu hallettiğimize sevindim." Geri çekiliyor ve yerdeki şortuna uzanıyor.

Tuzağa düştüğüm ve Sean'ın hayatımın geri kalanında beni aldatabileceği gerçeği beni tüketiyor. İçim korkudan titriyor. "Sana inanmam için bundan daha iyisini yapman gerekecek," diye hırlıyorum. Yanından geçip çamaşır odasından çıkıyorum.

Peşimden geliyor. "Bu saçmalık! Büyü artık Zara!"

Ona doğru döndüm ve göğsüne bir yumruk attım. "Bana büyümeyi söyleme! Cebinde ruj olan ben değildim!"

Yüzünde anlaşılmaz bir ifade var. Bu beni derinden yaralıyor ama endişem dinmiyor. "Rujun nereden geldiğini bilmiyorum ama başka kimseyle yatmadım," diye homurdanıyor.

"Kanıtlı," diye söylendim, sonra öfkeyle yatak odasına daldım ve kapıyı çarptım. Kapıyı kilitledim, sonra yatağa girdim, gözyaşlarımla yastığımı ıslatmasını engelleyemedim.

Sean

İki Gün Sonra

"Onları nereye koydun Zara?" diye sesleniyorum.

"Her zaman yaptığım yere," diye tersledi dolabın içinden.

"Orada değiller," diye hırslı bir şekilde söylüyorum, banyo çekmecelerinden birini daha açarken.

Son iki gündür aramızda gerginlik var. Cebimde bulduğu ruj izini bir türlü unutamıyor. Aklıma gelen tek açıklama, yeraltı dünyasından birinin oraya koymuş olması. Ama karım sözüme inanmıyor. Ve onu suçlayamam, çünkü onu asla aldatmayacağımı bilmesi gerekirdi.

Şöyle ekliyor: "O zaman onları ait oldukları yere geri koymadınız."

"Ugh," diye homurdanarak Zara'nın fazla yüz bakım ürünlerini sakladığı banyo çekmecesini hızla açtım ve donakaldım.

İçeride, üzerinde altın rengi kabartma kurukafa deseni bulunan siyah deri bir çanta görüyorum. Kurukafanın altında Zara Marino yazısı var. Onun altında ise Zara O'Malley yazıyor.

Bu da neyin nesi?

Soyadını ne zaman değiştirecek?

Kalp atışları hızlanıyor ve öfke, acı ve merakla kalbim gümbür gümbür atıyor. Çantayı alıyorum. Ağır, bağcıklarından çekerek açıyorum.

Elimi uzattığımda, üzerinde aynı kurukafa ve çiçek motiflerinin kazılı olduğu altın paralarla dolu olduğunu görüyorum. Birini çıkarıp inceliyorum, sahte olmadığını biliyorum. Bunlar gerçek ve çok değerli.

Bunlara neden sahip?

Peki neden onları benden saklıyor?

Ciğerlerimdeki hava bayatladı. Eğer bir şey öğrendiysem, o da yeraltı dünyasının hiçbir şeyi bedava vermediğidir.

Karım bunları kazanmak için ne yaptı?

Et Bağlama töreninin anıları zihnimde canlanıyor. Midem alt üst oluyor ve kalbim patlayacak gibi hızlı atıyor. Yumruğumda bir bozuk para sıkıyorum ve aynadaki yansıma bakıyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama nafiye. Sessizce yatak odasına giriyorum.

Zara, mor kalem etek, ona uygun blazer ceket ve tasarımcı imzalı krem rengi bluzla her zamanki gibi göz alıcı bir şekilde gardırobundan çıktı.

Parayı onun önünde tutuyorum. "Bana söylemek istediğın bir şey var mı?"

Elime baktı ve kaşlarını çattı. "Bu ne?"

"Sen söyle," diyorum.

Gözlerinde ateş parıldayarak öfkeyle, "Beni bir şeyle suçlamaya kalkışma sakın. Bu oyunun ne olduğunu bana anlat, çünkü oyunlarına kanmıyorum Sean." dedi. Yatağa doğru gidip oturdu, sonra topuklu ayakkabılarını ayağına geçirdi.

Odanın diğer ucuna geçip paraları yatağın üzerine döktüm ve boş çantayı da yanlarına fırlattım. İsimlerini işaret ederek, "Bunun nereden geldiğı hakkında hiçbir fikrin olmadığını mı söyleyeceksin?" diye suçladım.

Kadın bütün paralara şaşkınlıkla bakıyor ve birini eline alıyor. "Bu gerçek altın mı?"

"Benimle dalga geçme Zara. Bunu nasıl elde ettiğini öğrenmek istiyorum!"

Gözleri kısılıp kısıldı. "Hayatımda daha önce hiç böyle şeyler görmemiştim."

"Yüz bakım ürünlerinizin olduğu çekmecedeydi!" diye bağırdım.

Paralara tekrar göz attıktan sonra başını salladı. Sesini yumuşatarak, "Sean, bunları daha önce hiç görmemiştim," dedi.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu uygun görünüyor."

"Bu ne anlama gelir?"

"Çantanın üzerinde isimleriniz yazıyor! Oysa orada sadece O'Malley'nin olması gerekiyordu!" diye ekliyorum.

Gözlerini devirdi, sonra omuz silkti. "Ne olmuş yani? Belli ki biri oraya koymuş. Yeraltı Dünyası'nın evlerimize bir şeyler bırakması ilk defa olmuyor."

"Evet, tıpkı ruj gibi!"

Son iki gündür yüzünde beliren aynı acı ifadesi yeniden ortaya çıktı. Dudakları titredi ve karşılık verdi: "Bu senin için çok uygun."

Kollarımı kavuşturdum, içimde yeni bir öfke patladı. "Ciddi misin? Hala birinin bizimle uğraşmaya kalkışabileceğini anlayamıyor musun?"

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Kim bilir? Ama seni asla aldatmayacağımı çok iyi biliyorsun!" diye kükredim.

"Öyle mi?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Bizim son kullanma tarihimiz çoktan geçti," diye ekliyor.

"Bu ne demek lan?"

"Bu, evliliğimizden daha uzun süredir bir ilişki içinde olan tek kişinin ben olduğum anlamına geliyor. Ve o da sadece bir kez. Bu yüzden sıkılman

gayet mantıklı. Beni bir etkinlikte yapayalnız bırakıp, her ne yaptıysan onunla birlikte olmaya gitmen ne kadar da hoş," diye homurdanıyor.

"Sana çalıştığımı söylemiştim! Liam'a sor!"

"Elbette öyleydin."

"Öyleydim!"

Ayağa kalktı ve elini beline koydu. "Peki, gece saat dokuzda beni yalnız bırakmanı gerektirecek kadar önemli olan neydi?"

"Biliyorsun, O'Malley'nin işleri hakkında konuşamam."

Omuz silkerek, "Yine de, bu çok uygun bir durum," dedi.

Öne doğru bir adım attım ve bir elimle yanağını okşayarak sakince, "Zara, Liam'a sor. O doğrulayacaktır ve bu saçma düşüncelerden kurtulabilirsin," dedim.

Sesi titriyordu. "Cebinde ruj vardı!"

"Çekmecenizde, birkaç dakika öncesine kadar varlığından haberdar olmadığınızı iddia ettiğiniz altın paralar var," diye belirtiyorum.

Gözlerini kırpıştırarak bana öylece bakıyor.

Sesimi yumuşattım. "Zara, seni aldatmayacağımı biliyorsun."

"Sıkılıyorsun, Sean."

"Sen de öyle."

"Cebinde ruj olan ben değilim," diyor.

İçimde öfke kabarıyor. "Öyleyse bana bu paraları nasıl elde ettiğini söyle. Eğer pantolonuma kimsenin ruj sürmediğinden bu kadar eminsen, o zaman bana o altın dolu çantayı nasıl kazandığını söyle." diye çıkışıyorum.

"Sakın yapma—"

"Söyle bana," diye araya girdim.

Yanımdan geçip gitti. "İşe gitmem gerek."

"Sana ne yaptırdıklarını bilmeye hakkım var," diye talep ediyorum.

Bana doğru döndü ve parmağını göğsüme saplayarak, "Bana hiçbir konuda soru sorma hakkın yok," dedi.

"Öyle mi? Ama beni sorgulama hakkınız var."

"Bunu yapmayacağım, Sean." Yatak odasından çıktı.

Hemen arkasından gidiyorum. "Öylece çekip gidemezsin."

"İşe gidiyorum. Bu sabah bir bilgilendirme toplantım var. Bu saçma suçlamayı tartışmaktan daha önemli," diye belirtiyor.

Alaycı bir şekilde "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet. Büyü artık, Sean."

"Hayır, sen büyüüp olgunlaşmalısın!"

Ön masadan çantasını alıp antreye açılan kapıyı açıyor.

Onu takip ediyorum.

Asansör düğmesine basıyor ve kapı hemen açılıyor. İçeri giriyor.

Kapıya elimi koydum ve "Zara, eve gittiğinde onlar için yaptığın her şeyi anlatacaksın," diye emrettim.

Omuz silkerek, "Tartışılacak bir şey yok. Bu çantayı bugüne kadar hiç görmemiştim," dedi.

Kaşlarımı daha da çattım.

Düğmeye basıp sırtıttı. "Bir anlaşma yapalım. Sen bana rujun nereden geldiğini söyle, ben de sana paraların nereden geldiğini söyleyeyim. Ah, dur, bu asla olmayacak, değil mi?"

"Demek bir şey yaptın."

"Hayır, yapmadım, seni pislik herif. Şimdi elini kapıdan çek. İşe geç kalamam!"

Damarlarım öfkeden yanıyor.

Alçak sesle, "Elini hemen çek," diye uyardı.

Yavaşça itaat ettim, sonra ona işaret edip, "Bu gece cevaplar istiyorum," dedim.

Omuz silkerek, "İkimiz de aynı durumdayız," dedi.

Asansör kapısı kapanıyor.

İnleyerek asansör kapısına yumruk attım.

Neden bana inanmıyor?

Geçmişim beni pek de masum göstermiyor.

Ben hiç kimseyi aldatmadım.

Evet, sadece kararlı olup olmadığımı hiçbir zaman açıkça belirtmedim.

O da bir azize değil. O da sıkılıyor.

Bu da ne böyle? Spor yapmam lazım.

Ayakkabılarımı giyip bağcıklarını bağlıyorum, sonra anahtarlarımı alıyorum. Asansöre binip zemin kat düğmesine basıyorum.

Asansör aşağı iner ve altıncı katta durur. Kapılar açılır ve Byrne orada sırtarak durmaktadır.

"Aman Tanrım. Şimdi ne olacak?" diye mırıldandım.

İçeri girip bodrum katındaki düğmeye basıyor. "Evlat, konuşmamız gerekiyor."

Tartışmanın bir anlamı olmadığını bildiğim için itiraz etmiyorum. Asansör bizi en alt kata indiriyor ve o da iniyor.

Birkaç koridordan onu takip ediyorum. Küf kokusu daha da keskinleşiyor.

Beni depolama ünitelerinin yanından geçirip bir kapıyı açtı. Cebinden küçük bir el feneri çıkardı ve birkaç odadan geçerek daha fazla ilerleyemeyeceğimiz noktaya kadar bize yol gösterdi. Kapıyı kapattı, sonra uzanıp bir ip çekti.

Tek bir ampul, minik odada yumuşak bir ışık yaratıyor.

"Neden buradayız?" diye soruyorum, beton duvarlara ve iki metal sandalyeye bakarak.

Sandalyelerden birini işaret ederek, "Oturun," dedi.

Göğsüm sıkışıyor. Normalde endişelenmem. Ama Omni masasına oturup neler olup bittiğini öğrenene kadar gardımı indirmeyeceğim. "Burası bir işkence odası gibi bir şey mi?"

Gülerek, "Hayır. Ama burada bizi duyamazlar." dedi.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kim?"

"Omni'ye gelince, sizce hangisi?" diye soruyor.

"Ah."

Tekrar sandalyeyi işaret ediyor. "Otur."

İtaat ederim.

Karşıma oturuyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor, geriye yaslanıp beni inceliyor.

"Spor salonuna gitmem gerek," dedim ona.

"Babana ne olduğunu öğrenmenin zamanı geldi."

Soğuk terler döküyorum ve göğsüm sıkışıyor. Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey söyleyemiyorum.

Daha da yaklaştı. Arkasına baktı ve sesini alçaltarak, "Gerçeği bilmek istiyorsun, değil mi?" dedi.

"Kimsenin bizi duymayacağını söylemiştin. Neden arkana bakıyorsun?" diye ağzımdan kaçırdım.

Omuz silkerek, "Alışkanlık. Ama yapamazlar," dedi.

"Senin benimle bu konuda konuştuğunu öğrenseler üzülürler mi?" diye soruyorum.

"Bunun hakkında mı? Hayır. Şimdi değil. Temel bilgileri bilmek için gereken seviyeye ulaştınız. Ancak, izin verilenden daha fazlasını size söyleyeceğim. Ve aptalca şeyler yapmam, yapmamam gereken riskleri almam."

Midem alt üst oldu. "Neden kendi güvenliğinizi riske atıyorsunuz?" diye sordum.

Tekrar arkasına baktı, yerinde kıpırdandı ve yıpranmış beresini çıkardı. "Yerine oturmak isteyip istemediğine karar vermeden önce sana ne söyleyeceğimi bilmelisin."

Küflü havada bir heyecan dalgası yükseliyor. Derin bir nefes alarak, "Her şeyi bilmek istiyorum," diyorum.

Byrne'in yeşil gözleri loş ışıktaki parlıyor. Yüzü düşüyor ve yüzünde öfkeyle birlikte acı belirliyor. "Baban bir ütopya istiyordu. Herkesin huzur içinde yaşayabileceği bir vizyon yarattı. Sen, kız kardeşin ve gelecek tüm nesiller, tüm aileler."

"Evet, bunu daha önce de duymuştum," diyorum, Zara ile kavga etmemize ve onun beni aldatacağını düşünmesine hâlâ çok kızgınım.

Byrne bana dikkatle bakıyor, sonra birden, "Baban kız kardeşlerinin kocaları tarafından sırtından bıçaklandı," diye pat diye söylüyor.

"Ne? Boris asla Nora'ya böyle bir şey yapmaz!" diye iddia ediyorum.

Byrne başını salladı. "Hayır, Nora'nın kocası tarafından değil. İkizlerin kocaları tarafından—Shamus ve Niall tarafından."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. İkiz teyzelerimi hep unutuyorum. Ailenin yanına pek gelmezler. Hiçbir zaman eğlenceli değillerdi ya da ailenin önemli bir parçası gibi görünmüyorlardı, ama amcalarımın babamın ölümünde parmağı olduğunu duymak yine de şok edici.

Byrne şöyle devam ediyor: "O'Malley'lerin de tıpkı tüm arkadaşlarımız gibi büyük düşmanları vardı. Rossiler, Baileyler, Abruzzolar, Petrovlar... Aileniz her zaman savaş halindeydi... her zaman onlarla savaşıyordu. Siz doğduğunuzda babanız düşman ailelerin üyeleriyle görüştü. Değişiklik

yapabilecek kadar nüfuz sahibi olan tüm adamlar oradaydı. Bunu amcanız Darragh'ın arkasından yaptı."

Tüylerim diken diken oldu. Amcam Darragh, Liam'ın babasıydı. Beni ve kız kardeşimi çok severdi. Herkes ondan korkardı ama aynı zamanda saygı duyardı. Babamın onun arkasından iş çevirdiği düşüncesi beni şok etti.

Byrne şöyle devam ediyor: "Babanız, Shamus ve Niall ile birlikte Lorenzo ve Anthony Rossi, Tadgh Bailey, Salvatore Abruzzo ve Rusya'dan yeni gelmiş ama akıcı İtalyanca konuşan Daniil Petrov ile görüştü. O'Malley tarafında kimse onunla tanışmamıştı. Babanızın ölümünden sonra, casus olarak Marinos'un içine sızdı. Petrov olduğunu öğrenince onu öldürdüler. Siz lisede ya da üniversitenin başındaydınız. Tam zamanı hatırlamıyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim daha hızlı atıyor. Başımı sallıyorum. "Neden o adamlara güvensin ki? Hepsini duydum. Korkunç adamlardı."

"Evet. Ama babanın bir vizyonu vardı ve onlar da buna katılıyormuş gibi davrandılar. Hepsi de yakınlarını kaybetmişti. Babanın kardeşleri ona hep deli olduğunu söylerdi, ama onun onların arkasından Yeraltı Dünyası'nı yarattığını bilmiyorlardı. Onlara bunun yapılabileceğini kanıtlamak istiyordu."

İçimden bir ses "Amcalarım bir şeyin varlığından haberdar gibi görünüyorlar" diyor.

Byrne hemen cevap vermiyor, sonra şöyle diyor: "Babanızın bir şeyler başlatmaya çalıştığının farkındalar, ancak bunun boyutunu bilmiyorlar. Sadece düşmanlarının kafatası işareti taşıdığını gördüler. Ve akılları tüm bu kan dökülmesinin ve intikamın ötesine geçip nelerin mümkün olabileceğini göremiyor."

"Olabilir mi? Var olanı kastetmiyor musun? Yeraltı dünyası var," diye belirtiyorum.

Byrne sandalyesinde kıpırdanıyor. "Yeraltı dünyası, babanızın istediğinin yüzde seksenini karşılıyor. Sokaklarda daha az savaş var. Daha az ölüm."

Homurdanıyorum.

Kaşlarını çattı. "Olumsuzluğun sebebi ne evlat?"

"Çok fazla ölüm oluyor gibi görünüyor. Yeraltı Dünyası ile ilgili bir şey yaptığımda, insanlar ölüyor."

"Evet, ama kötü insanları ayıklamak için gerekli."

"Amcalarım da aynısını yapmıyor muydu?" diye soruyorum.

"Evet ve hayır. Düşmanlarınızın ailelerinde, kaybetmemeleri gereken üyeler oldu. Sizin tarafınızda da aynı durum geçerli. En kötü şeyleri yapmayan ve öldürülmemeleri gereken insanlar, soyadları yüzünden öldürüldüler."

Kollarımı kavuşturdum. "Yani babamı öldürenler onun vizyonuna katılıyormuş gibi yapıp sonra da sırtından bıçaklamışlar. Neden? Sadece zevk için mi öldürdüler?"

Byrne dişlerini gıcırdattıktan sonra öfkeyle, "Omni ile liderliği ele geçirmek istediler," dedi.

Damarlarımda derin bir ürperti dolaşıyor. "Ama öldüler. Yani istediklerini yapamadılar, değil mi?"

Derin birkaç nefes aldı, ifadesi karardı. "Babanı fiziksel olarak öldürenler öldü, evet. Ama bilmeniz gereken bir şey daha var, özellikle de masaya oturacaksanız."

"Bu da ne?"

Tekrar arkasına baktı ve sonra bana, "Salvatore Abruzzo babanızın cinayetini planladı. Babanızın öldüğü gece orada olması gerekiyordu, ama İtalya'da meşgul oldu. Hayatta kalan tek kişi o ve masada onun da yeri var." dedi.

Yumruklarımı yanlarıma sıkıca bastırıp öfkeyle, "O şerefsiz hayatta kaldı, şimdi de Yeraltı Dünyasını mı yönetiyor?" diye söylendim.

Byrne başını salladı. "Evet. Ona ya da Omni'deki en yakınlarına güvenmemelisiniz. Ancak düşmanların kim olduğunu ve babanızın vizyonuna uygun olanların kim olduğunu anlamak zor olacak. Çok göze batmayacaklar. Ama Salvatore ve yandaşları işleri yanlış yönde yürütüyorlar."

"Onlar ne yapıyor?"

"Dediğın gibi, çok fazla ölüm var."

"Az önce bana ölümlerin haklı olduğunu söyledin."

Başını salladı. "Bazı durumlarda evet, ama hepsinde değil. Mesela senin inisiyasyon gecen; o insanlar ölmeyi hak etmiyordu. Tıpkı senin ve Zara'nın yaptığı gibi, onlar da yerlerini hak ettiler. Omni'ler onlar için farklı bir inisiyasyon töreni düzenlemeliydi, onları öldürmemeliydi."

"Bu Valentina'nın suçu," diye homurdandım.

"Hayır, öyle değil. Emirler en üst kademededen geliyor. O da herkes kadar tehlikede," diye açıklıyor Byrne.

"Kontrolü elinde tutuyor gibi görünüyor," diyorum.

"Hayır, değil. Ve o, karınızın kuzeni."

"Öyle duydum."

"Valentina'nın iyi bir kalbi var. Babanızın istediğini istiyor. Onun vizyonuna inanıyor ve sizin müttefikiniz," diye ısrar ediyor.

Homurdanıyorum. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Ve masadaki yerini almak için daha uzun ve daha çok çalıştı. Sen ondan önce yerini alacaksın ve bu adil değil, ama Yeraltı Dünyası böyle işliyor," diyor Byrne.

Söylediklerini anlamaya çalışırken çenemi sıkıyorum.

Bana işaret ederek ekledi: "Baban, kendi neslinin daha iyi olabileceği ve böylece çocuklarının daha güvende olabileceği konusunda ısrarcıydı. Sizin geleceğinizin onunki kadar kanlı olmasını istemiyordu. Kız kardeşinizin sizin kadar güçlü olmasını ve kadınların bu adamlar tarafından zarar görmemesini istiyordu."

"Fiona bu işe uygun değil," diye patladım ağzımdan.

Byrne homurdanır.

"Öyle değil," diye ısrar ediyorum.

"Zara'nın böyle olacağını hiç düşündün m?" diye soruyor.

Sorusunu düşünüyorum.

Kesin bir sesle, "Kız kardeşin senin yanındaki masada oturma şansına sahip olacak. Yeraltı dünyasının ona ihtiyaı olduğu kadar sana ve Zara'ya da ihtiyaı var. Eğer nz de böyle karar verirsiniz." diye belirtti.

Derin bir nefes veriyorum. "Neden 'seç' diyorsunuz? Hiçbir şey beni yerime oturmaktan alıkoyamaz."

"Sorunuza birazdan döneceğim. Babanızı o adamlara güvenmemesi konusunda uyardım. İşleri farklı şekilde yapması gerektiğini söyledim, ama uyarılarımı dikkate almak istemedi."

"Yani babam aptal bir adam mıydı?" diye hırslı bir şekilde sordum.

"Hayır, aptal değilim, sadece bazen fazla iyimserim," diyor Byrne.

Duvara bakarak dişlerimi sıkıyorum ve göğsümde biriken tüm duyguları bastırmaya çalışıyorum.

Byrne şöyle devam ediyor: "Ona güvenebileceği başka adamlar bulması için yalvardım, ama Shamus ve Niall aile gibiydiler. Onları da işin içine kattığında, diğerleri için kefil oldular."

"Amcalarımın kötü olduğunu biliyor muydun?"

Byrne başını salladı, hareketinde pişmanlık açıkça belliydi. "Hayır. Ama diğerlerinin öyle olduğunu biliyordum. Keşke bilseydim..."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Sen de O'Malley misin?" diye soruyorum.

Byrne'in yüzü düştü. "Hayır evlat. Ben bir O'Leary'yim."

"Bir..." Yüzümden ayak parmaklarıma kadar kan çekildi. Sıçradım ve yumruklarımı yanlarımda sıktım.

Başını salladı. "Doğru. Kanım teyzen Alaina'nın klanından geliyor. Babanın yeraltı dünyasının sırlarını emanet ettiği O'Leary bendim."

Ona doğru eğilip kaşlarımı çatarak baktım. "Ama sen onun cinayetine katılmadın, değil mi?"

Başını salladı. "Hayır oğlum. Baban beni kendisi seçti. Shamus ve Niall diğerlerini getirdiğinde onu uyardım ama dinlemedi."

Küçük odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek Byrne'ın söylediklerini dikkatle dinledikten sonra, "Onun idamını durdurmadınız!" diye suçladım.

Gözlerinde öfke alev alev parlıyor. "Bunu bilseydim, onu öldürmelerini engellemek için elimden gelen her şeyi yapmaz mıydım sanıyorsun?" diye bağılıyor.

İç organlarım daha da şiddetli titriyor. Nefes almaya çalışarak daha hızlı adımlarla yürüyorum.

"Beni dinle evlat," diye emretti Byrne.

Ona doğru dönüp yüzümü ona diktim ve alaycı bir bakışla onu köşeye sıkıştırdım.

Şöyle uyarıyor: "Oturmaya karar vererseniz dikkatli olmalısınız. Hepsine güvenemezsiniz."

Gözlerinin içine baktım. "Salvatore'u ve diğerlerinin hepsini öldüreceğim."

"Bir Omni'yi öldüremezsiniz. Karşılığında diğerleri sizi öldürür," diye uyarıyor Byrne.

"Bunların ayıklanması gerekiyor," diye ısrar ediyorum.

Byrne başını salladı. "Evet. Öyle yapıyorlar. Ama öylece bir katliam çılgınlığına girişemezsiniz. En azından herkesin gözü önünde değil."

"Günahlarının bedelini ödemeliler," diye öfkeyle söylendim.

Byrne, yüzünde yenilgiyi ifade eden bir şekilde başını salladı.

"Neden yerinize oturmadınız? Babam tarafından O'Leary ailesini temsil etmek üzere seçildiyse, neden bunu yapmadınız?"

Yüzü sertleşti. "Burada daha fazlasını yapabilirim," diye ısrar etti.

"Öyleyse neden oturayım ki?"

"İçeriden daha fazlasını yapabilirsiniz."

"Bu zayıf bir argüman," diye karşı çıkıyorum.

"Hayır, bu doğru ve bir gün bunu göreceksiniz."

Öğrendiğim her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

Şöyle ekliyor: "Yerlerinize otururken dikkatli olmalısınız. Ve görevinizi sağlamlaştırmak için tamamlamanız gereken bir tören daha var."

"Ne yapıyorsunuz?"

Gözlerini kısa bir süre kapatıyor, sonra bakışlarımı yakalayıp cevap veriyor: "Senin ve Zara'nın yapmak istemeyeceği bir şey bu. Ama Omni'nin önüne geldiğinizde, ya devam edersiniz ya da ikinizi de öldürürler. Yani koltuğu istiyorsanız, ne olursa olsun, tereddüt etmeden devam etmelisiniz."

İkimiz de birbirimize bakarken etrafımızda sessizlik çöker. Sonra başka bir cevaba daha ihtiyacım olur. Sorarım: "Peki ya annem? Bizi O'Malley'lerden neden gerçekten uzak tuttu?"

Yüz ifadesi, bu konuyu konuşmak zorunda kalmanın verdiği üzüntü ve rahatsızlığı ele veriyor.

"Söyle bana," diye talep ediyorum.

Tereddüt ettikten sonra, "Annenle bu konuda asla konuşmayacağına söz vermelisin. Babana ne olduğunu bildiğini öğrenirse, bu ona büyük acı ve korku verecektir." dedi.

Ona sessizce bakıyorum.

"Bana söz ver," diye emrediyor.

"Tamam. Söz veriyorum."

"Yemininiz babanızınki kadar sağlam mı? Sözünüz konusunda endişelenmeme gerek yok mu?"

Hakarete uğramış gibi hissederek, "Elbette babamınki kadar sağlam," diye cevap veriyorum.

Endişeli bir nefes verdi. "Pekala. Annen babanın ölümüne tanık oldu. Olayın olduğu gece oradaydı ve tıpkı sana anlattığı gibi onu tehdit ettiler."

"O, senin ve kız kardeşin için her şeyi yaptı. Ve sakın bir an bile bu kabusu içinde taşımadığını düşünme. O kabusu tekrar tekrar yaşıyor. Bu yüzden sakın onun acısını daha da artırmaya kalkma."

Dehşet beni sararken, tüylerim diken diken oldu. Annemin babamın ölümünü izlediği düşüncesi akıl almazdı. Zar zor, "Yalan söylediğini söyle bana," diyebildim.

Byrne'ın üzüntüsü elle tutulur derecede. "Üzgünüm oğlum, ama değilim."

"Bir sorum daha var. Babam neden anneme Yeraltı Dünyası'ndan bahsetmedi?" diye soruyorum.

Byrne içini çekti. "Babanız onun endişelenmesini istemedi. Her şey mükemmel olana kadar onu bu işe dahil etmeyecekti. Onu korumak için bu kararı aldı. Onu ve siz çocukları her şeyden çok seviyordu."

Göğsüm sıkışıyor. Tüm parçalar artık yerine oturuyor. Bana anlattığı her şeyi düşünüyorum.

Düşüncelerim, saatindeki alarmin yüksek sesle çalmasıyla bölündü.

Soru sorarcasına kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yedinci ay neredeyse geldi. Evlat, masada yer almak istediğinden emin misin?" diye duyuruyor.

Her zamankinden daha kararlı bir şekilde çenemi yukarı kaldırıp "Evet" diye yanıtlıyorum.

Ayağa kalktı ve sırtımı sıvazladı. "Pekala oğlum. Son tören için senden ne isterlerse yapmaktan çekinme. Masadaki her koltuk bir fedakarlık gerektirir. Eğer bunu istiyorsan, senin ve eşinin üzerinde anlaştığınız adak, ödeyeceğin bedel olacaktır."

Onun tehditkar sözleri beni ürpertti.

Kapıyı açıyor. "Hadi sizi uçağa bindirelim."

Zara

İşe vardığımda, kavgamız yüzünden hâlâ çok sinirliydim. Yeraltı dünyasından biri banyomuza o paraları koymuştu. Ama bu, cebinde ruj olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Onu da oraya koydular.

Asansör duvarına yaslanıp iç çekip gözlerimi kapattım. Kalbim bana Sean'ın beni aldatmayacağını söylüyordu. O öyle bir insan değil, ama o da sıkılıyor.

Ben de öyle düşünüyorum ve onu aldatmadım, aldatmazdım da.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açıyorum. Aramızdaki her şey hayal edebileceğimden çok daha iyi. Yine de, diğer ilişkilerimde olduğu gibi her zaman bir aksilik çıkmasından endişeleniyorum. Sean'ın da biriyle çıkarken benimle aynı sorunları yaşıyor olması kaygımı daha da artırıyor.

Beni aldatmazdı.

Kendimize nasıl güvenebileceğimi çözmem gerekiyor.

Peki ya başka bir kadınla buluşursa?

Yeraltı dünyası o ruju yerleştirdi.

Öyle mi?

Asansör beşinci katta duruyor ve kapılar açılıyor. İnsanlar iniyor ve kapılar kapanmaya başlıyor, ancak kapılar kapanırken bir kadının eli kapıların arasından uzanıyor.

Metal yeniden açılıyor ve ben donup kalıyorum.

Sylvia bana sırtarak, "Hey, canım. Beni özledin mi?" dedi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Hadi yürüyüşe çıkalım."

Tartışmaya girmeden önümdeki adamın yanından geçip gidiyorum. Sessizce onu koridordan takip ediyorum ve o bir kapıyı açıyor. İçeri giriyoruz, boş bir ofis.

Pencereler kartonla kaplı. Benim çalıştığım ofisten daha küçük ve inşaat halinde gibi görünüyor.

"Burada ne yapıyoruz?" diye soruyorum.

"Konuşmamız gerekiyor," diye bilgilendiriyor Sylvia beni.

"Ne hakkında?" diye sordum ve saate bakarak ekledim: "Bugün yapacak çok işim var."

"Programınız boşaltıldı," diye duyurdu.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne demek temizlendi?"

"Halletildi. Bugün ofiste olmanız beklenmiyor."

"Çalışmalarına karışamazsınız. Üzerinde çalıştığım önemli davalar var," diye belirtiyorum.

Elini kaldırarak, "Evet, biliyorum, ama her şey yoluna girecek. Bana güven. Ayrıca, babanın geçmişi hakkında bilgi edinmek istediğini sanıyordum." dedi.

Orada şaşkınlık içinde sessizce oturuyorum.

Kaşını kaldırdı. "Peki? Hâlâ bilmek istiyor musun?"

"Evet, elbette ki öyle düşünüyorum."

"Pekala. O halde bu yüzden buradayım. Oturun lütfen." Metal bir sandalyeyi işaret etti.

Dediğini yapıyorum ve o da karşımda bir koltuğa oturuyor.

"Yapım aşamasında olan bir yere metal sandalyeler koymak garip bir fikir gibi görünüyor," diye yorum yapıyorum.

Gülümsüyor. "Hazırlıklı olmak istedim."

"Çabaların için A notu aldın," diye mırıldanıp kollarımı ve bacaklarımı kavuşturdum.

"Sen ve Sean çok zor zamanlar mı geçiriyorsunuz?" diye soruyor.

Kalbim acıyor ama yüz ifademi bozmadan, hiçbir şey söylemeden gözlerine bakıyorum.

Eğilip dizime hafifçe vurdu. "Merak etme canım. Her şey yoluna girecek. İkinize de güveniyorum."

Midem alt üst oldu. Dudaklarımı ısırdım ve bekledim.

Bana bir kez daha yumuşak bir ifadeyle baktı ve sonra arkasına yaslandı. "Baban yeraltı dünyası hakkında bilgi sahibi."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Evet. Ama Sean'ın babasının bu işe karıştığını bilmiyordu. Bunu Marcello Abruzzo'dan duymuştu."

"Kız kardeşinin kocası; Valentina'nın babası mı?"

"Evet" diye onaylıyor.

"Bana anne babasından bahsetti. Annesi benim teyzem, sanırım?"

"Evet, sana söylediğini biliyorum."

"Elbette öyle düşünüyorsun," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Gülerek, "Merak etme. Herkesin senin hakkında her şeyi bildiği günler yakında sona erecek." dedi.

"Öyle mi?"

Gülümsüyor. "Evet. Eğer masaya oturmaya karar verirsiniz, evinizdeki tüm casusluk ve izinsiz girişler sona erecek."

Öfke içimi dolduruyor. "Sean'ın pantolonuna o ruju sen koydun, değil mi? Ve çekmeceme de o paraları sen yerleştirdin?"

Yüzü düştü ve başını salladı. "Ben hiçbir şey ekmedim."

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Başka biri olmadığını söylemiyorum, ama ben değildim. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," diye ısrar ediyor.

"Bunu yaptıysan bana söyler misin?" diye tısılıyorum, Yeraltı Dünyası'nın hayatıma karışmasından bıkmış durumdayım. Yine de Sean'ın beni aldatmayacağına ve bunu onların planladığına inanmayı çok istiyorum.

Yüz ifadesi sertleşti. "Evet, size söyledim. Son aşamadasınız."

"Neye ait?" diye soruyorum.

Yüzünde belki de gurur dolu bir ifade belirliyor. "Masada kendine yer bulmanın gururu. Eğer hâlâ istiyorsan."

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum.

"Hâlâ istiyorsun, değil mi?" diye soruyor, bana daha yakından bakarak.

"Evet, elbette," diyorum tereddüt etmeden.

Sesini alçaltarak, "Son bir sınava daha katlanmak zorunda kalsanız bile mi?" diye sordu.

Tüylerim diken diken oldu. "Ne gibi?"

"Hiç kimse fedakarlık yapmadan masada yer alamaz. Omni'nin neyi seçeceğini bilmiyorum ama sen ve Sean törene hazır olmalısınız. Eğer sözünüzü tutmazsanız, sonuçlarını biliyorsunuz," diye uyarıyor.

"Ölüm," diye mırıldanıyorum, kemiklerimdeki ürperti derinleşiyor.

Zorlukla yutkundu, korku dolu bir bakışla bana baktı. "Evet."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Yerime oturuyorum."

Bir an beni inceledi, sonra gülümsedi. "Tamam."

"Bana babam hakkında daha fazla bilgi verin."

Dudaklarını yaladı ve devam etti: "Babanız bir Abruzzo'nun iyi olabileceğine inanmıyordu. Ve bu onun suçu değil. O dönemdeki katliamlar aşırıydı. Savaşlar hiç bitmiyordu. Ve Abruzzolar kadınlara ve çocuklara karşı kınanacak şeyler yapıyorlardı."

"Hikayeler duydum," diye itiraf ediyorum.

"Olayların yarısını bile bilmiyorsunuz," diye belirtiyor. "Babanız bunların çoğuna şahit oldu. Marino ailesi için casusluk yapıp Abruzzolara sızmasının tek sebebi kız kardeşiydi."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Valentina'nın annesi mi?"

"Evet. Marcello'ya aşık oldu. Tanıştıklarında ikisi de birbirini tanımıyordu. Her şey kendiliğinden oldu. Kaderin ayırdığı aşıklardı ve asla birlikte olmaları gerekmiyordu. Bir süre saklandılar."

Valentina'nın anne ve babasını düşündükçe kalbim acıyor; birbirlerine aşıklar ama bunu dünyaya göstermekten korkuyorlar.

Sylvia şöyle devam ediyor: "Babanız ve ailenizin geri kalanı bu ilişkiye karşıydı. Ama teyzenizin Marcello'ya olan aşkı ve Marcello'nun da ona olan aşkı çok güçlüydü. Birlikte kaçıp evlendiler ve işte o zaman babanız Abruzzolara sızdı."

"Marcello'nun ailesi onların evlenmesine razı mıydı?" diye soruyorum.

Sylvia'nın sesi sertleşti. "Hayır. Marcello, Aurora'nın damarlarında hangi kanın aktığını onlara asla söyleyemeyeceğini biliyordu. Babanız Abruzzolara sızdığında, onun kardeşi olarak kabul edildi ve kimse bunun farkında değildi."

"Bu saklanması çok zor bir sır," diye ağzımdan kaçırdım.

Sylvia başını salladı. "Ve tehlikeli bir tehlikeli."

Midem alt üst oldu.

"Babanız onu korumak için yaptı ve onu birçok kez gitmeye ikna etmeye çalıştı ama o gitmedi. Ve Marcello Aurora'yı o kadar çok seviyordu ki, babanızın ailesini gözetlemesine izin verdi."

Gözlerimi kırıştıtararak, özellikle Valentina olmak üzere, olayda yer alan herkes için üzüliyorum.

Sylvia başını yana eğerek tepkimi izledi, sonra şöyle dedi: "Valentina doğdu ve baban onu çok sevdi. Eminim hâlâ seviyordur. Ama Marcello'nun Abruzzolu olmasını bir türlü kabullenemedi."

"Abruzzo halkı korkunç şeyler yapıyor," diye iddia ediyorum.

"Evet, öyleler. Ama Marcello onlara benzemiyordu. İnsan kaçakçılığına veya kan dökülmesine karşıydı. Babanıza Yeraltı Dünyası'ndan bahsetti. Valentina için daha iyi bir gelecek kurmak istiyordu. Ama babanız Abruzzoların değişebileceğine inanmadı. Marcello'nun kardeşlerine veya diğer aile üyelerine hiç benzemediğini anlamadı."

"Babamın sırrını saklamaya devam etti mi?" diye soruyorum.

Sylvia bacaklarını çaprazlayıp tekrar çaprazladı. "Evet, yaptı. Abruzzolara asla söylemedi. Sean Sr.'ın ölümünden sonra Marcello ve Aurora, Valentina ile birlikte İtalya'ya kaçtılar. Kayboldular. Baban onları asla bulamadı ve sonra da çok geç oldu. Marcello'nun kardeşi Salvatore, onları bir yeraltı ritüeli sırasında öldürdü ve Valentina'yı kendi kızı gibi büyütmek için yanına aldı. O zamanlar on altı yaşındaydı."

İçim titriyor, kalbim acıyor. "Bana böyle bir şey olduğunu söylemedi."

Sylvia'nın ses tonunda öfke belirgin bir şekilde şöyle diyor: "Salvatore masada oturuyor. En güçlü Omni'lerden biri. Valentina, oyunu oynaması gerektiğini anlayacak yaşıydı, ama onu asla affetmedi. Onu yeni baba figürü olarak kabul etmek zorundaydı, yoksa bir geneleve atılırdı."

Korku beni sarıyor.

"Baban Valentina'yı sadece Salvatore'nin himayesi altında, onun himayesindeki biri olarak görüyor. Salvatore'nin Marcello ve Aurora'yı öldürdüğünü bilmiyor. Sadece kız kardeşinin düşmanla evlendiğini biliyor. Şimdi, senin sayende, onun öldüğünü de biliyor."

Babamın acısını paylaşmak zorunda kalmanın verdiği suçluluk duygusu beni sarıyor.

Sylvia sözlerine şöyle devam ediyor: "Luca'nın niyetleri saf. Sadece seni korumak istiyor."

"Ama şimdi Valentina'nın hayatta olduğunu biliyor. Ona söyleyebiliriz..."

"Yeraltı dünyasının işlerini hiçbir yabancıya açıklayamazsın," diye çıkıştı Sylvia.

"Ama yalnız kalmayı hak etmiyor!" diye itiraz ediyorum.

Sylvia'nın ifadesi yumuşar. "Doğru. Ama Valentina yalnız değil. Artık sen de yanındasın. Babanın fikrini değiştirmemesini de suçlayamam; ancak, Yeraltı Dünyası'ndan haberi olamaz. Bu yüzden ona ne kadar kızmak istesen de, barışmalısın. Eğer barışmazsan, bu seni içten içe yiyip bitirecek ve bir noktada sofradaki kararlarını etkileyecektir."

"Bu Valentina'ya nasıl adil olabilir?" diye soruyorum.

"Hayır, değil. Ama Valentina iyi. Dediğim gibi, artık sen ve Sean var. Doğru mu?" Kaşlarını kaldırır.

Gözlerimi kırpıştırıp başımı salladım. "Evet."

Kollarını kavuşturdu. "Pekala, şimdi biliyorsun. Ama babana duyduğun bu öfkeyi sofradaki yerine taşırsan, hatalar yapacaksın. Başkaları da zarar görecektir. Bu yüzden durumla barışmalısın. Kız kardeşini ve yeğenini korumak için yaptı bunu, ama sonuçta bunu kendi başarısızlığı olarak görüyor."

"Onların birbirlerine aşık olmaları onun suçu değil," diye savunuyorum. "Ama Marcello'ya bir şans daha verebilirdi."

Sylvia elini kaldırarak, "Zara, 'ya şöyle olsaydı' oyununu oynayamazsın. O zamanlar işler farklıydı. Dediğim gibi, aileler arasındaki savaş doruk

noktasındaydı. Neler yaşandığını, babanın neler gördüğünü bilmiyorsun. Marcello katılmamış olsa bile, Abruzzoların yaptıkları affedilemezdi." dedi.

Gözlerimi kapatıp babamın Valentina'yı tekrar kabul etmesini nasıl sağlayabileceğimi düşünmeye çalışıyorum.

Sylvia uyarıyor: "İmkansızı çözmeye çalışırken delireceksin. Bazı şeyler olduğu gibi bırakılmalıdır ve bu da onlardan biri. Bunu aşamazsan, masada yerini alamazsın. Anladın mı?"

"Ailemi bir araya getirmek istediğim için neden masada yer alamıyorum?" diye söyleniyorum.

"İşin daha fazlası var. Yeraltı dünyası herkesin bilmesi gereken bir yer değil ve bunu sen de biliyorsun," diye uyarıyor.

"Ama babamın zaten bundan haberdar olduğunu söylemişsiniz."

İçini çekti. "Niyetin ne olduğunu biliyor. Ama bunun boyutunu bilmiyor ve asla da öğrenemeyecek. Sean'ın amcaları gibi, geçmişi atlatma kapasitesine sahip değil. Ama bunun yüzünden babanı ya da anneni kaybetmene gerek yok."

Örtülü pencerelere şöyle bir göz atıyorum, içim titriyor. Anne babamı kaybetmek istemiyorum ama Valentina'ya da adil olmak istiyorum. Tatillerde veya önemli yaşam olaylarında yalnız kalması beni üzüyor.

Sanki Sylvia aklımı okuyabiliyormuş gibi, yine tekrarlıyor: "O senin yanındasın. Anne babası öldüğünden beri sahip olduğundan daha fazlasına sahip. Bana güven. Bir noktada sana ihtiyacı olacak."

Sylvia'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"İkisini birbirinden ayırabiliyor musunuz? Bunu bilmem gerekiyor. Aksi takdirde masada yerinizi alamazsınız," diye soruyor.

Soruyu düşünmek için bir an duraklıyorum. Sonra başımı sallayıp, "Evet. İkisini ayıracağım," diye cevap veriyorum.

"Güzel. Peki, son törende fedakarlık yapmaya hazır mısınız? Ne gerektirirse gerektirsin?"

Ağzım kuruyor. "Yine birini öldürmek zorunda mıyım?"

Omuz silkerek, "Ne tür bir fedakarlık gerekeceğini bilmiyorum, ama sonuna kadar gitmeye istekli olmalısınız. Yoksa törene girmeyin, çünkü çıkamazsınız." dedi.

Ölmek istemediğimden ürperiyorum.

Benden ne yapmamı isteyecekler?

"Zara, bunu yapmak zorunda değilsin. Şu anki seviyeni koruyabilirsin," diye öneriyor.

Çenemi yukarı kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. "Hayır. Masadaki yerime oturacağım."

Ayağa kalktı. "Öyleyse gitmeliyiz. Yedinci ay yaklaşıyor. Zamanımız kısıtlı."

Sinirlerim alt üst oldu. "Bu gece mi olacak?"

Başını salladı. "Evet."

Ofisten çıkıp çatıya doğru onu takip ediyorum, orada bir helikopter bizi bekliyor. Helikoptere biniyoruz ve havalanıp şehrin üzerinden hızla geçiyoruz.

Aklımı binlerce düşünce meşgul ediyor, ama en kötüsü kaygım. Üzerimde bir yük gibi duruyor ve zaman geçtikçe daha da kötüleşiyor.

Şu anda tek önemli soru şu: Omni'de yerimi alabilmek için nelerden fedakarlık etmem gerekecek?

Sean

"Üzerinizi giyin, sonra o kapıdan geçin," diye yönlendiriyor Byrne.

Siyah takım elbiseye şöyle bir göz attım.

Şöyle uyarıyor: "Unutmayın, fedakarlık yapmaya hazır değilseniz oraya adım atmayın."

İçim burkuldu. Önümde ne olduğunu bilmemekten nefret ediyorum, ama başka seçeneğim yok. Zara ve ben bu yolda çok yol kat ettik, masada yerimizi almadan geçemeyiz.

Byrne sırtımı sıvazlayıp, "İyi şanslar evlat," dedi. Girdiğimiz kapıdan içeri girdi ve gözden kayboldu.

Askıdan takım elbiseyi alıp giydim, sonra aynanın karşısına geçtim. Yansımama bakıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken, "Korkak olma," diye mırıldandım. Sonra döndüm, diğer kapıyı açtım ve kulaklarıma bir ilahi sesi çarptı.

"Om," diye gürlüyor adamlar.

"Ahhh," diye karşılık veriyor kadınlar.

Oda bana bir araya getirilmiş iki üniversite sınıfını hatırlatıyor. Altın rengi iç çamaşırları giymiş iki kadın beni bir koridordan odanın ortasına doğru götürüyor. Gözlerinden kayboluyorlar ve ben etrafa bakıyorum.

Yüzlerce erkek ve kadın, ortadaki sahnenin etrafında sıralanmış koltukları dolduruyor. Her sıra daha yüksek, böylece herkes görebiliyor. Sahnede, yedi kadın ve yedi erkek tarafından çevrelenmiş devasa bir masa dışında hiçbir şey yok. Etrafında bolca yer var, bu yüzden tören başladığında başka nelerin getirileceğini merak ediyorum.

Seyirciler arasındaki kadınlar uzun, siyah saten askılı elbiseler giymişler. Erkekler ise benimkine benzer takım elbiseler giymişler. Geleneksel erginleme töreninin aksine, kimse maske takmıyor ve her milletten insan temsil ediliyor gibi görünüyor.

Zara, diğer kadınlarla aynı siyah elbiseyi giymiş halde beliriyor. Altın renkli tanga dışında hiçbir şey giymeyen iki adam tarafından odanın karşısından bana doğru yönlendiriliyor.

Yanlarımda yumruklarımı sıkıyorum.

Aman Tanrım.

Onu bana getirmekten öteye dokunursan seni öldürürüm.

Yanıma geldiklerinde duruyorlar. Kollarını onlarınkinden ayırıyor ve sahnenin kenarından kayboluyorlar.

Derin bir nefes alıp kolumu beline doladım.

Endişe ve heyecan dolu bir şekilde, gözlerini bana doğru çeviriyor.

Belini sıkıp onu kendime daha da yaklaştırıyorum, Omni'nin bizden ne isteyeceğinden hala emin değilim ve bu odadaki ondan başka kimseye güvenmiyorum.

Uzun boylu bir adam masadaki yerinden kalktı ve oda sessizliğe büründü. Yüzünde sağ şakağından sol çenesine uzanan çapraz bir yara izi vardı. Tanıdık bir Rus aksanı havayı doldurdu ve şöyle dedi: "Masada yer edinmek için gösterdiğiniz sürekli çaba gözden kaçmadı. Bu gece, kutsal role layık olduğunuzu kanıtlamak için son sınav olacak."

Bu Kirill.

Bu yara izini nasıl edindi?

Adama dönerek, "Salvatore Abruzzo, töreni seçme onurunu kazandınız. Ne karar verdiniz?" diye sordu.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettim.

Babamın ölümünü o planladı.

Yanımda yumruğumu sıktım ve babamın katiline kaşlarımı çattım.

Kısa boylu İtalyan bir adam olan Salvatore ayağa kalkar. Zara'yı şehvetli bir bakışla süzer.

Ortamı kulakları sağır eden bir sessizlik kaplamış.

Dişlerimi sıktım, belini daha sıkı kavradım. Byrne'ın uyarısını hatırlayarak onu öldürmekten kendimi zor tuttum.

Salvatore şöyle duyurur: "Bu gece, yedinci ayda, Kurbanlık Kuzu Törenini başlatacağız."

Ortamda bir şaşkınlık nidası yükseldi.

Kirill'in başı geriye doğru savruldu.

"Bu ne?" diye birden ağızımdan kaçırdım.

Salvatore'nin dudakları kıvrıldı. Zara'ya bir kez daha şehvetli bir bakış attı, sonra dikkatini bana çevirip, "Karın kuzudur," dedi.

"Affedersiniz?" diye birden sordum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye mırıldandı Zara, sonra da bana dehşet dolu bir bakış fırlattı.

Salvatore masanın etrafında oturan adamları işaret ederek şöyle açıklıyor: "Yedi kişi onu alacağız, siz de oturup izleyeceksiniz. Ay en parlak olduğu zaman Kirill ve ben onun içine gireceğiz ve boşalacağız."

"Asla!" diye itiraz ettim, Zara'yı arkama iterek ve ona ve Kirill'e tehditkar bakışlar atarak.

Ancak Kirill'in ifadesi Salvatore'ninkiyle uyuşmuyor. Rahatsız görünüyor.

Bu yüzden tekrar itiraz ediyorum, "Kesinlikle hayır."

Kirill çenesini sıktı.

Salvatore önüme geçti, yukarı bakıp kibirli bakışlarını benimkine dikti. "Masadaki yerin, seçilen töreni tamamlamana bağlı. Kurbanlık Kuzu'yu seçtim. Karın bizim kuzumuz. Kurban senin. Ya oturup izleyeceksin ya da yerini kazanamayacaksın."

"Babamdan çaldığın yer," diye öfkeyle söylendim, Zara'yı daha da arkama itip yumruklarımı sıktım.

Salvatore'nin yüzünde şok ifadesi belirir. "Ne dedin?" diye hırıldadı.

"Babamı sen öldürdün."

"Babanız son nefesini verirken orada değildim."

"Sen de en az senin kadar sorumlusun!" diye suçluyorum.

Dudakları seğiriyor. Alaycı bir şekilde, "Törenimize itiraz etmeniz, fedakarlığınızın iki katına çıkması anlamına geliyor," diyor.

Kalabalık bir kez daha nefesini tuttu.

Kirill, "Salvatore," diye uyarıyor.

Bu onu durdurmuyor. "Artık yedi yerine on dört adam onunla birlikte olacak. Ve ben bu gece yine de karınla birlikte olacağım." diyor ve göz kırpmıyor.

Sahip olduğum her türlü disiplini bozuyorum. Ona doğru atılıyorum, boynuna uzanıp onu yere çekiyorum.

Elleriyle çırpınarak beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor ama bana karşı koyamayacak kadar güçsüz. Gözleri irileşiyor ve boğulma sesleri çıkarıyor.

İçimde kaotik bir his beliriyor. Tıpkı yeraltı dövüş arenasında hayatım için savaşıırken hissettiğim gibi. Vücudumu Salvatore'nin üzerine bastırıp daha da sıkıca kavıyorum. Yanakları morarıyor.

"Sean!" diye bağıyor Zara, ama ben onu zar zor duyuyorum.

Gözlerinin beyazlarına yavaşça kan sızıyor ve ellerimi boğazından çekme girişimleri zayıflıyor.

"Sean!" diye tekrar bağırdı Zara.

Salvatore'da artık yaşam belirtisi kalmadığını anlamam uzun sürmedi. Yavaşça üzerinden kalktım ve nefesimi toplamaya çalışarak Zara'ya baktım.

Elini ağzına kapatmış, gözleri korku dolu.

Odayı incelerken tekrar onun önüne atlıyorum.

Gerilim artıyor, içimde daha fazla korku yaratıyor. Seyirciler bize duygusuz ve sessiz bir şekilde bakıyor.

Kimse beni durdurmadı.

Masadaki adamlardan biri ayağa kalkıp Yunan aksanıyla, "Masadaki yeriniz iptal edildi. Kutsal bir kuralı çiğnediniz." diye ilan etti.

"Bu ne demek? Babanı öldürenleri öldürmemek mi?" diye hırladım.

Zara elimi uzatarak "Sean," diye mırıldandı.

Etrafıma bakındım, kimsenin ona ulaşabileceği mesafede olmadığından emin oldum.

Yunanlı adam şöyle cevap verir: "Omni'ler dokunulmazdır. Yeraltı dünyasının hiçbir üyesi onları öldüremez. Karın on dört adama verildikten sonra sen kurban edileceksin. Senin ölümünü izleyecek, sonra da seni ölümde takip edecek."

"Geçersiz kılma belirteci," diye gürledi Kirill, yanımıza gelerek.

Kalabalık yüksek sesli şaşkınlık çığlıklarıyla patladı, ardından gergin bir sessizlik çöktü.

Kalbim göğüs kafesime daha hızlı çarpıyor.

Zara tırnaklarını uyluklarıma batırıyor, dizleri titriyor.

Yunan adamın gözleri kısılıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye birden ağızımdan kaçırdım.

Kirill, "Bu, güvende olduğunuz ve yerinize alternatif bir tören düzenleneceği anlamına geliyor" diye duyurdu.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, neden bize yardım ettiğinden emin değilim.

Masadaki bir başka adam araya girerek, "Komitenin onaylaması gerekiyor. Bu, benzeri görülmemiş, ciddi bir ihlal." dedi.

"Onaylayın," diye emretti Kirill.

Başka bir adam ayağa kalkıyor. Kel, iri pazılı ve geniş omuzlu. "Onaylamamın tek yolu Sean'ın jetonunu kullanması. Ve Kirill, hem sen hem de Sean bize pazarlık konusu olmayacak bir şey borçlusunuz," diyor, muhtemelen Ukrayna aksanıyla.

Öfkeyle, "Pekala. Jetonumu al. Ama pazarlık konusu olmayan şey, karımın ya da benim başka biriyle cinsel ilişkiye girmememiz. Bu noktadan itibaren, cinsel ilişki kesinlikle söz konusu değil." dedim.

Koyu saçlarında gri teller olan yaşlıca bir siyahi kadın sandalyesinden kalktı. Zara'ya bir ruj uzattı. Bu, pantolon cebimde bulduğu aynı rujdu. Fransız aksanıyla, "Sür onu," diye emretti.

Zara'nın sesinde öfke belirdi. "Bunu bizim evimize sen mi yerleştirdin?" diye hırladı.

"Sana başka kimseye dokunmadığımı söylemiştim," dedim ona.

"Evet, ben o paralar hakkında hiçbir şey bilmiyorum!" diye belirtti.

Dudaklarına ruj sürmüş kadın, "Altın paralarınız Salvatore'nin ölümünün bedelidir" diyor.

Nefesim kesildi. Kendime gelip öfkeyle, "Onu öldürmemi mi istedin?" diye sordum.

Kirill suçlayıcı bir şekilde, "Benden yetkilendirme belirtecimi kullanmamı istedin." diye bağırdı.

Ukraynalı adam şöyle yanıtlıyor: "Önemli olan şu anda nerede olduğumuz. Çözümü kabul ediyor musunuz, yoksa ölümü mü istiyorsunuz?"

"Eşimle aramda artık cinsel ilişki olmadığı sürece, jetonumu alabilirsiniz," diye ısrar ediyorum.

Bakışlarını kısıyor. "Yani, sembolik bir şey yok ve seks içermeyen, pazarlık konusu olmayan bir şart. Anlaştık mı?"

"Evet, iyiyim," diye belirttim.

"Kirill mi?" diye soruyor.

Kirill tereddüt ediyor, sonra kabul ediyor. "Pekala."

Adamın yüzünde onay ifadesi belirdi. Masanın etrafına bakındı ve "Onaylamak için elinizi kaldırın, itiraz etmek için elinizi masaya koyun" diye emretti. Elini kaldırdı.

Diğerleri de onları takip eder.

"Güzel." Zara'nın ve benim önüme geçiyor. "Omni'nin yasalarına uymaya, Yeraltı Dünyası'nın girişimlerini korumaya ve ütopyamızın gizliliğini muhafaza etmeye yemin ediyor musun?"

Zara elimi sıkarak, "Evet," diye onayladı.

"Evet," diye ilan edip onunkini de sıktım.

Gülümsüyor. "Omni'nin gücüyle sana masada bir yer veriyorum." Kirill'e dönüyor. "Zamanı geldiğine karar verdiğimizde, seçtiğimiz kişiyle evleneceksin."

Kirill itiraz eder: "Evliliğimi ayarlayamazsın Fedir. Ben Yüce Varlıkların Kralyım. Kiminle evleneceğime sadece ben karar veririm."

"Bütün kralların bir kraliçeye ihtiyacı vardır. Sen kırk beş yaşındasın ve evlenme zamanın çoktan geldi. Ayrıca pazarlık konusu olmayan bir anlaşmaya da vardın, itiraz etmeyi bırak. Kuralları biliyorsun," diye uyarıyor Fedir.

Kirill azı dişlerini gıcırdatıyor.

Fedir bana döndü. "Kız kardeşin Fiona'yı Kirill'e vereceksin."

"Asla olmaz!" diye patladım.

Fedir alaycı bir şekilde, "Kızıl saçlıyı seçmeyerek hem kendi kaderini hem de kız kardeşinin kaderini değiştirdin," dedi.

"Kardeşimi ona teslim etmeyeceğim," diye itiraz ettim.

Fedir bana hatırlatıyor: "Pazarlık edilemez bir anlaşmaya vardın. Omni içindeki bir anlaşmanın bozulması ölümle cezalandırılır. Kendin ve karın için bunu mu istiyorsun?"

Zara araya girerek, "Ben kendi yetkilendirme belirtecimi kullanacağım," dedi.

Fedir kıkırdadı.

Kanım ürperdi. Zara'yı kendime doğru çektim. "Ne bu kadar komik?"

Fedir bize işaret ederek, "İkinizin de öğrenecek çok şeyi var. Masada yeri olmayan biri için yetki devri belirteci kullanamazsınız. Ve bunu asla kocanızın borcu için kullanamazsınız. Bir eşin borcu, diğer eşin de borcudur." dedi.

"Bu aptalca," diyor Zara.

"Bu, babasının koyduğu kurallardan biri," diyor Fedir bana bakarak.

Lanet olsun sana, baba.

"Kız kardeşim görücü usulü evliliğe uygun değildir" diye ilan ediyorum.

"Yanılıyorsunuz. Kız kardeşinizin masada oturması gerekiyordu. Babanız bunu istiyordu," diye belirtiyor.

"Böyle olmaz," diye ısrar ediyorum.

Fedir soruyor: "Yani, senin için ayağa kalkıp hayatını ve eşinin hayatını kurtaran bir adamla evlenmesine mi karşı çıkıyorsun?"

Ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum.

"Kız kardeşinizin evlenmesini istediğiniz başka bir adam var mı burada?" diye soruyor.

Burnumdan nefes alarak Kirill'e bakıyorum, yara izleriyle dolu yüzüne dik dik bakıyorum.

Fiona'nın ona asla ilgi duymayacağı kesin.

Onunla evlenemez.

"Peki? İtirazınız mı var? Sözünüzden geri dönmek isterseniz sizi, Kirill'i ve Zara'yı şimdi öldürebilirim," diye ilan eder Fedir.

İçim alt üst oldu.

Bu adamı tanımıyorum bile.

Bu sorunu daha sonra çözeceğim.

"Pekala," dedim ve kız kardeşimin Kirill'in yanına yaklaşmasına asla izin vermeyeceğime yemin ettim.

Fedir soruyor: "Kirill? Katılıyor musun?"

"Pekala," diye homurdandı.

"Harika! Taç giyme töreni zamanı geldiğinde kız kardeşini Kirill'e vereceksin," diyor bana, sonra da havada parmaklarını şıklatıyor.

Altın renkli tanga giymiş iki adam, iki sandalyeyi sahneye taşıyıp masanın ucuna, Kirill'in yerinin yanına koydular.

Fedir onlara doğru işaret etti. "Lütfen. Oturun. Masadaki yerlerinize geçin."

Zara'yı Kirill ile benim aramdaki koltuğa oturttum; nedense yanımda oturan tanımadığım kadından daha güvenli olduğunu düşünmüştüm.

Fedir, "Sayın Omni, lütfen masamıza Büyük Dük Sean O'Malley ve Büyük Düşes Zara O'Malley'i davet edin!" diye duyurdu.

Zara

Bir Ay Sonra

Resepsiyondaki kadın durup "Bayan O'Malley?" diye seslendi.

Durup ona doğru döndüm. "Evet, Sheila?"

"Postacı, kutunuzu boşaltmaya başlamanız gerektiğini, aksi takdirde onu postaneye götürmek zorunda kalacağınızı söyledi. Kutuyu teslim alana kadar bir daha hiçbir şey teslim etmeyecek," diye aktarıyor kadın.

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Neden sürekli unuttuğumuzu bilmiyorum."

Gülümsedi. "Sorun yok. Yarına kadar vaktin olduğunu söyledi. Bu kutuyu kullanmak ister misin?" Masanın arkasından bir kutu alıp tezgâhın üzerine koydu.

"Harika olurdu. Teşekkür ederim," diyorum ve alıyorum. Posta bölümüne gidip metal kutunun kilidini açıyorum.

Ağızına kadar dolu. Bir seferde birden fazla belge çıkarabilmek için birkaç zarfı tek tek çekiştirmem gerekiyor. Her şeyi kutuya atıp çatı katına götürüyorum.

Esneyerek kutuyu masaya koydum, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve her şeyi ayıklayıp faturaları gereksiz postallardan ayırdım. Son parçaya geldiğimde donakaldım.

Zarfin üzerinde Sosyal Güvenlik İdaresi ibaresi yer almaktadır.

Tekrar esniyorum, son zamanlarda neden bu kadar yorgun olduğumu merak ediyorum, sonra zarfı açıp yeni Sosyal Güvenlik kartıma bakıyorum.

Zara Luciana O'Malley.

Gülümsedim, kartı masaya koydum, sonra bütün gereksiz şeyleri çöp kutusuna attım. Paraları sepete koydum ve sonra saate baktım.

"Kahretsin," diye mırıldanıp telefonu elime aldım.

Ben: Neredeyse eve geldiniz mi? İki saatten kısa bir süre içinde burada olacaklar.

Sean: Merak etme, nabzım. Seni onlarla tek başına baş başa bırakmazdım.

Ben: İyi bir koca.

Sean: Yemekler otuz dakika içinde teslim almaya hazır olacak, sonra ben de orada olacağım.

Ben: Çok güzel, kocacım.

Sean: Mutlu eş, mutlu hayat.

Ben: Bunu asla unutma.

Sean: Yapmayacağım. Bana güven.

Ben: 🙄🙄🙄

Yatak odasına giriyorum, iş kıyafetimi çıkarıyorum ve bol bir kazak giyiyorum. Kot pantolonumu giyiyorum ama fermuarını zar zor kapatabiliyorum.

Vücudum kontrolden çıkıyor.

En iyisi kalori saymaya başlayayım.

Kot pantolonumu çıkarıp yerine siyah tayt giyiyorum. Tayt daha sıkı ama kot pantolon kadar kötü değil.

Karnım guruldadı ve "Kes şunu!" diye bağırdım, sonra banyoya girdim ve kazağımı yukarı çekip karnıma baktım.

Nasıl oldu da kilo aldığımı fark etmedim?

"Sadece karnım ağrıyor," diye rahatlamış bir şekilde kendime söylüyorum, sonra birden donup kalıyorum.

Göğüslerim çok büyük görünüyor.

En son ne zaman adet gördüğümü hatırlamaya çalışırken midem alt üst oluyor.

Panik oldum. İnternette bir gebelik testi sipariş ettim, hızlı teslimat seçeneğini seçtim ve on dakika içinde geldi. Banyoya gittim, folyoyu açtım ve çubuğu çıkardım.

Kalbim hızla çarpıyor.

Şimdi tam zamanı.

Tuvalete oturuyorum, çubuğa idrarımı yapıyorum ve tezgâhın üzerine koyuyorum. İki dakika boyunca, önce hafifleyen, sonra da artı işareti belirlediğinde patlayan bir kaygıyla ona bakıyorum.

Onu elime alıp ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum.

Aman Tanrım.

Hamileyim.

Sean ne düşünecek acaba?

Çocuklardan hiç bahsetmedik. Her şey Yeraltı Dünyası hakkındaydı. Şimdi yerlerimize oturduğumuza göre, yeni endişemiz Fiona'nın Kirill ile evlenmek zorunda kalmadan Sean'ın borcundan nasıl kurtulacağımız. Ve Omni'nin ne zaman karar vereceğini bilmediğimiz için, zamanın daraldığını biliyoruz.

Sean, bu konuyu her konuştuğumuzda telaşlanıyor. Sonunda hep yatakta buluşuyoruz ve Sean, bir önceki seks seansımızı geride bırakma misyonuyla hareket ediyor.

Şikayetçi değilim ama bu durum son zamanlarda onu biraz zihinsel olarak dalgın hale getirdi. Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Mutfığa giriyorum, Sosyal Güvenlik kartımı alıyorum ve ofisime gidiyorum. Dolabı açıp hediye paketlenme kağıdı kutumu çıkarıyorum ve altın kurdeleli küçük siyah bir kutu bulana kadar farklı poşetleri karıştırıyorum.

Gebelik testini ve sosyal güvenlik kartını içine koyuyorum, sonra da kurdeleyi bağlıyorum.

Birkaç dakika içinde Sean elinde İtalyan yemekleri dolu poşetlerle geldi. Poşetleri yere bıraktı, dudaklarımdan öptü, sonra kaşlarını oynatarak, "Ebeveyn kıyametine hazır mısın?" diye sordu.

İnleyerek, "Umarım o kadar kötü değildir." dedim.

Alnımdan öpüp, "Sanırım iyi anlaşacağız," dedi. Çantadan bir tepsi lazanya çıkardı.

"Babam, babacan düğün hayallerini mahvettiğin için seni affetmeye çalışacağına söz vermişti," diye ekliyorum, ebeveynlerimle barıştığım ve geçmişini daha fazla kurcalamayacağımı söylediğim konuşmayı hatırlayarak. Ama aynı zamanda Sean'a karşı olan düşmanlığını da aşması gerektiğini şart koşmuştum. Annem kabul etti.

Sean yüzünü buruşturdu. "Adamı suçlayamam. Eğer bir kızım olsaydı, onunla evlenip de bana evlilik teklifi etmeyen adamı öldürürdüm."

"Ne kadar da eski kafalısın," diye takılıyorum.

Omuz silkerek, "Umarım benim onayladığım biriyle evlenir, yoksa o adamın işi biter." dedi.

İçimde kelekler uçuşmaya başladı. Kutuyu alıp ona uzattım. "Sana bir şey aldım."

Dudakları seğirdi. "Öyle mi yaptın?"

"Evet. Aslında iki şey var."

"Neden gergin görünüyorsun?"

"Değilim," diye yalan söylüyorum.

Heyecanlı ama aynı zamanda temkinli görünüyor. Kurdeleyi çözüyor, kapağı kaldırıyor ve hareketsiz kalıyor.

"Sadece ismimi değiştirdiğimi göstermeyi planlıyordum, ama sonra kot pantolonuma sığmadığımı ve regl olmadığımı fark ettim. Mademki ellerini benden çekemiyorsun, bir de doğum kontrol hapımı yenilemeyi unuttum, işte... işte şimdi bir bebeğimiz olacak." diye geveledim.

Yavaşça bakışlarını benimkine çevirdi. "Doğum kontrol hapını yenilemeyi mi unuttun?"

İçimden bir şey koptu. "Evet. Üzgünüm. Çok şey oldu işte." Dudaklarımı ısırdım.

Bana dik dik bakıyor.

"Bana kızgın mısın?" diye birden ağızımdan kaçırdım.

Kutuyu tezgâhın üzerine fırlattı ve elini başımın arkasına doğru kaydırды. Saçlarımı avuçladı ve geriye doğru çekti.

Bacaklarımı birbirine bastırarak nefesimi tuttum.

Elini karnımın üzerinde gezdiriyor. "Bebeğim burada mı?"

"Elbette senin bebeğin. Başka kimin bebeği olabilir ki? Bu konuyu benimle hiç açma çünkü—"

Dilini ağızıma sokup, ben inleyene kadar beni öpüyor.

"Erkek mi kız mı?" diye mırıldandı, dudaklarıma doğru gülümseyerek, yeşil gözleri parıldıyordu.

Gülüyorum. "Bilmiyorum. Sadece çubuğa işedim!"

"Bunu ne zaman öğreneceğiz?"

"Belki de sürpriz olsun," diye öneriyorum, her ne kadar öğrenmek için can atsam da.

"Olamaz!" diye haykırdı Sean.

"Yani kızgın değilsin?"

Homurdandı. "Şımarık olma." Kulağıma eğildi ve kalçamı avuçlayarak yanağımlı sıkıttı. "Bunun, bu gece seni dizime yatırıp popona vurmayaçağım anlamına geldiğini sanma."

İçimdeki acı daha da şiddetleniyor. Kendi kendime, "Kıyamet kopmadan önce beni kızdırma," diye mırıldanıyorum.

"Benim yapmam gereken..."

Kapı zili çalıyor.

Saate baktım. "Erken gelmişler."

"Hayır, onlardan şimdi gelmelerini istedim. Babanla iş konuları hakkında konuşmam gerekiyor," diye iddia ediyor.

Suratımı astım. "İşten bahsetmeyelim."

"Merak etmeyin. Çok uzun sürmez. Siz ve diğerleri yetişebilirsiniz. Ama ben buraya gelene kadar sakın onlara bebekten bahsetmeyin," diye ekledi ön kapıya doğru yürürken.

Gülümseyerek, onun da benim kadar bebek konusunda heyecanlı olmasına sevindim. Kutuyu bir çekmeceye attım ve onu diğer odaya kadar takip ettim.

Kapıyı Bridget'e, Dante'ye, annesine ve babasına açar.

Hepimiz birbirimize sarılıp öpüştük, sonra Sean babamla birlikte ortadan kayboldu.

"Onlarla birlikte gitmeyecek misin?" diye sordum Dante'ye.

"Gerek yok," diyor ve bir şişe şarap açıyor. Birer kadeh doldurup her birimize uzatıyor. Kendi kadehini kaldırıp "Şerefe!" diyor.

"Selam olsun," diye karşılık veriyor herkes.

Küçük bir yudum alıyormuş gibi yapıp bardağı yere bırakıyorum. Adanın etrafında toplanıyoruz ve Sean ile babam tekrar ortaya çıkana kadar kısa bir sohbet ediyoruz.

Sean'a gülümsedim. "Her şey yolunda mı?"

Gülümseyerek, "Evet," dedi.

İçimde bir rahatlama hissi belirdi. "Yemek yiyelim mi?"

Elimi tuttu ve diz çöktü.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Yüzünde biraz kibirle karışık bir gerginlik var. "Zara, sana evlenme teklifini doğru şekilde yapmadım. Sana yapmam gereken düğünü yapmadım ve babandan senin elini istemedim. Bu benim hatam." dediğinde içimdeki acı yeniden alevleniyor.

Evliliğimizin nasıl gerçekleştiğini ve karşılaştığımız koşulları bildiğim için gülümsememi bastırıyorum.

Elimi öptü ve devam etti: "Evlendiğimizden beri hayatımdaki her şey tamamlandı. Hayatımda ihtiyacım olduğunu bilmediğim parça sensin. Bu yüzden, en başından beri yapmamız gerektiği gibi, ailelerimizin önünde tekrar evlenmemizi istiyorum."

Gözlerimi kırpıyorum ama yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Cebinden bir yüzük çıkarıyor. Üçgen kesimli, kavisli kenarlı, pembe ametist yüzük, evlilik yüzüğüm kadar büyük. Markalarımızdaki renklerle de uyumlu.

Ağzımı elimle kapatarak şaşkınlıkla baktım. Evlilik yüzüğüm dışında, şimdiye kadar gördüğüm en göz kamaştırıcı mücevherdi.

Sağ elimi kavrayıp orta parmağımın üzerinden geçirdi. "Ne dersin, canım? Benimle bir kez daha evlenir misin?"

"Evet! Elbette yapacağım!" diye yanıtlıyorum.

Doğrulup beni kendine doğru çekerek öptü.

Anne ve babamız tezahürat yapıyor.

Geri çekiliyor. Yaramazlık yeşilliklerini canlandırıyor ve alaycı bir şekilde, "İlk seferinde onu parkın dışına fırlattığımdan beri sana başka bir elmas almadım," diyor.

Gülüyorum. "Evet, öyle yaptın! Ve bu da en az onun kadar güzel! Teşekkür ederim!" Onu tekrar öpüyorum.

"Hadi bir düşün planlayalım!" diye şarkı söylüyor annem.

"Diğer haberleri de unutma!" diye haykırdı babam.

Donakaldım ve Sean'a baktım.

İnleyerek, "Luca!" dedi.

Ona işaret ediyorum. "Ona söyledin, değil mi?"

Sean omuz silkerek, "Bana onayını vermesi için ona bir şey vermek zorundaydım" dedi.

"Neyi gözden geçiriyoruz?" diye soruyor Bridget.

Sean sırtarak kolunu belime doladı. Bana baktı. "Onlara söylemek ister misin?"

"Bize ne anlatacaksınız?" diye soruyor anne.

"Bebek bekliyoruz," diye aynı anda ilan ettik Sean'la birlikte.

"Bir bebek!" diye hem anne hem de Bridget sevinçle bağırdı.

Dante viskiyi çıkarıyor. "Buna şaraptan biraz daha sert bir şey lazım, ne dersin Luca?"

"Anlaştık." Babam beni kendine doğru çekti. "Güzel kızım. Senin için çok mutluyum."

"Teşekkürler. Artık kızgın değilsin, değil mi?" diye soruyorum.

Derin bir nefes alıyor. "Artık ilerleme zamanı. Şımartmamız gereken bir bebeğimiz var!"

Gülüyorum, hayal edebileceğimden çok daha fazla sevgi ve neşe hissediyorum. Kocama bakıyorum, bana onu seçmemi söylediği geceyi hatırlıyorum.

Hiç şüphesiz, hayatımda verdiğim en iyi karar bu oldu.

SON SÖZ

Sean

Üç Ay Sonra

Annemin gözleri parıltıyor. Kravatımı düzeltiyor, geri çekiliyor ve gülümsüyor. "İşte, şimdi mükemmel oldu."

"Teşekkürler, anne."

Yüzü daha da parlayarak, "Senin ve Zara'nın aranızda özel bir bağ olduğunu hep düşünmüştüm," dedi.

"Öyle mi?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Elbette. Çocukken hep birbirinizden ayrılmazdınız. Büyüdüğünüzde de o manyetik çekim hep devam etti."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu görebiliyor muydunuz?"

"Elbette. Ben senin annenim. Ayrıca, ikiniz de flörtünüzü gizleme konusunda hiç iyi değildiniz."

Kıkırdadım, sonra onu kucakladım. "İlk seferinde doğru yapamadığım için özür dilerim."

O da bana sarıldı. "Seni affediyorum." Geri çekildi ve uyardı, "Ama bir daha asla böyle bir numara yapma."

Tekrar kıkırdadım. "Yapmayacağım."

Yüzü daha da aydınlandı. "Güzel. Artık baba olacağına göre, küçük oğlunun her hareketini izleyeceğini unutmamalısın."

İçimi daha fazla mutluluk dolduruyor, biraz da heyecan. Oğlumla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ama yalan söylemeyeceğim, babam veya Dante kadar iyi bir baba olamayacağım diye endişeleniyorum. Dante, ben lisedeyken babalık rolünü üstlendi ve çıtayı yüksek tuttu. Bu yüzden çocuğumla ilgili çok hedefim var.

Kapı çalınır ve Dante gür bir sesle, "Hazırlar seni bekliyorlar," der.

Karnımda kelekler uçuşuyor ve kendime sakın olmamı söylüyorum. Zaten evliyim. Yine de bugün, ilk evlilik törenimizden bile daha önemli geliyor.

Birbirimizi seçmiş olsak da, ikimiz de kendimizi evliliğe hazır hissetmiyorduk. Bugün, ölüm tehdidi üzerimizde değil. Kimse bizi yeminlerimizi etmeye zorlamıyor. Zara ve ben, bizim için önemli olan herkesin önünde birbirimize olan bağlılığımızı yeniden teyit ediyoruz.

Anne, "Hazır mısın?" diye soruyor.

Göğsümü kabartıyorum. "Öyleyim."

Üçümüz odadan çıkıp koridorda yürüyoruz. Dante kapıyı açıyor ve çatıya çıkıyoruz.

Bu, İvanov ailesinin yeni tamamladığı bir bina kompleksi. Muhteşem manzara, Chicago'nun en güzel özelliklerini sergiliyor. Bir tarafta Michigan Gölü, diğer tarafta ise hareketli şehir uzanıyor.

Zara ile mekan ararken Maksim bize gün batımında burada buluşmamızı söyledi. Zara'nın etrafa dalgın dalgın baktığını görünce haklı olduğunu anladım. Burası mükemmel bir yerdi.

İvanov ailesi, binanın açılışını birkaç hafta daha erteleyerek, çatı katını daha da muhteşem bir mekana dönüştürdü.

Birkaç dakika içinde güneş batacak ve şehrin etrafında canlı bir parıltı yaratacak. Parlak yıldızlar Michigan Gölü üzerinde ışıldayacak. Dış mekan

ışıkları çevreyi çoktan aydınlatıyor. Chicago'nun en iyi DJ'i, Zara ile saatlerce uğraşarak oluşturduğumuz şarkı listesini çalacak. Adrian Ivanov'un en yeni restoranından mezeler ve akşam yemeği servis edilecek. Şarap ve içkiler bütün gece akacak ve ben de hayatımda sevdiğim tek kadınla dans edeceğim.

Brax'ın yanına oturdum ve o da, "Kaçman gerekirse, kaçış arabam aşağıda bekliyor," dedi.

Dirseğimle ona vurdum.

Kıkırdadı. "Şaka yapıyorum."

Müzik başlar ve Fiona, siyah mini bir elbise giymiş ve elinde açık pembe güllerden oluşan bir buketle görünür. Koridordan aşağı doğru yürür.

Ona göz kırptım ve o da karşılık olarak sıırttı, bu da beni tekrar güldürdü.

Omni'yi ikna edip Kirill'in başka biriyle evlenmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıyım.

Bugün bunu düşünme. Düşünmeme izin verilen tek kadın Zara; Underworld ile ilgili hiçbir şey.

Karım kapıdan içeri giriyor ve ben de nefesimi toplamaya çalışarak içimdeki kötü hissi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Her zamanki gibi, kalbim güzel, seksi ve ısıltıltıltı atıyor. Karnı belirginleşmiş, bu da onu daha çok sevmemi sağlıyor.

Bazı erkekler eşleri hamile kaldığında başka kadınlar ararlar, ama ben değil. Aksine, Zara hamileliği boyunca ikimiz de daha da doyumsuz olduk ve onu beyaz saten gelinliğinde hayal etmek damarlarımdaki ateşi daha da körüklüyor.

Luca ona dirseğini uzatıyor ve o da kolunu onun koluna geçiriyor. Bana doğru yürüyorlar ve yaşlı adamı hiç bu kadar gururlu görmemiştim. Gülümsemesi bulaşıcı ve aramızın düzelmesine sevindim. Ona ait olan anı çaldığımı biliyorum, bu yüzden ona geri vermekten mutluyum.

Zara tüm hüznünü bana yüklüyor ve ona karşı duyduğum her his içimde bir kasırga gibi dönüyor. Gözlerimi birkaç kez kırpmak zorunda kalıyorum,

onun şimdi ve sonsuza dek benim olduğu gerçeği beni altüst ediyor.

Önümde durdular ve Luca peçesini kaldırdı. Ona sarılıp yanağından öptü, kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra bıraktı. Bana yaklaştı ve "Oğlum, yaptığın şeye devam et. Güzel kızım mutlu ve seni seviyor." diye emretti.

"Yapacağım," diye söz veriyorum.

Şöyle ekliyor: "Unutmayın, torunumu ilk kucağıma alan ben oldum."

Gülerek, "Bu şeref için savaşman gerekecek, Luca," dedim.

Gülümseyerek sırtımı sıvazladı, sonra da uzaklaştı.

Fiona Zara'nın buketini alıyor ve ben de elini tutuyorum. Kulağına eğilip fısıldıyorum, "Çok güzel görünüyorsun, küçük yaramazım."

Dudakları seğırdi ve gözlerinde ateş alevlendi.

Pantolonumdaki boşluk buharlaşıyor. Derin bir nefes alıp geri çekiliyorum, ellerini tutuyorum ve başparmaklarımla okşuyorum.

Rahip boğazını temizledi.

Ona doğru dönüyoruz.

"Sevgili kardeşlerim, Tanrı'nın huzurunda bu adamla bu kadının birliğine şahit olmak ve bunu kutlamak için burada toplandık," diye başlıyor.

Zara'ya şöyle bir baktım ve o da dudağını ısırdı.

Anne ve babalarımız Katolik kilisesinde evlenmemiz konusunda ısrar ettiler. Zara ve ben çok dindar değiliz, ancak törenin kilise binasının içinde olmaması şartıyla Katolik bir törene razı olduk. Zara hamile olduğu için kendini rahat hissetmediğini söyledi ve ben de başka bir yerde yapılmasından memnun oldum.

Bu sabahın erken saatlerinde, benden önceki tüm O'Malley'ler gibi, amcalarım beni günah çıkarmaya götürdüler. Ne diyeceğimi bilmediğim için homurdandım.

Killian bana On Emir'in bir kopyasını verdi ve onu rehber olarak kullanmamı söyledi. Rahibin ona anlattıklarımın hiçbirini ifşa

edemeyeceğini ve tişörtüm ve şortum gibi hafif bir şeyler giymemi de ekledi.

Declan bunun uygunsuz olduğunu iddia etti ve bana pantolon ve düğmeli bir gömlek giymemi söyledi.

Killian, "Defol git. O çocuğu o tribünde ter içinde bırakmaya gerek yok," dedi.

Uzun uzun konuştular ve sonunda takım elbisemi giydim. Günah çıkarma odasından çıktığımda Killian bana bir bardak su ve bir havlu vermişti ama kullanmama gerek kalmadı. Terlemememin nedenini anlayamıyordu.

Günah çıkarma odasında söyleyeceklerimi söyledikten sonra, tüm çocuklarla birlikte Liam'ın evine gittim, birkaç kadeh içtim ve günün büyük bir bölümünü orada geçirdim. Zara'nın ne yaptığını merak edip durdum. Onu arayacaktım ama Fiona telefonunu aldı ve uzak durmam gerektiğini söyledi. Ailemizden bir erkeğin geleneğe uyması ve düğünden önce gelinle iletişime geçmemesi konusunda ısrar etti.

İlk seferinde herkesi hayal kırıklığına uğrattığımız için, sorumluluğu üstlendim ve sorunu çözdüm.

Ama bütün gün karımı özledim. Ve şimdi içimdeki acı giderek büyüyor ve nikahımız kıydıktan sonra ikimiz için karanlık bir köşe bulmam gerekecek.

Rahip, "Çift kendi yeminlerini yazmaya karar verdi. Sean, Zara ile yeminlerini paylaşmaya hazır mısınız?" diyor.

Brax yüzükleri bana uzatıyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Zara'ya baktım, beni altüst eden duyguları yutmaya çalıştım. Derin bir nefes aldım ve yemin ettim: "Ben, Sean O'Malley Jr., seni, Zara Luciana Marino O'Malley'i, sonsuza dek eşim olarak alıyorum. Sana her zaman itaat edeceğim, ihtiyaçlarını karşılayacağım ve seni koruyacağım. Bağlılığım sadece sana ait ve asla sıkılmayacağım."

Zara'nın gözleri şaşkınlık ve mutlulukla kocaman açıldı ve gülümsedi.

Ona itaat edeceğimi söylemem konusunda birçok hararetli tartışmamız oldu. Bu tartışmalar genellikle onu orgazm olana kadar poposuna vurmamla sonuçlanırdı ve ben de ona her zaman bu ifadeyi evlilik yeminlerime asla eklemeyeceğimi söylerdim.

Yüzündeki mutluluğu görmek, gururumu bir kenara bırakmanın değdiğini kanıtıyor. Evlilik yüzüğünü ve bileziği parmağına takıyorum.

Rahip, "Zara, hazır mısın?" diye soruyor.

Brax yüzüğümü ona uzatıyor.

Bana gülümsüyor, çenesini kaldırıp ellerimi sıkıyor. "Ben, Zara Luciana Marino O'Malley, seni, Sean O'Malley Jr., sonsuza dek eşim olarak alıyorum. Seni ikna edeceğim ve koruyacağım. Tamamen sana adanmış olacağım ve asla sıkılmayacağım." diye yemin ediyor.

Kıkırdıyorum.

Yüzüğümü parmağıma takıyor.

Rahip gür bir sesle, "Bana verilen yetkiyle, sizi Bay ve Bayan Sean O'Malley Jr. ilan ediyorum." dedi.

Kalabalık tezahürat yapıyor.

Rahip sözlerine şöyle devam etti: "Gelininizi öpebilirsiniz."

Zara'yı kendime doğru çekiyorum.

Derin bir nefes alıyor ve içindeki hüznün daha da alevleniyor.

Ona duyduğum tüm sevgiyle onu öpüyorum, çünkü ihtiyacım olan her şeyin önümde olduğunu biliyorum.

İkimiz de neden diğer insanlardan sıkıldığımızı hiç bilmiyorduk. Şimdi nedenini biliyorum.

Diğerinin varlığından haberdar olduğumuz için sıkılıyorduk. İhtiyaç duyduklarımızın küçük ipuçlarını görmüştük, bu da daha fazlasını istememize neden oluyordu. Bu yüzden Zara her zaman benim olacaktı. Ben de her zaman onun olacaktım. Bir kan yemini bizi kurtarabilirdi, ama

bu sözü verdik çünkü sarhoş halimizde bile kaçınılmaz olana karşı koyamıyorduk.

Kaderimiz birlikte. Burada ya da öbür dünyada. Nerede olduğumuzun önemi yok.

Zara ve ben sonsuza dek birlikteyiz.

* * *

Yazarın notu

Bride by Initiation'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Yeni nesil Mafya Savaşları Serisini yazmak için çok heyecanlıydım ve Yeraltı Dünyası'na başlamak için Sean Jr. ve Zara'dan daha iyi karakterler düşünemezdim. Eğer onların ana kitaplarını merak ediyorsanız, TOXIC, Bridget ve Dante'nin hikayesi; FLAWED ise Luca ve Chanel'in hikayesi!

Şimdi endişelenmeyin! İndirebileceğiniz süper ateşli bir sahne daha var. O yüzden buz gibi içeceğinizi alın ve ücretsiz okumak için buraya tıklayın!

Yeraltı Dünyası'nda sırada Taç Giyme Töreni'nden Gelin var. Bu hikâyeyi Prenses Gelin ile Güzel ve Çirkin'in birleşimi olarak düşünün.

Fiona, Sean ve Zara'nın sakladığı sırrı çözebilecek mi? Kardeşinin onu Kirill'e söz verdiğini öğrenince nasıl tepki verecek?

Fiona kraliçe olduğunda Kirill Omni'nin kralı olarak hüküm sürebilecek mi?
Ve yüzündeki yara izi ne anlama geliyor?

Bride by Coronation kitabını favori satıcınızdan indirin veya sesli kitapları, basılı kitapları ve e-kitapları büyük indirimlerle almak için www.maggiecolebookstore.com adresindeki Maggie'nin kitapçısını ziyaret edin.

Eğer aile şemasını kaçırdıysanız, kitabın başına geri dönün. Orada tüm Mafya Savaşları ve Yeraltı Dünyası ailelerini ve kitaplarını gösteren harika bir görsel harita var.

GELİN BAŞLATMA TÖRENİ - BONUS ACILI SAHNE

Sean Jr ve Zara'ya doyamıyor musunuz? Son bir süper ateşli sahne daha mı görmek istiyorsunuz? Bu bonus sahneyi indirerek bir kez daha heyecan dolu bir okuma deneyimi yaşayın! Buraya tıklayın.

Kitabın basılı versiyonunu alıyorsanız şuraya gidin:

<https://dl.bookfunnel.com/n6wb5oy9d8>

Bu dosyayı indirirken herhangi bir sorun yaşarsanız lütfen pa4maggie@gmail.com adresinden iletişime geçin.

* * *

Sırada, Coronation'ın Bride adlı eseri var. Amazon'da Kindle Unlimited üzerinden ulaşılabilir!

VEYA

Kitabın ciltsiz baskısını almak isterseniz, kitapçıma uğrayıp indirimli ciltsiz kitap paketini edinebilirsiniz!

<https://maggiecolebookstore.com/collections/paperback-bundles>

TAÇ Gİyme TÖRENİyle GELİN

YERALTI DÜNYASI - İKİNCİ KİTAP

Abim beni tanımadığım, yüzünde çapraz bir yara izi ve elinde dövme kolyesi olan bir adamla evlendirmeye karar verdi.

İkisi de beni tiksindirmiyor. Beni korkutan şeyler de değil.

Kirill Petrov, ailemizin yeminli düşmanı ve Yeraltı Dünyasının Kralı. Bakışlarında karanlık olan, bana yapacaklarının sessiz bir vaadini taşıyan ve ifadesinde kalbimi acıtan derin bir şey olan, heybetli bir adam.

Ancak cazibesinin ateşi gittikçe daha da alevleniyor, adeta şarkı söyler gibi, ta ki ona daha fazla karşı koyamayana kadar... ta ki onun Kraliçesi olup, her gece onun kolyesini takıp, ruhundaki canavara bakana kadar.

Eğer yapabilseydim, kocamı benim gördüğüm adam, sevdiğim adam olarak dünya görene kadar o canavarı öldürürdüm.

Ama ben ona tüm gerçeği öğrenmeden önce kalbimi veriyorum. Ve unutulmaz olanı bir kere gördükten sonra nasıl geri dönebilirsiniz? Kocanızın işlemediği, ama yine de bağlı olduğu günahlar için onu nasıl affedebilirsiniz? Özellikle de sevdiğiniz insanlar en iğrenç şekillerde incitilmişken?

* * *

Bride by Coronation, 1 Haziran 2025'te Amazon'da Kindle Unlimited üzerinden satışa sunulacak.

VEYA

Kitabın ciltsiz baskısını almak isterseniz, kitapçıma uğrayıp indirimli ciltsiz kitap paketini edinebilirsiniz!

<https://maggiecolebookstore.com>

TAÇ GİYME TÖRENİYLE GELİN

BİRİNCİ BÖLÜM - BU DÜZENLENMEMİŞ BİR
VERSİYONDUR, BU YÜZDEN LÜTFEN HERHANGİ BİR
HATAYI MAZUR GÖRÜN.

Fiona O'Malley

Pilates stüdyosundan dışarı adımımı attığım anda dondurucu bir soğukla karşı karşıya kaldım. Rüzgar daha da şiddetlendi ve kalın, ıslak bir kar örtüsü binaları, sokakları ve arabaları kapladı. Büyük kar taneleri yağdı ve önümde ne olduğunu görmeyi neredeyse imkansız hale getirdi.

Elimle cebime uzanıyorum, kredi kartımın kılıfını hissediyorum, başka hiçbir şey hissetmiyorum.

Harika. Telefonumu unuttum.

"Aptal," diye mırıldandım, titreyerek ellerimi ceplerime daha da derine soktum ve hava durumunu tahmin edemediğim için kendime lanet ettim. Alarmım çalmadı ve spor ayakkabılarımla, taytımla ve daha ince bir kışlık ceketimle daireden fırlayıp günün son ileri seviye dersine tam zamanında yetiştim.

Dışarı adımımı attığım anda daha fazla kıyafete ihtiyacım olduğunu anladım. Ama kar yağmıyordu, bu yüzden sekiz blok boyunca koştum; dün gece gittiğim akşam yemeğinde içtiğim şarabı yakmak için mutluydum.

Şimdi, spor kıyafetlerimi tercih etmediğime pişmanım. Yanaklarımın yanması ve terli cildim, kemiklerime işleyen soğuğu daha da hızlandırıyor. Sert rüzgarlara karşı kendimi zorluyorum, daha hızlı yürümeye çalışıyorum

ama her adım bir mücadele. Ve yükselen güneş sadece benimle alay ediyor, hiçbir yere sıcaklık katmıyor.

Birkaç blokluk mesafeyi kat etmek normalden üç kat daha uzun sürüyor. Küçük bir kızken sokakların taksilerle dolu olduğu günleri hatırlıyorum. Şimdi ise ancak sipariş verirsiniz bir araç bulabiliyorsunuz ve telefonum yanımda olmadığı için şansım yok.

Michigan Bulvarı göründü ve neredeyse karşıya geçiyordum, ama son anda döndüm. Kardeşim Sean ve aynı zamanda en iyi arkadaşım olan karısı Zara, bir sonraki köşede oturuyorlar. Onları ve yeni ikiz yeğenlerimi ziyaret etmeye karar verdim. Eve gitmeye hazır olduğumda şoförümü arayacağım.

"Dört kapı ve oradayım," diye kendi kendime söylüyorum, adımlarımı hızlandırırken, şimdiye kadarki en güçlü patlama bana doğru geliyor. Hafifçe eğiliyorum ama iki adım geriye savruluyorum.

"Bunu unut," diye mırıldanarak kahve dükkanının kapısını hızla açtım. Dayanılmaz rüzgardan kurtulduğum için rahatlamış bir şekilde içeri daldım ve sıranın en arkasına geçtim.

Kavrulmuş kahve, fındık, karamel ve pastaların zengin, sıcak aroması havayı dolduruyor. Çikolata, tarçın ve vanilya notaları etrafında dans ederek beni rahatlatıyor. Bağımsız müzik, öğütücü, tıslayan, ısıklık çalan espresso makineleri ve vızıldayan blenderlar dikkat çekmek için yarışıyor.

Menüyü inceliyorum, ne istediğime karar veriyorum ve sıra ilerleyince öne geçiyorum; siyah yün bir kaban ve ona uygun kaşmir bir atkı giymiş, yapılı, geniş omuzlu, uzun boylu bir adamın arkasına bakıyorum. Koyu, kalın, dalgalı, orta uzunluktaki saçları bazı yerlerde dört, belki de altı inç uzunluğunda. Temiz ve bakımlı ama dağınık bir havası var ve genellikle çıktığım sosyetik erkeklerin tam tersi.

Acaba kadınların onun cinsel organını çekiştirmesinden hoşlanıyor mu?

Kapının zili çalıyor ve sırtıma şiddetli bir soğuk hava dalgası çarpıyor. Dengesimi kaybedip öne doğru bir adım atıyorum ve adama çarpıyorum.

"Kahretsin! Çok üzgünüm—" Ağzım kuruyor ve nefesim kesiliyor. Ona bakakalıyorum, inanamıyorum, o yabancıyı düşündüğüm her an kurtulamadığım aynı acıyı hissediyorum.

Keskin yüz hatlarında şaşkınlık ifadesi var ve yarasının altında büyük bir gamze beliriyor. Yarım santimlik, soluk beyaz bir çizgi, içinde hafif bir kırmızı tonu var. Sağ kafatasından başlıyor, çapraz olarak göz kapağının üzerinden, burnundan ve yanağından geçerek sol çenesine kadar uzanıyor. Kısa kesilmiş sakalı yüzüne mükemmel bir şekilde yakışıyor.

Yara izinin ne zamandır olduğunu merak ediyorum. Tahminimce kırklı yaşlarının ortalarında, benden on ila on beş yaş büyük. Yaşlı görünüyor. Son bir yılda, bu yara izini nasıl edindiğine dair bir düzine senaryo uydurdum.

İçimde kelebekler uçuşuyor ve damarlarımı saran sıcaklık, soğukluğu yeniyor. Bu yabancıyı sadece bir kez gördüm. Bir yıldan fazla zaman önceydi. Zara ile dışarıdayken bir kulüpte ona rastladım. Masama en pahalı şampanyadan bir şişe gönderdi, sonra da ortadan kayboldu.

Dudakları seğirdi. Koyu renk gözleri parladı ve derin Rus aksanı kulaklarımda yankılandı: "Sanırım bana çarpmaya takıntılısın."

Gülümseyerek, "Yoksa benim yolumda olmaktan takıntılı mısın, bu yüzden seninle birlikte olmak zorunda mıyım?" dedim.

Keyifle kaşlarını kaldırıyor.

Yanaklarını kızardı. Hemen ekledim, "Yani, tam sana doğru."

"Sıradaki," diye homurdandı barista.

Arkasını dönüp tezgâhın önüne, biraz kenara doğru bir adım attı, sonra da ateşli bakışlarını bana dikti. "Ne istiyorsun, Fiona?"

"Adımı biliyor musun?" diye patladım, kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki başım döndü.

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor.

Dudaklarımı ısııyorum.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye araya girdi barista, sinirli bir tonla.

Adam, "Arkadaşın banyo dışında senin adını söyledi" diye iddia ediyor.

"Ah, unuttum," diye itiraf ettim, Zara'nın Bay Kötü Çocuk'la yaşadığım ateşli anı böldüğünü hatırlayarak.

"Üzgünüm ama sıra oluşuyor," diye tersledi barista.

Adam gözlerini kısarak, "Kaba davranıyorsun," diye azarladı.

Muhtemelen lise öğrencisi olan ve üzerinde Theo yazan isim etiketi takan çocuk, ürperiyor. Yüzünü buruşturuyor. Daha kibar bir şekilde, "Özür dilerim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor.

"Fiona?" diye sordu adam, yanına gelmem için işaret ederek.

"Dediğini yapıyorum ve 'Uzun macchiato, bir pompa karamel, bir pompa mocha, krema ekleyin' diye sipariş veriyorum." Adama dönüyorum. "Adınız ne?"

Yüzünde bir eğlence ifadesi belirir. "Kirill," der.

"Peki, ne istersiniz efendim?" diye ısrar ediyor Theo.

Kirill gözlerini benden ayırmadı. "Büyük boy kahve. Fiona, buradaki yulaf ezmeli kuru üzümlü kurabiyeleri denedin mi?" diye cevap verdi.

Başımı salladım. "Hayır."

Theo'ya dönerek, "İki kurabiye daha ekle," dedi.

"İsim?"

"Bob."

Gülmemi zor tutuyorum. "Bob?"

"Kimse ismimi doğru yazamıyor veya telaffuz edemiyor."

"Kesinlikle Bob'a benzemiyorsunuz," diye ekliyorum.

"Bin sekiz yüz kırk beş," diye duyurdu Theo.

Kirill kartına dokunarak el kolyesi dövmesini gösteriyor. Çapraz kemiklerin üzerinde minik pembe kalpler siyah bir zincirden sarkıyor. Başparmağının ve işaret parmağının yanlarından geçiyor.

Dizlerim titriyor ve dengemi sağlamak için tezgaha tutunuyorum. "El kolyesi mi takıyorsun?"

Donakalır, sonra beni inceler ve içimdeki acı bir cehennem ateşine dönüşür.

Theo sözünü keserek, "Özür dilerim. Dövmenizin oldukça ilgi çekici olduğunu kabul ediyorum ve kaba olmak istemiyorum, ama lütfen diğer müşterilerin sipariş verebilmesi için kenara çekilir misiniz?" dedi.

Kirill ona daha ölümcül hançerler sapladıktan sonra geri çekildi. Elindeki kolyeyi tamamen göstererek sipariş alma tezgahına doğru işaret etti. "Buyurun."

Titreyen bacaklarımla, hızla atan kalbimle ve vücudumda uçuşan elektrik çarpmalarıyla kendimi zorlayarak tezgahın sonuna kadar gittim.

Parlak yeşil saçlı, dört burun halkası ve üç kaş küpesi olan genç bir kız, kağıt kılıflara sarılı iki kurabiyeyi kuvars taşın üzerine koyuyor. "İçecekleriniz birazdan hazır olacak."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum.

Kirill yaklaşıyor, kabanının düğmelerini açıyor ve gece kulüpte tanıştığımız geceki o nefis koku etrafımızı sarıyor.

İçimdeki inlemeyi bastırıyorum. O kokuyu parfüm reyonlarında kaç kere aradığımı sayamam. Derin bir nefes alıyorum, deri, gül suyu, safran, yasemin ve tanımlayamadığım diğer notaların kokusunu içime çekiyorum.

"Çok uygun giyinmemişsin," diye onaylamaz bir şekilde belirtti Kirill, gözlerini vücudumda gezdirirken.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırarak, "Pilates dersine geç kaldım. Dışarı çıktığımda kar yağmıyordu, bu yüzden dün gece içtiğim şarabı terle atarım diye koşarak çıktım. Bir akşam yemeği partisindeydim. Sarhoş olmadım ya da benzeri bir şey. Sadece normalden birkaç kadeh fazla içtim. Neyse, dersten çıkınca hava değişti ve telefonumu unuttum." diye mırıldandım. Ona dik dik baktım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki eminim duyabiliyordum.

Koyu renk gözlerinin etrafında minik kırışıklıklar beliriyor. "İyi ki buz sarkıtına dönüşmedin," diye takılıyor. "Yoksa herkesin önünde seni buzdan çözmek zorunda kalırdım."

Nefesim kesildi. Karnımdaki zonklama hızlandı. "Kar beni çok yorduğu için abim ve yengemin evine uğradım," diye ekledim.

Kirill'in yüz ifadesinde bir şeyler geçiyor ama ne anlama geldiğini anlayamıyorum.

"Bob," diye sesleniyor kız.

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum.

Kirill göz kırptı, içeceklerimizi aldı ve benimkini uzattı.

Ona uzanıyorum ve ağzım açık kalmış bir şekilde donup kalıyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Elindekiyle ne yapıyor?

Rahmetli babamın tasarlayıp eline damgaladığı, güllerle süslü aynı kurukafa Kirill'in elinde de var. Başparmağı ve işaret parmağının yakınında, aynı yerde duruyor. Kardeşimin eline damgaladığı ve Zara'nın da ensesine yaptırdığı aynı işaret bu. Anlamını açıklamalarını istedim, ama sadece evlendiklerinde babama bir saygı göstergesi olarak yaptıklarını söylüyorlar. Ben buna inanmıyorum, annem ve üvey babam Dante de inanmıyor.

Kirill içeceğimi diğer eline aldı, sonra kendi içeceğini aldı.

Sesim titreyerek, "Neden babamın kafatasını üzerinde taşıyorsun?" diye sordum.

Bir an vicdan azabı çekti, sonra yüzünde sert bir ifade belirdi. "Önemli değil."

"Kesinlikle olmaz!" diye itiraz ediyorum.

"İçeceğini al, Fiona," diye alçak sesle emretti.

Elim titreyerek onu kavradım.

Kurabiye paketlerini kapıyor ve kolunu bana dolayarak beni onunla yürümeye zorluyor.

Birkaç adım sonra geri çekildim. "Bana babamın izini nasıl aldığını anlat!"

"Bu sadece bulduğum bir tasarım. Bunun babanızın tasarımı olabileceğini bilmiyorum," diye iddia ediyor.

Öfkeyle, "Yalancı! Abim ve yengemin de bir tane var!" diye bağırdım.

Gözleri karardı. Çenesini sıktı, sonra içeceğini ve kurabiyeleri masaya bıraktı. Bir sandalye çekti. "Oturun."

"Söyle bana. Şimdi," diye dişlerimi sıkarak ısrar ettim.

Yaklaştı, kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti.

Vücudumdaki her hücreye bir elektrik akımı yayıldı. Nefesim kesildi, bedenim onun heybetli bedenine yapıştı.

Dudakları kulak mememe değerek kulağıma fısıldadı: "Otur dedim, Fiona."

Solmuş yaranın aydınlattığı, kararan yüz hatlarına bakıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

"Otur," diye sessizce tekrarladı.

Dayanamadım, oturdum ve macchiato bardağımı iki elimle çok sıkı tuttum.

Kapak açılıyor ve sıcak içeceğim ellerimin üzerinden kayıyor.

"Ah!" diye bağırdım.

"Kahretsin!" Kirill oturdu, masadan peçeteleri aldı ve ellerimi kendi elleriyle tuttu. Sıvıyı kağıda bulaşana kadar sildi ve elimi inceledi. Sesinde bir rahatlama ifadesiyle, "Sanırım kabarcık veya yara izi oluşmayacak," dedi.

"Yaranı nasıl aldın?" diye birden sordum, sonra göğsüm sıkıştı.

Başını geriye doğru savurur ve yüzünde acı ifadesi belirir. Küçük bir hareket olsa da fark edilmeye yeterlidir. Kendine gelir, ifadesiz bir yüz takınır ama dişlerini sıkar.

Neredeyse özür dileyecektim ama dilemiyorum. Babamın kafatasını takıyor. Cevaplar istiyorum ve o henüz bana vermedi. Bu yüzden artık konuşmaya başlamasının zamanı geldi.

Kahvesini eline alıyor, büyük bir yudum alıyor ve sonra bardağı bırakıp tekrar bana odaklanıyor.

İçimdeki acıyı, onun kim olduğu ve neyle bağlantılı olabileceği korkusuyla bastırmaya çalışıyorum. Bana cevap vermediği için, "Babamı tanıyor muydunuz?" diye soruyorum.

Konuşmaya devam etmiyor ve bir yudum daha kahve alıp beni inceliyor.

Aramızda gerilim artıyor, içimde yoğun bir öfke birikiyor ve patlama noktasına gelmeme neden oluyor.

Babam hakkında gerçeği öğrenmek için sürekli soru sormaktan ve hiçbir yere varamamaktan bıktım. Kimse bana hiçbir şey anlatmıyor. Ne annem, ne Dante, ne Sean, ne de Zara. O onun babası değil ve o benim babam hakkında benden daha fazla bilgiye sahip.

Öfkeyle, "Cevap istiyorum" diye haykırdım.

"Şu an doğru zaman değil," diye belirtiyor.

Şok oldum. Suçladım, "Doğru zaman değil mi? Babamın izini taşıyorsun ve bana doğru zaman olmadığını söylemeye cüret ediyorsun!"

"Sesini kıs," diye uyardı.

"Hayır. Sakın bana ne yapmam gerektiğini söylemeye kalkma!" diye bağırdım.

Onaylamaz bir ifade beliriyor ve burnundan nefes alarak suçu bana atıyor.

"Söyle bana," diye talep ediyorum.

Bir an kıpırdamadan durdu, sonra boynundaki atkıyı çözdü. Öne eğildi, atkıyı başımın arkasına doladı ve yumuşak kaşmiri etrafıma sardı. Kumaşı eline aldı ve beni kendine doğru çekti.

Acı yeniden ortaya çıkıyor ve öfkeyi uyuşturuyor.

Kirill'in sıcak nefesi dudaklarımı gıdıkladı. "Şu an doğru zaman değil dediğimde, gerçekten de öyle demek istiyorum. Seninle tekrar karşılaşmak güzeldi. Kurabiyeyi denemeyi unutma. İyi günler, Fiona." diye uyardı. Beni bıraktı ve ayağa kalktı.

Ona bakıyorum.

Kurabiyeyi alıp ceketimin cebine koydu, diğeri de kendi ceketine soktu. Arkasını dönüp binadan çıktı.

Hemen yerimden fırladım, kapıya doğru koştum ve dondurucu soğuğa kafa üstü daldım. Vücudunun hatları zor görünüyordu ama kaygan kaldırımında olabildiğince hızlı koşarak ona yetiştim. Kolundan yakalayıp, "Bunu yapamazsın!" diye bağırdım.

Döndü, kolunu bana doladı ve beni köşeye doğru itti. Beni duvara yasladı, bedenini benimkinin etrafına hapsetti. Parmakları boğazımı kavradı ve bileğini kullanarak başımı kaldırdı.

Milyonlarca duygu alev alev yanarak beni öyle bir şarkıyla coşturuyor ki, soğuk havayı bile hissedemiyorum.

"Küçük kuşum, beni dikkatle dinle. Şimdi bunun zamanı değil," diye uyarıyor.

Nefesimi tutarak dudaklarına bakıyorum, beni öpmesini ve daha sıkı sarılmasını özlüyorum; öfke ve hayal kırıklığı ise ihtiyaçlarımın arasında boğuşuyor.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi var. Ereksiyonu karnıma doğru bastırıyor. Bakışlarındaki öfkenin yerini baştan çıkarma alıyor. "Ah. Senin hakkında yanılmışım," diye mırıldanıyor. Beni izlerken parmakları tekrar tekrar sıkılaşıyor, gevşiyor, sonra tekrar sıkılaşıyor.

Dizlerim titriyor ve gözümü kırpmadan inliyorum.

Tepkime hayran kalmış bir şekilde daha da yaklaşıyor ve yüzü sertleşiyor. Beni bırakıyor.

Derin ve sığ nefesler alıyorum, bakışlarımı ondan ayırmıyorum.

Şöyle diyor: "Bir kraliçe kralına itaat eder. Bunu unutma, Fiona."

Kaşlarımı çatıyorum.

Geri çekilerek, "Bundan sonra uygun şekilde giyinmeye dikkat et. Donma tehlikesi geçirip güzel cildini mahvetmeni istemem," diye emretti.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Bir dahaki sefere görüşmek üzere," diye ekliyor, sonra geri çekiliyor ve saniyeler içinde karda kayboluyor.

Kendime gelmem birkaç dakika sürüyor. İstedğim cevapları vermediği halde nasıl bu kadar baştan çıkarıcı olabildiğini anlamıyorum.

Sonunda duvardan destek alıp, kahve dükkanının yanından hızla geçerek Sean ve Zara'nın binasına girdim. Güvenlik görevlisine başımla selam verip asansöre bindim. Şifremi girdim ve hızla çatı katına çıktım.

Kapılar açılıyor ve giriş holündeki muhteşem kiraz çiçeği ağacı gözler önüne seriliyor. Ağacın yanından geçip kapıyı açıyorum ve doğrudan oturma odasına giriyorum. Michigan Gölü'nün nefes kesen manzarası zar zor görünüyor, her yöne baktığınızda çatı katı pencerelerini buz kaplıyor. Büyük şöminede alevler titriyor, yumuşak bir ışık yayıyor. Çevre ses sisteminden hafif bir müzik çalıyor.

Zara ve Sean, River ve Willow ile birlikte yerde oturuyorlar. Bebeklerden biri Sean'ın gıdıklamalarıyla kıkırdıyor.

"Merak etme! Sıradaki baban olacak!" diye mırıldanıyor Zara.

"Sean, az önce babamın kafatasını seninkiyle aynı yere koymuş bir adamla karşılaştım!" diye duyurdum.

Başlarını çevirdiler. Zara'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Kardeşimin yüzünde endişe belirdi. "Kim?" diye sordu.

Hemen yanlarına koştum, kanepeye oturdum ve kollarımı kavuşturdum. Normalde bir bebeği kucağıma alırdım ama çok üzgünüm. "Bana bu kafatasının ne anlama geldiğini anlat, boş laflar etme."

"Fiona, kiminle karşılaştın?" diye sordu Sean, Willow'u kucağına alıp sıkıca sarılarak.

Zara ayağa kalktı, eğildi, River'ı kucağına aldı ve "Uyku vakti. Babana bir öpücük ver." dedi. Bebeği kardeşimin önüne tuttu.

Sean önce onu, sonra Willow'u öper ve onu Zara'ya verir.

Zara bana özür dileyen bir bakış attı.

Öfkeyle, "Bu konuşmada sen de masum değilsin!" diye çıkıştım.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Bebekleri indirdikten sonra geri döneceğim," diye yanıtladı ve odadan çıktı.

Sean yerden kalkıp yanıma oturdu. "Kimlerle konuştuğunu ve ne söylediklerini bilmem gerekiyor."

Babamızın izini taşıyan elini tutuyorum. "Bunu taşıyan bir adamdı. Bana neyle ilgili olduğunu söyleyemeyeceğini, çünkü henüz zamanı olmadığını söyledi," diye anlatıyorum, parmaklarımla tırnak işareti yaparak.

Sean'ın çenesi seğirdi. "Kimdi o?"

"Bir adam," diye tekrarlıyorum.

Gözlerinin yeşili daha da parlıyor. "Kim, Fiona? Oyun oynamayı bırak da bana kim olduğunu söyle."

"Beni oyun oynamakla suçlamaya sakın kalkmayın! Siz ve Zara saklanmayı bırakın ve babamın iskeleti hakkında bildiğiniz her şeyi anlatın," diye ısrar ediyorum.

Sean ellerini yüzüne sürdükten sonra gergin bir nefes verdi. "Nasıl görünüyordu acaba?"

"Neden? Eğer sana söylersem, onun kim olduğunu da söyleyecek misin?" diye sordum.

Ağzını açıyor ve sonra kapatıyor. Parmaklarını uyluğuna vuruyor, pencereden dışarı bakıyor.

"Ciddi misin?" diye çıkıştım.

Zara odaya geri dönerek araya girdi ve "Sean." dedi.

Göz göze gelirler.

"Neler oluyor?" diye öfkeyle söylendim.

"Sesini kıs. Bebeklerin uyuması gerekiyor," diye azarladı kardeşim.

"O zaman konuşmaya başlasan iyi olur çünkü—" Kalp atışlarım kulaklarımın arasında gümbür gümbür atıyor.

"Bu nedir?" diye soruyor Zara.

Ona işaret ederek, "Onun kim olduğunu biliyordun, değil mi?" dedim.

"Kim?" diye kaşlarını çatı.

"Kulüpteki yara izli adam," diye açıklıyorum.

Yüzündeki renk soldu ve korku dolu bakışlarını Sean'a çevirdi.

Şaşkına dönen kardeşim, "Kirill ile tanıştın mı?" diye sordu.

"Evet. Kim bu adam ve neden babamın iskeletine sahip?" diye soruyorum.

Sean bir an tavana bakıp dişlerini gıcırdattıktan sonra, "Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama haklı. Şimdi bunun zamanı değil ve daha fazla bilgi sana sadece zarar verecektir," diye yanıtladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Bana güvenmek zorundasın," diye ısrar ediyor Sean.

Ayağa kalkıyorum. "Sana güvenmem mi gerekiyor?"

Başını salladı. "Evet."

Zara'ya döndüm. "Bilmem gerekiyor."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Sean haklı. Sizi güvende tutmamız gerekiyor."

"Beni güvende tutun?" diye patladım.

"Evet," diyorlar hep bir ağızdan.

Büyük bir hayal kırıklığı ve öfkeyle başımı salladım ve "Hiçbir şey için teşekkürler," diye söylendim. Kapıya doğru yöneldim.

"Fiona!" diye sesleniyor Zara, kolumu tutarak.

"Yapma!" diye uyardım, kollarından sıyrılıp kurtularak.

Yüzünde suçluluk duygusu açıkça belliydi. Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Ama seni seviyoruz. Lütfen bize güven."

"İkiniz birbirinize layıksınız," diye alaycı bir şekilde söylüyorum. Giriş holüne adım atıp kapıyı sertçe kapatıyorum ve benden ne saklıyorlarsa saklasınlar, tehlikeli olsa bile, öğrenmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğime yemin ediyorum.

* * *

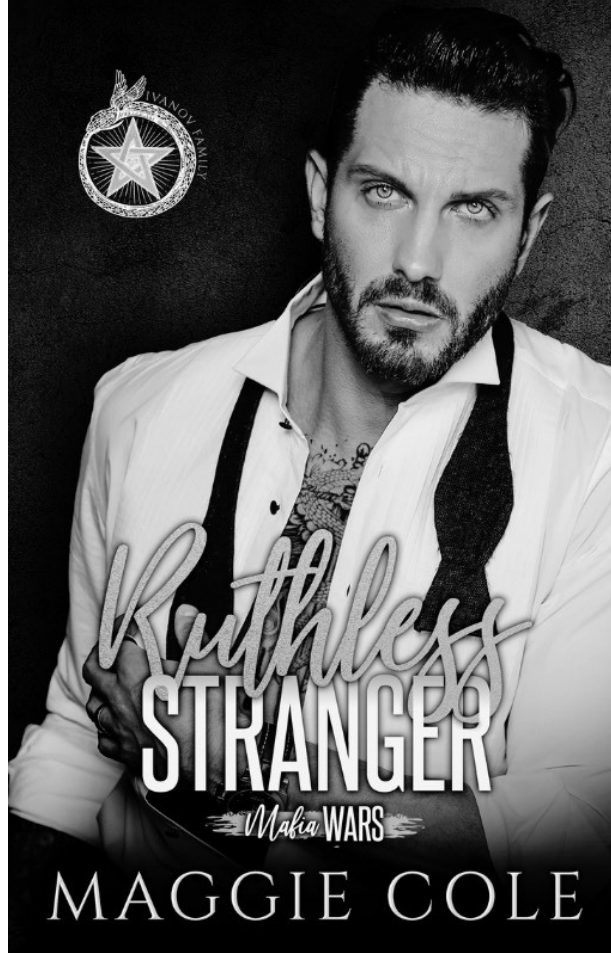
Bride by Coronation, 1 Haziran 2025'te Amazon'da Kindle Unlimited üzerinden satışa sunulacak.

VEYA

Kitabın ciltsiz baskısını almak isterseniz, kitapçıma uğrayıp indirimli ciltsiz kitap paketini edinebilirsiniz!

<https://maggiecolebookstore.com>

ORİJİNAL MAFYA SAVAŞLARI
DİZİSİNİ İZLEMeye HAZIR
MISINIZ? IVANOV VE O'MALLEY
AİLELERİNİ TANIYIN!

*O acımasız bir yabancı. Onu göremiyorum, sadece hissedebiliyorum;
arkadaşlarım benim adıma onunla bir anlaşma yapıyorlar.*

İsim yok. Kişisel bilgi yok. Zihnimde kazınacak bir yüz yok.

Sadece o, ben ve pahalı bir ipek kravat.

Las Vegas'ta olanlar Las Vegas'ta kalmalı.

Bana onun çok tehlikeli olduğunu söylüyor.

Onun o yönünü asla görmüyorum. Sadece Rus aksanını, enfes kokusunu ve beni ateşe veren dokunuşunu hissediyorum.

İnanılmaz bir gece ikiye dönüşüyor. Sonra yollarımız ayrılıyor.

Ama kader bizi ayırmıyor. Chicago'da o yabancıyla karşılaştığımda, buz mavisi gözlerini daha önce hiç görmemiş olsam bile, onun olduğunu biliyorum.

Arzumuz Las Vegas'tan bile daha ateşli. Ama o asla yalan söylemedi.

O acımasız bir adam...

* * *

Ruthless Stranger, Amazon'da Kindle Unlimited üzerinden satışa sunulmuştur!

VEYA

Kitabın ciltsiz baskısını almak isterseniz, kitapçıma uğrayıp indirimli ciltsiz kitap paketini edinebilirsiniz!

<https://maggiecolebookstore.com>

SİZDEN ÇOK BÜYÜK BİR İYİLİK RİCA EDEBİLİR MİYİM?

Bana bir yorum bırakır mısınız?

Amazon'da yazılan tek bir olumlu yorum, kitabı yüz kere satmak gibi olduğu için sonsuza dek minnettar olurum! Okuyucu desteği, bağımsız yazarlar için hayati önem taşıyor ve okuyuculara gelecekteki öykülerde istediklerini verebilmemiz için gereken geri bildirimi sağlıyor!

Olumlu yorumunuz benim için çok şey ifade ediyor! Bu yüzden yürekten teşekkür ederim!

İNCELEMEK İÇİN TIKLAYIN

MAGGIE COLE'DAN DAHA FAZLA YAZI

*İndirimli fiyatlarla e-kitaplar, basılı kitaplar, özel baskılar ve sesli kitaplar
edinin!*

<https://maggiecolebookstore.com/> adresini ziyaret edin.

Yeraltı Dünyası

Gelin Olmak İçin Başlama Töreni (Sean Jr. ve Zara)

Gelin Taç Giyme Töreni (Fiona ve Kirill) - 1 Haziran 2025

Ritüel ile Gelin - Henüz Belirlenmedi

Mafya Savaşları - Ivanovlar ve O'Malleyler

Acımasız Yabancı (Maksim'in Hikayesi) - Birinci Kitap

Kırılmış Savaşçı (Boris'in Hikayesi) - İkinci Kitap

Acımasız Zorlayıcı (Sergey'nin Hikayesi) - Üçüncü Kitap

Acımasız Koruyucu (Adrian'ın Hikayesi) - Dördüncü Kitap

Vahşi İz Sürücü (Obrecht'in Hikayesi) - Beşinci Kitap

Seçilmemiş Hükümdar (Liam'ın Hikayesi) - Altıncı Kitap

Kusursuz Günahkar (Nolan'ın Hikayesi) - Yedinci Kitap

Acımasız Savunucu (Killian'ın Hikayesi) - Sekizinci Kitap

Sapık Hacker (Declan'ın Hikayesi) - Dokuzuncu Kitap

Amansız Avcı (Finn'in Hikayesi) - Onuncu Kitap

*** Eğer Dmitri ve Anna'nın aşk hikayesini, yani Ivanov ve O'Malley ailelerini yaratan kitabı arıyorsanız, o zaman "Karmaşık Bir Durum: Gizli Mafya Milyarderi - Altıncı Kitap" serisinin altıncı kitabını edinin.

Mafya Savaşları New York - Marinolar

Zehirli (Dante'nin Hikayesi) - Birinci Kitap

Ahlaksız (Gianni'nin Hikayesi) - İkinci Kitap

Çılgın (Massimo'nun Hikayesi) - Üçüncü Kitap

Carnal (Tristano'nun Hikayesi) - Dördüncü Kitap

Kusurlu (Luca'nın Hikayesi) - Beşinci Kitap

İrlanda'daki Mafya Savaşları - O'Connor Ailesi

Yasadışı Kral (Brody) - Birinci Kitap

Yasadışı Esir Alan (Aidan) - İkinci Kitap

Yasadışı Varis (Devin) - Üçüncü Kitap

Yasadışı Canavar (Tynan) - Dördüncü Kitap

Kulüp Zevk Düeti (Karanlık Bir Milyarder Aşk)

Müzayede (Birinci Kitap)

Yemin (İkinci Kitap)

Solmuş Krallık Düeti - (Karanlık Bir Zorbalık Romantizmi)

Kötülüğün Tohumları - Birinci Kitap

Kötülüğün Dikenleri - İkinci Kitap

Karmaşık İlişkiler Serisi (Chicago Milyarderleri)

Milyarder Patronum - Birinci Kitap

Milyarder Tarafından Unutulanlar - İkinci Kitap

Milyarder Arkadaşım - Üçüncü Kitap

Yasaklı Milyarder - Dördüncü Kitap

Sağdıç Milyarder - Beşinci Kitap

Gizli Mafya Milyarderi - Altıncı Kitap

Kapalı Kapılar Ardında (Eski Asker, Şimdi Uluslararası Kurtarma Ekibinde)

Yıkımın Derinlikleri - Birinci Kitap

İsyanın İzleri - İkinci Kitap

İtaat Sisi - Üçüncü Kitap

Sessizlik Mağarası - Dördüncü Kitap

Arzu Lekeleri - Beşinci Kitap

Günaha Düşme Riskleri - Altıncı Kitap

Brooks Ailesi Destanı

Kurtuluş Öpücüğü - Birinci Kitap

Adaletin Günahları - İkinci Kitap

Manipülasyon Eylemleri - Üçüncü Kitap

İhanet Ağı - Dördüncü Kitap

Adanmışlık Maskeleri - Beşinci Kitap

İntikamın Kökleri - Altıncı Kitap

HEPSİ MİLYARDERLER

Kural - Birinci Kitap

Sır - İkinci Kitap

Suç - Üçüncü Kitap

Yalan - Dördüncü Kitap

Tuzak - Beşinci Kitap

Kumar - Altıncı Kitap

Cartwright Ailesi - Tatil Milyarderi Romanları

Tatil Aldatmacası - Sahte Evlilik Milyarder Aşkı

Tatil Kiralama - Milyarder Bekar Baba ve Çocuk Bakıcısı Arasında
Romantik Bir Hikaye

Holiday Rider - 1 Kasım 2025'te geliyor

BAĞIMSIZ KISA ROMAN

BENİ YARGILAMAYIN - Milyarder Bekar Bir Annenin Noel Öyküsü

YAZAR HAKKINDA

Amazon Çok Satanlar Yazarı

Maggie Cole, okurlarına çekici ve güçlü erkek karakterler ve son derece güçlü kadın kahramanlar sunmaya kendini adanmıştır.

Ona tutkulu romantizmin edebi ustası deniyor. Kitapları ham duygular, gerilim dolu ve her zaman daha fazlasını istemenizi sağlıyor. Çağdaş romantizmin ustaca bir anlatıcısı ve küllerinden doğan kırık insanlar hakkında yazmayı seviyor. Kitapları, yayınlandıktan yıllar sonra bile genellikle en çok satanlar listesinin ilk 100'ünde yer alıyor.

Maggie, oğluyla birlikte Florida'da yaşıyor. Tenis, yoga, kürek sörfü, tekne gezintisi, diğer su sporları ve her türlü yaramazlığı seviyor.

Şu anki serileri aşağıdaki sırayla yazılmıştır:

- Hepsi Bir Arada (Bağımsız Milyarder Romanları, Birbirine Bağlı Karakterler)
- Karmaşık Bir Durum (Birbirine Bağlı Karakterlere Sahip Bağımsız Milyarder Romanları)

- Brooks Ailesi Destanı - Karanlık Bir Aile Destanı - Sırayla Okuyun (Her kitapta farklı çiftler var)
- Kapalı Kapılar Ardında - Karanlık Bir Askeri Koruyucu Romantizmi - Sırayla Okuyun (Her kitapta farklı çiftler var)
- Mafya Savaşları (Bağımsız Romanlar, Birbirine Bağlı Olay Örgüsü ve Karakterler)
- New York Mafya Savaşları (Birbirine Bağlı Konu ve Karakterlerle Bağımsız Romanlar)
- Mafya Savaşları İrlanda (Birbirine Bağlı Konu ve Karakterlerle Bağımsız Romanlar)
- Yeraltı Dünyası (Yeni Nesil Mafya Savaşları Gizli Topluluğu, Birbirine Bağlı Karakterlere Sahip Bağımsız Romanlar)
- Club Indulgence Düeti: Karanlık Bir Milyarder Düeti – Sırayla Okuyun (Aynı Çift)
- Solmuş Krallık Düeti - Karanlık Bir Zorba Milyarder Düeti (Birbirine Bağlı Olay Örgüsü ve İç İç Geçmiş Karakterler)
- Cartwright Ailesi - Tatil Milyarderi

Maggie Cole'un Bülteni

Buradan kayıt olun!

Maggie Cole'un Web Sitesi

authormaggiecole.com

Maggie Cole'un kitaplarını edinin.

İmzalı kitaplar!

maggiecolebookstore.com

Maggie Cole ürünlerini alın!

Buraya tıklayın!

Maggie ile vakit geçirin

Romantizm Bağımlıları Okuyucu Grubu

Maggie Cole'un Romantizm Bağımlıları

Çekilişler için takip edin

Facebook Maggie Cole

Instagram

@maggiecoleauthor

TikTok

<https://www.tiktok.com/@maggiecole.author>

Amazon'da Tam Eserler

Maggie'nin Amazon Yazar Sayfasını Takip Edin

Kitap Tanıtım Videoları
Maggie'yi YouTube'da takip edin.

Geri bildirim veya önerileriniz var mı?
E-posta: authormaggiecole@gmail.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM